

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΜΙΤΥ ΛΕΗΝ

Ήφιγένειες του καιρού μας

Ζαλισμένη, άθυμη βιάζεται να επιστρέψει στο σπίτι της...

ΕΧΟΥΜΕ κακομάθει με τα έντυπια δράματα. Ο αντίπαλος της τραγωδίας μεταβάλλεται σ' αυτήν εδώ τη σελίδα. Εικόνες κολλάσονται. Το σπίτι που είναι πηγή οδύνης. Η συζυγική άπιαστη, ή έλλειψη συνεννόησης, ο παγερός κοιτώνας, ο έρωτας χωρίς ανταπόκριση, ο καύμος της προίκας, ο καύμος της ασχέμιας, ο καύμος του γεροντοκορισμού, που αφαιρεί από την κόρη την ελπίδα για μια ολοκληρωμένη ζωή.

Πόσα ακόμη... Παιδιά που ντροπιάζουν τους γονείς, γονείς που ντροπιάζουν τα παιδιά τους. Πατέρες που βλέπουν έρωτικά τις κόρες τους, μητέρες που παίρνουν μαζί τα κορίτσια τους στις άμαστωλες τους συναντήσεις.

Χρόνια τώρα την ανθρώπινη αθλιότητα καταγράφουμε, σύμφωνα με τα στοιχεία που μας επιτυγχάνεται ο άναγνώστης. Δεν είναι η αυθαίρετη κρίση, δεν είναι η τολμηρή φαντασία, που θα μπορούσε να διαστρέψει την πραγματικότητα. Είναι η ίδια η ζωή.

Το χτυπητό δράμα, είπαμε: Πρέπει να παρασφίξει ο πόνος για να αποσυμφωσθεί τον έαυτό σου με το γράμμα που στέλνεις στο περιοδικό. Τους μέτριους και τους άνετους πόνους τους κρατάς για τον έαυτό σου ή για την παρέα σου. Συμβαίνει όμως η θλίψη που παρουσιάζεται σε τόσο ελάχιστον, όταν αποτελεί συνεχή και μόνιμη κατάσταση να μαρμαίρει την ψυχή και το σώμα περισσότερο από το σπαρακτικό δράμα. Ο μεγάλος σπαραγμός, κατά κανόνα, δεν έχει διάσχιση. Χτυπά και φεύγει. Θα φωνάξεις, θα ξεσchi-στής, θα χτυπήσεις, αλλά κάποτε θα συνέλθεις. Η άλλη όμως ή δυστυχία με τα μέτρια και τα μικρά διαμετρήματα, δηλητηριάζει αδιάκοπα τον οργανισμό και σκοτώνει το κέφι.

Η σημερινή περιπέτεια. Τίποτα το φοβερό στην υπόθεση. Όχι στις άσχημες, ούτε στις άμορφες τοποθετεί τον έαυτό της ή νέα που μας γράφει. Συμπαθής μετριότητα. Άλλωστε, την απασχολεί τόσο λίγο αυτό το θέμα... Ριγμένη στη βιοπάλη καθώς είναι, δεν έχει καιρό να προσέξει τον καθρέφτη της, να καλλιεργήσει τα φλέτα της, να σκεφτεί κάτι πέρα από τη δουλειά της.

Γερός ο έφοδιασμός της. Το Γυμνάσιο που τελείωσε είναι το λιγώτερο. Έκτος από το γυμνασιακό χαρτί, έχει τέλεια δυό ξέ-νομα γλώσσες, είναι ταχύτατη στη στενογραφία, άσος στη γρα-φομηχανή. Από ανεργία μαστίζεται ο τόπος. Όταν όμως έχεις προσόντα σαν τα δικά της, όχι μόνο ανεργία δε μένεις αλλά εί-σαι και περιζήτητη.

Σ' ένα μεγάλο οικονομικό οργανισμό υπηρετεί. Το δεξί χέρι του διευθυντού της. Μια μέρα να λείπει παραλύει η υπηρεσία. Ο τύπος της εργαζομένης που συναντά κανείς στο εξωτερικό.

Ανάλογος, φυσικά, και ο μισθός της. Ναι, αλλά... Άχ, αν δεν υπήρχαν αυτά τα άλλα... Υπάρχει πίσω της μια πολυμελής οί-κογένεια. Τέσσερα άτομα στην πλάτη της, και μια αυτή πέντε. Όλοι οι άλλοι άνικανοι για εργασία. Παιδιά πλούσιοι που φτώ-χυναν. Καταστράφηκε το εμπόριο του πατέρα. Ανάπρος τώρα, δεν είναι σε θέση να κινηθεί. Τι να κάνει η μητέρα; Καλοκομι-τίσσει καθώς είναι, δεν εργάστηκε ποτέ στη ζωή της, για να ερ-γαστεί και τώρα στα προχωρημένα χρόνια της.

Μια θεία, απ' αυτές που βρίσκει κανείς ενσωματωμένες στις ελληνικές οικογένειες, αποτελεί μια παθητική ακόμη μερίδα. Υ-πάρχει και αδελφός. Στο στάδιο των δαπανηρών σπουδών του. Η κοπέλλα έχει το βάρος του. Προσθέστε σ' αυτό και το άνοιχτο σπίτι. Κεκτημένη ταχύτητα από το παρελθόν. Διαπνούν κάποιο τρώει ζωής που θυμίζει τα παλαιά. Είναι πολύ πιο εύκολο ο πλούσιος που έχασε την περιουσία του να συνήθειση στη φτώχεια. Με οικονομία ή κοσμικότητα τους. Όσο και να την περιορίσεις όμως, στοιχίζει.

Θα μπορούσε να τους κόψει τον αέρα το κορίτσι. Τους γνώρι-σε όμως στα «καλά» τους και δεν το βαστά τώρα η καρδιά της να τους παραπονέσει.

Δεν παραπονεί αυτούς, προτιμά να παραπονέσει τον έαυτό

της. Το παράπονό της μάς δια-ιδάξει. Μαίρα κι' αυτή η δική της... Και δεν είναι νήπιο. Τριαν-ταδύο χρονών κοπέλλα, και να μη μπορεί να κυττάει λίγο και τον έαυτό της, να σχηματίσει οί-κογένεια, να γνωρίσει τη μητρό-τητα που τόσο την έλκει. Θέλει στέγη συζυγική, ν' αποσπαστεί σ' ένα άντρα, ν' αποκτήσει παιδιά. Χαρές που της είναι κλειστές. Για να τις απολαύσει θαπρεπε ν' απαρνηθεί ή να παραμελήσει το σπίτι της. Ούτε να σκεφτεί κάτι τέτοιο. Της είναι αδύνατο να θεμελιώσει την εύτυχία της πάνω στη δυστυχία του πατρί-κού σπιτιού.

Ας μη πηγαίνουμε όμως τό-σο μακριά. Ούτε της περνά από το σκέψι να εγκαταλείψει ή να παραμελήσει το οικογενειακό συγκρότημα της.

Αν τουλάχιστον, μπορούσε να πλησιάσει τις μικροχαρές της ζωής. «Τελειώνει το καλοκαίρι, κύριε κι' ούτε σώλωνα από την Αθήνα». Άλλες, με πολύ μικρό-τερα έσοδα από μένα, πήραν τις άδειες τους, παραθερίζουν, ταξι-δεύουν στο εξωτερικό, κατεβαί-νουν στην πλάη. Εγώ τουουου-φλίζομαι στην Αθήνα...

Πού να σάλεψη; Κλειστοί ό-λοι οι δρόμοι. Μεγάλος ο μισθός, αλλά μεγάλα και τα έξοδα του σπιτιού. Θερμά λουτρά συνέστη-σε ο γιατρός στον πατέρα. Για το εξωτερικό ετοιμάζεται ο α-δελφός. Πέντε χιλιάδες ακαθάρι-στες τα έσοδα της. Πού να τα πρώτοχτυπήσει; Θυσιάζει την α-δεια της για να την πληρωθεί. Παραίτηται από κάθε ψυχαγω-γία. Επιιδίκει υπερωρίες για να καλύψει τα κενά του προϋπο-λογισμού. Μια Κυριακή που της μένει την αφιερώνει στην περι-ποίησή της γκαρδορόμματος της.

Τσακισμένη φεύγει τα βράδυα από το γραφείο. Σου βράνουν το ξύγκι όταν πρόκειται να σου δώσουν πέντε χιλιάδικα.

Κουρασμένη, ζαλισμένη, άθυ-μη βιάζεται να επιστρέψει σπίτι της όπου πέφτει άλλου χέρι, άλ-λου πόδι.

Πόσο νοιάζει κουρασμένη... Από την πλάη δουλειά άρχισε να χάνει τη φρεσκάδα και τη θη-λυκότητα της. Εύτυχός που δε μου μένει καιρός να τα σκέπτω-μαι.

Όταν τα σκεφτώ μελαγχολώ.

Βλέπετε, όπως σας προειδοποίησα, δεν πρόκειται για τη συν-ταρακτική τραγωδία. Άλλα τί να σας πω; Αυτά τα δράματα που αναπτύσσονται σε χαμηλό τόνο μου φαίνονται περισσότερο αξιο-πρόσεκτα από τα άλλα, τα έκρηκτικά. Ένα δράμα σε νέα μορ-φή. Παλαιότερα το βλέπαμε περιορισμένο στα άρσενικά μέλη της ελληνικής οικογένειας. Ο ένας που θυσιάζονταν για τους πολ-τών άλλων. Να γηροκομηθούν οι γονείς, να παντρευτούν οι αδε-λφές, να σπουδάσουν οι αδελφοί, κι' ύστερα να κυττάει τον έαυτό του. Συνέβαινε όμως η δική του ώρα να σπάνη τόσο άργα, ώστε να μη του μένει κέφι για τη δημιουργία δεύτερης οικογένειας.

Η κατάσταση έχει αλλάξει στην εποχή μας. Άλλαγή στο κα-λύτερο. Η εργασία της γυναίκας, οι συντάξεις, το Ι.Κ.Α. ελά-φρωσαν κάπως τα βάρη. Απομένουν όμως αρκετές ακόμη εστίες με την παλιά μορφή. Μόνο που στις εστίες αυτές έχει προστεθεί και ο παράγοντας γυναίκα. Η κόρη που συντηρεί το σπίτι.

Θυσία στο βωμό της οικογένειας, χειρονομία ευγενής. Ήφιγέ-νειας που προσέρχονται αυθόρμητα στην προσφορά. Άνεπτυγμένη ή συναισθησι του καθήκοντος. Μια ικανοποίηση, βέβαια, για κεί-νον που δίνεται στην υποχρέωση. Άλλα έρχονται και στιγμές που η Ήφιγένεια αναλογίζεται τη μοίρα της και παίρνει μολύβι και χαρτί για ν' αποσυμφωρηθεί από την πίκρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Καρχαρίες-πειραματόζωα

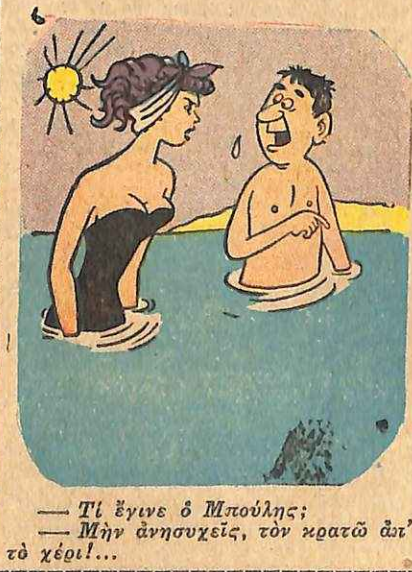
Δεν είναι άχρηστοι οι καρχαρίες για τον άνθρωπο, όπως θα νόμιζε κανείς. Το κρέας τους πρoγεται και με το δέρμα τους μπο-ρεί να κατασκευαστούν διάφορα αντικείμενα. Έξ' άλλου, ο καθη-γίτης Π. Τζιλμπερτ, ένας ζωολόγος του αμερικανικού Πανεπι-στημίου Κόνελ, σκοπεύει τώρα να τους χρησιμοποιήσει για... πειραματόζωα! Πρόγμωσι, έφτασε στις νήσους Μπαχάμας, με την πρόθεση να ναρκώσει με δυνατό αναισθητικό μερικούς καρχα-ρίες και να μελετήσει τους αδένες τους. Έλπίζει, ότι από τη με-λέτη αυτή θα βγάλει πολύτιμα συμπεράσματα για τη λειτουργία των αναπαραγωγικών οργάνων του ανθρώπου.

— Σας ζητούν στο τηλέφω-νο, αγαπητέ αντικαταστάτη μου!

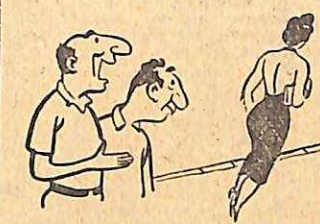
— Ψιτ!...

— Τι έγινε ο Μπούλης;
— Μην ανησυχείς, τον κρατώ αν' το χέρι!...

Τ Ο φόρεμα της κομψοπέ-κομψης και σφριγηλής δεοποινίδας, που ανηφορί-ζει νυκτελίστα και αναί-δεότατα την όδον διελλη-νών είναι υπέρ το δέον «έξωπλάτο». Το άνοιγμα του, δηλαδή, φτάνει μέχρις ενός σημείου που οι σεμνο-τυφοί αποφεύγουν να το ο-νοματίσουν, ενώ παραλλη-λως, η αναγραφή του σε ο-ποιαδήποτε έντυπο — εκτός των επιστημονικών και με-την επιστημονική του όρο-λογία — έμπίπτει στις δια-τάξεις του περί Τύπου νό-μου.

Μοιραίως, λοιπόν, οι...ά-κούσιοι θεαταί σκανδαλι-ζονται κι' εκδηλώνουν ποι-κιλοτρόπως είτε την έκ-πληξη τους, είτε την αγα-νάκτησή τους, είτε τον σερ-μπετοειδή θαυμασμό τους— γιατί, εδώ που τα λέμε, οι εν λόγω αποκαλύψεις είναι

έξοχως φαντασμαγορικές κι' ενδιαφέρουσες.

Κι' άλλος λέει το κοντό του, κι' άλλος σournει το μακρύ του. Άπαθής κι' α-γέρωχη, όμως, εκείνη αν-τιπαρέχεται. Άλλά, εν τω μεταξύ έχει σχηματισθί-πώς της ολόκληρη ούρα θαυμαστών και λεοντιδεών, που διαγωνίζονται και συ-νυθούνται με την ελπίδα να συγκινήσουν την... εξώ-πλατη γόσσα.

—Τι συμβαίνει, καλέ μπαμπά; ρωτάει έμβροντπ-τος ένας παιρικός που παρακολουθεί τη γραφική σκηνή.

Κι' ο μπαμπάς του που τυγχάνει να είναι και κα-θηγητής της ιστορίας και καλαμπουρτζής:

— Η μάχη των... Πλαται-ών, παιδί μου!...

★

Ο λόκληρο το κέντρο της Αθήνας πάλι ανακαί-πεται. Είχαμε, ως τώρα, έ-πι μήνες τα έλγνα της. Ο-μονοίας που άλωστε συνε-χίζονται ακόμα. Τώρα ανα-

σκάπεται και πέρα-πέρα ή οδός Σταδίου και στρώνον-ται ή διαρρέονται άλλα κεντρικά σημεία της πόλε-ως. Ένας, λοιπόν, απ' τους ξένους που επισκέπτονται αυτή την εποχή την Αθήνα άπορρησ με αυτές τις ανα-σκαφές και ρυτίπες έναν συμπόλιτη:

—Μά όπου και να πάω βλέπω ότι σκάδουν στην πόλι σας. Γιατί;

—Είναι παλιά μας συνή-θεια, απάντησε με προσή-θεια χιούμορ ο συμπόλιτης.

—Δηλαδή σκάδετε πάντο-τε;

—Όλες τις εποχές;

—Σκάδουμε πάντοτε, μάλι-στα. Το φεστιβάλ της σκα-πάνης στην Αθήνα είναι μόνιμο. Κι' έμεις αυτό το λέμε, «ράβε-ξύλωνε δου-λειά να μη σου λείπει...»

Άλλά ο ξένος δεν έγινε σοφότερος μ' αυτές τις έ-ξηγήσεις.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

ΕΞΑΛΛΗ προσήλθε στον ό-πωροπώλη της γειτονίας μια κυρία, κραδίνουσα στο π... σασκούλα μισογεμάτη και ακολουθουμένη από τον οκταετή θλαστόν της. Και έβαλε τις φωνές:

—Δεν ντρέπεσαι, κύρ-Στα-μάτη; Μου έστειλες αυ-ά τα ροδάκινα για μια όκα, κι' είναι μόνο τριακόσια δράμια. Ή πρέπει, δηλα-δή, ναρκωμαι ή ίδια να ψω-νίζω, για ναχω τα μάτια μου τέσσερα;

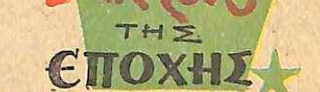
—Δεν είναι δυνατόν, μαν-τάμ, απαντά ο όπωροπώ-λης. Όκα σάς έστειλα, γε-μάτη—γεμάτη!

—Όριστε. Ζύγισέ τα να ισθς.

Ο όπωροπώλης ζυγίζει τη σασκούλα, δράμια 300.

—Τα θέλεις; λέει θριαυ-θεύουσα ή κυρία. Άλλά έ-πειδή σουτέιλα το παιδί, το κορόιδεψες.

Τότε ο μανάβης ρίχνει

Ευθύμα ένσταξανέ

θλέμμα φιλόποπτον επί του μικρού, ο οποίος έχει κα-τεβάσει το κεφάλι του.

—Βρε σν, του λέει, πό-σα έφαγες στο δρόμο;

—Κανε! απαντά ο νεο-ρός.

—Για άνοιξε το στόμα σου!

—Αι, έφαγα ένα παρα-δέχεται.

—Μόνο ένα;

—Μόνο δυό;

—Μπορεί και τρι!... όμο-λογεί.

—Όριστε ο ένοχος, κυρία μου λέει ο θριαυθεύων τώ-ρα όπωροπώλης. Γι' αυτό, καλύτερα ναρκώσατε να ψωνίζετε μόνη σας!

Η κυρία, ελαφρώς ντρο-πισμένη για λογαριασμό του θλαστού της, ζητεί συγ-νώμην και τον τραβάει διαίως από το χέρι:

—Πάμε τώρα σπίτι να φάς τό... φρούτο σου!...

★

Τ ΟΝ μπλεά του, μαζί με την Κάλας βρήκε και ο ταλαίπωρος σύζυγός της,

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Στις ακρίβειες τον καιρό, που τα χάνει ή Ρωμαιοσύνη, νέο λίαν θλιβερό καταφάνει απ' τη Μεσόνη, που μάς λέει ότι οσιζούν οι πατάτες εκεί κάτω κι' ετοιμάζονται να πάνε για της... θαλάσσης τον (πάτο!

ρίχνουν βλέμματα θλιμμένα στις θαλάσσης τον πνεύμα κι' όλο αιγοτραγουδάνε με φωνή λυπητερή: «θάλασσα πατατοπνίχτρα και πατατοτυχερή!»

Γ. Θ-ς

ο Ίταλός Κ. Μενεγκίνι, που έμπλεξε μέσα στην δι-νη της φασαρίας γύρω απ' την γυναίκα του και δεν ή-ξερε πως να ξεμπλέξει. Οι παρακολουθούντες εκ του πληθόν τα πράγματα λένε ότι ο αγαθός σύζυγος κα-τέβαλε πολλές προσπάθει-

ες να συμφιλιώσει τη διάση-μη γυναίκα του με τους έ-μω συγγενείς της και το ελ-ληνικό κοινό αλλά το κά-κου. Στο τέλος τρώαζε τό-σο πολύ με τις φήμες που κυκλοφορούσαν για την απο-δοκιμασία που επρόκειτο να γίνει στο ρεσιτάλ, ώστε λέ-νε ότι ανέκραξε:

—Μπέλλα Γκρέσια, μπέ-λα Γκρέσια! Ήραία χώρα, αλλά επικίνδυνη!

Και σίγουρα κατάλαβε ό-τι ή παρουσία της γυναίκας του στην Ελλάδα ήταν... βίβερε περικολοζαμέντη!

★

Η Αθήνα έγινε ή πιο φι-λοδέαμνη πόλις του κό-μου.

—Είναι ολόκληρη ή πρω-τεύουσα μας ένα δημόσιο θέαμα! παρατρώσε προ-χθές ένας συμπόλιτης. Α-φίνω τα θέατρα μας, τα «κρηποθέαματα», τους α-νιψιμους κινηματογρά-φους, έχωμε φέτος, επί πλέ-ον, και το φεστιβάλ, το ταίρκο της Μόσχας, τις α-μερικανικές παγοδρομίες και ό,τι άλλοτε θέλατε.

Κι' ένας άλλος παρατή-ρησε:

—Οι άρχαιοι είχαν άρτον και θεάματα. Έμεις έχουμε...μόνον θεάματα...

Ψέμματα:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Κι' ένας άλλος παρατή-ρησε:

—Οι άρχαιοι είχαν άρτον και θεάματα. Έμεις έχουμε...μόνον θεάματα...

Ψέμματα:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Στις ακρίβειες τον καιρό, που τα χάνει ή Ρωμαιοσύνη, νέο λίαν θλιβερό καταφάνει απ' τη Μεσόνη, που μάς λέει ότι οσιζούν οι πατάτες εκεί κάτω κι' ετοιμάζονται να πάνε για της... θαλάσσης τον (πάτο!

ρίχνουν βλέμματα θλιμμένα στις θαλάσσης τον πνεύμα κι' όλο αιγοτραγουδάνε με φωνή λυπητερή: «θάλασσα πατατοπνίχτρα και πατατοτυχερή!»

Γ. Θ-ς

Τὰ ὄραματα τῆς καρδιάς

ΓΚΑΣΠΑΡ Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ

Κόντευε νὰ βραδυάσῃ, καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα πέντε τοῦ πρωῒ εἰκοσι ὡρολογίας καὶ ἀγροφυλάκες, ὡλισσόμενοι με ἀστέρια, πολιορκοῦσαν τὴν καλύβα τοῦ Γκασπάρ... — τοῦ Γκασπάρ τοῦ Γορίλλας.

Δὲν ἦταν βέβαια ὁμορφὸ παλληκάρι ὁ Γκασπάρ μὲ τὸ στενὸν τοῦ μέτωπο, τὰ πυκνὰ σμιχτὰ φρύδια του καὶ τὴν τετραγωνὴν μασέλα.

Ἐνοιαζέ τον αὐτὸ τοῦ μειωμένο μὲ τὸ παρανόμι τοῦ Γορίλλας ποὺ τοῦ εἶχαν βγάλει. Ἀπέφευγε τὸν κόσμο. Δὲν εὐρίσκει πούθεν δουλειά. Κι' ἂν τούτανε νὰ μεθύσῃ σὲ καμμιὰ ταβέρνα, δὲν εἴχευε χωρὶς νὰ σπασοῦν πολλὰ κεφάλια.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ὁ τερατομορφὸς ἀγάπησεν τὴν Ζανέτ, μιὰ ὀλοέσθη χλωροστοπίλα, ποὺ περνοῦσε τὸν περισσοτέρον καιρὸ τῆς ἀνάστασ' ἀγέλαδες, στὸ σταυλὸ τοῦ θείου της, Γρουσσάρ.

Τὴν προηγούμενη μέρα, τὸ πρωῒ, ὁ Γρουσσάρ καὶ ὁ Γκασπάρ συναντήθηκαν στὸ δημοσιὸν δρόμο. Ὁ Γρουσσάρ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του κι' ἔκανε πὺς δὲν εἶδε τὸ Γορίλλας, ὁ Γκασπάρ, κοντοστάθηκε, εἰσήλθε ἀκόμα πὺς πολὺ τὰ φρύδια του καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Ὅταν, ὁμοῦ, ὁ Γρουσσάρ γύρισε τὸ βόσκι ἀπ' τὴν ταβέρνα, δὲν βόηκε τὴν ἀνεμιά του στὸ σταυλὸ της. Ἐπείρε δεξιά κι' ἀριστερά, ζήτησε ἀπὸ παντοῦ πληροφορίες καὶ, τέλος, ὡστερ' ἀπὸ πολλὰς ὥρες κατάρωσε νὰ μᾶθῃ πὺς ὁ Γορίλλας ἔκλειπε τὴν ἀνεμιά του καὶ τὴν πήγε στὴν καλύβα του.

Ἡ χωροφυλακὴ ἀνέλαβε τότε νὰ κανονίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμοὺς της μὲ τὸ μισητὸ Γκασπάρ.

Ἡ Ζανέτ δὲν ἔκλεισε μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα, στὴν καλύβα τοῦ Γορίλλας. Ὅστε κι' ἔβλεπε τίποτα στὸ στόμα της. Ἐβλεπε μὲ τρόμο τὸ Γκασπάρ ν' ἀραβειάζῃ σ' ἓνα τραπέζι με-

ρικές χειροβομβίδες, νὰ καθαρίζει τὸ περιστροφὸ του, ν' ἀκονίζει τὸ μαχαίρι του.

— Μὰ, γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ; τὸν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή.

— Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε παραέξ.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ζανέτ. Καταλάβαινε πὺς ἂν ἔκανε μαζί της οἰκονομία, θὰ ἦσυχάζε πιά, θὰ γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος, θὰ ἔμπαινε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Μὰ ὅταν βρέθηκαν μόνον στὴ χαμηλοτάβερνα καλὴ, στὸ ἀγνὸ φῶς ποὺ σκόρπιζε ἓνα λαδολυχναρό, δὲν βόηκε τὴ δύναμι νὰ τῆς πῇ τίποτα γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Κύτταξε τὴν ἐκείνη ἐκείνη καλὴν μὲ τὰ μεγάλα γαλανά μάτια καὶ νηπετόν, αὐτὸς, ὁ Γορίλλας, νὰ πῇ σὲ τέτοιο πλάσμα τὸν ἐρωτὰ του.

Καὶ τῆς ἀποκρίθηκε μ' ἓνα ψέμα:

— Σ' ἔφερα ἐδῶ καὶ δὲν θὰ φύγῃς ζωντανὴ ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἂν ὁ θεὸς σου, ποὺ με περιεργόνησε χθές, δὲ μοῦ δώσῃ δύο ἀγέλαδες ἀπὸ τὴς τόσες ποὺ ἔχει, γιὰ νὰ γίνω κι' ἐγὼ νοικοκύρης.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, — κόντευε πιά νὰ κημερώσῃ, — ἄρχισε ἡ πολιορκία τῆς καλύβας.

— Παραδόξως, Γορίλλας! φώναξε ἓνας ἀξιωματικός.

Ὁ Γκασπάρ βρέθηκε μ' ἓνα πῆδημα στὸ παράθυρό καὶ εἶδε μὲ μιὰ κυκλική ματιά ποὺ ἐβρίεκε ὅτι τὸν εἶχαν ζώσει ἀπὸ παντοῦ. Ἐβλεπε τὰ χέρια του γυρῶν μπροστὰ στὸ στόμα τοῦ καὶ φώναζε τι ζητοῦσε γιὰ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερὴ τὴν Ζανέτ.

— Ποτέ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐ! τότε, δὲν θὰ μάς πιάσῃς ζωντανούς! φώναξε ὁ Γκασπάρ.

Μιὰ ριπή ἀπὸ αὐτόματο τρύπησε τὸ κλειστὸ παράθυρο.

— Γιατί δὲν παραδίνεσαι, Γκασπάρ; τὸν ρώτησε ἡ Ζανέτ, τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο της.

Δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι. Πλησίασε στὸ τραπέ-

ζι, πήρε δύο χειροβομβίδες καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο.

Ὁ νοῦς τῆς Ζανέτ βόλυνε. Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ μὴν τοὺς κάψουν καὶ τοὺς δύο ζωντανούς. Ἀρπάξε ἓνα μεγάλο σφυρί, ποὺ τὸ βόηκε πεταμένο στὴ γωνία. Πλησίασε ἀδρόμω τὸν Γκασπάρ, ποὺ δὲν τὴν εἶχε καταλάβει. Μὲ τὰ γερὰ μπράτσα της μπόρεσε μ' ἓνα γερὸ χτύπημα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι, νὰ κινή τὸν Γκασπάρ νὰ σωριαστῇ χάμω, μουγκρίζοντας.

— Μὰ, δὲν καταλάβαινε Ζανέτ, πὺς ἄφησε τόσο εύκολα τὸ Γορίλλας νὰ σὲ κλέψῃ! τὴν ρώτησε ὁ ἀξιωματικός. Δὲν τὴν ἀντιστάθηκε δὲν τοῦ ἄνθρωπο, μ' αὐτὸν ποὺ ἔκανε, νὰ δαμάσῃς ἓνα ἀνήμερο θῆριο, εἰδείξες ὅτι τὸ λείψιμ καὶ σου.

— Ὅχι, δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε, ἀποκρίθηκε ἡ Ζανέτ, ποὺ εἶχε συνθέσει στὸ μεταξὺ τὴν ταραχὴ της. Μοῦ μίλησε ευγενικά. Μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πιάσω δουλειά κοντά του. Θὰ μὲ πληρώσει καλά, δὲν θὰ μ' ἔδερε ὅπως ὁ θεὸς μου.

— Ἄ! μὲ λένε, ἀλλήθως, κύριε ἀστυνόμη, ἦ ἀκόμη;

— Ζή... μὲ ἀνοιχμένο τὸ κεφάλι τὰ δύο. Δὲν πιστεύω νὰ τὴν γλυτώσῃ. Μπράβο, Ζανέτ!

— Δὲν τὸ ἤθελα... δὲν τὸ ἤθελα!... τραύλιζε ἐκείνη.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἔπρεπε σὲ ὅλην καὶ μελαγχολία, αὐτὴν ποὺ ἄλλοτε δὲν εἶχε πᾶντο μὲ τὸ τραγούδι τὸ στόμα. Ἐκάνε σὰν νὰ ἔχασε ἓνα στενὸν συγγενὴ της. Ἀρξίσαν νὰ λέγονται πολλὰ εἰς βάρος της.

Ἐσπινά, ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό, πῆγε στὴν πολιτεία, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸν Γκασπάρ κι' ἔπρεπε δουλεῖα στὸ πλυντήριο. Μὲ τὰ γερὰ της μπράτσα, τὰ κατάρφερε περίφημα.

Καθ' ἓνα μέρα, ζήτησε νὰ μᾶθῃ τί γινόταν ὁ Γκασπάρ ποὺ χαροπαλέως σ' ἓνα κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου.

— Φίλο τὸν εἶχες, τὸν κακοῦργο, κι' ἐνδιέφερασε τόσο γι' αὐτόν; τὴν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ ἀρχινοσηλεύς.

— Ὅχι! φέβριζε ἡ Ζανέτ. Καὶ δὲν τὸν εἶχε φίλο, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλησε ἐκεῖνος.

— Μοῦ φαίνεται, ὡς, ὅτι τὸν ἀγάπησες.

— Μακάρι γὰρ σὲ κι' ἐγὼ... Δὲ με φίλησε οὔτε μιὰ φορά. Μὰ εἶναι ὁ μόνος ποὺ μοῦ μίλησε παραέναντι.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Ὁ Γκασπάρ, ὅσο σιμῆρνα κρασί κι' ἂν εἶχε, δὲ μπόρεσε ν' ἀνέξῃ στὸ γερὸ χτύπημα ποὺ δέχθηκε στὸ κεφάλι. Βρισκότανε πιά στὰ τελευταία του. Ἡ Ζανέτ τὸ ἔμαθε καὶ παρακάλεσε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ τὸν δῇ γιὰ τελευταία φορά. Δὲν τῆς ἀρνήθηκαν τὴ χάρι αὐτή. Τὴ συνόδευσε ὁ ἀρχινοσηλεύς.

— Ζανέτ... Ζανέτ! τραύλιζε ὁ ἐτοιμοθάνατος, ὅταν ἀνοίκε τὰ μάτια του καὶ τὴν εἶδε πάλιν ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Θὰ εἴπρεπε νὰ σ' ἀκούσω καὶ νὰ παραδοθῶ... Συγχωρεσέ με... γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα...

— Μὴν τὰ συλλογιζέσαι πιά αὐτά, Γκασπάρ! τὸν παρακάλεσε ἡ Ζανέτ, συγκρατώντας με κόπο τὰ δάκρυά της. Ὅλα θὰ διαβρωθῶν, ὅταν θὰ γίνῃς καλά...

— Ὅχι, δὲν! μουγκρίζε ὁ Γκασπάρ. Δὲν θὰ ζῶω, Ζανέτ! Καταλάβαινε πὺς θὰ πεθάνω. Καὶ μοῦ ἦταν γραπτὸ νὰ πεθάνω ἀπὸ σένα, ποὺ σὲ εἶχα τόσο... συμπαθεῖ...

Ὅτε καὶ τότε, τόλμησε, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, νὰ τῆς πῇ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πικάντινο ρεπορτάζ

Ἡ ἐφετηνὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ θεάτρου «Βέμπο» «Στουρνάρα 288», θὰ μεταφερθῇ, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο, στὸ χειμερινὸ θέατρο «Κυβέλης».

Τὸ ἱδιότυπο αὐτὸ ἔργο θὰ συνεχίσῃ τὴς παραστάσεις του στὴ χειμερινὴ σκηνή, μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα, ἐκτός ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ θυρωροῦ τῆς πολυκατοικίας, ποὺ θὰ ὑποδυθῇ ὁ προσληφθεὶς στὸ θέατρο δημοφιλὲς κωμικός Ὁρέστης Μακρής.

Στὴν ἐκασταστήριδα τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, ποὺ γιορτάστηκε πανηγυρικά σ' ἓνα παραθαλάσσιο κέντρο, ἐκνασμίσαμε, ἔπειτα ἀπὸ 18 χρόνια, γιὰ πρώτη φορά, δύο δημοφιλεῖς ἀστέρες τῆς μουσικῆς σκηνῆς, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου καὶ ὁ Σπάρτακος.

Ἡ Βλαχοπούλου, μὲ τὸ Σπάρτακο στὸ πιάνο, τραγούδησε τὴν παλαιὰ μεγάλη ἐπιτυχία «Θὰ σὲ πάρω νὰ φύγω».

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἀγαγεῖν ἑπιστάτης οἱ ἀρραβάνες τῆς Λιλῆς Μπερέ μὲ τὸν Ἰρλανδοῦ ἱμπρεσαρίο Μαίικ, ποὺ ἦλθε γιὰ λίγες μέρες στὰς Ἀθήνας.

Ὁ Μαίικ προσέφερε ὡς δῶρο ἀρραβάνος στὴ Λιλῆ Μπερέ ἓνα πολύτιμο μενταγιόν, ποὺ τῆς τὸ πέρασε ὁ ἴδιος στὸ λαιμό, μὲσα στὸ κέντρο, ἀνάμεσα στὰ χειροκροτήματα ὅλων τὸν παρευρισκομένων.

Ἐνα ρεκόρ σημείωσε ἡ ἑκτακτὴ παράστασι τοῦ «Καραϊσκάκης», ποὺ δόθηκε στὴν Ἀμφίσσα, μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ δημοῦ τῆς πόλεως.

Τὸ ἔργο αὐτὸ, ποὺ παίχτηκε στὸ ἐκεῖ ἀρχαῖο θέατρο, παρακολούθησαν 3.700 θεαταί, δηλαδὴ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Τὸ ἱδιότυπο συγκρότημα «Ἀκουα Σόου», ποὺ ἔρχεται τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα στὴν Ἀθήνα, θὰ παρουσιάσῃ στὸ «Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριον» μὲ τὴς 20 ὥρες κοπέλλες του, ἓνα θεαματικὸ πρόγραμμα, μὲ καταδύσεις, ἀκροβάσεις καὶ ποικίλους σχηματισμοὺς στὴν πισίνα.

Ὁ Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης Ράιτ, ποὺ ἦθε πρὶν λίγες μέρες στὴν Ἑλλάδα, ἀρξίσει τὸ γύρισμα μίας ταινίας μικρῆς διάρκειας, μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ» 55 χιλιοστών.

Στὴν ἑγχρωμὴ αὐτὴ ταινία, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν τηλεόρασι, μὲ τὸν τίτλο «Αἰώνια Ἑλλάς», θὰ παρυσιαζοῦνται, μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια, τὰ πῖο ἀξιόλογα ἀρχαῖα μνημεῖα μας.

Ὁ συνθέτης Σπάρτακος ἔγραψε τὸ καινούργιο του τραγούδι «Ἡ Ἀθήνα κι' ἐγὼ», ποὺ θὰ λανσάρῃ στὴ χειμερινὰτικὴ ἐμπούδα.

Τὰ «Μπαλλέτα τῆς Ἀθήνας» μὲ τὸν Φλερὺ καὶ τὴν Λίνα Ἀλμα, θὰ ἐμφανισθοῦν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη.

Μιὰ παλιά μας γνώριμη, ἡ χορεύτρια Νίνα Παυλοφσκά, ποὺ παντρεύτηκε ἓνα πλούσιο Γάλλο, εἶναι τώρα ἐγκατεστημένη στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ συνθέτης λαϊκῶν τραγουδιῶν Κώστας Καπλάνης κι' ἡ Ἄννα Χουσσάφ, βρίσκονται τελευταία στὸ Σικάγο, ὅπου σπείνουν πολλὰ ἐπιτυχία.

Ἐπειτα ἀπὸ μακροχρόνιο περιδεῖα σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, γύρισε στὴν Ἑλλάδα ὁ γνωστὸς ταχυδακτυλουργὸς Ὀκράμ, μὲ τὴν παρτενάρ του Κάρι.

Ἐνας πλούσιος τῆς Βέλγας ἐπιχειρηματίας, ποὺ ἔμεινε γιὰ λίγες μέρες στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀκροπόλ», καὶ ποὺ ἄκουσε, κατὰ σύμπτασιν, ἀπὸ τὸ δωματίο του, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸν Κήπο τοῦ Μουσείου, τὸ βαγγέλι Κανελλίδου, ποὺ ἔκανε πρότασι, μὲ θελαστικὸς δροῦ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὸ Βέλγιο.

Ὁ βιρτουόζος ὁμοῦ βιολωνίστας, ποὺ εἶχε καὶ προπολεμικὰ πολλὰς εὐκαιρίας νὰ παίξῃ στὴ Βουδαπέστη, δὲ δέχτηκε, ὅπως καὶ τότε, τὴν πρότασι, ἀποφασισμένος καθὼς λέει νὰ μὴ φύγῃ ποτε ἐξω ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οι οὐδὲν ὁδὸς ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Πὼς ἄρχισε ἡ λειτουργία του πρὶν ἀπὸ 72 χρόνια

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια διακοπῆς ξαναρχίζει τὴ λειτουργία του ὁ οἰδηροδρόμος τῆς Κηφισίας. Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους θὰ τὸν ἐνθυμούνται στὴς δόξες του, ὅταν τὰ βαγόνια του ἐδῖναν τὴν ἐντύπωσι σαλονιῶν, μεταφέροντας τὴν καλύτερη ἀθηναϊκὴ κοινωνία καὶ τὸν ὠραῖο κόσμο τῆς Ἀθήνας στὸ δροσδουλοῦτο προάστιο.

Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐνθυμούνται, ἐπίσης, καὶ τὰ τελευταία χρόνια τῆς θλιβερῆς υπάρξεώς του, ὅταν ἀγκομαχοῦσε νὰ βγάλῃ τὸν ἀνηφορὸ πετῶντας φωτιές καὶ σπῖρες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς μηχανῆς του, σὰν μεγαθύριο τῆς Ἀποκαλύψεως. Καὶ οἱ σπῖρες τοῦ ἔφθαναν πολλές φορές ὡς τοὺς ἐπιβάτες καὶ τότε ἀλλοίμονο στὴς τουαλέτες τῶν κυριῶν καὶ στὰ ρούχα τῶν ἀνδρῶν! Ἦταν τυχεροὶ ὅσοι ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸν οἶκον ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς Κηφισίας. Γιατὶ ὑπάρχον καὶ οἱ... καυμένοι, μὲ τὴν κυριολεξίαν, τὴς λέξεως.

Στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο ἄρχισε ἡ ἐγκατάλειψι τοῦ οἰδηροδρόμου τῆς Κηφισίας. Ὁς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν διατηροῦσαν σὲ καλὴ κατάστασι. Ἀπὸ τότε ὅμως, «ἐνεκα ὁ πόλεμος», χαλαρώθηκε ἡ συντήρησις τοῦ ὕλικου. Ὁ ἀνδρακτὴς, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἀντικαταστήθηκε μὲ δεύτερης καὶ τρίτης ποιότητος κάρβουνο καὶ κάποτε με... ξύλα. Ἐταί, ἐγκαταλειμμένος καὶ κοροϊαλισμένος, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀνέπηρε στὸ πρῶτο παγκόσμιο πολέμου. Ἐξοῦρε γιὰ μερικὰ χρόνια, ἀκόμα, τὴ θλιβερὴ ὑπάρξει του. Ὄπου μιὰ ἡμέρα ἐξήλυσαν καὶ τὴ γραμμὴν του.

Ἡ Ἠλεκτρικὴ Ἐταιρία Μεταφορῶν (ΗΕΜ) εἶχε ἀναλάβει τὸ 1925, μὲ σύμβουλον, νὰ προεκτείνῃ τὴν Κηφισίαν τὸν ἡλεκτροκίνητο οἰδηροδρόμον Πειραιῶς — Ἀθηνῶν. Καὶ ἐν ὄψει τῆς ἡλεκτροκινήσεως ἐβόλε, τὴς οἰδηροδρομικῆς τοῦ οἰδηροδρόμου, γιὰ νὰ λείψῃ κι' αὐτὴ τὸ ἀνέμνησι του...

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τὴν ἀνεμνίστα τριακονταετία τοῦ συγκοινωνιακοῦ μέσοις τῆς πρωτεύουσας μὲ τὰ βόρεια προάστια της, ποὺ στὸ μεταξὺ ὁ καλοκαιρινὸς ἐξοχὸς ἐγίναν πολυάριθμοι πόντες, ὡστε ἡ παρουσία ἐνός δευτέρου μεταφορικοῦ μέσου νὰ εἶναι ἀναγκαίη.

Διατυπώθηκαν, ὡστόσο, βίαιες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὸν τρόπο ποὺ εἶνε ἡ χάραξι τοῦ ἡλεκτρικοῦ οἰδηροδρόμου Κηφισίας, ποὺ διχοτόμησε τὴς βόρειες συνοικίες τῆς Ἀθήνας καὶ τὰ προάστια καὶ γιὰ τὰ πολλὰ χρήματα ποὺ ἐξοδεύτηκαν.

Θὰ μπορούσε νὰ δημιουργηθοῦν δύο συγκλίνομενες γραμμές τρῶλεϋ πρὸς τὴν Κηφισίαν καὶ πῖο πέρα ἀπὸ αὐτὴ, πρὸς τὸ Κεφαλαρί, τὴν Ἐρυθραία καὶ τὴν Ἑκάλη. Ἡ μία θ' ἀρχίζε ἀπὸ τὰ Πατήσια καὶ θὰ ἔφτανε στὴν Κηφισίαν διὰ Νέας Φιλαδέλφειας καὶ Νέας Ἰωνίας καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τοὺς Ἀμπελοκήπους διὰ τῆς οδοῦ Κηφισίας, ἐξυπηρετώντας συγχρόνως τὸ Ψυχικὸ, τὴ Φιλοθέη τὸ Μαρούσι καὶ τοὺς ἄλλους ἐνδιάμεσους συνοικισμοὺς.

Ἡ δεύτερη γραμμὴ τοῦ τρῶλεϋ διὰ τῆς οδοῦ Κηφισίας, ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερο καὶ μετὰ τὴ λειτουργία τοῦ ἡλεκτρικοῦ οἰδηροδρόμου, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῇ ὁ κόσμος, ποὺ μένει στὰ πυκνοκατοικημένα βόρεια προάστια τῆς Ἀθήνας.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἡλεκτρικοῦ οἰδηροδρόμου τῆς Κηφισίας μοῦ δύνουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀπολογηθῶ μὲ τὸν παλαιότερο ἀτμοκίνητο, ποὺ ἀρξίσει τὴ λειτουργία του, πρὶν ἀπὸ 72 χρόνια, τὴν Καθαρὴ Δευτέρα (4 Φεβρουαρίου) τοῦ 1885. Τότε, γιὰ πρώτη φορά, οἱ Ἀθηναῖοι χρησιμοποίησαν τὸν οἰδηροδρόμον γιὰ νὰ κάνουν τὰ κολλοῦμα στὰ δύο καλύτερα προάστια τῆς Ἀθήνας: τὸ Μαρούσι καὶ τὴν Κηφισίαν. Ἡ πρώτη ἀμαρτωλοῦς, ἔγραφε ἓνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, αὐτοῦσα δέκα βαγόνια πλήρη ἐπιβατῶν ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν τὴν 7ην π. μ., ἡ δεύτερα τὴν 10ην π. μ. καὶ αἱ δύο ἀλλὰ ἀνὰ διῶρον μέχρι τῆς 2 μ. μ. Λόγω τῆς εὐνοίας τοῦ καιροῦ ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ἦταν καταπληκτικὴ. Οἱ Ἀθηναῖοι εὐχαίροντο τὴν καλοκαιρία καὶ τοῦ ἐκείνου καὶ τὰς ἐξοχὰς μεταγωγικοῦ μέσου κατέφθανον κατὰ ἐκατοντάδας εἰς τὸν σταθμὸν διὰ νὰ ἐορτάσουν τὰ «κολλοῦμα» εἰς τὰ προάστια. Τόσῳ πρὸς τὸν αὐτὸν ποὺ κόσμου εἰς τὸν σταθμὸν ὡστε ἡ διενέουσις ἀναγκάσθη τὴν 2 μ. μ. ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν πώλησιν τῶν εισιτηρίων, πολλὰ δὲ οἰκονομεῖαι ἀπῆλθον ἀπὸ τῆς πόλεως, μὲ τὸν προμηθεῖν τὰς ὁποίας ἔφερον μαζί των διὰ νὰ γευθοῦν τὸ πρῶτον νηστιακὸν πρόγευμα, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Πλάτανου ἢ εἰς τὸ Ἀμαροῦσιον.

Ἐνθουσιαστικὴ ἦταν ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαναν, οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρουσίου καὶ τῆς Κηφισίας σὲ κάθε τρένο ποὺ ἔφτανε. Οἱ Μαρουσιῶτες τὸ ὑποδέχονταν μὲ βολιὰ καὶ μὲ ζουρναδές.

Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν Κηφισίαν μὲ τὸν οἰδηροδρόμον διαρκῶς μισὴ ὥρα. Χρειάζονταν ὅμως ἄλλο τόσο χρόνον οἱ ταξιδιώτες γιὰ νὰ φθάσουν μὲ τὰ λεωφορεῖα τῆς Ἐταιρίας ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας ὡς τὸ σταθμὸ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξικινῶσαν στὴν ἀρχὴ τὰ τρένα. Ἀργότερα, τὸ 1889, στρώθηκε ἡ γραμμὴ στὴν ὁδὸ Κωδριγκτώνος καὶ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ ὁ σταθμὸς μεταφέρθηκε εἰς τὴν πλατεία τοῦ Λαυρίου, δίπλα στὴν Ὀμόνοια. Οἱ ταξιδιώτες ἀπαλλάχθηκαν τότε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, ποὺ ὅχι μόνον ἐπιβάρυνε τὴ διαδρομὴ Ἀθῆνας — Κηφισίας ἀλλὰ καὶ ἦταν ἀνεκδιήγητο ἀπὸ κάθε ἀποψι. Οἱ ἐφημερίδες διακηρύσσονταν γιὰ τὴν κατάστασι τῶν λεωφορείων τῆς Ἐταιρίας καὶ κάποια συνιστοῦσε «νὰ συσταθῇ μιὰ φιλανθρωπικὴ

ὁργάνωσις διὰ νὰ κατασκευάσῃ δεύτερον οἰδηροδρόμον, ὁ ὁποῖος νὰ μεταφέρῃ τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ἀττικῆς».

Παρά τὴς ἀτέλειες ποὺ παρουσιαζοῦν στὴν ἀρχὴ ὁ οἰδηροδρόμος τῆς Κηφισίας, ὡστόσο βοήθησε ἀποφασιστικὰ στὴν πρόοδο τοῦ προαστίου αὐτοῦ τῆς Ἀθήνας καὶ στὴ μεταμόρφωσι τοῦ σὲ μιὰ μεγάλη κηποπολὶ, μὲ ὠραῖες ἐπαυλίδες, μὲ μεγάλα ξενοδοχεῖα καὶ μὲ πολιτισμένα κέντρα διασκεδάσεως.

Ἡ Ἐταιρία τοῦ οἰδηροδρόμου εἶχε ἀναλάβει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν υποχρέωσι νὰ ἐξοδεύῃ 500 χιλιάδες δραχμὲς (20 χιλιάδες χρυσὲς λίρες) γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸ τῆς Κηφισίας. Τότε ἐγίνε τὸ ἄλλοις τοῦ οἰδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἐπὶ μιὰ τριακονταετία συγκέντρωνε τὸν ἐκλεκτότερον καὶ κομψότερον κόσμο τῆς Ἀθήνας, τὰ καλοκαιρινὰ ἀπογεύματα. Κι' ἐπειδὴ οἱ «ζουρνοὶ» τοῦ Νέου Φαλήρου — τοῦ ἄλλου κοσμικοῦ προαστίου — ἦταν Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο, στὴν Κηφισίαν εἶχαν ὀριστὴ Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή.

Ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα ἀνέβαινε μὲ τὸ τρένο τὴς ὠρισμένης ἡμέρας κι' ἐκόρευε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μελά — στὴν πλατεία τοῦ Πλάτανου — ποὺ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο ἀξιόλογο ξενοδοχεῖο ποὺ λειτουργοῦσε στὴν Κηφισίαν.

Στὴν ἀρχὴ οἱ χορευτικὲς συγκεντρώσεις ποὺ διοργάνωνε ἡ Ἐταιρία τῶν οἰδηροδρόμων δὲν ἐσημείωναν μεγάλη ἐπιτυχία ἀπὸ ἐλλείψεως χορευτῶν. Ἐνας κοσμικογράφος τοῦ 1886 ἔγραφε ὅτι: «Ἡ παρελθούσα Τετάρτη δὲν ὑπῆρξε πλείστορον εὐνοική τῆς προπαρασκευασθ

ΑΓΕΤΙΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Δάφνη Δασκαλίδου, μιά πεντάμορφη αδελφή νοσοκόμος, που εργάζεται στο νοσοκομείο «Ο Άγιος Ματθαίος», έχει ερωτικές σχέσεις με το γιατρό Άνδρέα Πλατίνω. Ο γιατρός θέλει να χωρίσει από τη γυναίκα του, που είναι παιδί-τρος και να παντρευτεί τη Δάφνη. Μια νύχτα φέρνουν στο νοσοκομείο έναν έτοιμο θάνατο, το χηρικό Γιάννη Βολινά, θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Ο Άνδρέας Πλατίνω τον χειρουργεί αμέσως και εδωποίσει τη μητέρα του Βολινά, τη Μαίρη Κόντου, που έτρεξε αμέσως στο νοσοκομείο. Τό πρωί, πρθε ο καθηγητής Νικηφόρος Λάντικας...

Ο καθηγητής Λάντικας εξήγησε στη Μαίρη Κόντου ότι ο άρραδωνιστικός της θά έμενε παράλυτος. Ο γιατρός Άνδρέας Πλατίνως πληροφορήσε τη Δάφνη ότι έδωσε την πρώτη μάχη με τη γυναίκα του. Όσο για το δυστυχ Γιάννη Βολινά, που είχε καταλάβει τη τραγική θέσι του, χήτησε από τη Δάφνη να του κάνει μιά ένεση για να πεθάνει... Η όμορφη νέα, ήταν εξη χρόνων, όταν ο πατέρας της έφυγε από το σπίτι της, για κάποιο σφάλμα της μητέρας της...

Ήταν δεκατριών χρόνων, όταν τ' ανέκαλύψε κι' αυτό. Η μητέρα της, μοδίστρα, έλειπε από το σπίτι πολλές μέρες από το πρωί έως το βράδυ.

Η Δάφνη λυπόταν. Δεν ήξερε τί να κάνει, για να βοηθίσει κάποιον δεκούρασι το βράδυ ή να του δώσει τί.

Την αγαπούσε τη μητέρα της. Ήταν κι' εκείνη όμορφη, με χρυσά μαλλιά και με μαύρα φλογερά μάτια.

Έτσι την περιέμενε με λαχτάρα, κάποιο βράδυ, η Δάφνη. Είχε μελετήσει τα μαθήματά της, κι' είχε συγγυρίσει το σπίτι. Α-υπομονούσε να δει τη μανούλα της.

Τότε χτύπησε η πόρτα. Ήταν η αδελφή του πατέρα της, που έρχοταν τότε-τότε. Η Δάφνη πίστευε πως έρχοταν να επισκεφτεί τη μητέρα της. Απορούσε μονάχα πώς εύρισκε πάντα τις ημέρες γυυλιπε η μητέρα.

Η θεία Μαύρα ήρθε εκείνη τη βραδυά, μ' ένα ύφος παράξενο.

Δεν είναι εδώ η μάνα σου; τη ρώτησε, μόλις την αντίκρουσε.

Όχι, αποκρίθηκε η Δάφνη. Είναι σε δουλειά. Κι' άργησε...

Τα μάτια της θείας Μαύρας σπίθισαν με κακεντρέχεια.

Κουτορνίθι! Γι' αυτό ήρθα. Για να σ' άνοιξω τα μάτια.

Την κτύπαζε η Δάφνη, σαστισμένη.

Είμαστε στα δικαστήρια με τη μάνα σου, της είπε. Θά σε πάρω ενώ στο σπίτι.

Έσ'ό: φώναξε τρομαγμένη η κοπέλα. Γιατί...

Αν μπορείς θά το καταλάβεις. Γιατί η μάνα σου είναι ανάξια. Κάθε βράδυ, ξέρεις γιατί άργεί;

Δουλεύει...

Το πιστεύεις; Είσαι κουτό...

Έκανε πως διατάζει κι' έπειτα, με μιά άνοητη, ξεφούωνε την τρομερή, τη βωμική αλήθεια στην παιδούλα:

Η μητέρα σου είναι μιά ανήθικη γυναίκα. Όταν τελειώσει τη δουλειά της, πηγαίνει με φίλους. Γι' αυτό την άφησε κι' ο πατέρας σου. Πάει ναμένος ο πατέρας σου. Ποιος ξέρει πού βρίσκεται τώρα; Αυτή τ'ά φταίει, η μάνα σου, που δεν ήταν αξία ναχη ούτε άντρας, ούτε παιδιά...

Τα μέγυαλα της Δάφνης φλογίζονται όταν τ'ά θυμάται αυτά. Πέρασαν επτά χρόνια από τότε. Κι' όμως, η φωνή της θείας Μαύρας αντιλαλεί ακόμα στ' αυτιά της, σκληρή, καϊρέκακη. Δίχως συμπόνια, της έκανε την τρομερή αποκάλυψη. Μονάχα με καίει.

Μετά λίγο καιρό, έγινε δικαστήριο. Κι'

η Δάφνη μετακόμισε στο σπίτι της θείας Μαύρας.

Περιφρηνημένη

Έξη χρόνια της ζωής της πέρασε η Δάφνη στο σπίτι της θείας Μαύρας. Μονάχα που τ'ά θυμάται, ανατριχιάζει...

Η πρώτη μέρα!... Έφθασε με το βαλιτσάκι της, κλαμμένη, επαναστατημένη. Κι' όμως της ζέσταινε την καρδιά η σκέψη πως στο σπίτι της θείας Μαύρας θά είχε συντροφιά τις δυο ξαδελφές της, σχεδόν συνομήλικές της.

Από την πρώτη στιγμή, κατάλαβε πόσο είχε άπατη. Η Σόνια κι' η Ρίκα ήταν δυο κορίτσια χοντρά, ασουλούπωτα, σαν τη μητέρα τους. Φεγγαρίσια πρόσωπα, δίχως χάρη, δέρμα πλαδαρό, γεμάτο μπιμπικία, δόντια κίτρινα.

Ήταν χοντρές, κι' ούτε ξεχωρίζει η μέση τους. Ρίχνονταν από φαγητό μ' όλη τους την ψυχή. Όταν όμως τελείωνε το φαγητό, χήλευαν τη βεγογλυερή μέση της Δάφνης.

Από την πρώτη στιγμή, κατάλαβε το δυστυχημένο το κορίτσι πως είχε έρθει στο σπίτι της αδελφής του πατέρα της, σ'α δούλα. Φρόντισε η θεία Μαύρα να της δώσει να τ'α καταλάβει.

Δεν είσαι μικρή, της είπε. Μπορείς περίφημα ν' αντιληφθής μερικά πράγματα. Ο πατέρας σου δε θέλει να σε δει, δε σε αναγνωρίζει. Φωνάζει πως είσαι νόθο παιδί... πως δεν είσαι δικό του. Έγώ λυπήθηκα να σ' άφισω στους δρόμους ή να σε βάλω στο όρφανοτροφείο...

Γιατί δε μ' άσινετε με τη μητέρα μου; ρώτησε η Δάφνη ένθικα.

Επειδή θά δώσω ψυχή στο Θεό μιά μέρα, αποκρίθηκε η γυναίκα, και δεν ήθελα ναχω αυτό το βάρος. Έκανα δικαστήριο και σε πήρα...

Η Δάφνη δεν καταλάβαινε τί είδους άκριβώς ευεοργεσία της είχε κάνει η θεία της. Όπωςδήποτε, ήταν έτοιμη να παραδεχτεί πως, για να τ' αποφασίσει έτσι το δικαστήριο, έτσι έπρεπε να γίνει. Γι' αυτό ψιθύρισε άχνα:

Ενστασιάζω

Όμοιοπαθείς

Η κυρία Παραλίδου, γυρίζοντας το βράδυ από μιά κοσμική δεξίωση, βρίσκει την καμριέρα της τυφλά στο μεθύσι. Κρατούσε μιά μπουκάλια με κονιάκ και την πλησίασε τρεκλίζοντας.

Τι κατάσταση είναι αυτή, Μαρία; φωνάζει αγανακτισμένη η κυρία Παραλίδου. Γιατί ήπιες κονιάκ και δεν μπορείς τώρα να πάρης τα πόδια σου;

Για να πάρω βάρος, κυρία... αποκρίνεται τραυλίζοντας η Μαρία.

Τι έκανε λέει; άπορεί η κ. Παραλίδου.

Νά... ήθελα να πάρω βάρος... γιατί έσπασα. ένόσω λείπατε, το κινέζικο βάζο!

Και πως τόσπαρε;

Το πήρα το πέταξα κι' έκείνο έσπασε στο κεφάλι... του κυρίου!

Πες, Τι; φωνάζει έξω φρενών η κ. Παραλίδου. Στο κεφάλι του κυρίου; Έχει γούστο να σε πειράζει!

Όχι... Όχι! διαμαρτυρείται η Μαρία. Του το έσπασα στο κεφάλι, γιατί... έσπασε να με πειράξει!

Κι' ενώ η κυρία Παραλίδου είναι έτοιμη να λιποθυμήσει, η Μαρία συνεχίζει: Τόν έπιασα, που λέτε, κυρία, να μ'άσ άπατά και τις... δυο με τη μαγειρίσα!

Ο ΦΑΚΟΣ

Εύχριστό...

Τα χέρια πρέπει να μου φιλήσης, είπε η Μαύρα. Όχι ένα ξερό ευχριστό να μου πής. Άκουσε όμως... Έδώ, στο σπίτι μου, δεν είναι όπως στο σπίτι της μάνας σου. Δουλεύουμε. Βγάζουμε το ψωμί μας με τόν ιδρώτα μας. Έχομε το μαγαζί, ξέρεις. Θά δουλέψης κι' εσύ...

Θέλω να τελειώσω το Γυμνάσιο, είπε η Δάφνη, που λάτρευε τα γράμματα. Σκέφτηκε η θεία κι' αποφάσισε:

Θά πηγαίνης δε νυχτερινό Γυμνάσιο, αφού σ' άρέσουν τόσο τα γράμματα...

Γιατί όχι την ημέρα;

Την κεραυνοδόλησε με το βλέμμα της. Αυτό μάς έλειπε. Νά δουλεύω εγώ για να πηγαίνης εσύ στο σχολείο. Τότε, πρέπει να στείλω τις κόρες μου σε νυχτερινό Γυμνάσιο. Βγάλτο άπ' το νου σου.

Κι' έτσι, άρχισε τη ζωή της η δυστυχ παιδούλα. Όλη τη μέρα δούλευε σ'α σκλάβο. Η Μαύρα έφυγε από το πρωί για το μαγαζί. Είχαν ένα εστιατόριο κοντά στην Ό-μόνοια. Μικρό μαγαζί, βρώμικο, όπου σύχναζαν, ως επί το πλείστον, εργάτες. Η Μαύρα καθόταν στο ταμείο. Χοντρή, μεγαλοπρεπής, έπαιρνε ύφος στραταρχίνας.

Ο άντρας της επέδλεπε στην κουζίνα, όπου μαγειρεύε ένας μάγειρος χοντρός, πενηντάρης, με την άσπρη του σκούφια, με χέρια παχεία, άποκρουστικά, και με πιο άποκρουστικά μάτια.

Η Δάφνη τελείωνε το πρωί το σπίτι, το νοικοκυριό, και το μεσημέρι έτρεχε στο μαγαζί κι' αναλάμβανε τα πιάτα.

Μονάχα που τ'ά θυμάται αυτά, νοιώθει τ'ά δάχτυλά της να τσούζουν. Τρεις-τέσσερις ώρες πλύσιμο πιάτων. Άτέλειωτες στοίβες. Θάλεγε κανείς πως δλόκληρη η Άθνα έτρωγε σ' αυτό το εστιατόριο!

Της φορούσαν μιά βρώμικη και μακριά σκούρα ποδιά, άπάνω από ένα φουστάνι χοντρό, άχαρο, της έβαζαν μιά σκούφια στο κεφάλι κι' την έστρωναν στη δουλειά.

Από πάνω από το κεφάλι της ο Μάνθος, Άλκ'ατης, ο θείος της, και πάσα μέσα η Μαύρα, πούβαζε φωνές αν τύχαινε κι' η κοπελίτσα, βαρυστημένη από τη δουλειά, πρόβαλλε στο κατόφλι, του εστιατορίου, ν' άνασταν, να ρίξη μιά ματιά, να δει τόν κόσμο.

Τι δουλειά έχεις εσύ εδώ; Νομίζεις πως είσαι όμορφη, έ; Θέλεις να σε δούνε. Τι μου σφίγγεις τη μέση σου και μου κορώνεσαι; Η θέσι σου είναι στην κουζίνα!...

Στην κουζίνα! Όλοάκληρες ώρες στην κουζίνα! Η βρώμα, η λιγδα, την συνόδευαν, ως και τη νύχτα στον ύπνο της.

Γύριζε άσ'α το άπόγευμα στο σπίτι, αφού τακτοποιούσε την κουζίνα. Έκεί εύρισκε άλλη στοίβα πιάτα κι' άρχιζαν καφέδες, λεμονάδες, κρεβάτια, από την άρχή. Οι ξαδελφές της μελετούσαν. Αυτή έκλιπαρούσε να της άφίσουν μιά ώριστα δική της να προτοιμαστή για το σχολείο. Άδύνατον!...

Πήγαινε το βράδυ στο Γυμνάσιο, γύριζε άσ'α τη νύχτα κι' όταν πιά τελείωνε και το βραδυνό σεσβέρισμα και τ'ά βραδυά πιάτα και όταν κοιμόνταν όλοι και το σπίτι

τι ήσυχάζε, καθόταν να μελετήσει. Βουτούσε το πρόσωπό της στο νερό για να διώξη τη νύστα. Τα μάτια της έτσούζαν, οι πλάτες της πονούσαν, τ'ά πόδια της ήταν προσημένα από την όρθοστασία. Κι' όμως μελετούσε με πείσμα και με άγάπη. Γιατί, αν και είχε άρchiση να μισή τη ζωή, το μόνο που άγαπούσε, ήταν τ'ά γράμματα.

Βυθιζόταν στην ιστορία και με μάτια όρθάνοιχτα, έβλεπε μπροστά της να περνάνε οι παλιοί κόσμοι. Άγαπούσε τους παλιούς αυτούς κόσμους, τους έβλεπε αλλοιώτικους από το σημερινό κι' αυτό ήταν άρκετό για να τους άγαπήσει. Άγαπούσε τη Φυσική. Της άρεσε να μαθαίνει τα φυσικά της φάσεις. Και σ'α μαθηματικά εύρισκε κάποια γοητεία.

Έτσι κατάφερνε όχι μονάχα να προοιβάσεται, αλλά και να είναι η πρώτη μαθήτρια στην τάξη της.

Αυτό έκανε τις ξαδελφές της να φρενιάσουν τόν πρώτο χρόνο. Τεμπέλες αυτές κι' όχι έξυπνες, μελετούσαν βαρυστημένα και μόλις τ'ά κατάφερναν να περνάνε τις τάξεις.

Η μόνη χαρά στην παιδική της ηλικία ήταν τ'ά κολακευτικά λόγια που της έλεγαν οι καθηγητές της.

Είσαι γεννημένη για γράμματα εσύ, της έλεγαν όλοι. Πρέπει να σπουδάσης. Με κάθε τρόπο να σπουδάσης.

Από διασκεδάσι, ούτε σκέψι. Δεν υπήρχε γιορτή γι' αυτήν, δεν υπήρχε σκόλη. Τό καλοκαίρι την έδωσαν να πλένει τ'ά πιάτα και τ'ά βράδυ γύριζε στο σπίτι τις πρώινες ώρες, τσακισμένη. Ένα κουρέλι, που δεν είχε τη δύναμη πιά ούτε να σκεπτή.

Έτσι πέρασαν έξη δλόκερα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό, δεν είχε δη άνηρωπο. Άκουγε τις ξαδελφές της να μιλάνε για τους θαυμαστές τους. Όσο αυστηρή και να ήταν η θεία Μαύρα, όσο θρησκόληπτη ακόμα, για τις κόρες της έκλεινε τ'ά μάτια. Άν έβλεπε τη Δάφνη να βάλι ένα κορδελλάκι σ'α μαλλιά της, γαλούσε τόν κόσμο. Για τη Σόνια, όμως, ξελιγανόταν, όταν την έβλεπε να χτενίζει τ'α μαλλιά της ψηλά.

Είσαι σαν βασίλισσα!... της έλεγε. Κι' η Δάφνη, μ' όλη της την κοούρσι, άδγκωνε τ'ά χείλη της για να μη έσπαση σ'ε γέλια.

Η Ρίτσα πάλι πίστευε πως έχει ωραία μάτια. Τ'ά γλάρωνε, λοιπόν, και δόστου να κутτάζεται στον καθρέφτη. Κι' η μητέρα της την καμάρωνε και φώναζε:

Μάτια που σκίζουν καρδιές...

Τη Δάφνη την κούταζαν όλοι με λοξές ματιές. Κανείς δεν της έλεγε πως είναι όμορφη. Μονάχα ο Βάγγος, ο χοντρός μάγουρας. Αυτός πάλι της εξέφραζε τ'ά θαυμασμό του όσο μπορούσε πιδ χυδαία. Δεν έχανε την ευκαιρία να μη την πασπατέψη, να μη την προσβάλει. Κι' όταν, μιά-δυο φορές, η κοπέλλα παραπονέθηκε στη Μαύρα, αυτή έβαλε τις φωνές μαζί της:

Κανέναν άντρας δε ρίχνεται σ'ε μιά κοπέλλα, αν δε κουνήσει κι' εκείνη την ουρά της. Γι' αυτό σου οίνεται κι' ο Βάγγος...

Έτσι πέρασαν έξη χρόνια. Και επί τέλους έφτασε η στιγμή που την περιέμενε η Δάφνη σ'α λύτρωσι. Πήρε τ'ά άπολυτήριο της.

Όνειρα!...

Τότε επαναστάτησε:

Θέλω να εργαστώ! είπε στη θεία της.

Μπάρ; έκανε αυτή, πέφτοντας από τ'ά σύννεφα. Κι' έδω, τί κάνεις, δεν εργάζεσαι;

Θέλω να εργαστώ με μισθό. Όχι για ένα κομμάτι ψωμί...

Ποιος είδε τ'ό Θεό και δε τόν φοβήθηκε! Η Μαύρα άρχισε να λυσσομανάει:

Άχάριστη! Φίδι φαρμακερό. Γι' αυτό τ'ά σε άνάστησα; Γι' αυτό σ' έστειλε στο σχολείο τόσα χρόνια, για να μ' άφίσης μόλις έγινες άνθρωπος;

Η Δάφνη τότε της μίλησε με μίσος.

Προτιμώ να σκάσω στο δρόμο, παρά να δουλεύω τ'άμπα στο μαγαζί σου...

Πολύ καλά! είπε τότε η θεία. Φύγε. Πήγαινε κι' εσύ να γίνης σαν τη μητέρα σου.

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς η Δάφνη.

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς η Δάφνη.

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς η Δάφνη.

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς η Δάφνη.

σου, μιά παλιогυναίκα! Αυτό σου άζει-ζει!...

Ήταν έτοιμη να την πετάξει στο δρόμο. Ό άντρας της όμως μπήκε στη μέση.

Δε μπορούμε να την πετάξουμε στο δρόμο. Πρέπει να βοηθούμε τη δουλειά, να βγάλλω το ψωμί της. Στο μεταξύ, θά δουλεύω εδω...

Μέρες μαρτυρικές, μήνες γεμάτοι λαχτάρες, έλπίδες, όνειρα κι' άπογοεύσεις.

Τελείωνε τ'ό νοικοκυριό της η κοπέλλα, τελείωνε τ'ά πιάτα του εστιατορίου κι' έπειτα άρχιζε τ'ά τρεχάματα. Πόσες σκάλες να άνεβοκατέβαινε; Άμέτρητες ώρες, άμέτρητα σκαλοπάτια. Πόσες πόρτες χτύπησε;

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς.

Άκουγε την άπάντησι πριν την προφέρουν τ'ά χείλη. Περνούσε και ξαναπερνούσε και μονάχα όταν πιά κουραζόταν να τη βλέπουν και της έλεγαν φανερά και έσ-στερα:

Δυστυχώς...

Η Δάφνη σταματούσε και δεν ξαναπήγαινε.

Αν ήθελε να κάνει ώρισμένες ύποχωρήσεις, θά μπορούσε να βοηθί πιδ γρήγορα εργασία. Σ' ένα-δυο γραφεία που πήγε, δεν άκούσαν αυτά που τους έλεγε. Μονάχα την κούταζαν από πάνω ως κάτω. Σ'ε τέλος της έλεγαν:

Αν είσαστε λογική, αν δεν έχετε προκαταλήψεις, ίσως κάτι θά μπορούσε να γίνει.

Έφευγε τρομαγμένη και δεν ξαναπατούσε σ' αυτά.

Έτσι πέρα όλο τ'ό καλοκαίρι και μπήκε τ'ό φθινόπωρο. Η θεία της την μεταχειριζόταν σ'α σκουπίδι. Κάθε μέρα της φώναζε:

Άκόμα θά σε βλέπω μπροστά μου; Άντε, λοιπόν, βρες τίς χιλιάδες τ'ό μισθό, κι' άδειάσε μου τη γωνιά!

Απάνω σ' αυτή την κατάστασι, ήρθε κι' ο άρραβώνας της Σόνιας, της μεγάλης.

Της έδιωξαν γερή προκούλα κι' έτσι βοη-κε κάποιο έμπαρο ν' αποφασίσει να την παντρευτεί. Η δουλειά της Δάφνης διπλάσιόστηκε. Μόλις της έμενε τώρα καιρός να τρέχη για τ'ά δική της την ύπόθεσι.

Και, σ'α να μην έφτανε ο σκοτωμός αυτός της δουλειάς, άρχισε κι' άλλο βάσανο: Η ζήλεια της Σόνιας.

Ο άρραδωνιστικός της κύτταζε, όπως ήταν φυσικό, με μάτια γεμάτα θαυμασμό, την όμορφη ξαδελφή. Τό θεωρούσε φυσικό να της κάνει και κανένα κομπλιμέντο.

Η Δάφνη άπαντούσε έξυπνη, ζωγρά. Ήταν η πρώτη φορά, που έρχοταν σ'ε παφή έτσι από πιδ κοντά, να πούμε, μ' ένα

νέον άντρα. Και της άρεσε ν' άκούη κολακευτικά λόγια.

Η Σόνια γινόταν θηρίο. Μιά μέρα, που ο γαμπρός είπε φανερά:

Η Δάφνη είναι από τ'ά ωραιότερα κορίτσια πούχω δει στη ζωή μου!...

Η Σόνια φούριζε. Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω από την πλάτη του άρραδωνιστικού της, χύμηξε να ξεμαλλιάσει την ξαδελφή της. Τότε η Δάφνη δε βάσταξε. Ήταν πιδ άδύνατη, αλλά πιδ γεροδύναμη. Κι' έδειρε με την καρδιά της την ξαδελφή της. Τό ίδιο βράδυ τ'όσκασε από τ'ό σπίτι.

Άπό μηχανής Θεός

Ήταν άνοιξι. Δεν της έκανε και τόση αίσθησι η σκέψη να κοιμηθι στο ύπαιθρο. Καλύτερα στο δρόμο παρά στο σπίτι τους, συλλογιζόταν με μίσος.

Ένοιωθε στο στομά της μιά πικρή γεύσι.

Από την πείνα... Η από τ'ό μίσος;... Δεν είχε δεκάρα στην τσέπη της. Αυτή ήταν η αρχή της θείας Μαύρας, να την άφινι πάντα χωρίς δεκάρα. Ήταν δεκαεννιά χρόνων κοπέλλα και δεν είχε πιάσει σ'α χέρια της μιά δραχμή, που θά μπορούσε να την νομιάσει δική της.

Πήγε στο Πάρκο. Ο άέρας μοσχοβολούσε από τ' άνηθ της νεραντζιάς. Κόσμος περπατούσε χαρούμενος. Οίκογένειες δλόκληρες, μαμάδες και νταντάδες με μωρά, ζευγάρια άγκαλιασμένα. Ένας κόσμος που φαινόταν παρόξενος στην κοπέλλα.

Έλhesα σαν καλόγρια, συλλογιζόταν. Δεν ξέρω τίποτε από τόν κόσμο, τίποτε!

Κι' ένοιωθε την καρδιά της να ξεχειλίσει από καμμό, σ'α να της είχαν κλέψει κάτι αγαπημένο.

Μούκλεψαν τη ζωή μου, τ'α νειάτα μου, τ'α καλύτερα μου χρόνια...

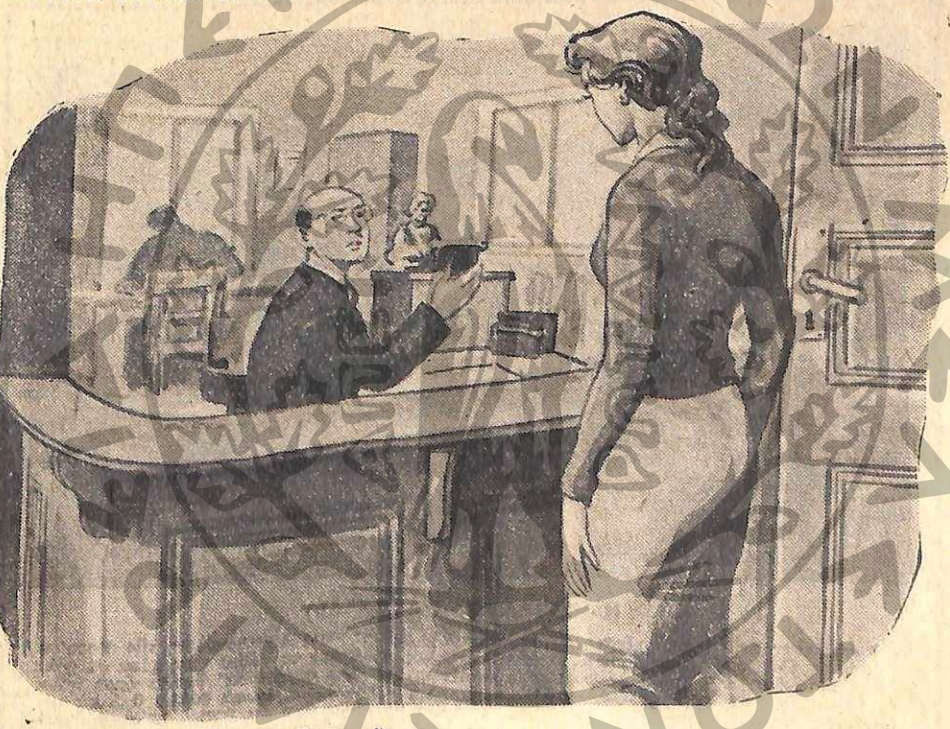
Δε σκεπτόταν τίποτε. Δε συλλογιζόταν πως ήταν δυνατό να βοη στέγη, πως ήταν δυνατό να οίκονομήσει λίγα χρήματα για να φάη κάτι. Της άρεσε πούδλεπε τη ζωή, τόν κόσμο. Ήταν μ' ένα τρόπο εύτυχισμένη.

Τί κάνεις; Ρεμβάζεις; Η φωνή αυτή ήταν γνώριμη.

Μίκα, εσύ!

Κύτταζε την παλιά της συμμαθήτριά, χωρίς να είναι βεβαία πως ήταν πραγματικά αυτή. Η Μίκα Ρένιου, συμμαθήτριά της από τ'ά καλά, εύτυχισμένα χρόνια! Καλή μαθήτριά πάντα, έξυπνη, σοβαρή, αλλά στριμμένη στο χαρακτήρα και μικρομέγαλη πάντα.

Άκόμα δε με γνώρισε; τη ρώτησε η Μίκα. Τι έπαθες; Πώς είσαι έτσι;

Αύριο! Περάστε αύριο!... άκουγε διαρκώς η Δάφνη.

ΕΝΑ καλό μακιγιάζ δεν είναι τίποτ, άλλο από μερικά εξυμνα «τρύκ» που θα σας επιτρέψουν να υπογραμμίσετε τα καλά στοιχεία που έχει το πρόσωπό σας και να κρύψετε ή να διορθώσετε τις ατέλειές του.

Αλλ' ένα «τρύκ», για να είναι καλό, πρέπει να δίνει την εντύπωση της φυσικότητας. Διαφορετικά, εκείνοι που σας βλέπουν, θα νομίσουν πως έχετε μια μάσκα στο πρόσωπό σας.

Όταν μιλούμε για ατέλειες, εννοούμε κάποια έκτροπη από το κανονικό. Το να διορθώσετε, λοιπόν, τις ατέλειες, σημαίνει να κάμετε το πρόσωπό σας όσο πιο κοντά στο κανονικό. Αλλά δεν πρέπει να φτάσετε στην υπερβολή. Είναι απαραίτητο, έξ' άλλου, να σεβασθείτε τον τύπο και την ιδιορρυθμία του προσώπου σας. Τα φρύδια που βρίσκονται πιο ψηλά από το κανονικό, τα προεξέχοντα μύλα, το μεγάλο στόμα, μια ανασχηματισμένη μύτη κλπ., δίνουν πολλές φορές στο πρόσωπο ένα ξεχωριστό θέλημα και θα ήταν ασυγχώρητο λάθος το να προσπαθήσετε να τα «διορθώσετε». Γιατί έτσι υπάρχει κίνδυνος να καταστρέψετε όλη τη γοητεία που έχει το πρόσωπό σας.

Αλλά ποια είναι τα «τρύκ», που μπορείτε και που πρέπει να κάμετε;

Ας δώσουμε το λόγο στη γνωστή Γαλλίδα αισθητική Έλενα Μελίκ. Για κάθε πρόσωπο, παρατηρεί, υπάρχουν ιδιαίτερα «τρύκ», που ταιριάζουν σ' αυτό μόνο και σε κανένα άλλο. Για να βοηθή, όμως, τα «τρύκ» που σας ταιριάζουν, πρέπει να ξέρετε τον τύπο στον οποίο ανήκει το πρό-

ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΒΑΛ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ

ώστε να φέρετε τελείως ελεύθερη τη γραμμή του προσώπου που παίρνει από το σαγόνι προς τα αυτιά.

5) Προκειμένου για τα χείλη, θ' ακολουθήσετε τη φυσική γραμμή τους. Αν τα χείλη σας είναι κάπως μεγάλα, θα μικρύνετε λίγο τον περίγυρό τους, σταματώντας το ρούζ πριν από τις άκρες.

6) Θα δώσετε στα φρύδια σας το σχήμα καλοσχεδιασμένου τόξου. Οι γυναίκες με όβαλ πρόσωπο έχουν συνήθως ωραία τοξωτά φρύδια. Δε θα χρειαστεί, συνεπώς, παρά να κάμετε μερικές ελαφρές διορθώσεις (αν, φυσικά, συντρέχει λόγος).

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ: "Αν κατορθώσετε να λεπτύνετε κάπως τις γραμμές του, το τετράγωνο πρόσωπο μπορεί να αποκτήσει μια ξεχωριστή ιδιομορφία και να γίνει πολύ έλκυστικό.

Για το σκοπό αυτό, θα κάμετε τα εξής:

1) Θα βάλετε το ρούζ στα μάγουλα λοξά και θα του δώσετε σχήμα όβαλ. Ο χρωματισμός θα είναι πιο έντονος στο πάνω μέρος.

2) Αφού απλώσετε το «φόν ντε τέν» σ' όλο το πρόσωπο, θα χρησιμοποιήσετε κατόπιν δεύτερο, που θα είναι πιο σκούρο από το πρώτο για τα πλάγια, σε τρόπον ώστε να «σβύσετε» τις χτυπητές γραμμές, που έχει το σαγόνι σας.

Τα Τρύκ

ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ ΣΑΣ

Πώς θα καταφέρετε να φαίνονται όλα σαν φυσικά

σωπό σας και να μην προσπαθήτε να κρύψετε, από τον εαυτό σας τουλάχιστον, τις ατέλειές του.

Η Έλενα Μελίκ διακρίνει τους ακόλουθους έπτά τύπους: όβαλ, τετράγωνο, στρογγυλό, παραλληλόγραμμο, τριγωνικό με τη βάση προς τα κάτω, τριγωνικό με τη βάση προς τα πάνω, και μογγολικό.

Ας τους δούμε, τόν καθένα χωριστά:

ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΒΑΛ: Είναι ο ιδεώδης τύπος ομορφιάς του γυναικείου προσώπου. Το μακιγιάζ και το χτένισμα θα αποβλέψουν στο να αξιοποιήσουν τις γραμμές και τις καμπύλες του.

Να τί θα κάμετε, για να φτάσετε σ' αυτό το αποτέλεσμα:

1) Το ρούζ στα μάγουλα θα επεκταθεί, στενεύοντας ολοένα, προς το μέρος των κροτάφων.

2) Το χτένισμά σας πρέπει να είναι στρωτό, χωρίς μπούκλες στο μέτωπο ή τα πλάγια. Θα δώσετε στα μαλλιά σας την απλή και αρμονική γραμμή, που έχει και το πρόσωπό σας.

3) Θα γυρίσετε προς τα πίσω τα μαλλιά στους κροτάφους. Σε καμμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να τ' αφήσετε να πέφτουν στους ώμους.

4) Θα στρώσετε στο κάτω μέρος τα μαλλιά σας με τέτοιο τρόπο,

3) Θα προσπαθήσετε να δώσετε μεγαλύτερο ύψος στο πρόσωπό σας και να μεταβάλετε το τετράγωνο σχήμα του σε όβαλ, κάνοντας μερικές λεπτές μπούκλες στο επάνω μέρος (οι πολύ μεγάλες μπούκλες θα κάμουν πιο βαρύ το πρόσωπό σας αντί να το ελαφρύνουν).

4) Θα αποφύγετε τις μπούκλες σ' αυτιά. Το καλύτερο είναι να γυρίσετε στα πλάγια τα μαλλιά σας προς τα πίσω. Θα περιορίσετε έτσι το πλάτος του προσώπου σας.

5) Το ρούζ στα χείλη πρέπει να είναι κάπως έντονο και να απλώνεται σ' όλο τον περίγυρό τους.

6) Η γραμμή των φρυδιών πρέπει να είναι πολύ αρμονική και να σχηματίζει ένα ελαφρό τόξο. Προς το μέρος της μύτης τα φρύδια θα είναι αρκετά πυκνά. Η γραμμή τους θα στενεύει κατόπιν.

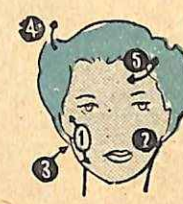
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ: "Ένα προσεγγμένο χτένισμα και ένα κατάλληλο μακιγιάζ θα δώσουν στο στρογγυλό πρόσωπο έναν μοντέρνο και πολύ χαριτωμένο τόνο.

Οι γενικές γραμμές του μακιγιάζ και του χτένισμάς σας θα είναι οι εξής:

1) Μη βάζετε ποτέ στα μάγουλα ρούζ σε σχήμα δίσκου. Θα σχηματίσετε τουναντίον ένα ωοειδές περίγραμμα, αρχίζοντας από το

ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ

ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ (κανονικό)

ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ (ανάποδο)

ΜΟΓΓΟΛΙΚΟ

κέντρο και προχωρώντας, από το ένα μέρος, προς τα πάνω και τους κροτάφους και από το άλλο προς το κάτω μέρος και τα πλάγια.

2) Θα χρησιμοποιήσετε δύο ειδών «φόν ντε τέν». Θα απλώσετε το πιο σκούρο λοξά και από τα έξω προς τα μέσα. Αυτό το «φόν ντε τέν» θα το σβύσετε στο κέντρο των παρειών, που θα το έχετε περάσει προηγουμένως μ' ένα «φόν ντε τέν» πιο ανοιχτό.

3) Μερικές μπούκλες στο πάνω μέρος θα μακρύνουν το πρόσωπό σας.

4) Θα μαζέψετε τα μαλλιά σας κάτω από τα αυτιά προς το μέρος του τραχήλου.

5) Θα αποφύγετε να κάμετε έτονο το τόξο του πάνω χείλους.

6) Το τόξο των φρυδιών πρέπει να είναι πολύ κανονικό. Θα τα απαλλάξετε στο κάτω μέρος από τις τρίχες που τυχόν πλεονάζουν. Η γραμμή τους πρέπει να διαγράφεται καθαρά.

ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ (μακρουλό): Το ορθογώνιο πρόσωπο έχει κάτι το ανδρικό. Πρέπει, λοιπόν, να λεπτύνετε τις γραμμές του και να τις κάμετε πιο απαλές.

1) Θα πρέπει να δώσετε μεγάλη προσοχή στο ρούζ, που θα βάλετε στα μάγουλά σας. Θα σχεδιάσετε ένα μικρό δίσκο, πολύ κοντά στα μάτια και θα τον προεκτείνετε προς το μέρος των κροτάφων.

2) Θα χρησιμοποιήσετε «φόν ντε τέν» ανοιχτόχρωμο στο εξωτερικό μέρος του προσώπου και πιο σκούρο στο κέντρο.

3) Στο πάνω μέρος του κεφαλιού τα μαλλιά σας πρέπει να είναι ίσια. Μ' αυτό τον τρόπο, θα μικρύνετε το ύψος τ' ου προσώπου σας. Ένα πολύπλοκο χτένισμα στο πάνω μέρος, αντίθετα, θα κάμη το πρόσωπό σας πιο μακρουλό.

4) Θα κάμετε μερικές μπούκλες στα πλάγια για να πλατύνετε το πρόσωπό σας.

5) Δε θα μεγαλώσετε ούτε θα μικρύνετε το στόμα σας. Σεβαστήτε τις φυσικές γραμμές που έχουν τα χείλη σας.

6) Θα σεβασθείτε επίσης το σχήμα και το φυσικό πάχος που έχουν τα φρύδια σας. Σε καμμία περίπτωση, πάντως, δεν πρέπει να κάμετε πιο έντονο το τόξο τους. Γιατί έτσι το πρόσωπό σας θα φανή πιο μακρουλό.

ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ (κανονικό, με τη βάση στο κάτω μέρος): Στον τύπο αυτό, το κάτω σαγόνι είναι πλατύ και το μέτωπο, αντίθετα, στενό. Το πρόσωπο αυτό έχει την ιδιορρυθμία του, που πρέπει να την σεβασθείτε.

Να, λοιπόν, τί πρέπει να κάμετε:

1) Θα βάλετε το ρούζ άκριβως στην περιοχή των μύλων και θα το σβύσετε κάπως λοξά προς το επάνω και το κάτω μέρος. Ο κεντρικός δίσκος πρέπει να είναι πολύ μικρός.

2) Αν το σαγόνι σας προεξέχει πολύ, θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό ένα «φόν ντε τέν» πιο σκούρο παρ' ό,τι για το υπόλοιπο πρόσωπό σας.

3) Θα σφίξετε προς τα πίσω τα μαλλιά σας κάτω από τα αυτιά.

4) Θα αποφύγετε να στρώσετε τα μαλλιά σας στα πλάγια. Τα μαλλιά σας, τουναντίον, στο μέρος αυτό, πρέπει να είναι πλούσια και φουντωτά.

ΦΥΣΙΚΑ ΧΕΙΛΗ

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟ ΒΑΨΙΜΟ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΤΕ

ΣΩΣΤΟ ΒΑΨΙΜΟ

Η Κίτσα Καζάκου, κατά παράκληση μερικών φίλων της, εκτελεί ένα τραγούδι της σε αθηναϊκό κέντρο.

Η ΚΙΤΣΑ ΚΑΖΑΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Λίγη ώρα με τη στάρ της αγγλικής τηλεόρασης

Θεωρή, έκρηκτική, και με μιά φωνή γεμάτη μεσογειακή θερμότητα, η Κίτσα Καζάκου είναι το πρώτο αστέρι της αγγλικής τηλεόρασης.

Όσοι έτυχε να τη δούν και να την ακούσουν από το θολό καντράν της «τελεβίζιον», δε μπόρεσαν να μην αισθανθούν στο μαιχλάδες Λονδίνον, ότι η Κίτσα Καζάκου τους έφερνε τον ήλιο από τον Μεσόγειο...

Η Κίτσα Καζάκου περνά τις πρώτες διακοπές της ύστερα από 7 χρόνια κουραστικής δουλειάς στα στούντιο της αγγλικής τηλεόρασης.

Ενθουσιάζεται όταν την λέμε ότι την παρακολούθησαν στην Αγγλία από την τηλεόραση. Το γεγονός αυτό έσπασε το τυπικό φράγμα της ψυχρότητας.

— Αλήθεια, πώς τα καταφέρατε να συγκινήτε τις βορεινές καρδιές; την ρωτήσαμε.

— Το μουσικό μου, απάντησε μ' ένα χαμόγελο, είναι πολύ απλό. Οι άνθρωποι του βορρά όνειρευονται τροπικές χώρες, ζέστη, αμμουδιές που να ξαπλώνονται και να κάνουν ήλιοθεραπεία, θερμές γυναίκες που να ξέρουν να φιλούν...

Κάποτε ένας Άγγλος δημοσιογράφος έγραφε στο

«Ντέλυ Μέηλ» για την Κίτσα Καζάκου ότι η μεγάλη τεχνική της έγκειται στο γεγονός ότι πρώτη αυτή αντέληψε ακριβώς τι σημαίνει τηλεόραση. Το μουσικό ήταν απλό. Πρέπει να κρατάς καρφωμένο το βλέμμα του θεατή στη μικρή οθόνη. Και η Κίτσα Καζάκου το καταφέρνει αυτό με το τραγούδι της.

Οι εφημερίδες της αφιερώνουν άρθρα και συχνά ζητούν τη γνώμη της για τα πιο σοβαρά ή ασήμαντα πράγματα. Οι ερωτήσεις τους ποικίλλουν αναλόγως της ευφύιας και της ηλιθιότητας του ερωτώντος. Οι απαντήσεις όμως της Κίτσας είναι πάντα χαριτωμένες. Ο βρετανικός τύπος που δεν στερείται από χιούμορ, τους δίνει ιδιαίτερη προσοχή.

Τα περσινά Χριστούγεννα την έρωτησαν τι δώρο επιθυμούσε και η κ. Καζάκου απάντησε αδιάτακτα: «Τό ακριβότερο γούνο που παλτό». Φυσικά την επομένη ήταν σε θέσι ν' ανοίξη γουνάδικο...

— Τώρα, την ρωτήσαμε, μ' αυτή την τρομερή ζέστη, τι δώρο θα επιθυμούσατε;

— Τα μπριγιάν, μās απάντησε. Είναι δροσερά και ταίριαζουν σ' αυτή την καλοκαιρινή σαϊζόν!...

Η Κίτσα Καζάκου δια-

πραγματεύεται έδω το γύρισμα δύο μικρών φιλμ. Ο ελληνικός κινηματογράφος, μάς λέγει, υπόκειται πολλά. Είναι, όσο και αν φαίνεται παράδοξο, «πρωτοποριακός». Στο Λονδίνο το «Κορίτσι με τα μαύρα» και η «Στέλλα» δημιούργησαν τις καλύτερες εντυπώσεις και παίχτηκαν επί πολλούς μήνες.

Η Κίτσα Καζάκου αρχισε ως τραγουδίστρια της τηλεόρασης, σήμερα όμως παίζει στο αγγλικό θέατρο. Έχει κλείσει επίσης συμβόλαιο για διάφορα κέντρα του Λας - Βέγκας.

Οι καλλιτέχνες του τραγουδιού, μάς λέγει, έχουν έκφραση, γι' αυτό ακριβώς ή μεταπήδησέ τους απ' το τραγούδι στη σκηνή, ή στον κινηματογράφο, γίνεται κατά κανόνα με επιτυχία. Το παράδειγμα του Φράνκ Σινάτρα, που μάς κατέπληξε στο ρόλο του μορφωμένου στο φιλμ «Ο άνθρωπος με το χρυσό χέρι», είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ακόμη έχουμε και την Κατερίνα Βαλέντε, με το πολυμορφο ταλέντο, το μαύρο τραγουδιστή Χάρρυ Μπελφόντε, τη Ντόρις Ντέη, που μάς πολλούς άλλους τραγουδιστές. Γι' αυτό πιστεύω ότι θα τα καταφέρω και στον κινηματογράφο.

Στο σημείο αυτό διακόπτεται από μερικούς θαυμαστές της που της ζητούν να τραγουδήσει κάτι. Δέχεται ευχαρίστως. Αρχίζει σεμνά με Χαιρόπουλο, γι' αγάτες και λουλούδια και καταλήγει στα μάγικα, εσθφικά, πετάγονται πάνω στο τραπέζι της και με το μπρίο της δίνει κέφι σ' όλους.

Ο πατέρας της ξεροδίδει... Δεν του άρεσουν αυτά τα καμώματα της κόρης του.

— Παρ' όλον ότι παντρεύτηκε, μάς λέγει, κι' έγινε διάσημη, η Κίτσα εξακολουθεί να είναι ένα μεγάλο ζωηρό παιδί.

Ο άνδρας της, που μιλάει θαυμάσια τα... αρχαία ελληνικά, είναι βιβλιοπώλης σπανίων βιβλίων.

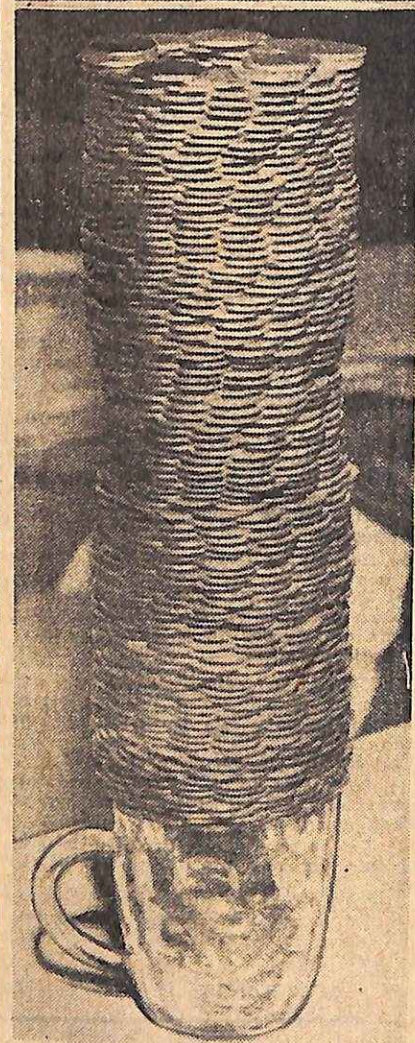
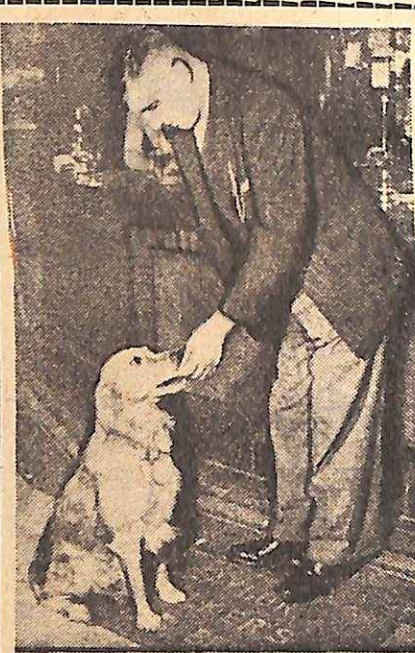
— Δεν σάς ζηλεύει; ρωτήσαμε την καλλιτέχνηδα.

— Συνήθισε πιά, μάς απάντησε, ν' αντιμετωπίζω τους θαυμαστές μου. Κάποτε έλασα μιά επιστολή από 300 στρατιώτες, μερικοί από τους οποίους με ζητούσαν σε γάμο. Ο άνδρας μου τους απάντησε ο ίδιος, αλλά φρόντισε να τους στείλν από μιά φωτογραφία μου, γιά να μην απογοητευθούν.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Όλοι ταρλατάνει!

Ένας τεχνός της γαλλικής Όπερας, ο Σαρλ Ρισσάρ, καταδικάστηκε τελευταία γιατί έξασκούσε παράνομα το επάγγελμα του γιαντού. Στην απολογία του, είπε ότι είχε σκηματίσει την πεποίθησή, τόνον από προσωπική πείρα, όσο και από τις αφηγήσεις των γνωστών του, ότι όλοι οι γιαντού ήταν τσαρλατάνοι. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι ένας τσαρλατάνος δε θα έδραπτε!

ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ... ΕΡΑΝΟ

Στο Λονδίνο ο σκύλος Ντίκυ είναι σήμερα μά... προσωπικότης! Το έξυπνο αυτό σκυλάκι κυκλοφορεί στους δρόμους της αγγλικής πρωτεύουσας και μαζεύει διάφορα νομίσματα, γιά τα δυστυχισμένα παιδιά που νοσηλεύονται στο νοσοκομείο Γουάνσφιντ. Ο Ντίκυ παίρνει τα νομίσματα στο στόμα του και τα φέρνει στο σπίτι, γιά να τα παραδώσει στο αφεντικό του. Στη φωτογραφία μάς, άνω, τα νομίσματα που έφρανον μιάς έδδομαδος, οπισθωμένα στο στόμα ενός ποτηριού μπύρας. Κάτω, ο Ντίκυ παίρνει ένα ακόμα νόμισμα, που θα συμβάλει κι' αυτό στην αγορά γλυκισμάτων και παιχνιδιών γιά τα δυστυχισμένα παιδιά.

Μιά μαλιά

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ανυπολόγιστη η αξία των βιβλίων της. — 80.000 τόμοι στα ράφια της. — Έκδόσεις μοναδικές σ' όλον τον κόσμο.

Κάθε χρόνο, η Έθνική Βιβλιοθήκη, κατά το μήνα Αύγουστο, διακόπτει τη λειτουργία της, γιά να κάνει την ετήσια ανασυντάξη των βιβλίων, που απέκτησε κατά τη χρονική περίοδο, που πέρασε.

Με την ευκαιρία της ανασυντάξεως, επισκεφθήκαμε το διευθυντή της Έθνικής Βιβλιοθήκης, διακεκριμένο φιλόλογο, κ. Φωτιάδη, ο οποίος, μεταξύ άλλων, μάς ανέφερε τα εξής:

Η ιστορία της ίδρύσεως της Έθνικής Βιβλιοθήκης αρχίζει από το 1829. Το έτος αυτό εγκαταστάθηκε μαζί με το Έθνικό Μουσείο στο νεόκτιστο τότε οφρανοτροφείο Αιγίνης, όπου στεγαζήθηκαν και τα εκπαιδευτικά καταστήματα της Ελλάδος.

Το 1832, η Βιβλιοθήκη, με διάταγμα, χωρίζεται από το Μουσείο και γίνεται ανεξάρτητος, ως Δημοσία Βιβλιοθήκη, με πρώτο διευθυντή το διδάσκαλο του Γένους Γεώργιο Γεννάδιο, που πήρε τον τίτλο του «Επιστάτου». Τα βιβλία της έφθασαν τότε τους 1844 τόμους, και προέρχονταν από δωρεές Ελλήνων και φιλελλήνων.

Το Σεπτέμβριο του 1834—συνεχίζει ο κ. Φωτιάδης—η Δημοσία Βιβλιοθήκη μεταφέρθηκε στην Αθήνα, που ήταν τότε πρωτεύουσα του Ελληνικού Κράτους. Τη χρονολογία, μάλιστα, εκείνη, έγινε ένας νόμος που όριζε, ότι «εις την Δημοσίαν Κεντρικήν Βιβλιοθήκην θέλουν κατατίθεσθαι όλα τα πολύτιμα χειρόγραφα και βιβλία, τα ευρεθέντα είτε εις Μοναστήρια και Εκκλησίας, είτε εις Δημοσίαν τινά Βιβλιοθήκην, ή εις άλλο κατάστημα» και ότι «εκάστον εντός της Ελλάδος εκδιδόμενου βιβλίου ή εφημερίδος ή περιοδικού, συγγράμματος, θέλει πέμπεσθαι εις Δημοσίαν Βιβλιοθήκην ανά εν αντίτυπον». Ο νόμος αυτός ίσχυε και σήμερα.

Την εποχή εκείνη, η Βιβλιοθήκη περιελάμβανε 8.000 τόμους και στεγάσθηκε στην τοποθεσία της Αγοράς (Αέρας). Επειδή όμως ο χώρος ήταν μικρός και τα βιβλία καταστρέφονταν, μεταφέρθηκε στον Άγιο Ελευθέριο, που ήταν τότε και Μητρόπολις των Αθηνών—το σημερινό έκκλησιαστικό διπλό στη Μητρόπολη—όπου παρέμεινε μέχρι το Φεβρουάριο του 1843.

Παράλληλα με τη Δημοσία Βιβλιοθήκη άρχισε να σχηματίζεται από το 1838 και η Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου, που ήταν εγκατεστημένη στο σπίτι του Κλεάνθους, στους πρόποδες της Ακροπόλεως. Με το πέρασμα του χρόνου και λόγω επεκτάσεως των δύο βιβλιοθηκών, αποφασίσθηκε η ένωσή τους. Έτσι, το 1866, με Βασιλικό Διάταγμα, οι δύο βιβλιοθήκες συγχωνεύθηκαν σε μία, την Έθνική Βιβλιοθήκη, με τη διαφορά, ότι τα βιβλία που έστελναν στην Έθνική Βιβλιοθήκη, έπρεπε να σφραγίζονται με ιδιαίτερες σφραγίδες «ανάλογες του κτήτορος», πράγμα που γίνεται μέχρι σήμερα.

Συνεχίζοντας το ιστορικό της Έθνικής Βιβλιοθήκης, μάς λέει ο κ. Φωτιάδης ότι, επειδή η Βιβλιοθήκη πλουτιζόταν διαρκώς και η έλλειψη του χώρου γινόταν ολοένα πιο αισθητή, μεταφέρθηκε στο σημερινό μαρμαρίνο άρνημοστοπέζ κτίριο.

Σήμερα, η Έθνική Βιβλιοθήκη περιλαμβάνει 800 χιλιάδες τόμους

από έντυπα, βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες, φυλλάδια και πανεπιστημιακά συγγράμματα.

Έξ άλλου, περιλαμβάνει 105 αρχέτυπα βιβλία, που χρονολογούνται από το 1455—1500. Μεταξύ αυτών, είναι και οι πρώτες εκδόσεις των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων και ποιητών. Τα λοιπά παλαιότυπα, δηλαδή τα μέχρι το 1600, ανέρχονται σχεδόν σε 2500 και περιλαμβάνουν σπάνιες εκδόσεις, που υπάρχουν σε λιγοστές βιβλιοθήκες του κόσμου, όπως των περιφημών τυπογραφιών Άλδου, Γιούντα, Φρόβεν και άλλων.

Εκτός από το τμήμα αρχετύπων, συνεχίσε ο κ. Φωτιάδης, έχουμε και το τμήμα των χειρογράφων και του ιστορικού αρχείου, που περιλαμβάνει σπανιότατα φιλολογικά, θεολογικά και ιστορικά βιβλία, όπως και σπανιότατες εκδόσεις γεωγραφικών βιβλίων. Επίσης, η βιβλιοθήκη είναι πλουτισμένη με μοναδικούς στο είδος τους εικονογραφημένους κώδικες, όπως το «Διά τεσσάρων Ευαγγελίων» σε λαμπρά περγαμνή, γραμμένο κατά το τέλος του 11ου αιώνας, το οποίο θεωρείται ως το πολυτιμότερο χειρόγραφο της Έθνικής Βιβλιοθήκης. Το χειρόγραφο αυτό είναι δωρεά του Γεωργίου Γεροντά, καταγομένου από την Καστοριά. Είναι δε αξιο προσοχής γιά τις εικόνες των τεσσάρων Ευαγγελιστών, ζωγραφισμένες σε διάχρυσο δάπεδο, όπως και γιά την άμνητη διακόσμηση του. Άλλο όμοιο Ευαγγέλιο, επίσης σε περγαμνή, είναι του 10ου αιώνας, γραμμένο με υπομνήματα αρχαίων και περιέχει τις εικόνες των τεσσάρων Ευαγγελιστών. Άλλο Ευαγγέλιο μεγάλης αξίας είναι του 14ου αιώνα, που, κατά την παράδοση των μοναχών των Μετεώρων, ήταν εγκόλπιο του Ίωάννου Κατακουζηνού, που ήταν τότε μοναχός.

Ο πλούτος των βιβλίων της Έθνικής Βιβλιοθήκης συνεχίζεται με ένα Ευαγγέλιο του 12ου αιώνας, που απέστειλε ο εθνομάρτυρας Γρηγόριος Ε' με τον Παλαιών Πατρών Γερμανό, δώρο στη Μονή Φιλοσόφου της Δημητσάνας. Το Ευαγγέλιο αυτό είναι κάπως περιεργό γιά τα άσχημα ερυθρόγραφα σημάδια, τα οποία δείχνουν τους μουσικούς τόνους, με τους οποίους γινόταν παλαιότερα η ανάγνωση των Ευαγγελίων στις εκκλησίες.

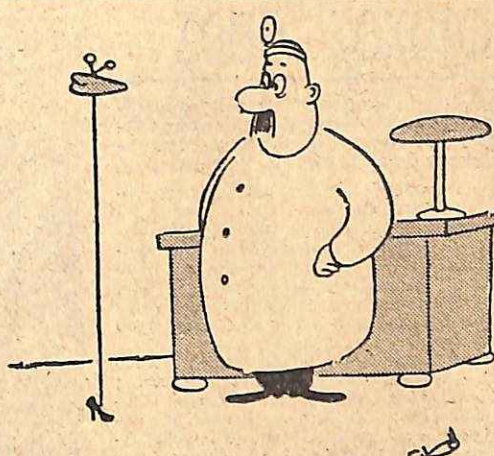
Ο μεγαλύτερος πλούτος της Έθνικής Βιβλιοθήκης προέρχεται από δύο πηγές: Η πρώτη πηγή είναι οι μονές και τα βιβλία της κατά νομο προσφοράς, καθώς επίσης και οι αγορές. Δεύτερη πηγή είναι οι δωρεές—και πρέπει να σημειωθεί, ότι το μεγαλύτερο και καλύτερο μέρος της Βιβλιοθήκης οφείλεται αποκλειστικά σε δωρητές και σε μερικούς φιλέλληνες.

Τα τελευταία τρία χρόνια, η Βιβλιοθήκη είχε δωρεές του Γρ. Κασσιμάτη, του Α. Μυλωνάτου, του Αθανασάκη - Πεσματζόγλου και άλλων. Επίσης είχε βιβλία προσερχόμενα από τη διαχείριση του Γενικού Λογιστηρίου, της προεδρείας της Αργεντινής, της Βιβλιοθήκης της Μόσχας και Αμερικανικών Ινστιτούτων.

Η αξία των βιβλίων της Βιβλιοθήκης μας δεν είναι δυνατό να υπολογισθεί, γιάτί ο πλούτος των παλαιών βιβλίων δε μπορεί να αποτιμηθεί με δυνατότητα και σχετική έστω προσέγγιση. Αποδεικνύει αυτού είναι, ότι οι ένοιο παλαιοβιβλιοπωλικοί κατάλογοι και μάλιστα καταστημάτων κύρους, όπου παρατηρεί κανείς τεράστια απόστασι τιμής από τον ένα κατάλογο στον άλλο γιά το ίδιο βιβλίο.

Έτσι η αξία των βιβλίων της Έθνικής μας Βιβλιοθήκης είναι ανυπολόγιστη.

Σ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

— Βλέπετε, λοιπόν, μανταμ, πώς αδυνατίζατε με τα φάρμακα που σάς έδωσα;

Επίκαιροι στίχοι

ΠΟΘΟΙ ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΙΣ

Στην εφορία τη γνωστή των κληρονομιών εσημειώθη πυροκαχιά μετά τινων ζημιών κι' ο κόσμος έδεσθίλωσε χαρά και αλλεγρία, αμέσως μόλις άκουσε «φωτιά στην... εφορία»!

Καμένος είναι, βλέπετε, μαζί τους ο φτωχός, ή μάλλον οι απάνθρωποι τόν... καίνε συνεχώς και γιά να βγάλει ο φουκαράς το σχετικό του άχτι, παρακαλεί, νυχθημερόν, να γίνουν όλες... στάχτη!

ΑΡΜΟΖΟΥΣΑ ΘΕΣΙΣ

Βιβλιοπώλης άσημος, που Μαύρος ελεγότανε και γιά μιά θέσι μόνιμη κι' επίζηλη φλεγότανε, χαρτιά ο πονηρότατος πλαστά μεταχειρίστηκε κι' εκεί κατά την Έδεσσα... γιατρός εδιορίστηκε!

Πλήν, φευ! ούτε μνηϊάτικο δεν πρόλαβε να πάρη, διότι την άπατη του την πήγανε χαμπάρι και κάποτε, φαντάζομαι, θα λήη απελπισμένος: «Γέρασα ό... Μαύρος, γέρασα στα καγκέλα κλει- (σμένος)»!

ΣΚΑΦΟΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΜΑ

Της μόδας τ' ατελείωτα κι' ανείπωτα τερτίγια επιφυλάσσουν σ' όλους μας ναυαγία καρδιοχτύ- (τια, γιατ' οι μεγάλοι μάγοι της δηλούν εντυπογράφως, πώς βάζουν... πλώρη όλοι τους γιά τη «γυναίκα»! (σκάφος)!

Σε σχήμα... σκάφους, δηλαδή, μοντέλα θα σκα- (ρώσουν κι' οι άντρες που και δαύτη τους την τρέλλα θα (πληρώσουν, προβλέπουν πώς θ' αλλάζονε του βίου των οι όροι και λόγω «σκάφους» γυναικός, θα γίνονται... (βαπόρι)!

ΑΠΟΘΑΝΤΙΣΙΣ

Στά πράσσα, εν τέλει, πιάστη... ο ρέντης Άντω- (νίου, ή «ποντικός» του Άστεως και δη του έπινε, που σ' όλες τις μανούβρες του τις διασημικές τις μηχανές προτίμαγε τις φωτογραφικές!

Σ' αυτές, συνήθως, έτρεφε μεγάλη αδυναμία και δεν πολυσκεφτότανε πώς ή αστυνομία την πλούσια την δασή τον διά παντός θα γκαρμίζε και με... φωτογραφίες του τ' αρχαία της θα γέ- (μιζε)!

ΑΣΤΑΘΗΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ

Συμφώνως με γεωτέρες δηλώσεις επισήμων, δεν θα εκδίδοντ' άδειες γιά πωλήτας στασιμούς, γιάτι παραπληθύνανε τα τελευταία έτη και το πανερόμνι τους τ' ασίσμοι έκθέτει!

Μα τέτοιο επιχείρημα οδόδως εύσταθε, και σοβαρώς δεν έπρεπε να υποστηρηχθή, γιάτι όλοι οι μικροπωλητάι δεν είναι... στάσιμοι ποτε αλλά και τα ποδάρια τους συχνά παίρνουν στούς (αίμους και παίξουν με τους πόλισμαν... κυνηγητό στούς (δρόμους)!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Η ΔΡΟΣΟΣ του ούρανο

Τὰ «ένεχρία» ηγηάδια της
Θεοδοσίας

«Όλοι ξέρομε ότι η δρόσος πέφτει δ-
ταν επικρατή ηνεμία και αϊθρία κι' ό-
ταν το κρύο είναι πολύ δυνατό. Συμ-
βαίνει τότε το εξής: Το έδαφος, ψυχό-
μενο συνεχώς, προκαλεί ραγδαία πτώ-
ση της θερμοκρασίας και των γειτονι-
κών με αυτό στρωμάτων της ατμοσφαι-
ρας. Οι υδρατμοί που βρίσκονται σ' α-
υτά πέφτουν τότε στο έδαφος με τη
μορφή δρόσου.

Όταν η ψύξις συνεχιστή, η δρόσος
μεταβάλλεται σε πάχυν, που καλείται
έπιση και δροσόπαχος.

Η δρόσος αποτελεί το άγαστημένο
ποτό των πωλινών και των έντομων. Ο
καθηγητής Ουμπέρ αναφέρει επίσης ότι
οι Ιθαγενείς της Άνγκολα και της Μα-
δαγασκάρης μαζεύουν τη δρόσο από
τά φύλλα των δέντρων και την συγκεν-
τρώνουν μέσα σε στέργες, για να την
χρησιμοποιήσουν κατά τις περιόδους
της εηρασίας.

Νομίζομε συνήθως ότι η ποσότης της
δρόσου που πέφτει στο έδαφος είναι μι-
κή. Προσεκτικές παρατηρήσεις που έ-
γιναν στη λίμνη της Γενεύης, καθώς
και σε διάφορες περιοχές της Γαλλίας
και της Γερμανίας, απέδειξαν, όμως,
ότι η ποσότης της δρόσου είναι περι-
που ίση με εκείνη της βροχής. Ήτολο-
γίστηκε π.χ. ότι, κατά το 1945, έπεσαν
στο Ντακάρ, με τη μορφή δρόσου, 3
έκατομμύρια κυβικά μέτρα νερό, σε
διάστημα 100 ημερών. Σε τη χρονιά
του Πρασίνου Ακρωτηρίου, που έχει
έκτασι 200 τετραγωνικών χιλιομέτρων,
έξ άλλου, έπεσαν σε μία μόνο νύχτα
10.000 κυβικά μέτρα νερό, με τη μορ-
φή δρόσου.

Χάρης στη δρόσο, η ξηρμος του Νεγ-
κέ, στην Παλαιστίνη, έχει καταστή γό-
νιμη σε πλείους σημεία της.

Το ίδιο συμβαίνει και με την καλου-
μένη «γόνιμη ήμισση», στη Μεσοπο-
ταμία, που, χρώστως, τη γονιμότητά
της, αποκλειστικά σχεδόν, στη δρόσο
του ούρανο.

Αλλά τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο
χρησιμοποίησε της δρόσου είχαν επι-
νοήσει οι κάτοικοι της ελληνικής πό-
λης Θεοδοσίας, στην Κριμαία.

Το 1888, ανακαλύφθηκε γύρω στα έ-
ρεπία αυτής της πόλεως ένα συστή-
μα άγώνων, διαμέτρου 5-7 έκατο-
στών, που τροφοδοτούσαν 114 βρύσες.
Οι έρευνήται παρακολούθησαν αυτούς
τους άγώνους και είδαν τότε ότι δεν
ώδηγούσαν σε πηγές, αλλά ότι κατέλη-
γαν σε πυραμίδες από άσβεστολίθος,
που είχαν διάμετρο 25 και ύψος 10
μέτρων. Κατά τον μηχανικό Ζιμπολετ,
οι πυραμίδες αυτές χρησιμοποιούν για να
συγκεντρώνουν τη δρόσο, που την δι-
χέτευαν κατόπιν στους άγώνους. Ο έ-
ιδιος μηχανικός υπολόγισε ότι οι κάτοι-
κοι της Θεοδοσίας είχαν μ' αυτό τον
τρόπο 700 κυβ. μέτρα νερό την ημέρα.

Τα ηγηάδια αυτά της Θεοδοσίας ά-
πεκλήθησαν έναέρια, γιατί, πραγματι-
κά, το νερό προερχόταν από τον αέρα
κι' όχι από το έδαφος, όπως συμβαί-
νει μ' όλα τα άλλα...

Πειράματα κατασκευής παρομοίων
ηγηάδιών έγιναν και από το Ίνστιτού-
το Φυσικών και Κλιματολογικών Έρευ-
νών του Μοιπελλιέ. Αλλά, οι απόδοσί-
 τους ήταν πολύ μικρότερη από εκείνη
των ηγηάδιών της πηλιάς ελληνικής
πόλεως της Κριμαίας. Πράγμα που δεί-
χνει ότι οι μηχανικοί της έποχής έ-
κείνης είχαν κάποιο μυστικό, που δεν
κατώρθωσαν ν' ανακαλύψουν οι σύγ-
χρονοι επιστήμονες.

Εναέρια ηγηάδια ύπάρχον επίσης
και στη Μαυριτανία.

Το μυστικό αυτών των ηγηάδιών φαί-
νεται πως το κατείχαν και οι Έβραίοι,
όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από
το Δευτερονόμιο, που λέει ότι η χώρα
του Ίσραηλ θα άπολαύη «το καλύτερο
δωρο του ούρανο», τη δρόσο.

Οι γυναίκες της άραβίας Αιγύπτου,
έξ άλλου, μάζευαν δρόσο από τα φύλ-
λα και τα άνθη των φυτών και έκαναν
ανάσχυονόσσαν και ανανέωναν την έ-
πιθερίδα.

Την ίδια συνήθεια ξαναβρίσκουμε άρ-
γότερα και στη Ρώμη της πασχυής.
Στρατιές δούλων έτρεχαν κάθε μέρα
στά άόλυτα που βρίσκονταν γύρω στη
Ρώμη και συγκεντρώναν τη δρόσο μέ-
σα σε πήλινα δοχεία για τις ώραιες της
έποχής.

Η τομάτα ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΣΤΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ

Σε ποιές περιπτώσεις άντενδει-
χνυται

Δεν πάνε πολλά χρόνια, που οι άν-
θρωποι έδωσαν με δυσπιστία την το-
μάτα, ενώ οι γιατροί άπόφευγαν να
πάρουν συγκεκριμένη θέση πάνω σ' α-
υτό το ζήτημα και άπαντούσαν με συμ-
φολικό τρόπο στις έρωτήσεις που τους
άπευθύνονταν.

Αλλά σήμερα οι διάφορες παλές
προλήψεις εξαφανίστηκαν και όλοι —
γιατροί, βιολόγοι, διατροφολόγοι — διακη-
ρύσσουν τις πολύτιμες ιδιότητες του κα-
λακαιρινού αυτού φρούτου.

Η τομάτα δέ μπορεί να χαρακτηρι-
σθή ως τροφή, γιατί τά θρεπτικά στοι-
χεία, που περιέχει είναι ελάχιστα. 100
γραμμάρια τομάτες περιέχουν 14
γραμμάρια νερό, 1 γραμμάριο άζώ-
τοχες ούσιες και 4 γραμμάρια υδαταν-
θρακες (σάκχαρος). Αντίθετα, όμως,
είναι εξαιρετικά πλούσια σε μεταλλικά
στοιχεία. 100 γραμμάρια τομάτας πε-
ριέχουν:

Ασθένσιο	11	χιλιοστόγρ.
Φώσφορο	26	»
Κάλιο	275	»
Νάτριο	10	»
Χλώριο	34	»
Θείο	14	»
Μαγνήσιο	10	»
Σίδηρο	0,4	»

Και χωρίς να έχη κανείς ειδικές Ια-
τρικές γνώσεις, είναι εύκολο να κατα-
λάβη άπ' αυτόν τον πίνακα τη μεγάλη
ώφελησότητα της τομάτας.

Ας προσθέσουμε ότι αυτά τά στοι-
χεία βρίσκονται στην τομάτα άπό μορ-
φήν εξαιρετικά άφομοιώσιμη, ιδίως το
άσθένσιο, ο φώσφορος, το μαγνήσιο, το
θειο και ο σίδηρος.

Αλλά έκτός άπ' αυτά τά μεταλλικά
στοιχεία, η τομάτα είναι πλούσια επί-
σης σε βιταμίνες, ιδίως άσκορβικό ό-
ξύ (βιταμίνη C), που έχει άναζωονοη-
τικές ιδιότητες, άπομοσρώνει την κύρ-
ρσι και ενισχύει την άμυνα του όργα-
νισμού έναντιών των διαφόρων μικρο-
βιακών μολύνσεων.

Λόγω των πολυτίμων συστατικών της,
η τομάτα ένδεδικνυται στους ρευματι-
κούς, τους άρθρικούς και τους πά-
σχοντες από ούρατμία. Κάνει καλό έ-
πίσης στη δυσκοιλιότητα. Στην τελευ-
ταία περίπτωση, πρέπει να την τρώμε
ολόκληρη, με τη φλούδα και τά σπό-
ρια, που υποδορύν τον καθάρισμό
των έντερων. Πολύ καλές είναι επίσης
οι σούπες με φρέσκα τομάτα. Ο χυ-
μός της διευκολύνει την πέψη των ζυ-
ματικών.

Η τομάτα άντενδεικνυται, όμως,
τους καρκινοπαθείς και στους πάσχον-
τες από άρριμένες στομαχικές παθή-
σεις (π.χ. υπερχλωρδρία, έλκος),
γιατί η όξυτης της ενισχύει τους πό-
νους και τις άλλες έννοχήσεις.

Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να τρώ-
με τις τομάτες όταν είναι τελείως ώ-
ριμες.

Οι πρασινωπές μπορούν να προκα-
λέσουν σοβαρές στομαχικές ή έντερικές
διαταραχές.

Η τομάτα μαζί με καϊντανό και χυ-
μό λεμονιού, άποτελεί άριστο τονωτικό.
Αναζωογονεί τις δυνάμεις, ξεκαθαρι-
ζει το μυαλό και ενισχύει το νευρικό
σύστημα.

Δεν πρέπει, όμως, να κάνουμε κατά-
χορσι, γιατί η τομάτα περιέχει έπισης
διάφορα όργανικά όξέα (δεδιλκόν,
τρυγικό κλπ.), που είναι βλαβερά ό-
ταν συσσωρεύονται σε μεγάλες ποσό-
τητες μέσα στον όργανισμό.

Όπως είπαμε και παραπάνω, είναι
καλύτερο να τρώμε τις τομάτες όλο-
κληρες (με τη φλούδα και τά σπόρια).
Τά εσάσθητα, όμως, άτομα μπορούν
να πίνουν μόνον το χυμό της.

Μπορούμε να δίνουμε άφοδα το χυμό
της τομάτας σε μικρά παιδιά ή και στα
βρέφη άκόμη.

Ο τοματοπελτές δεν είναι παρ ό-
ψυχα της τομάτας άφροδοποιημένη. Έ-
χει, συνεπώς, πολύ μεγαλύτερη όξυτη-
τα από το φρέσκο προϊόν. Πρέπει, λοι-
πόν, να άποφεύγεται να διατηρηθή τον
πελτέ μέσα σε κουτιά από λευκόσδηρο
(τενεκέ). Γιατί τά άφθονα όξέα που πε-
ριέχει ό πελτέ, μπορεί να έπηρεάσουν
το λευκόσδηρο και να πλοκήθουν μ'
αυτό τον τρόπο διάφορες αλλοιώσεις.

Για τον τοματοπελτέ είναι προτιμότερα
τά γυάλινα δοχεία, που δεν έπηρεάζον-
ται άπ' τά όξέα.

46 τομίες της ζωής

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ούτε έπρόκειτο, ούτε και είχα καμμία
δρεξί να ξαναπαίσω εκείνο το μούτρο.

Φρόντισα να ξεχάσω το έπεισόδιο, να
το καταχωνιάσω μέσα στην άποθήκη των
δυσάρεστων άναμνήσεων, όπου μποτιλιά-
ρουμε κάθε τι που μάς έχει θίξει τον έ-
γωισμό και την αξιοπρέπεια. Πέρασαν,
λοιπόν δυο βδομάδες και, θέλοντας να
προσφέρω στον έαυτο μου λίγο καθαρόν
άέρα, άποφάσισα ένα μικρό διήμερο ταξί-
δάκι. Διηλαδή ό σκοπός μου δεν ήταν άπο-
κλειστικά καθαροαερικός. Έκεί που θα πή-
γαίνα στο παραθεριστικό εκείνο κέντρο, ό-
νόματι Άστροπυργος, βρίσκονταν από λί-
γες μέρες και η Έφη. Σκέφτηκα, λοιπόν,
να της ώργάνωνα μία έκπληξη—θα μ' έ-
δωπε ξαφνικά μπροστά της και ίσως α-
υτό το άναπάντεχο συνάντημα να της έ-
δινε μία κάποια νύξι για τίς τρυφερές μου

Ο άνθρωπος που προηξείται

προθέσεις. Θάλεγε με το νου της: «Τι γυ-
ρεύει αυτός εδώ; Άρα ενδιαφέρεται!»
Φάνω, λοιπόν με το βαλιτάκι στο χέρι,
κατευθύνεται στο πρώτο ξενοδοχείο. Κοι-
πλέ. Στο δεύτερο. Κοιπλέ. Το τρίτο, έ-
πίσης κοιπλέ, αλλά ό ξενοδόχος δεν έχει
τό άγέρωχο και σαδιστικό εκείνο ύφος που
παίρνουν οι ξενοδόχοι όταν σου άναγγέ-
λουν ότι δεν υπάρχει δωμάτιο. Έποΐτως έ-
δώ έχει τουριστική συνείδηση και δείχνει
προθυμία να μ' έξυπηρετήσει. Παίρνει στο
τηλέφωνο το υπολειπόμενο ξενοδοχείο.
—Τυχερός είσθε, μου λέει μετά. Υ-
πάρχει στο ξενοδοχείο του Άχρυσου Άστέ-
ρος ένα δωμάτιο. Τρεχάτε άμέσως.

Τρέχω άμέσως: «Σας τηλεφώνησαν για
ένα δωμάτιο, προ πέντε λεπτών». Ο ξενο-
όχος μελαγχολεί.

—Λυπούμαι πολύ, αλλά μόλις τόπια-
σε ό κύριος!

Κυττάζω τον κύριο και παγώνω: Είναι
ό—ας τον πούμε — κύριος του θεάτρου.
Οχι, δεν κάνω λάθος, γιατί με προσδύ-
πει κι' εκείνος μ' έναν τρόπο σαν από κά-
που να με έβρη.

—Πώς τόπιασε ό κύριος, διαμαρτύρο-
μαι, άφού σας τηλεφώνησαν, από το ξενο-
δοχείο ό Καρχαρίας;

—Ναι, μου τηλεφώνησαν, αλλά δεν τό-
κλεισαν κι' άλλες. Άπλώς με ρώτησαν αν
υπάρχει δωμάτιο.

—Και είπατε ότι υπάρχει.
—Έκείνη την ώρα υπήρχε. Τώρα δεν υ-
πάρχει.

Πάλι τά δικαιώματα της προτεραιότη-
τός μου μου τά παραβιάζει έταύτη ή φά-
τσα.

—Υπογράψτε παρακαλώ, του συνιστά
ό ξενοδόχος.

Τό άτομο εκείνο υπογράφει και παρα-
κολουθώ και την πέννα του που υπογραμ-
μίζει το όνοματεπώνυμό του με μία παχύ-
τατη γραμμή, σαν του Καποδίστρια, του
πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας.

—Χαράλαμπε! Όδηγισε τον κύριο
στο 46, διατάζει ό ξενοδόχος και παραδί-
νει το σχετικό κλειδί.

Και ό κύριος, ενώ προχωρεί προς τη
σκάλα, μου ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο
πρόκληση και κοροϊδία, σαν να θέλει να μου
πή με δαύτο: «Σε πρόφτασα πάλι!»
—Κι' εγώ τί θα γίνω; ρωτάω τον ξενο-
δόχο.

—Υπάρχει μία λύση. Το δωμάτιο που
πήρε ό κύριος έχει δυο κρεβάτια. Να τον
παρακαλέσουμε να δεχτή να μείντε σεΐς
στο ένα.

—Αποκλείεται! φωνάζω.

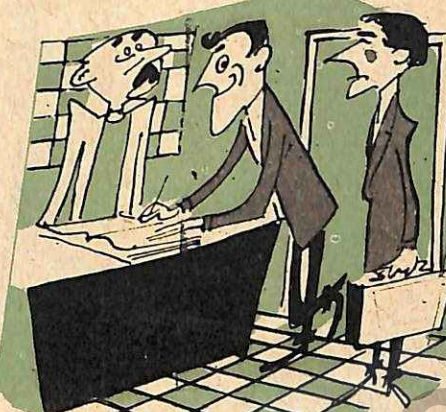
—Γιατί;

—Γιατί θα τον πνίξω!

—Τότε κυττάτε για κανένα δωμάτιο
σε σπίτι. Ίσως να βρήτε.

—Δεν θα κυττάζω πουθενά.

Αισθάνομαι τόσο συντριπτικά μειωμένος,
άπέναντι εκείνου του καθάρματος, σαν να
μ' έχη βάλεi κάτω και να μ' έχη πατήσει
στο στήθος. Ποιά ή θεί μου τώρα, να συ-

γανήσω στὸν περίπατο τὴν Ἐφη, νὰ μὲ ρωτήσῃ πού δια-
μένω καὶ νὰ τῆς πῶ πῶς δὲν
βρῆκα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο,
γιατί τὸ τελευταῖο πού ἔμεινε
τόπιασε ἐκεῖνος ὁ... θυμᾶσαι
ντέ... ἕνα λεπτὸ πρὶν ἀπὸ μέ-
να. Καλύτερα νὰ μὴ μὲ ἰδῇ.
Δὲ μὲ σηκώνει ὁ τόπος. Ἀνα-
χωρῶ μὲ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο.

Φροντίζω νὰ ξεχάσω κι' αὐ-
τὸ τὸ θλιβερὸ περιστατικόν, μὲ
κάποια δυσκολία, πρέπει νὰ τ'
ὁμολογήσω. Ἀλλὰ μοῦ τυχαί-
νει καὶ τρίτο, ἐντελὸς πρωτό-
τυπο, πού θὰ ἤθελα νὰ τὸ πῶ
σὲ κανένα συγγραφέα μὲ καλὴ
πέννα γιὰ νὰ τὸ γράψῃ. Σύμ-
φωνα μὲ τὸ φιλοσοφημένον ρητὸ
«ἀφ' ἑνὸς ἐνὶ παραθύρῳ ἀνοικτὸ
στὴν τύχην σου» συνηθίζω ν' ἀ-
γοράζω λαχειά. Ἐνὰ σὲ κάθε
«ληρωσί». Ἡ τύχη δὲν χρειάζε-
ται πολλὰ παράθρα γιὰ νὰ μῆ-
πῃ. Καὶ γιὰ τὶς λαχειακὰς
μου ἀγορὰς προτιμῶ τὸ γρα-
φεῖο ὁ «Τυχεράκιος». Δὲν κά-
θονται νὰ διαλέξω νοῦμερο, ὅ-
πως κάνουν μερικοὶ ἀνόητοι.
Οὔτε τραβᾶν ἀπὸ τὴ μέση, ὅ-
θεν στὰ στραβά. Ἐγὼ ἄλλη
συνήθεια: Παίρνω τὸ ἀπάνω-
ἀπάνω τῆς ἀρμαθίης πού θὰ
μοῦ δώσουν. Αὐτὸ κάνω καὶ
τοῦτῃ τῇ φορᾷ. Παίρνω τὸ λα-
χεῖο μου, ἀριθμὸς 102.475.
Περιμένω τὴν κλήρωσι. μὲ τὴν
ἡρεμία τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν
κρεμάει ἀπόλυτα τὸ μέλλον του
στὴν τύχη. Διαβάζω τοὺς κερ-
δισμένους ἀριθμούς. Λοιπόν, τὸ
ἕνα ἐκατομμύριο τὸ κέρδιζε τὸ
νοῦμερο 102.474. Καὶ ἔχω τὸ
λήγον σὲ 75. Κῦττα πού νὰ
πάρῃ ὁ διάβολος, παρὰ ἑνὸς ἀ-
ριθμοῦ θὰ κέρδιζα 200.000, τὸ
πέμπτον τοῦ ἀκεραίου. Δὲν τὸ
παίρνω ἐπὶ πόνου. Εἶναι ἀπὸ
τὰ γεγονότα πού τυχαίνουν.
Δὲν ἤθελε ἡ τύχη νὰ μοῦ πῇ
κατακέφαλα, δικαίωμα της. Ἀλ-
λὰ τὸ αἶμα μου ἔγινε ἀναμένο
πετρέλαιο, ὅταν, τὴν ἄλλη μέ-
ρα, βλέπω στὴν ἐφημερίδα τὴν
φωτογραφία τοῦ ἀνθρώπου πού
κέρδισε. Ἦταν τὸ κάθαρμα!
Ἡ ἀναιδὴς του φάτσα φινου-
ράριζε μ' ὅλα της τὰ σκούρα
ἀντιπαθητικὰ χαρακτηριστικά
καὶ μ' ἕνα βλακώδες καὶ πανη-
γουρικὸ χαμόγελο ἐπὶ πλέον,
πού ἄφηνε νὰ φαίνονται καθα-
ρὰ δυὸ σειρὰς καπνόδοντα. Ὁ
κ. Στέφανος Φλεβλὲς, ὁ ὁποῖος
ἐκέρδισε τὸ πέμπτον τοῦ πρῶ-
του λαχνοῦ τοῦ λαχεῖου, δρχ.
200.000. Τὸ λαχεῖον τοῦ ἡγ-
οράσαν ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον ὁ
«Τυχεράκιος».

Κατ' εὐθείαν στὸ πρακτο-
ρεῖο: Πᾶς, δηλαδὴ καὶ πότε;
— Τὴν ἴδια μέρα πού ἀγο-
ράσατε καὶ σεις τὸ δ' ὁ σας.
Πέντε λεπτά προηγουμένως εἶ-
χε περάσει. Καὶ ἀκολούθησε
τὸ σύστημα τὸ δικό σας. Τρά-
θηξε τὸ ἀπάνω - ἀπάνω. Τὸ λή-
γον σὲ 74.
— Καὶ ἄφησε σὲ μένα τὸ 75.
— Μάλιστα.
— Ὅποτε ἂν δὲν εἶχε περά-
σει ἐκεῖνος, θὰ εἶχα τραβήξει
ἐγὼ τὸ 74.
— Ἀναποφεύκτως.
— Τὸν ἄτιμο!
— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ
σὰς στοιχίσῃ τόσο πολὺ, κύριε
Γιαννάκη. Ὅπωςδήποτε κά-
ποιος θὰ ἦταν...
— Ναι. Δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε
νὰ ἦταν ὁ ὅπωςδήποτε. Ἀλλὰ
ὄχι αὐτός! *
— Ὁχι αὐτός!...

Αὐτὸ τὸ καινούργιο χτύπημα
μὲ ἀρρώστισε ψυχικὰ καὶ σω-
ματικὰ. Αἰσθάνομαι δυστυχὴ
καὶ ταλαιπώρος. Τὰ γόνατά
μου ἔτρεμαν, ἔχασα τὴν βρεξί-

μου, τὸν ὕπνο μου, τὸ κέφι μου
νὰ ζῶ, νὰ προδῶ καὶ νὰ
θαυματουργήσω. Ἀκόμη καὶ νὰ
κατακτήσω τὴν Ἐφη. Προσπα-
θοῦσα νὰ πείσω τὸν ἐαυτό μου
ὅτι ὅλ' αὐτὰ πού μοῦτυχαν μὲ
ἐνὶ ἑνὸς λεπτοῦ ἦταν συμπτώ-
σεις. Μὰ δὲν τὸ κατάφερα.
Ὅχι, δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν συμ-
πτώσεις. Αὐτὸ τὸ πρόσποιο
πρέπει νὰ ἦταν βαλτὸ, ἴσως
ἀπὸ τὴν κακὴ μοῖρα πού μὲ
καταδύωκε, ἴσως καὶ νὰ τόκανε
ἐπιτήδης. Ἰσως νὰ μὲ παρα-
κολουθοῦσε, νὰ μάθαινε τὶς
προθέσεις μου καὶ νὰ ἐμφανί-
ζοταν ἀπρόσπτα μπροστά μου
γιὰ νὰ μοῦ παῖρῃ τὴν θέσει,
τὰ δωμάτια, τὶς προτεραιότη-
τες, τὰ κέρδη. Ὅπως καὶ νὰ
νέ, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μοῦ εἶχε
γίνει βραχνάς, τὸν ἐβλεπα ἀ-
κόμη καὶ στὸν ὕπνο μου, ἔβα-
ζα γιὰ δαύτον τὶς πῖο ἀπίθα-
νες ἰδέες, πῶς ἦταν τάχα ὁ σα-
τανὰς μεταμορφωμένος.

Κάτι μούλεγε πῶς θὰ τὸν τρα-
κάριζα πάλι καὶ θὰ ἦταν ἐκεί-
νος παρὰ πέντε κι' ἐγὼ καὶ
πέντε. Καθυστερημένος. Ὅσο
γιὰ τὴν Ἐφη, εἶχα καιρὸ νὰ
τὴν δῶ, δὲν εὗρεκα τὴ χαρού-
μενη διάθεσι πού μὲ κυριαρ-
χοῦσε, ὅπως ἄλλοτε, γιὰ νὰ το-
νίσω τὶς αἰσθηματικὰς μου προ-
θέσεις. Ἀς εἶναι, ὅταν θὰ μοῦ
περνοῦσε αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης θὰ
πῆγαίνα πρὸς ἀντάμωσί της.

Ὅμως, νὰ τῇ! Τὴ βλέπω ἔ-
να ἀπόγευμα στὸ πεζοδρόμιο
τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, κοντὰ
στὸ Ζάππειο. Ὁρῶ, γοητευ-
μένος, νὰ τῆς μιλήσω. Μὰ δὲν
εἶναι μόνη. Μαζὶ τῆς εἶναι...
ναί, αὐτὸς πού μαντέψατε. Στέ-
κομαι σὰν ὄρθια κολῶνα πά-
γου. Μὰ ἐκεῖνη χαμογελᾷ κι'
ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μου.

Γιαννάκη, τί γίνεσαι! Χά-
θηκες.
(Ὁ μυστήριος ἔχει παρα-
μεῖναι πρὸς πίσω).
— Πού τὸν γνώρισες αὐτόν;
τῇ ρωτῶ.
— Στὸν Ἀστρόπυργο. Καὶ
ξέρεις πῶς ἔγινε ἡ γνωριμία
μας; Εἶναι πολὺ ἀστείο. Μόλις
τὸν εἶδα στὴν πλάζ, θυμήθηκα
τὴ φυσιογνωμία του, ἀπὸ τὴ
βραδυὰ τοῦ θεάτρου. Χαμογέ-
λασα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Χα-
μογέλασε κι' ἐκεῖνος. Αἶ, αὐτὸ
ἦταν. Εἶναι πρῶτης τάξεως κύ-
ριος. Νὰ σοῦ τὸν συστήσω...
Στέφανε...

Τώρα χαμογέλασε κι' ἐκεῖ-
νος μόλις μὲ εἶδε εἰρωνικά.
— Νὰ σοῦ γνωρίσω ἕναν κα-
λὸ μου φίλο, τὸ Γιαννάκη.
— Νομίζω ὅτι γνωρίζομα-
στε... Χαίρω πολὺ, κύριε Γιαν-
νάκη.

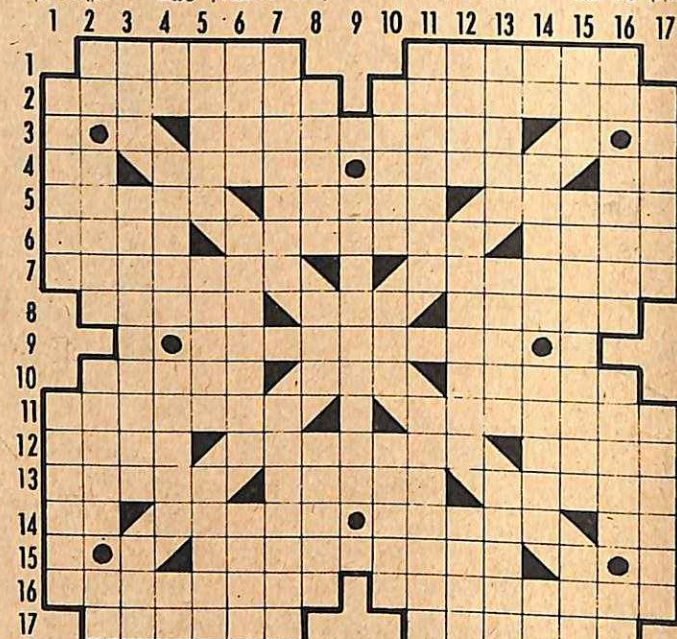
— Ἐγὼ ὁμως λυποῦμαι.
Τοὺς ἀφῆνω σὺδλους καὶ ἀ-
ποχωρῶ μὲ ὅση ἀξιοπρέπεια
μποροῦσα.
Ναί, τὸ κάθαρμα. Ἀκόμη
καὶ τὸ κορίτσι μου μοῦ πῆρε.
Βέβαια δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς
τὸ εἶχα κορίτσι μου, ἀλλὰ θὰ
τὸ εἶχα, ἂν δὲν ἦταν τὸ λόγου
του. Μὲ πρόφτασε καὶ σ' αὐτό.

*
Καὶ τώρα μὴ μοῦ πῇ πῶς
ὅλ' αὐτὰ τὰ συμβάντα εἶναι
συμπτώσεις. Γιατί θὰ σὰς σπά-
σω τὸ κεφάλι. Ὅσο γιὰ τοῦ
λόγου του, σκέπτομαι πῶς μο-
νάχα ἂν τὸν σκοτώσω, θὰ βγῇ
ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου.
Ναί ναί... Δὲν γίνεται ἀλλοίως.
Γιατί ἂν τοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ,
ποῖος ξέρει τί ἄλλο μοῦ ἐτοι-
μάει ἀκόμη. Καὶ πρέπει κι'
ἐκεῖ νὰ πάῃ πρῶτος. Καὶ θὰ
πᾶν, σημειώστε τὴν ἡμέρα πού
σὰς τὸ λέω. Αὐτὸς στὸ χῶμα
κι' ἐγὼ στὴ φυλακὴ.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 656

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἰερωμένος. — Ἀνοικτὴ θα-
λάσσα.
- 2 Ὁ πατέρας τῆς ἑλληνικῆς
τραγωδίας. — Εἶναι περιζή-
τητος σὲ μέρη ὅπου δὲν ὑ-
πάρχει νερό.
- 3 Τὸ χαμάκι τῶν ἀρχαίων.
- 4 Ἀνεστραμμένη νότα. — Χα-
ρακτήρ. — Ζῶο γνωστὸ σας

ἀπὸ τὰ ὠροσκόπια. — Ἀρχὴ
ὄρκου.

- 5 Διπρόσωπος θεός. — Κάθε
ἄλλο παρὰ καθάρ. — Συμ-
βάλλει στὴν καθαριότητα.
- 6 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. —
Γιὰ τὰ ζῶα, εἶναι ἕνας τρό-
πος ἐξασφαλίσως τροφῆς.
— Δεικτικὴ ἀντωνυμία (αὐδ.).
- 7 Ἐχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέ-
ρος του. — Ὅσος πρέπει, σὲ
ποσότητα.
- 8 Ἠσάκι τῆς Ἀδριατικῆς. —
Σκετᾶται τὸ μεγαλύτερο μέ-
ρος τοῦ πλανήτου μας (ἀρχ.).
— Ζωστήρ-φῃ.
- 9 Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ κατέστρεψε
τὴν τσαρική οἰκογένεια.

- 10 Καταστρέφει μὴ κομψὴ γυ-
ναίκα γραμμῇ. — Λοιπὸν
(ἀρχ.). — Φρέσκος.
- 11 Μία τῶν Κυκλάδων. — Κα-
τάγεται ἀπὸ χώρα τῆς Β. Α.
Μικρὰς Ἀσίας.
- 12 Ἀλαλα ἀπὸ κατάπληξι. —
Βεβαία καὶ ἀσφαλής. — Τὴν
ἀγάπησε παράφορα ὁ Ἡρα-
κλῆς.
- 13 Ταχυδρομεῖον. — Ἡ κάτοικος
μίας τῶν Δωδεκανήσων.
— Τόπος ὅπου βρίσκομε λίγη
δρυσία.
- 14 Δηλώνει συγκατάβασι. — Ὁ
ἰδρυτὴς τοῦ ὀθωμανικοῦ κρά-
τους. — Εἶναι ἀπαραίτητα
σὲ μερικὰ πλοία. — Ἀνε-
στραμμένο ἐρωτηματικόν.
- 15 Τὸ ἐύλινο μέρος τοῦ ντουφε-
κιοῦ.
- 16 Ἰδιότροποι. — Ἀγάπησε
τὴν Κλεοπάτρα.
- 17 Δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἔκτασι
(θηλ.). — Παντοτεινός.

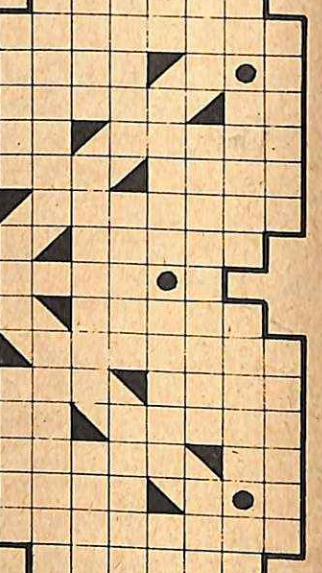
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Παρασιάζει κενὰ (αὐδ.). —
Μέρος τοῦ ἀνδρός.
- 2 Πρόβει (μπροστὰ σὲ φωνή-
εν). — Βασιλεὺς τῶν Θηδῶν.

πού δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ
γιγιό του. — Γιγιὸς τοῦ Ἀ-
πὸλλωνος, πλὴ κατασπαρά-
χτηκε ἀπὸ σκύλους. — Δεί-
χνει κάτι.

- 3 Ὅμοια. — Φυλὲς πού δὲν ἔ-
χουν μόνιμη κατοικία. — Δι-
πλασιαζόμενον γίνεται χορὸς.
- 4 Ἐπιφώνημα. — Καταπραῖ-
νει τὴ δίψα. — Θὰ τὸ βοῇ-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

τέ σ' ὄλες τὶς κουζίνες. —
Σύμφωνον.

- 5 Ἐξάεδρο κανονικὸ σχῆμα. —
Ἀνόητο. — Διευκολύνει τοὺς
χωρικούς στὴ μεταφορὰ ὕ-
γρων.
- 6 Οὔτε μίᾱς ἐξαιρουμένης. —
Ἀγριο ζῶο τῆς Β. Ἀμερι-
κῆς. — Σύγχρονη θεά.
- 7 Ψάρι. — Ἀρχαῖοι κάτοικοι
τῆς Σικελίας.
- 8 Ἄν βραχὴ, γίνεται... ἐπικίν-
δυν. — Πρόθεσις. — Μὲ αὐ-
τό... μιλοῦνε οἱ εὐγενεῖς.
- 9 Θεοὺς σὲ πρεσβεία.
- 10 Δὲ ζῇ πιά (θηλ.). — Σημεῖο
τῆς ἀριεμπτικής. — Σχετί-
ζονται μὲ τὸ γυνί.
- 11 Δοκιμή. — Σπανίως συναν-
τᾶ κανεὶς τέτοια μάτια.
- 12 Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ συμ-
φωνία. — Κόρη τοῦ Πτολε-
μαίου Α' καὶ σύζυγος τοῦ
βασιλέως τῆς Θράκης Λυσί-
μάχου. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
- 13 Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ βά-
φτισι. — Χάρακας. — Αὐ-
τὸς πού ἐπαίνει κάποιον.
- 14 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. —
Εἶδος ὑφάσματος. — Πού-
πουλα. — Τελικὸς σύνδε-
σμος.
- 15 Ἀρχικὰ μεγάλου Ὄργανι-
σμοῦ. — Ἐχει ἐργαστάσιο
οἰνοπνευματωδῶν. — Πρῶτο
συνθετικὸ πόλεων τῆς Ν. Ἀ-
μερικῆς.
- 16 Δικά σου. — Δὲν ἔχει δύν-
τια. — Ἀρχαία πόλις τῆς
Β. Κύπρου. — Ἀναφορικὴ
ἀντωνυμία.
- 17 Εἶναι κατεσπαρμένους, τώρα
τὸ καλοκαίρι, σ' ὄλες τὶς ἐ-
σοχές. — Ἀρχαία πόλις τῆς
θρακικῆς χερσονήσου, ὅπου
ἔμεινε ἡ Ἡρώ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Ἡ λύσι τοῦ 655

στὴ σελ. 90

— Κάνε γρήγορα, μπαμπά... Ὁ ἄ-
σομε τὸ τραῖνο!...

— Ὅποιος τραβῆξῃ τὸν
κόμπο, θὰ κἀνὴ σωματικὴ ἐ-
ρευνα στὴ δεσποινίδα!

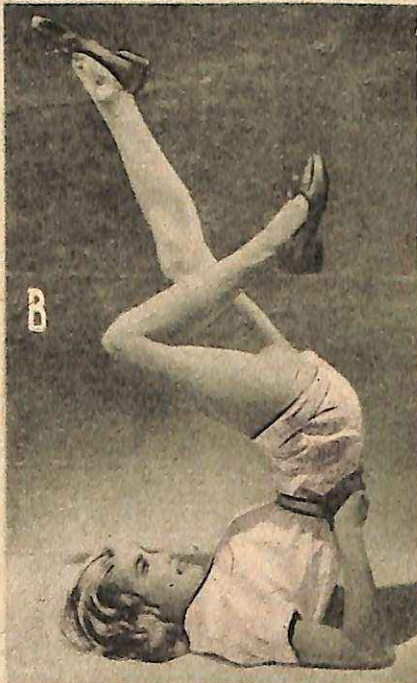
Τελωνειακὸς ἐλεγχος!...

— Δὲν τὰ βρήκε ἀκόμα, μπαμπά, τὰ
ρολόγια!...

— Ἡ πείρα, δεσποινίς, μὰς ἔ-
χει κάνει νὰ δυσπιστοῦμε!...

A

ΟΙ ΑΝΤΙΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ Δυσμορφίες των ποδιών

ων, έχουν το κάτω μέρος του γαστροκνημίου, γύρω στον αστράγαλο, βιολετί. Οι γιατροί καλούν αυτή την πάθηση έρυθροκυάνωση. Το κρύο και η υγρασία την ενισχύουν, αλλά διατηρείται και το καλοκαίρι.

Η έρυθροκυάνωση οφείλεται συνήθως σε διαταραχές των ενδοκρινών αδένων και ιδίως των ωοθηκών. Πολλές φορές, εξ άλλου, υπεύθυνο γι' αυτή την πάθηση είναι το νευρικό σύστημα.

Έχει παρατηρηθεί ότι ο γάμος και η εγκυμοσύνη εξαφανίζουν σε πλείστες περιπτώσεις την έρυθροκυάνωση. Στο μεταξύ, μπορείτε να καταφύγετε στις υπεριώδεις ακτίνες. Η ήλιοθεραπεία κάνει επίσης, πολύ καλό. Απαραίτητες είναι και οι ειδικές ασκήσεις των κάτω άκρων. Έξωτερικώς, ενδείκνυνται οι βιταμίνες Α, Β, C, Ρ, το μουρουνέλαιο, ο φώσφορος, το ασβέστιο, το άρσενικό και τα έκχυλίσματα ενδοκρινών αδένων.

Είναι καλό, εξ άλλου, να φοράτε το χειμώνα μάλλινες κάλτσες. Υπάρχουν, ευτυχώς, στο εμπόριο σήμερα μάλλινες κάλτσες εξαιρετικά λεπτές, που δεν διαφέρουν από τις γούλιν.

3) Οι προσιμένες κνήμες αποτελούν σε μερικές περιπτώσεις χαρακτηριστικό σύμπτωμα σοβαρών παθήσεων (οιδήμα-

Κεράτωση, έρυθροκυάνωση, πρήξιμο των ποδιών κ.τ.λ.

ΤΟ ανδρικό μάτι πηγαίνει πρώτα στο πρόσωπο κι' έπειτα στα πόδια κι' όχι σπάνια πρώτα στα πόδια κι' έπειτα στο πρόσωπο. Έτσι, οι αντίαισθητικές δυσμορφίες των ποδιών αποκτούν την ίδια σημασία με εκείνες του προσώπου. Ας προσθέσουμε ότι η σημερινή μόδα (γυμνά πόδια το καλοκαίρι, λεπτές και εξαιρετικά διαφανείς κάλτσες το χειμώνα) δεν επιτρέπει στις γυναίκες να κρύβουν αυτές τις ατέλειες, όπως γινόταν άλλοτε.

Αλλά να ποιές είναι οι σημαντικότερες απ' αυτές: 1) Σε πολλές νέες, το δέρμα του γαστροκνημίου και της εξωτερικής επιφανείας των μηρών είναι σκληρό, άγριο και δίνει την εντύπωση πως δεν τ' έχουν πλύνει καλά. Αυτή η ατέλεια καλείται στην επιστημονική γλώσσα κεράτωση. Μπορεί να εμφανισθεί από την ηλικία των 2—3 χρόνων και φθάνει στη μεγαλύτερη έντασή της μεταξύ των 15 και των 20. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία, αρχίζει να υποχωρεί και τελικά εξαφανίζεται.

Στην περίπτωση αυτή, θα αποφύγετε τις εντρίδες με οινόπνευματους λουσίν. Πολύ καλύτερα αποτελέσματα δίνουν οι εντρίδες με κρέμες που έχουν στη βάση τους ζωικά ή φυτικά έλαια (λαυλίνη, ελαιόλαδο, αμυγδαλέλαιο). Οι εντρίδες πρέπει να γίνονται εκ των κάτω προς τα άνω.

Θα σάς κάμψω καλό επίσης το καθημερινό βούρτσισμα με μια μαλακή βούρτσα, που θα την βρέξετε μέσα σε ζεστό σαπουνόδα. Στο νερό που θα ξεπλύνετε τα πό-

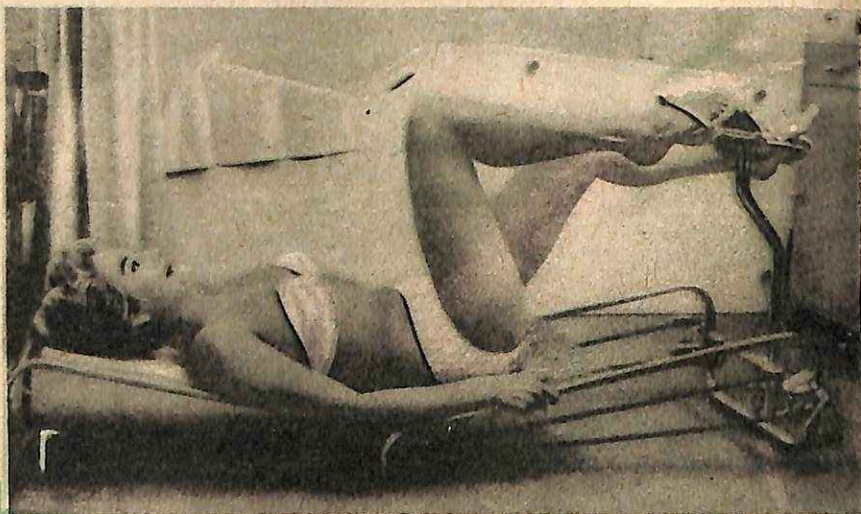
Α) Πολύ θα σάς ωφελήσει το καθημερινό μασάζ των ποδιών. Το μασάζ αυτό πρέπει να γίνεται εκ των κάτω προς τα άνω (ποτέ προς την αντίθετη διεύθυνση). Β) Η αντίθετη γυμναστική των κάτω άκρων εξαφανίζει πολλές από τις αντίαισθητικές ατέλειες του ποδιού. Μια άσκηση που θα σάς ωφελήσει πολύ είναι αυτή που δείχνει η εικόνα μας. Με τα πόδια σκυμμένα επάνω θα κάνετε (πεντάλι) στο κενό, 10 λεπτά το πρωί και άλλα τόσα το βράδυ. Γ) Η ίδια άσκηση με ειδική συσκευή, που έχει επινοηθεί γι' αυτό.

Σε περίπτωση που η κεράτωση επιμένει, μπορείτε να καταφύγετε στα επιθέματα ανθρακικής χιόνος, θερμοκρασίας 80 βαθμών υπό το μηδέν, που αναίσθητο την επιδερμίδα και επιτρέπουν κατόπιν το ηλεκτρικό ζύσιμο.

Στην κεράτωση ωφελούν επίσης οι υπεριώδεις ακτίνες. (Έχει παρατηρηθεί ότι οι γυναίκες που ζουν πολύ στον ήλιο δεν παρουσιάζουν αυτή τη δυσμορφία).

Έξωτερικώς ενδείκνυνται τα θυρεοειδικά έκχυλίσματα και οι ενδομυϊκές ενέσεις βιταμίνης Α.

2) Πολλές νέες, μεταξύ της ηλικίας των 15 και των 25 χρό-

τος της καρδιάς ή των νεφρών). Αλλά και η συγκέντρωση λίπους στα κάτω άκρα, η παρατεταμένη ορθοστάσια (πωλήτριες κτλ.), τα στενά παπούτσια και τα πολύ ψηλά τακούνια μπορεί να προκαλέσουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Είναι αυτονόητο ότι η θεραπεία προϋποθέτει την εξαφάνιση της αιτίας.

Τοπικά θα σάς κάνουν καλό:

α) Οι υπέρυθρες ακτίνες, που διαστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία και διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος. Κάθε εφαρμογή τους πρέπει να διαρκεί 10—20 λεπτά.

β) Το καθημερινό μασάζ (10 τουλάχιστον λεπτά την ημέρα). Θα βάλετε κατόπιν στις κνήμες σας μια λιπαρή ιωδοϋχο κρέμα.

γ) Το ηλεκτρικό ρεύμα χαμηλής συχνότητας. Οι ειδικοί γιατροί τυλίγουν συνήθως τις κνήμες με σφουγγάρια που τ' έχουν εμποτίσει με διαλύσεις ιωδίου ή σαλικυλικού νατρίου. Το ηλεκτρικό ρεύμα αποσυνθέτει αυτές τις διαλύσεις και υποβοηθεί την ενεργητική διείσδυση του ιωδίου ή του σαλικυλικού νατρίου μέσα στο δέρμα.

δ) Οι κίρσοι αποτελούν μια ακόμη αντίαισθητική δυσμορφία του ποδιού. Αν παρατηρήσετε την ελαχίστη διόγκωση στις φλέβες των κάτω άκρων, μη χάνετε ούτε στιγμή. Οι κίρσοι, στο πρώτο τους στάδιο, θεραπεύονται σήμερα με σκληρωτικές ενέσεις, που αποδίδουν άριστα αποτελέσματα. Όταν, όμως, τους αφήσετε να προχωρήσουν και να ξελερωθούν, δεν θα είναι δυνατόν να εξαφανιστούν τα αντίαισθητικά σημεία, που αφήνουν στο δέρμα.

Εκτός από αυτό εκθέτετε την υγεία σας σε σοβαρωτάτους κινδύνους.

Φίλτρα

Είς γνώσιν περιέπεσε, φρονώ, κάθε ξυπνού, που, όντως, αποκλείεται τα πράγματα να υπέλεξη ότι το φίλτρον του καπνού είν' της... τσιγαρομόδας μας ή τελευταία λέξη.

Πολλοί, που ενστερνίζονται το «ζήν επικινδύνως» για το «καπνίζειν» έχουν αντιγνώμεις πολλές. Κι' ο μόνος, κι' ο δέ, παμφίλατος, κι' είν' κι' αυτός, (έκείνος) —βάσει στοιχείων μύλων, το γράφω υπευθύνως το προτιμούν το κάπνισμα, δικαίως, ασφαλές, γιατί, καθώς είναι γνωστόν, μεγάλο πλήθος καπνιστών τη θεωρεί θανάσιμο έχθρο τη νικοτίνη.

Κι' από τσιγάρα γέμισαν φίλτρον ελ' οι υπάγκοι γιατί η «φίλτρομανία» μας εχ' επιδεινωθή. Αλλά το φίλτρο απόλυτος φρονώ πως είν' ανάγκη σε κάθε μας εκδήλωσι να καθιερωθή.

Αυτό δς το χαλέψουν, πρωτίστως οι γυναίκες —οι νεαρές, οι ώριμες, ακόμη κι' οι υπερμέλικες— που—τι συμπέρασμα πικρό!— δεν έχουν, μια και δαίμονας σπατάλης τις διέπει, το... φίλτρο το παραμυρρό για του άνδρος την τσίπη, την τσίπη την ταλαιπωρη, που, αν ευελπιστή για κάθε θεοπάλαθ απαιτησι να σπάση, πρέπει να είν'—αλλοίμονο—πολύ πιό... γεμιστή απ' τη μονίμως ξέχειλη την τσίπη του άνδρος!

Καιρός, λοιπόν, το φίλτρο σας να δείτε, κυρίες, καιρός στις αξιώσεις σας να γαντζώσ' αβάρεις, 'Αν σταματήση πάραυτα αυτό το «φέρε!», «δώσε!», και «ξαναδώσε γρήγορα!», και «ξαναφέρε κι' άλλα». Στα μαγαζιά δς μη γίνεται πατείς με και πατώ σε, με... φίλτρο πιά τα έξοδα—κι' αυτά όχι μεγάλα!

Ο άντρας, όντως, είδησι άογει πολύ να πάρη, κι' ο κόσμος τόχει τουμπανο κι' εσείς κρυφό καμάρι, γιατί στο γάμο βλέπετε παράδεισο επίγειο. Αλλά, μοιραίως, κάποτε θα πάρη πιά χαρπάρι εύθης το χαρακτήρα σας θα κάτση να... φίλτρον και, τότε, τ' αποτέλεσμα θα είν' διαζύγιο!

Το φίλτρο ανακούφισι θα φέρη γενική, αν το μεταχειρίζωνται κι' οι... ερωσικοί. Και θα ελγυμάσουν θερμότητα σ'ν άλλους, θα προκαλέση σίγουρα καταγισμόν έπαίγων το φίλτρο που θα δείχνουνε στο... συνεχές κινήρι των φρολογουμένων. Μα κι' οι «ενεργετούμενοι», που δεν τους λείπ' η μπέσσα εγγυόμονες, χωρίς μιλή, θα τους τρελλάνουν στα φίλτρα, γιατί δεν είν' μικρή δουλειά ν'αφ' ένα μήνα ελεύθερος και... τρία χρόνια μέσα!

Προσπαθεί ωφέλιμα το φίλτρο σοβαρές. Κι' έτσι, για λόγους προφανείς προσεύχουμι γονυκλινής να το κατανοήσουνε αυτό κι' οι... πεθερές! Χρυσός αιών επίκειται, αν από δω και μπρός, φίλτραριμένα φέρονται των πεθερών τα στίφη. Κι' η νύφη πιά... εμπόλεμος δεν θάναι, κι' ο γαμπρός δεν θά... πληρώνη πάντοτε ο φουκαράς τη νύφη!

Α νηπύμαι που υπέστητε την τσίπη φλυαρία μου, μα γ' αναπύξω έπειτα την κοσμοθεωρία μου, που μη την αγνοήσετε, χωρίς ντροπή και τσίπη. 'Ανάγκη φίλτρον, κυρίες! Ελάττωσε και ελάττωσε!

Ευνοηγράφοις
Μα Τάδρα
Ευνοηγράφοις

NORA INAGIAT XAN

[illegible]

— Σας συμβουλεύω να μην κάνετε την παραμικρή κίνηση, τῇ

γυναίκες που ανέλαβε ο τελευταίος πολεμικός. Μετά το θάνατο της τιμήθηκε από τους "Αγγλους με το Σταυρό του Αγίου Γεωργίου και από το στρατηγό Ντέ Γκώλ με το Γαλλικό Πολεμικό Σταυρό.

A stylized illustration of a woman and a man. The woman on the left is shown in profile, facing left. She has dark, wavy hair and is wearing a dark, long-sleeved sweater over a light-colored collared shirt. Her hands are in her pockets. The man on the right is standing next to her, facing forward. He is wearing a military uniform, including a peaked cap with an eagle emblem, a high-collared jacket with epaulettes, and breeches with a large belt buckle. He has his arms crossed. The background is a simple, light-colored wall with a doorway visible on the right.

— Δεν πρέπει να επαναλάβετε μια τέτοια τρέλλα! είπε ο Κιέφ-φορ στη Μαντελέν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ηθοίμοι ΝΙΚΟΛΑΣ

«Ακόμη μία στάρ — «βόμβα» με προκλητική ομορφιά

Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ Νικόλας είναι άναμφισβήτητη σήμερα μία από τις καινούργιες και πιο έκρηκτικές στάρλετ του Χόλλυγουντ. Το γεγονός, ότι είναι σκανδαλιστικά όμορφη, πιστοποιείται και από το εξής: Πριν να της ζητήσουν να γίνει στάρ του κινηματογράφου, επί δυο δώδεκα χρόνια και παράλληλα με τις εμφανίσεις της στο θέατρο, ήταν το μόνιμο μοντέλο του γνωστού περιοδικού «Εσκούαίρ» και οι έγχρωμες φωτογραφίες της σε προκλητικές πόζες, κοσμούν τις σελίδες του περιοδικού αυτού, που θεωρείται ως κατάλληλο «μόνο για άνδρες».

Εξ αιτίας της γοητευτικής ομορφιάς της, η Μπαρμπάρα θα μπορούσε εύκολα να εμφανίζεται ως «μοιραία γυναίκα». «Αλλ' ούτε είναι, ούτε επιδιώκει να γίνει. Απεναντίας, είναι πάντα χαρούμενη, καταδκτική και γεμάτη αισιοδοξία για τη ζωή. Τις τελευταίες αυτές ημέρες, είπε σε μερικούς δημοσιογράφους:

— Μέσπλα την ομορφιά και την τέχνη μου και με μέσα νόμιμα, θα αγωνισθώ για να εμφανιστώ μία καλή θεά στον αμερικανικό κινηματογράφο. Δεν έχω σκοπό να κηρύξω τον πόλεμο έναντι της Μονρόε και της Μάνφιλντ, όπως λένε οι φίλμς, γιατί πιστεύω, ότι όχι μόνο οι τρεις μας, αλλά και πολλές άλλες όμορφες κοπέλλες, μπορούν να κάνουν καριέρα στο Χόλλυγουντ. Δεν ανέχομαι, όμως, την... αποκλειστικότητα. Γι' αυτό και αγωνίζομαι να φθάσω σε δημοτικότητα τη Μονρόε και τη Μάνφιλντ. «Αν κρίνω δε από τις πολλές προτάσεις που έχω τώρα από τα διάφορα στούντιο, σύντομα θα το πετύχω».

Η Μπαρμπάρα Νικόλας — το πραγματικό της όνομα είναι Μπαρμπάρα Νικράουερ — γεννήθηκε στο Λονγκ Άιλαντ της Καλιφόρνιας, από γονείς Γερμανούς μετανάστες, στις 10 Δεκεμβρίου του 1932. Από μικρή, από τότε που θυμάται τον εαυτό της, λέει η ίδια, είχε μανία με το θέατρο και ήθελε να γίνει ηθοποιός. «Αλλά μέχρι το 1949 συνάντησε πολλά εμπόδια και αντιδράσεις, που δεν της επέτρεψαν να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της.

Κατάρθωσε, όμως, να αναγνωρισθ στην αρχή ως μον-νεκέν, έπειτα ως φωτο-μοντέλο και αργότερα ως ηθοποιός της τηλεόρασης, με ειδικότητα στους μουσικο-χορευτικούς ρόλους, που της επέτρεψαν να κερδίσει στην αρχή 200 δολάρια και έπειτα 300 την εβδομάδα. Τρία χρόνια αργότερα, με τη φανατική υποστήριξη ισχυρών θεατρικών παραγόντων, μετεπήδησε στο Μπροντγουάϊ και άρχισε να κάνει εμφανίσεις σε έλαφρά μουσικά έργα, συνήθως σε θεαματικές «ρεβιού».

Σ' ένα τέτοιο έργο στη Ν. Υόρκη, την πρόσεξε ο κινηματογραφικός παραγωγός Στάνλεϋ Ρούμπιν και της πρότεινε άμέσως να την παρουσιάσει, αν ήθελε, στα στούντιο του Χόλλυγουντ, για να γυρίσει μερικές δοκιμαστικές σκηνές. Ξέρετε ποιά ήταν η απάντησή της; Ακούστε την:

— Ποιός τυφλός δε θέλει το φώς του; Μοναδική φιλοδοξία μου ήταν και είναι να παίξω κάποτε στον κινηματογράφο. «Αλλά τώρα και για πολλούς μήνες ακόμη, δε μπορώ να έρθω στο Χόλλυγουντ. Είμαι δε-σημευμένη εδώ με συμβόλαιο. «Αν μπορούσατε, όμως, να έρχόσαστε εσείς εδώ, τότε... ευχαρίστως!

Στην αρχή, ο Ρούμπιν έμεινε άναυδος από την αξίωση της όμορφης Μπαρμπάρα. Πρώτη φορά στη μεγάλη καριέρα του συναντούσε κοπέλλα, που δε δε-χόταν να πάει στο Χόλλυγουντ. «Έπειτα, όμως, όταν διαπίστωσε, ότι μόνο από λόγους υποχρέωσης δε μπορούσε το «εύρημά» του να άφιση τη Ν. Υόρκη, σκέφτηκε: «Αφού δεν έρχεται το βουνό σε μένα, θα πάω εγώ σ' αυτό!...».

Κι' έτσι, ύστερα από τρεις εβδομάδες, ο ίδιος, με τρεις όπερατέρ και όλα τα εφόδια, έφευγαν από το Χόλλυγουντ και ταξιδεύοντας αεροπορικώς 3.000 μί-λια, έφθαναν στη Ν. Υόρκη.

Τα αποτελέσματα των δοκιμαστικών σκηνών, που γυρίστηκαν μαζί της στη Ν. Υόρκη, δικαίωσαν την επιμονή του Ρούμπιν και ενθουσίασαν τους διευθυντές των στούντιο. Η «Ξανθή βόμβα», λοιπόν, στις αρχές του 1954, έφθασε για πρώτη φορά στη Μέκκα του αμερικανικού κινηματογράφου. «Ήταν ενθουσιασμένη με την «επιπέτηά» της αυτή, γιατί, κοντά σ' άλ-λα, είχε υπογράψει κι' ένα συμβόλαιο τριών ετών, με εβδομαδιαίο μισθό 1500 δολάρια, είτε γυρίζε ταινία, είτε όχι. Τα υπόλοιπα θα τα κατάφερε μόνη της.

Πρώτη εμφάνισή της σε ταινία του Χόλλυγουντ, ή-ταν το αισθηματικό δράμα με τον τίτλο «Ανάμεσα σε μία λογική αμφιβολία», με την Τζόαν Φονταίν και τον Ντάνα Άντριους, στο οποίο, για δεύτερη φορά, έρμηνευε το ρόλο μιας προκλητικής αρτίστας νυκτε-ρινού κέντρου. Ακολούθησε άμέσως το φιλμ «Βασι-λιάς με 4 βασίλισσες» με τον Κλάρκ Γκέμπλ και την Έλινor Πάρκερ και εν συνεχεία το δραματικό κοινωνικό «Η γλυκειά μυρωδιά της επιτυχίας», με τον Μπάρτ Λάνκαστερ και τον Τόνι Κέρτις. Ακολού-θησαν δυο ακόμη φιλμ με μεγάλη επιτυχία και τώρα η Μπαρμπάρα βρίσκεται πάλι στα στούντιο, από τα ό-ποια ξεκίνησε και στα οποία, μαζί με την Ντόρις

Ντάιη, πρωταγωνιστούν στο μουσικοχορευτικό φιλμ «Το παιχνίδι της πυτζάμας».

Είπαμε στην αρχή, ότι η «Ξανθή γόρσα» είναι πάν-τα καταδκτική και πάντα χαρούμενη. «Αλλ' αυτό δε συμβαίνει όλες τις ώρες. Τα βράδια ιδίως, όταν γυ-ρίζη στο κομψό διαμέρισμά της, στο οποίο μένει μόνη και πρέπει να κοιμηθ, έχει πειδή, φυσικά, αυτό είναι τελείως ακατόρθωτο, η Μπαρμπάρα έκνευ-περίπτως:

«Ενα βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, ένα μπάρ που βρίσκεται άρ-κετά μακριά από το σπίτι της, εξακολουθούσε να έχη κόσμο που θο-και πήγε μόνη της στο μπάρ να συστήση ήσυχα, χωρίς αποτέλεσμα, την τρίτη φορά, περισσότερο έκνευρισμένη, βγήκε στο παράθυρο, διαμερισμάτος της και άρχισε να... πυροβολή κατά του κέντρου μ' ένα μικρό πιστόλι, που έχει πάντα στη τσάντα της, για τους πολύ ένοχλητικούς θυμαστές της!

«Υστερ' από αυτό, η περιπόθητη για την ξανθή γόρσα ήσυχα έ-γινε. «Αλλά, την επομένη, πλήρωσε ένα πρόστιμο από 100 δολάρια για τους άσκοπους πυροβολισμούς της μέσα στη νύχτα!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Κινηματογραφικά νέα

★ Η Μαρί Μακντόναλντ ξαναγύρισε κοντά στον άντρα της Χάρρυ Κάρλ από τον οποίο πήρε μέχρι σήμερα δυο φορές διαζύγιο.

★ Η Τζίνια Λολομπρίτζιντα υπέγραψε συμβόλαιο για να γυρίσει με μερικούς μήνες στο Χόλλυγουντ το φιλμ «Η Άννα του Μπρούκλιν». Το έργο θα είναι έγχρωμο και θα γυρισθ με το σύστημα τεταίρ-τον Βιττόριο ντέ Σικά, με τον οποίον γύρισε τις δυο μεγάλες επιτυχίες «Ψωμί, έρωτας και ζήλεια» και «Ψωμί, έρωτας και φαντασία».

★ Ο Γάλλος παραγωγός Ροζέ Βαντίμ άρχισε στη Μαδρίτη το γύ-ρισμα του νέου του φιλμ «Χρυσόχοι στο σελινόφως». Πρωταγωνί-στρια του έργου του θα είναι η άλλοτε σύζυγος του Μπριτζίτ Μπαρντ, την οποίαν αυτός ανέδειξε.

Η Μπελίντα Λη

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεύλες

★ Το φιλμ «Η λίμνη των πό-θων», που αντιπροσώπευσε την «Ελλάδα στο κινηματογραφικό φεστιβάλ του Καρόλου - Βάρυ, σκόραρισε τους Τσεχοσλοβάκους λογακριτάς και τελικά το έργο του κ. Γεωργίου Ζερβού προσέλη-θη αφού κόπηκαν δυο σκηνές: ένα μπάνιο στη λίμνη με μαγιώ μπι-κνί και ένα φλογερό φιλί που ανταλλάσσουν ο Γιώργος Φούντας και η Έλενη Ζα-φειρίου.

★ Ο Φράνκ Σινάτρα θα ελοπράξη τα 25% των καθαρών κερδών που θα πραγματοποιήση το φιλμ «Πάλ Τζόν». Στο έργο αυ-τό έχει για πρωταγόνιστή την Κίμ Νάβερκ.

★ Τώρα που ο Μπάρτ Λά-ν-καστερ άπεκλείσθη για το ρό-λο του «Μπέν Χούρ», ο Μάργλον Μπράντο συγκεντρώνει τις με-γαλύτερες πιθανότητες να τον ύ-ποδυθ αυτός. «Όποιος κι' αν εί-ναι, τελικά ο Μπέν Χούρ, θα έχη πάντως για πρωταγόνιστή την Κλάρι Μπλουύμ.

★ Η Κίμ Νόβακ ζητά έπι-μόνας από την «Κολούμπια» μία άναθεώρησι του συμβολαίου της, που της εξασφαλίζει 15.000 δολ-λάρια για κάθε φιλμ, ενώ οι παρ-τεναίρ της κερδίζουν 200 και 250 χιλιάδες δολάρια για να παί-ζουν σε φιλμ, το μεγαλύτερο μέ-ρος της επιτυχίας, των οποίων ό-φειλεται στην ίδια. «Εκτός αυ-τού η «Κολούμπια» την δανείζει σε άλλες εταιρείες, ελοπράττον-τας τέσσερα ποσά.

★ Το φιλμ «Θάψμα στο Σάγο» είναι μία ταινία που δεν την βλέ-πει με καλό μάτι η Ντιάνα Ντόρς. Στο φιλμ αυτό πρωτα-γωνιστεί η νέα γόρσα Μπε-λίντα Λη, η οποία αφού την έ-ξετάσισε από την τηλεόρασι την έκταπίζει τώρα με το έργο αυτό, και από την όθονη. «Αν προσθέ-σετε σ' αυτά και την άποτυχία της στην «Αμερική θα σχηματίσε-τε μία ιδέα για τη δύσκολη θέσι στην οποία βρίσκεται σήμερα η στάρ, που θέλανε να επισκιάση τη Μαρίλιν Μονρόε.

★ Οι δυο μεγαλύτεροι περα-γωγγοί του Χόλλυγουντ Τζακ Γου-άρνερ και Ντάουλ Τζάνουκ τί-νασαν στον άέρα το καζίνο των Κανών, κερδίζοντας μέσα σε δυο μέρες το καταπληκτικό ποσόν των 350 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων. Ο διευθυντής του κα-ζίνου, Ζάν Φιλιο, δήλωσε πως ποτέ άλλοτε δεν ξαναγίνε κάτι τέ-τοιο. Οι μάσκες του ενός εκατου-μυρίου, που πολύ σπάνιος χρησι-μοποιούνται, έφεταν βροχή πάνω στην πράσινη τσάχα. Και τελειώ-νοντας τη συνέντευξί του ο κ. Φι-λιο, είπε: «Θα μάζε χρειαστηών Νάβερκ».

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

«ΜΠΥΖΝΕΣ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΙΤΖΙΦΗΣ: «Ονειροπαρμένος, προκοθής και, κατά συνέπειαν, άργόσχολος. ΜΙΜΗΣ ΜΠΑΛΑΜΟΥΤΑΚΗΣ: Φίλος του, πλάσμένος... κατ' εικόνα και όμοιωσιν του. ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΘΜΑ: Ρω-μαντική κι' υπερεισίσθητη χήρα, σαράντα έπτά, πού, λόγω σταθε-ρότητας χαρακτήρος, έχει... κολλήσει στα 36.

ΣΚΗΝΗ 1η (Σ' ένα μπάρ)

ΜΙΜΗΣ (συνεχίζοντας συζη-τησι): Πόσο παραδσκι, δηλα-δή, νομίζεις ότι μπορεί να ύ-πάσχη;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πολύ! Πάσα πολύ! Μπορεί και πέντε, μπο-ρεί και δέκα, μπορεί και εί-κοσι χιλιάδες λίρες.

ΜΙΜΗΣ (χλωμιάζοντας και τρέμοντας): «Αιάν!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μαρέ, μόνο ά-μάν; Μπρίο Άλλάχ, δε λες κα-λύτερα!

ΜΙΜΗΣ: Και γιατί δεν το άποφασίζεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ποιό;

ΜΙΜΗΣ: Το κουκούλωμα, ντέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Για το άποφα-σισμό μιλάς, καίμνε; Χοό-... καίμνε...

τό της, έδώ και δυο μήνες τώρα.

ΜΙΜΗΣ: Γιατί; ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί όποιος έ-χει τη μύγα, μυγιάζεται. Κι' όποιος έχει προίκα, υποπτέυ-εται ότι όλοι της πουλάνε έρω-τα για τα λεφτά της. Κι' όπως έμαθα, βγήκε στη γύρα και ζητάει πληροφορίες για την οικονομική μου κατάστασι. Κι' αν βρεθ ή κανείς καλοθελητής, λάσπωσε ή δουλειά.

ΜΙΜΗΣ: Πρέπει, λοιπόν, να την προλάβουμε τη ζημιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Και βέβαια πρέ-πει! Άλλά πώς;

ΜΙΜΗΣ: «Ελα, ντέ!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έδώ σε θέλω, κάθουρα, να περπατάς στα κάρβουνα!

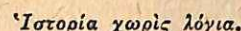
ΜΙΜΗΣ (σκεπτικός, σαν να μονολογεί): Δεν είναι δυνατόν. Κάποιος τσάπας θα ύπόσκη...

Η έκρηκτική Μπαρμπάρα Νικόλας

ΜΙΜΗΣ.: Ἀκούστε, κυρία Ἰουλίττα. Πρὶν ἀπὸ ὅκτω περίπου μῆνες ἀποφασίστηκε νὰ ἐπεκτείνω τὴν ἐπιχείρησή μου. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔλα εἰς ἄλ τ' ἀπαυσιζόμενα χρήματα, δα-
νειώσθηκα ἀπὸ τὸν κύριο Τζιτζιφά 750 χι-
λιάδες, δίνοντάς του ὡς ἐγγύησι μίαν ἐπι-
ταγήν ἀνὸς ἀντικυβιστάτος. Ἀλλὰ, δυστυ-
χῶς, οἱ δουλειές μου δὲν πῆγαν καλὰ, ἡ
πρόθεσμία πέρασε κι' ἂν παρουσιασθῇ ἡ

二

δοσολησάμε.

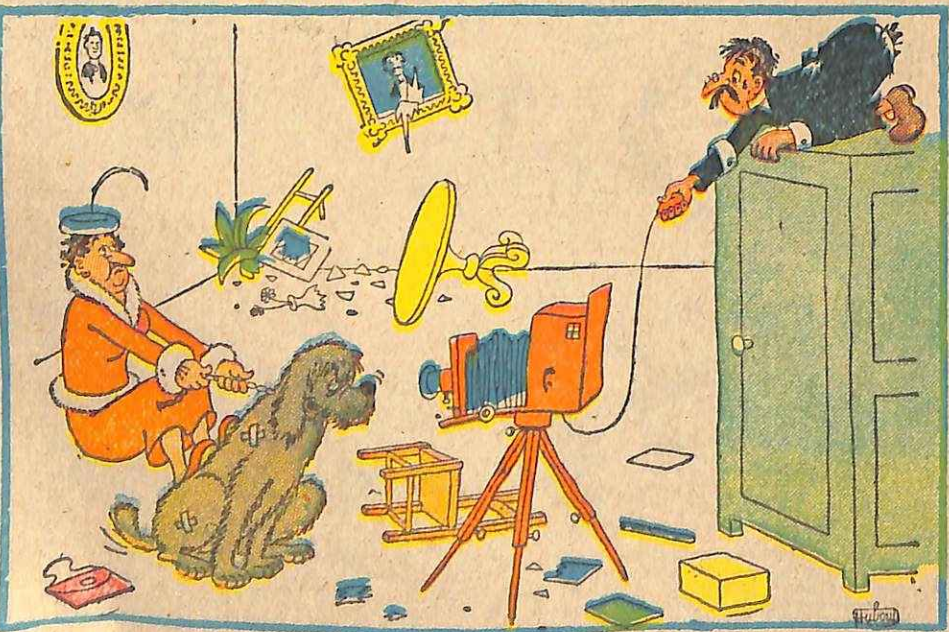
Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν περιέργων

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Δε μπορείτε τουλάχιστον να τον σώσετε; ρώτησε η κόμισσα Ντυμπάρυ.
— Μπορώ να προβλέψω τη μοίρα των ανθρώπων, αλλά όχι και να την αλλάξω, απάντησε ο Καλιόστρο.
— Άν του λέγατε να φυλαχτεί, ίσως να σας πιστευε, είπε ο κόμης ντε Χάγκα.
— Ο άνθρωπος δεν άφινει ποτέ τις χίμαιρές του, απάντησε ο Καλιόστρο.
— Έγώ, τουλάχιστον, είπα ο συνομιλητής του, αν μου λέγατε να φυλαχτώ από αυτό το πράγμα ή εκείνον τον άνθρωπο, είμαι βέβαιος, ότι θα φυλαγόμουν... Δεν έχετε, λοιπόν, να μου δώσετε κάποια συμβουλή, που θα με προφύλασσε από έναν κίνδυνο... ένα ατύχημα;
— Θέλετε να πω σε σας εκείνο που δεν τόλμησα να πω στο Λαπερούζ;
— Ναί, τώ θέλω.
— Ο Καλιόστρο φάνηκε διστακτικός.
— Δε μπορώ, είπε.
— Θα με κάμπετε τότε να μη δώσω πίστι στα λόγια σας...
— Αυτό είναι προτιμότερο από το να σας βυθίσω στην άγνωση...
— Άκούστε, κύριε, είπε σοβαρά ο κόμης ντε Χάγκα. Για πολλούς ανθρώπους θα ήταν καλύτερο να λην ξέρουν τη μοίρα τους. Υπαρχουν άλλοι, όμως, που θα έπρεπε να την ξέρουν, γιατί η μοίρα τους έχει σημασία για τους λαούς τους.
— Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να με διατάξετε...
— Σας διατάσσω να μου πείτε το μέλλον μου, είπε ο βασιλιάς της Σουηδίας.
— Πείτε μου, τι επιθυμείτε να μάθετε, Μεγαλειότητα; ρώτησε ο Καλιόστρο.
— Θέλω να μάθω με ποιο τρόπο θα πεθάνω.
— Από μια σφαίρα, Μεγαλειότητα.
— Το πρόσωπο του βασιλιά Γουσταύου έλαμψε από χαρά.
— Σας ευχαριστώ, κύριε κόμη, είπε. Ο θάνατος στη μάχη είναι ο καλύτερος για ένα βασιλιά.
— Δε θα πεθάνετε σε μάχη, Μεγαλειότητα, είπε ο Καλιόστρο.
— Σε αντίρρηση;
— Ούτε. Θα πεθάνετε σ' ένα χορό...
— Ο βασιλιάς έμεινε συλλογισμένος, κάμποσες στιγμές.
— Πάινω στα σοβαρά την προειδοποίησή σας, είπε έπειτα. Θα αποφεύγω στο μέλλον τους χορούς.
— Ο Κοντορσέ είχε πάρει το ποτήρι του Καλιόστρο και το εξέτασε με προσοχή, σ' αυτό να μπορούσε ν' ανακαλύψει μέσα σ' αυτό το μυστικό των προφητειών του. 'Αλλά, ύστερα από μερικά λεπτά, παραιτήθηκε απ' αυτή την προσπάθεια.
— Κι' εγώ επίσης, είπε, έπειτα από μικρή σκέψη, θα παρακαλέσω τον ένδοξο προφήτη μας να ρωτήσει το μαγικό καθρέφτη του για μένα. Δεν είμαι, βέβαια,

σημαντικό πρόσωπο κι' η ταπεινή ζωή μου δεν έχει σημασία για κανένα...
— Κύριε μαρκήσιε, παρατήρησε ο κόμης ντε Χάγκα, η δική σας ζωή δεν ενδιαφέρει ένα μόνο λαό, αλλά όληκληρη την ανθρωπότητα. Είσατε ένας βασιλιάς της επιστήμης.
— Ευχαριστώ, απάντησε συγκινημένος ο Κοντορσέ. 'Αλλά, ίσως ο κόμης Καλιόστρο δε συμμερίζεται τη γνώμη σας.
— Τη συμμερίζονται απόλυτα, είπε ο Καλιόστρο. Πείτε μου, σ' αλήθεια, επιθυμείτε να ρωτήσω και για σας το μαγικό καθρέφτη μου;
— Τό επιθυμώ μ' όλη μου την καρδιά, απάντησε ο σοφός.
— Κύριε μαρκήσιε, είπε ο Καλιόστρο, έπειτα από μικρή σκέψη, θα πεθάνετε από το δηλητήριο, που έχετε στο δαχτυλίδι, που φορείτε στο χέρι σας.
— Ναί, αλλά αν πετούσα αυτό το δαχτυλίδι; ρώτησε ο Κοντορσέ.
— Πετάχτε το...
— Ναί, μαρκήσιε, πετάχτε το, είπε η κόμισσα Ντυμπάρυ. 'Ετσι, η προφητεία του κόμητος Καλιόστρο δε θα βγη σωστή. Όλοι συμβουλεύουν τον Κοντορσέ να πετάξει αυτό το δαχτυλίδι.
— Είναι πιο δύσκολο απ' ό,τι νομίζετε, είπε ήρεμα ο Καλιόστρο. Ο κύριος μαρκήσιος δε θα το πετάξει.
— Όχι, δεν θα το πετάξω, συμφώνησε ο Κοντορσέ. Το δηλητήριο που βρίσκεται κάτω από την πέτρα αυτού του δαχτυλιδιού είναι μοναδικό στον κόσμο. Το έφτιαξε ο φίλος μου Καμπανίς ειδικά για μένα. Μπορείτε να θριαμβεύσετε, κύριε Καλιόστρο. Δεν θα το πετάξω... Κι' άλλωστε, ο θάνατος που μου προφητεύετε είναι ευάριστος. Λίγο δηλητήριο στην άκρη της γλώσσας κι' όλα θα τελειώσουν.
— Δεν θα επιθυμούσα να υποφέρετε, κύριε μαρκήσιε, είπε ο Καλιόστρο, συνοδεύοντας τα λόγια του με μία κίνηση του χεριού που έδειχνε ότι δεν θα ήθελε να πι περισσότερα πάνω σ' αυτό το ζήτημα.
— Ήρθε κατόπιν η σειρά του μαρκησιού ντε Φαβράς.
— Κύριε κόμη, είπε στον Καλιόστρο, προβλέψατε ένα ναυάγιο, μία σφαίρα, μία δηλητηρίαση... Μήπως έχετε να προβλέψετε και σε μένα κανένα όμορφο θάνατο σαν αυτούς;
— Δεν θα ήθελε να ζηλεύετε εκείνους που προηγήθηκαν από σας, γιατί θα έχετε κάτι καλύτερο, απάντησε ο Καλιόστρο, πειραγμένος από το ειρωνικό ύφος του μαρκησιού.
— Καλύτερο; είπε ο μαρκήσιος γελώντας. Προσέξτε... γιατί θα είναι δύσκολο να βρείτε κάτι καλύτερο από τη θάλασσα. τη σφαίρα και το δηλητήριο.
— Μένει το σχοινί, απάντησε ο Καλιόστρο.

Μία φωτογραφία που θα ακριβοπληρωθώ.

Ο μαρκήσιος ντε Φαβράς έχασε το χρώμα του.
— Τό σχοινί; τραύλισε.
— Θα πεθάνετε στην κρεμάλα, συνέχισε ο Καλιόστρο.
— Άλλ' ο μαρκήσιος ξαναβρήκε την ψυχραιμία του έπειτα από μία στιγμή.
— Ξεχάστε πως είμαι ευπαθής και πως οι άνθρωποι της τάξεώς μου δεν πεθαίνουν στην κρεμάλα, είπε. Θα μου πείτε, βέβαια, ότι μπορεί ν' αυτοκτονήσω... 'Αλλά, αν μου έρθη αυτή η ιδέα, θα προτιμήσω το ξίφος ή το πιστόλι μου.
— Δε μίλησα γι' αυτοκτονία, απάντησε ο Καλιόστρο.
— Για καταδική τότε;... 'Αλλά πρέπει να ξέρετε πως στη Γαλλία αποκεφαλίζουν τους ευνεείς.
— Θα κανονίσετε αυτό το ζήτημα με το δήμιο, απάντησε ξεαδ ο Καλιόστρο.
— Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. 'Η αγωνία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων.
— Ξέρετε πως άρχισα να τρέμω; είπε ο ντε Λωνάι. Ποιος ξέρει ποιά τραγικά θάνατο μου επιφυλάσσει η μοίρα;
— Είναι καλύτερο να μην θέλη κανείς να παραδίσει τις μυστικές πύλες του μέλλοντος, απάντησε ο Καλιόστρο. Νομίζω πως θα φανήτε πιο λογικός από τους άλλους.
— Φοβόσαστε, λοιπόν, ν' αντικρύσετε το μέλλον; τον ρώτησε η κόμισσα Ντυμπάρυ.
— Ο ντε Λωνάι σκέφτηκε μερικές στιγμές.
— Έχετε δική, κόμισσα, είπε κατόπιν. Κύριε κόμη, πρόσθεσε γυρίζοντας στον Καλιόστρο, σας ικετεύω να μου πείτε και το δικό μου μέλλον.
— Είναι εύκολο, απάντησε ο Καλιόστρο. Μία τσεκουριά στο κεφάλι κι' όλα θα τελειώσουν...
— Ω, είναι τρομερό! φώναξαν ταυτόχρονα ο Ρισελιέ κι' ο Ταβερνέ.
— Καί παρακάλεσαν κι' οι δύο τον Καλιόστρο να σταματήσει τις προφητείες του.
— Άλλ' η Ντυμπάρυ είχε το διάβολο μέσα της εκείνη την ημέρα.
— Κύριε κόμη, είπε στον Καλιόστρο, είμαστε όχτω εδώ μέσα. Και προβλέψατε για τους πέντε βίαιο θάνατο... Αυτό καταντάει απίστευτο... 'Ελπίζω, τουλάχιστον, ότι δεν θα μπορέσετε να πείτε το ίδιο και για μένα. Είμαι γυναίκα και κανείς δε μπορεί να θέλη να μου ούτψη μία σφαίρα στο κεφάλι ή να μου περάσει μία θηλειά στο λαιμό... Δεν είναι αλήθεια πως θα πεθάνω ήρεμα και ξεχασμένη από όλους;
— Θέλετε να μάθετε; ρώτησε ο Καλιόστρο.
— Ναί, επιθυμώ να μάθω πως θα πεθάνω ή 'Ιωάννα ντε Βωμπερνίε, κόμισσα Ντυμπάρυ.
— Πάνω στο ικρίωμα, απάντησε ο κακός προφήτης.
— Θα θέλετε, βέβαια, ν' αστειευθείτε, είπε η κόμισσα συνοδεύοντας τα λόγια της μ' ένα παρακλητικό βλέμμα.
— Άλλ' ο Καλιόστρο είχε παρασυρθεί από το δαιμόνιο της προφητείας.
— Δεν αστειεύω ποτέ, όταν πρόκειται για ζητήματα ζωής ή θανάτου, απάντησε.
— Άλλά για ν' ανεβή κανείς στο ικρίωμα πρέπει να σκοτώση, να κλέψη ή να κάμη κάποιο εγκλημα, είπε η Ντυμπάρυ. Κι' εγώ δεν υπάρχει πιθανότητα να εγκληματίσω... Θέλετε σίγουρα ν' αστειευθείτε...
— Ναί, απάντησε ο Καλιόστρο μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Όλα όσα είπα ήταν αστεία...
— Η κόμισσα Ντυμπάρυ προσπάθησε να φανεί εθυσμ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αρραβώνες

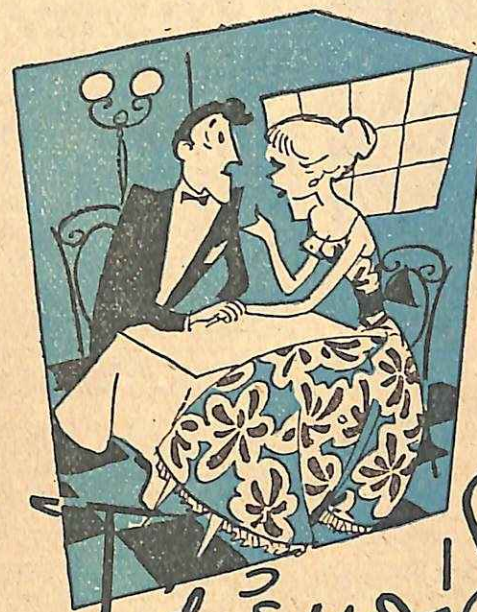
'Η αδελφή Μαρίνα Πελέκα και ο έπιμελητής του νοσοκομείου Νέας 'Ιωνίας Γεώργιος Μελέτας ηρραβώθησαν.

'Αφίξεις

'Η δερματολόγος Ιατρός ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ, 4 Σέκερη επέστρεψεν εκ του ταξιδιού της από τη Παρίσι και από τη Στουγγλύν, όπου παρακολούθησε το 11ο Διεθνές Δερματολογικό Συνέδριο και ειδικώς τα φωνώντα την αισθητική δερματολογία.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα εμψόδια ΚΙ'Ο ΕΡΩΣ

πιο πολύ από βέβαια ότι δεν είναι εύκολο κανείς να γλυτώση...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι τρελλός, δηλαδή, ο έρωτας;

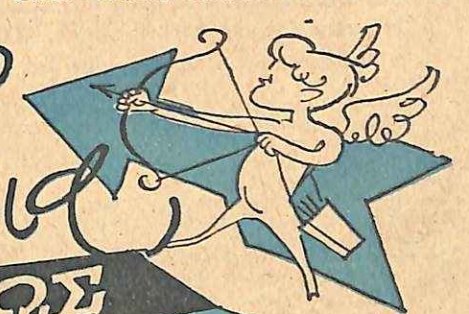
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρελλός είναι λίγο... Δεν υπάρχει πιο κακός κι' ολέθριος όδηγός από αυτόν! Και πιο πεισματάρης: 'Αρκεί να πει στη ότι του λένε εσύ για να πη αυτός αναι! 'Ασχετο αν τόν αναι αυτό μοιάζει πολύ με αυτοκτονία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μοιρολατρικά): 'Ε, τι να κάνουμε; 'Αφού έτσι είναι η μοίρα μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι η μοίρα μας έτσι, εμείς την φτιάξαμε... Και είναι τόσο υποτιμητική!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Υποτιμητική;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, φυσικά... Είναι κάτι πιο πολύ από υποτιμητικό να υποτασσώμαστε, εμείς, όντα λογικά — υποτίθεται, δηλαδή... — στις προτροπές του φτερωτού αυτού ανισόρροπου, που δεν έχει άλλη δουλειά από το να μας ανοίγει δουλειές και να μας σκοτώνει λαχτάρες... 'Ελπίζω ότι θα συμφωνήσετε πως μία τέτοια παθητική υποταγή είναι το λιγώτερο

Και το αποτέλεσμα ήταν αυτό που έπρεπε κανονικά να περιμένει κανείς: Μία μέρα ο Τζο-βάνι έπιασε επ' αυτοφώρου τον αδερφό του με την γυναίκα του και τους έφαξε και τους δύο σαν κοττόπουλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φρίκη. 'Αλλά και κάτι που μπορούσε να το περιμένει κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σας διηγήθηκα την ιστορία αυτή από ασήβητο άδικο λόγο για να σας κάνω σπαστά κακά καθόμμενα να ανατριχιάσετε με την φρικιαστική κατάληξη της, αλλά για να βγάλετε το συμπέρασμα που βγαίνει φυσιολογικά μέσα από όλα αυτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και το συμπέρασμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι ότι ο έμψοιμος έρωτας εξελίσσεται φυσιολογικά σε μοιρολόι, ανιάτρευτο, θανάσιμο πάθος! 'Αν ο Πάολο Μαλατέστα, που ήταν αδερφός του Τζοβάνι, νομίζετε ότι δεν ένοιωσε και θα ενέπιε αυτό το φοβερό θα άμαρτωλο πάθος για τη γυναίκα του; Το άμαρτωλο πάθος που η γυναίκα του έρωτα ακόναμεσά τους, έκανε τα φτερά του κύνου να μα πιο δυνατά, έτσι, που να τον κάνουν από έρπιναχη με ένα απειλητικό πέταγμα από πάνω του, προς την νοσητευτική καταστροφή! 'Ενώ, αν δεν υπήρχε το πάθος, αν δεν υπήρχε έμψοιμος, αν αποσιώζετο το κέρπεν, αν μην το κέρπεν, τα δυο αυτά πλάσματα μπορεί να μην είχαν τόσο απειλητικό έρωτα που να τους οδηγούσε στον καταστροφικό έρωτα να τους οδηγούσε στην αυτοκαταστροφή προς το χάος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, αν καταλάβαμε καλά, μεταφέρετε την ιστορία της φραντζέσκας ντά Ρίμινι και του Πάολο Μαλατέστα στα κσάβ' ήμας...

ΕΚΕΙΝΗ (αυστηρά): Δε μεταφέρω τίποτε απολύτως... 'Απολύτως, σας δίνω μερικές δικαιολογίες για την δημιουργία παραφορών και άτακτων έρωτων... Και σας το ξαναλέω: 'Αν τους έρωτες τους δημιουργούν διάφορες αιτίες, τους συντηρούν όμως και έμψοιμοις φαντασμάς και καθένος τον έναν στον νά; αν ο έρωτας που οδηγούσε τον έρωτα άλλων ήταν ανούσιος, ίσως να μην τον έπαρ-θαις φαντασμάς και καθένος τον έναν στον νά; 'Ο έρωτας είναι ένας μικρός μανιώδης έμψοιμος, που τρελαίνεται να πετάξει από έμψοιμο! Κι' όσο αυτό είναι πιο πολύ ραστα, τόσο αυτός ενθουσιάζεται πιο πολύ και γίνεται πιο δυνατός! Κι' όχι μόνο πιο δυνατός, αλλά και πιο θαρραλέος, πιο βουτηχιστικός... 'Ετσι, τον βλέπουμε να βουτηχίζεται στα χείλη της πιο φανερής καταστροφής, στην πιο τρικυμιωμένη θάλασσα, που από τα μανιασμένα κς κς είναι κάτι

ντροπή για τον άνθρωπο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): Δεν είναι ντροπή! είν

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχια που στηρίζεται στην α-γορία, στην τρέλλα, και καμιά φορά στο έγκλημα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η εύτυχια είναι μία' δεν είν

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι μία' δεν είναι πολλών ειδών... 'Όπου κι' αν στηρίζεται, είναι και μένει εύτυχια...

ΕΚΕΙΝΗ (με ελκρινή συμπύκνωση): Τότε, εύτυχια είναι και για τα γυναικά τεράποδα, που η ευφροσύνη απαγορεύει να λέμε ακόμα και το όνομά τους, το πλαταάνωμα μέσα στον βόρκο! Δεν τολμάς όμως κανείς άνθρωπος να τα μιλήσει, ούτε να ζητήσει την εύτυχια... γυαλίζοντας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είστε φοβερή!

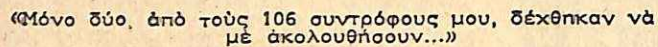
ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι μόνο αληθινή... Και γι' αυτό δε θα άφισα ποτέ τον έρωτα, τον ανισόρροπο και πεισματάρη έμψοιμο, να με οδηγεί όπου θέλει. ('Αποφασιστικά τραβάει το χέρι της από το δικό του). Δεν νομίζετε ότι η φθιμοπαρμένη ύγρασία είναι η δεύτερη απειλή έναντι μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΗ (αποφασιστικά): 'Ας πούμε μέσα

πιο καλά... Μέσα, μαζί με τους άλλους, θα είμαστε πιο ασφαλείς...

Ρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ τραγικὴ περιπέτεια τριῶν ἀνδρακωρύχων

«Ήξερα ὅτι γιὰ νὰ ἐπι-
ζήσουμε, ἔπρεπε πρῶτα-
πρῶτα νὰ βρούμε νεοὶ καὶ
νὰ ἀποφύγουμε τὰ δηλητη-
ριώδη ἀέρια, πού θὰ ἀσχι-
ζοῦν ἀ σκληρῶς, ἀφ-
γεῖται ὁ Τζων Μπέρκετ. Γιὰ
νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ ἀ-
πομακρυνθοῦμε τὸ ταχύτε-
ρο ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου εἶ-

ὁκορπίσε ἐπὶ μιᾷ καὶ πλέον
ὥρα ῥίγη συγκινήσεως καὶ
ἀγωνίας στοὺς πολυπληθεῖς
θεατάς, ποὺ εἶχαν συγκεν-
τρωθῇ γύρω ἀπὸ τὸν τόπο
τῆς ἐπιβλητικῆς ἐπιδείξεως.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, ὁ δόκτωρ Λόρεντζ προσέθετε, ὅτι τὰ πουλίδια προσέρχουν πολὺ τοὺς κανόνες τῆς ἡθικῆς καὶ φρονιτικῆς ἀνὰ τὴν πρὸς προοχήματα. Ἀναφέρει δὲ τὴν περιπτώσιν ἑνὸς ἀρσενικοῦ κύκνου, ποὺ ἔδειχνε, ὅτι ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένος πρὸς τὸ σὺζυγόν του (ἡ σὺζυγὴ ἀποσίσαι τὸν κύκνον, ὡς γνωστόν, εἶναι καὶ κλασσικὴ). Ὁ κύκνος αὐτὸς ἐδίωξε μὲ ἀγρία τσιμπήματα ἕνα θηλυκό, ποὺ εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὴ φωλιά του καὶ ἐρωτοτροποῦσε μαζί του, ὥς ἡ σὺζυγὸς του κλωσσοῦσε τὰ αὔγα τους. Ἄλλα, τὴν ἴδια μέρα, ὁ δόκτωρ Λόρεντζ συνήνεγκεν τὸν κύκνον αὐτό μακριὰ ἀπὸ τὴ φωλιά του καὶ τὴ σὺζυγόν του, νὰ ἐρωτοτροποῦν μὲ τὸ θηλυκό, ποὺ μαρίτευσε.

Πρώτο σημείο της παρουσίας της είναι οι συμπλοκές κι' οι άλλες δηλώσεις που σημειώθηκαν τελευταίως στις λαϊκές συνοικίες του Πάντινγκτον και του Κάμπτεν. Τάουν. Η αστυνομία διέκρινε σ' αυτές τις σκηνές το «δαχτυλάκι» της Κού-Κλουξ-Κλάιν.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

"Αλλά παπούτσια..."

Μία φορά ο Ναστραδίν βρέθηκε στο Σι-ερί-Χισάρ κοντά σ' ένα θείο του πολύ στριμμένο.
— Άμάν, τί έκανε ο πατέρας μου και μ' έστειλε σ' αυτόν τον ζευζέκη να κάνω προκοπή... Έλεγε και ξανάλεγε στενοχωρημένος.

Μά δε μπορούσε να τ' ατυχήση κάτω και να φύγει, γιατί ο πατέρας του θα τον έσπασε στο ξύλο.

— Θά πάς στο θείο σου στο Σι-ερί-Χισάρ να μάθεις την τέχνη του και νάρθης άνθρωπος πίσω στο χωριό... Πρόσεξε όμως μην τ' αμαρτιάσεις στη μέση και γυρίσεις πίσω, γιατί αλλοιμονό σου!

Αυτά του είπε ο πατέρας του, όταν τον ξεπροβόδουσε.

Κι' ο Χότζας έσπαγε το κεφάλι του τώρα να βρή έναν τρόπο για να γλυτώσ' απ' τ' α χέρια του μπάρμπα του.

— Ωςπου ύστερα από πολλά που σκέφτηκε, αποφάσισε να κάνει τον παλαδό και τον ανυπάκουο.

— Τι θα κάνει ο γεροξεκούτης; μονολογούσε ο Ναστραδίν.

— Ο πατέρας μου δεν θα μ' αρέσει να πη τιποτα...

— Άρχισε, λοιπόν, να κάνει κάθε κουτουράδα κι' έβαζε συνεχώς σε μπελάδες το θείο του.

Μία μέρα, ενώ έπρεπε να ήταν στο έργο και να δουλεύει, σηκώθηκε και πήγε στον κήπο του θείου του, ανέθηκε σε μια βερυκοκκιά κι' άρχισε να τρώει βερυκοκκά του καλού καιρού.

Ο θείος του όμως, που τον έχασε, άρχισε να τον γυρεύει και στο τέλος τον άνα- κάλυψε πάνω στη βερυκοκκιά.

— Τι κάνεις εκεί πάνω, μωρέ αχάρευτε; του φώναξε, μόλις τον είδε.

— Δεν βλέπεις, αποκρίθηκε κουτοπόνηρα ο Ναστραδίν, ότι έγινα αηδόνι; Και τραγουδάω κιόλας...

— Μωρέ τί αηδόνι και κουραφέζα! Έσύ μου τρώς τ' α βερυκοκκά κι' αφήνεις τη δουλειά σου στη μέση! Αχρίψε ο θείος του.

— Τι έιν' αυτά που λες, εφέντημ! Απόρησε ο Ναστραδίν. Έγώ έγινα αηδόνι, αυτό μονάχα ξέρω, κι' όσα μου λες έσύ είναι λόγια του αέρα!

— Καλά λοιπόν, αφού λες πως έγινες αηδόνι, για κελάιδηση να σ' ακούσω! του είπε ο θείος του, συγκρατώντας τ' α νεύρα του.

Κι' ο Χότζας, χωρίς να χάση καιρό, άρχισε να τραγουδάει και να σφυράει της κακής ώρας.

Ο μπαρμπαός τότε αποφάσισε να τον διώξει την ίδια στιγμή.

— Θά πάς αμέσως πίσω στον πατέρα σου, γιατί είσαι μπιτ για μπιτ άχρηστος και ρέιμπελος... του είπε νευριασμένος.

Κι' αφού τουδωσε μερικά γρόσια, τον έβγαλε έξω από την πόρτα.

— Καλά, και πως θα πιστέψω ο πατέρας μου ότι μ' έδιωξε ο αδελφός του και δεν έφυγε με τη θέλησή μου; σκέφτηκε ο Ναστραδίν μόλις βρέθηκε μόνος στο δρόμο.

Κι' αποφάσισε να γυρίση πίσω στο θείο του, να του ζητήσει ένα γράμμα, που να λη πως έμαθε τη τέχνη του ταγκάρη και γυρνάει πίσω μάλιστα πιά.

Γυρνώντας, λοιπόν, πίσω στο χωριό ο Ναστραδίν, έβριζε το γράμμα στον πατέρα του. Κι' εκείνος ένθουσιάζτηκε, που ο γιός του έμαθε την τέχνη τόσο γρήγορα.

— Από αύριο να πάσης δουλειά και κα- θώς θα είσαι ο μόνος ταγκάρης στο χω- ριό, θα κάνης χρυσές δουλειές, του είπε.

Μά όταν άρχισε να έρχεται η πελατεία, ο Ναστραδίν τ' α βρήκε σκούρα.

Ο πατέρας του άρχισε τότε ν' ανησυχάει και να στενοχωριέται.

Ο Ναστραδίν όμως, χωρίς να χάση διό- λου τη ψυχραιμία του, του είπε:

— Δίκα, πατέρα, πήγα και σπούδασα θρωποι βλέπεις είναι πολιτισμένοι κι' έχουν με τ' α πασουμάκια, που φορνε οι Σουλτά- νοι! Έδώ όμως είναι χωριστές και τέτοια παπούτσια, σαν τ' α δικά τους, ποτέ δεν κα- ταδέχτηκε ο αδελφός σου να μ' α μάθ' α πως γίνονται!...

Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

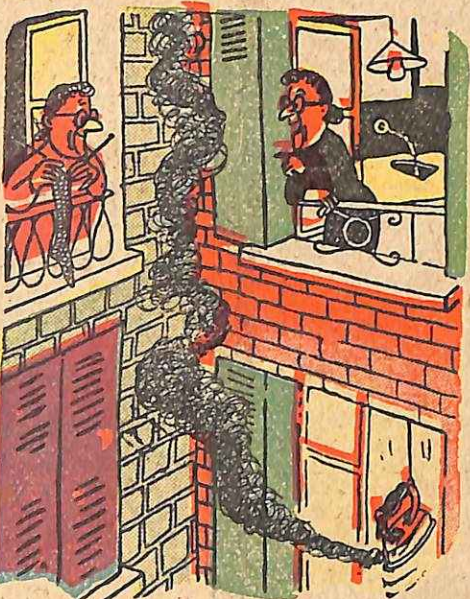
Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

Και τώρριζε πάλι στην τεμπελιά.

— Δουπόν, σ' έμαθε να κολυμπάς;
— Όχι, έμαθα όμως πως είναι βιο- μήχανος κι' ανύπαντρος...

— Πάλι αυτή η γριά καρακάξα του κάτω θα κουτοσυμπολευή με καμιά γειτό- νισσά της!...

— Μου θυμίζετε μι' α γυναίκα, που δ' άντρας της ήταν φοβερά ζηλιάρης...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το νερό

Στάσου γκαρσόν. Τί τ' α παρατ' ας έ- ται και φαύγεις δρομαίως, σαν να φο- βάσαι μη χάσης τ' α τραίνο; Έλα δώ να σου πώ μερικά πράγματα. Πώς; Περί- τινος πρόκειται; Πρόκειται για τ' α νε- ρό. Έγώ, κύριε γκαρσόν, δεν ήρθα να καθήσω στο άξιότιμο καφενείο σας ού- τε διότι τυγχάνω καφενόβιος, ούτε διότι επιθυμώ να φονεύσω την ώρα μου, ούτε για να ταβλομαχήσω, ούτε για να σ- ζητήσω πολιτικά.

Έγώ, κύριε γκαρ- σόν, περνούσα έξω από τ' α άξιότιμο καφενείο σας τυ- χαίως. Και λόγω της ζέστης, έδιψασα. Και λόγω της δίψας μου, είπα να μπώ μέσα να πάρω ένα γλυκό και να πιώ έ- να ποτήρι παγωμέ- νο νερό. Σύμφωνα έ- ως εδώ; Ωραία. Και παραγγέλλω, λοι- πόν, τ' α γλυκό. Ο- χι διότι τυγχάνω γλυκατζής, άλλ', α- πλώς και μόνον διό- τι τ' α νερό συνο- δεύεται προς όφελος του καταστήμα- τος, πολύ όρθως. Δηλαδή, για ν' απο- σαφηνίσω τ' α ζήτημα, για τ' α νερό εν- διαφέρομαι. Ένωσήσαμε; Χαίρω πολύ. Και σε έρωτώ: Έφ' όσον πληρώνω και με θερμοκρασίαν 38 υπό σκιά, πως πρέπει να είναι τ' α νερό; Πρέπει να εί- ναι παγωμένο ή όχι; Πρέπει. Ξαναχαί- ρω πολύ. Και τώρα σε έρωτώ. Είναι όχι παγωμένο αυτό τ' α νερό που μου έ- φερεις, άλλ', απλώς δροσερό; Η μήπως έγινε παρεξήγησης και ενόμισες ίσως ότι έζητησα νερό για ξύρισμα; Διότι τ' α νερό που μου έφερες γι' ατή τη δουλειά κάνει και για καμμι' α άλλη. Με δυο λόγια, κύριε γκαρσόν, τ' α νερό εί- ναι ζεστό. Και υποχρέωσιν έχει τ' α κα- τάστημά σας να διαθέτη παγωμένο νε- ρό για τ' ας πελάτας του. Διότι, κύριε γκαρσόν, σ' ας πληροφορώ για να τ' α μάθετε, εάν δεν τ' α γνωρίζετε, ότι ύ- παρχει ένα πράγμα που ονομάζεται πά- γος προορίζεται να παγώνη τ' α νερό, για να πίνουν οι άνθρωποι.

Τί είπες; Παίρνετε πάγο; Και τότε γιατί τ' α νερό είναι ζεστό; Ορίστε; Τραβιέται; Τί πάει να πη «τραβιέται»; Α! Τραβιέται πάει να πη ότι, λόγω της ζέστης, γίνεται μεγάλη κατανάλω- ση ύδατος και δεν προφταίνει να παγω- σ' α. Αυτό δεν είναι δικαιολογία, κύριε γκαρσόν. Έάν τραβιέται, έχετε υπο- χρέωσι να βάλετε τρία ψυγεία για να- χετε κρύο νερό. Μάλιστα. Δεν είναι δυ- νατόν να γίνεται ατή η δουλειά μ' ένα μονάκι ψυγείο, εκτός αν έχετε βά- λει σκοπό να κοροϊδέυετε τον κόσμο.

Τί είπες; Πού να τ' α βάλετε τρία ψυ- γεία; Στο μάτι σας. Έμένα μου είπαι αδιάφορον πού θα βάλετε τ' α ψυγεία. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει έμένα είπαι να πιώ παγωμένο νερό. Και να κόψετε τ' α κεφάλι σας να έχετε τοιούτον έφ' ό- σον διατηρείτε καφενείο.

Τί μειδιάς ειρωνικώς; Σου φαίνονται άστεία αυτά που σου λέω; Τί να σου κάνω. Δέ φταίτε σεις. Φταίει η άστυ- νομία που δεν κάνει έλεγχο της ψύξης του ύδατος. Δεν έχετε παγωμένο νερό; Στο κλεινό. Ορίστε; Είμαι ιδιότρο- πος; Τόν κακό σου τον καιρό, αναιδέ- στατε. Να τσακιστής γρήγορα να μ' α φέρης ένα ποτήρι παγωμένο νερό. Αλ- λοιώς πάρε και τ' α γλυκό και πάρε κι' αυτό τ' α χλιαρό παλινόνερο που μούφε- ρες για να κάνης ποδόλουτρο. Ορίστε κα- τάστασις. Ήρθα να πιώ ένα κρύο νερό να δροσιτώ και μ' έκανε να βράσω ολόκληρος από άγανάκτησι.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Έσβικα Σουρβί

— Άγαπώ την Έλλη!...
— Της είπες. Και όνειρεύο-
μαι να την πάρω γυναί-
κα μου...

Τό δράμα της ΑΣΧΗΜΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ ΖΑΜΕΛΗ, ΟΤΙ Ο ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΗΣ, ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ, ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΕ ΥΠΙΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ, ΟΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΙΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΤΟΥ, ΝΟΣΤΙΜΕΥΟΤΑΝ ΤΗΝ ΈΛΛΗ, ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΤΗΜΑΤΙΑ. ΚΑΙ ΟΛΟΙ — ΠΟΙΟΣ ΛΙ-
γο, ποιος πολύ — ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΑΝΕ ΠΡΟΘΥΜΑ ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ. ΓΙΑΤΙ Ο ΚΩΣΤΑΣ ΉΤΑΝΕ ΜΙΑ ΠΡΩ-
ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΥΜΟΡΦΗ ΟΣΟ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΙ ΤΟΥΣ ΔΕ ΜΠΟ-
ΡΟΥΣΕ ΠΑΡΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙΝΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ.

ΚΙ' ΕΤΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΑΙΕ ΟΛΟΙ — Ο ΠΑΝΑΓΗΣ ΖΑΜΕΛΗΣ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΙ' Η ΆΛΛΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥΣ, Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ, Η ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ — ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΘΥΜΟΡΦΟΣ ΝΕΟΣ ΘΑ ΕΚΔΗΛΩΝΟΤΑΝΕ ΦΑΝΕ-
ΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΤΗΝ ΈΛΛΗ ΣΕ ΓΑΜΟ. ΔΗΛΑΔΗ, Η ΜΑΝΝΑ ΚΙ' Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΕ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΧΑΡΑ, Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥΣ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑ... ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΗ Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΖΑΦΕΙΡΗ ΕΔΗ ΉΤΑΝ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ!

ΕΙΧΑΝ ΘΑΜΠΩΣΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΑΝΤΡΙΚΗ ΘΥΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥΧΕ ΜΠΗ ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΟΥ ΖΑΜΕΛΗ — Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΉΤΑΝΕ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΖΑΜΕΛΗ, ΕΙΧΑΝΕ ΘΑΝΑΙΔΩΘΕΙ ΟΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ ΚΙ' ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗ-
ΜΕΝΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΙΑ — Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΕΙΧΕ ΧΤΥΠΗΣΕΙ ΜΕ ΛΑΧΤΑΡΑ... ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΟΙΡΗ ΚΟΠΕΛΛΑ ΑΥ-
ΤΗΣ Ο ΘΥΜΟΡΦΟΣ ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΠΗΡΕ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΑΙΓΛΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ.

ΑΛΛΟΙΟΜΟΝΟ, ΔΙΩΣ! ΕΚΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΤΗΣ ΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ ΣΗ-
ΜΑΣΙΑ... ΤΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΔΩΣΗ;... Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΖΑΜΕΛΗ ΉΤΑΝΕ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΑΠΟ ΑΣΧΗΜΗ. ΉΤΑΝΕ ΑΣΗΜΑΝΤΗ... ΑΝΗΚΕ ΣΤΑ ΑΤΥΧΑ ΕΚΕΙΝΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΠΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΕΡΑ-
ΣΟΥΝ ΑΠΑΡΑΤΗΡΗΤΑ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ, ΜΕ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΓΙ' ΑΥΤΑ ΤΗΝ ΕΥ-
ΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ...

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΟΥΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΞΕ. ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΞΗ; ΤΙ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΕΙΧΕ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΟΥ, ΝΑ ΜΑΓΝΗΤΙΣΗ ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ;... ΜΙΑ ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΜΙΚΡΗ,

ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΧΕΙΛΗ

ΠΟΥ ΕΤΥΧΕ ΝΑΝΑΙ ΑΔΕΡΦΗ ΕΚΕΙΝΗΣ ΠΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΣΕ — ΚΑΙ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ!...

ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΕΚΡΥΒΕ ΜΕΣΑ ΤΟΥ, ΒΟΘΕΙΑ ΤΟΥ, ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!... ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΔΗΛΩΝΟΤΑΝΕ, ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΣΕ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗ, ΔΕΝ ΑΦΗΝΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΤΗ... ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ ΕΜΕΝΑΝ ΕΠΙΜΟΝΑ ΚΛΕΙ-
ΣΜΕΝΑ, ΚΡΥΒΟΝΤΑΣ ΠΙΣΩ ΤΟΥΣ ΕΠΙΜΟΝΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥ-
ΣΤΙΚΟ ΤΟΥΣ...

Η ΈΛΛΗ ΉΤΑΝΕ ΚΟΚΚΕΤΑ. ΟΠΩΣ ΟΛΕΣ ΟΙ ΘΥΜΟΡΦΕΣ ΚΟ-
ΠΕΛΛΕΣ, ΔΕΝ ΕΔΙΝΕ ΣΙΓΟΥΡΙΑ ΚΑΜΜΙΑ Σ' ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΙΧΕΝΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ... ΚΙ' ΕΤΟΙ Ο ΚΩΣΤΑΣ, ΓΕΜΑΤΟΣ ΑΜ-
ΡΙΒΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΙΧΕ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙ, ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΝΑ ΤΑ ΕΞΙΓΝΙΑΣΗ. ΕΣΤΕΙΛΕ, ΛΟΙ-
ΠΟΝ, ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΠΑΡΑΚΑ-
ΛΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΝΑ ΤΗ ΔΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΜΙΛΗΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΕΝ-
ΔΙΑΦΕΡΟΝ...

ΠΩΣΟ ΧΤΥΠΗΣΕ Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ! ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΟΙ ΠΙΟ ΤΡΕΛΛΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΗΝ ΠΝΙΞΑΝΕ... ΤΑ ΠΙΟ ΑΠΙΑΣΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΝ ΚΑΝΑΝΕ ΝΑ ΝΟΙΩΣΗ Α-
ΠΡΟΣΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΕΤΡΕΞΕ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΤΗΣ ΕΙΧΕ ΟΡΙΣΕΙ ΟΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ Ο ΑΠΡΟΣΙΤΟΣ ΔΙΑΛΕΧΤΟΣ ΤΗΣ... ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΕ ΜΕ ΣΤΟΡΥΗ.

ΟΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΑΣΗΜΑΝΤΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ, Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΕΙΠΕ:

— Μικρή μου Παρασκευή, ξέρεις γιατί σε παρακά-
λεσα ναρθής;...

ΝΑΞΕΡΕ;... ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΉΞΕΡΕ Η ΦΤΩΧΕΙΑ;... ΤΟ ΜΑΝΤΕΥΕ, Ή, ΠΙΟ ΚΑΛΑ, ΕΛΠΙΖΕ ΟΤΙ ΤΟ ΜΑΝΤΕΥΕ...

ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΜΕ ΑΝΕΙΠΩΤΗ ΤΡΟΥΦΕΡΟΤΗΤΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΟΜΩΣ ΜΕΙΝΑΝΕ ΚΛΕΙΣΤΑ...

— Ένα αίσθημα δυνατό φλογίζει την καρδιά μου... μίλησε πάλι εκείνος.

Ένα αίσθημα! Και γιατί τόλγε σ' αυτήν;... ΤΟ ΜΙ-
ΚΡΟ ΚΟΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΤΡΕΜΕ... ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣ Σ' ΑΥ-
ΤΗΝ ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ, ΘΑ ΠΗ ΟΤΙ...

ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ, ΣΑ ΘΑΜΠΩΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΤΥ-
ΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ ΠΟΥΧΕ ΞΕΠΕΤΑΧΤΗ ΞΑΦΝΙΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ...

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΟΜΩΣ ΑΝ ΕΧΩ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ... ΣΥΝΕΧΙΣΕ Ο ΝΕΟΣ. ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ, ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΝΑ ΦΡΟΝΤΙΣΗΣ ΝΑ ΜΑΘΗΣ ΑΝ ΕΧΩ ΕΛΠΙ-
ΔΕΣ...

ΝΑ ΦΡΟΝΤΙΣΗ ΝΑ ΜΑΘΗ;... ΤΟ ΦΩΣ ΞΕΦΤΙΣΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ... ΚΙ' ΕΙΝΕ ΠΥΚΝΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, ΟΤΑΝ ΑΚΟΥΣΕ ΤΟ ΛΑΤΡΕΥ-
ΤΟ ΤΗΣ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕ:

— Άγαπώ την Έλλη! Και όνειρεύομαι να την πάρω γυναίκα μου... Τί λές; Μ' αγαπάει κι' αυτή;... Έχω ελπίδες;...

ΕΟΦΙΞΕ ΤΙΣ ΓΥΘΙΕΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΤΑ Η ΜΙΚΡΗ ΑΣΧΗΜΗ, ΔΑΓ-
ΚΩΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΣΗ ΝΑ ΞΕΦΥΓΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ, ΣΑΝ ΚΡΑΥΓΗ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ ΖΩΟΥ, Η Α-
ΠΕΛΤΙΣΙΑ ΤΗΣ...

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΣΥΝΕΛΘΗ — ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ: ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΗ!...

— Έννοια σου... του αποκρίθηκε. Σ' αγα-
πάει...

ΠΟΥ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ;... ΤΗ ΡΩΤΗΣΕ, ΞΕΤΡΕΛΛΑ-
ΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥ, ΣΦΙΓΓΟΝΤΑΣ ΔΥΝΑΤΑ ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ.

— ΤΟ ΞΕΡΩ... ΨΥΧΟΛΟΓΩ...

— Αν τη ζητήσω σε λίγο, δε θα μου ά-
ντησ;... ΔΕ ΘΑ ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ;...

— Όχι... Μπορείς να τη ζητήσεις και θα σου πη... ναι!...

ΜΕ ΤΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ Ο ΘΥΜΟΡΦΟΣ ΝΕΟΣ ΑΓΚΑ-
ΛΙΑΣΕ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΑΣΧΗΜΗ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΗΣΕ ΣΤΑ ΔΥΟ ΜΑΓΟΥΛΑ! ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ Η ΦΤΩΧΕΙΑ, ΔΕΧΤΗΚΕ ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΝ ΤΑ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥΧΕ ΧΑΡΙΣΕΙ, ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΗ Η ΖΩΗ — ΣΑΝ ΕΛΕΗΜΟ-
ΣΥΝΗ... — ΣΤΗΝ ΑΣΗΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ...

ΠΗΓΕ ΚΑΙ ΜΙΛΗΣΕ Η ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΗΝ ΈΛΛΗ:

— Ο Κώστας σ' αγαπάει... Διστάζει όμως να σε ζητήσει, γιατί φοβάται μήπως δεν τον αγαπάς εσύ...

ΛΑΜΨΑΝΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΘΥΜΟΡΦΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ:

— Κι' εσύ τί του είπες;...

ΜΕ ΚΟΠΟ ΜΕΓΑΛΟ Η ΜΙΚΡΗ ΑΣΧΗΜΗ ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Του είπα... να σε ζητήσει... Κι' εσύ δε θα του πής όχι...

ΑΓΓΑΛΙΑΣΕ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣΕ ΤΗΝ ΑΔΕΡΦΗ ΤΗΣ Η ΈΛΛΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΙΘΥ-
ΡΙΣΕ ΜΕ ΕΥΓΗΜΟΣΥΝΗ:

— Καλά έκανες, αδερφούλα μου... Σ' ευχαριστώ...

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΑΝΕ. ΚΙ' ΉΤΑΝΕ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΝΑ-
ΓΗ ΖΑΜΕΛΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΕΜΑΤΗ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ...

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΠΟΛΛΟΙ. ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ Η ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΗ, Η ΜΙΚΡΗ ΑΣΧΗΜΗ ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ ΤΗΣ ΨΩΦΗΣ, ΠΟΥΛΑΜΠΕ ΑΠΟ ΘΥ-
ΜΟΡΦΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΛΕΥΟ ΝΥΦΙΚΟ ΤΗΣ, ΕΙΧΕΝΕ ΠΩΣ ΉΤΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΗ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ... ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ: ΕΙΧΕ ΤΟΝ ΗΡΩΙΣΜΟ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΗ...

ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΚΡΥΒΟΤΑΝΕ ΚΑΛΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΩΝ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΩΝ ΤΗΣ ΧΕΙΛΙΩΝ, ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΟΡΚΙ-
ΣΤΗ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΣΟΥΝΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΒΥΘ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΤΟ ΑΠΕΛΤΙΣΜΕ-
ΝΟ ΤΟΥΣ ΜΥΣΤΙΚΟ...

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

— Άγγελε!... Ψυχραι-
μία σου λέω!...

Μ.ΤΑΛΙΝΗΣ

Καθαίρεσις χωροφύλακος

Η στρατιωτική καθαίρεσις είναι η πιο άτιμη τιμωρία που μπορεί να υποστεί ένας στρατιώτης ή αξιωματικός. Εφαρμόζεται, κυρίως, για παραδειγματισμό. Ακόμα και σε περιπτώσεις θανατικής εκτέλεσης, προηγείται η διαδικασία της καθαίρεσης, η οποία εξουσιάζει όσο τίποτε άλλο εκείνον που την υφίσταται.

Παλαιότερα η διαδικασία αυτή γινόταν δημοσία. Μπορούσε να πληρώσει, το οποίο κάποτε έπαιρνε και μέρος στις εκδηλώσεις εναντίον του εξεστρατευμένου καταδίκου. Κατόπιν περιώριζε μόνο σε στρατιωτικούς χώρους, χωρίς, πάντα, να επιτρέπεται η παρουσία οποιουδήποτε, έστω και στρατιωτικού. Παρενέβαινε μόνο εκείνοι τους οποίους προβλέπουν οι στρατιωτικοί κανονισμοί.

Στα παλιά, λοιπόν, χρόνια, η καθαίρεσις ενός στρατιωτικού μικρού ή μεγάλου, έπαιρνε τον χαρακτήρα δημοσίας τελετής! Όπως κάποτε εξεστρατεύοντο και οι αποκεφαλισμένοι διά της καρμάνιλας των θανατοποινιτών, σε δημόσιους χώρους, μπροστά σε πλήρη περίεργα.

Στην Αθήνα οι καθαίρεσεις γίνονταν, συνήθως, στην πλατεία Συντάγματος! Και συνήθως τις Κυριακές και γιορτές, ώστε να... απολαμβάνη όσο το δυνατόν περισσότερος κόσμος το θέαμα. Η κοινή γνώμη, όμως, δεν επέδιδε αυτή τη σκληρή διαπαιδαγεία. Κατά το 1880 έφθασαν ως τη Βουλή σχετικές λαϊκές διαμαρτυρίες, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Διότι το Κράτος είχε τη γνώμη ότι ύψηλο λόγοι παραδειγματισμού επέβαλλαν τη δημοσίωση στη διαδικασία της ηθικής ταπεινώσεως.

Σχετικά με την αντίδραση της κοινής γνώμης, βλέπουμε ένα δημοσίευμα του «Ραμπάγ» της 13 Ιουλίου 1881. Αφορμή είχε βώσει το άκουστο αδίκημα ενός χωροφύλακος. Το όργανο αυτό της τάξεως είχε αναλάβει να μεταφέρει ένα λιποτάκτη από το αστυνομικό τμήμα στο φρουραρχείο. Ο χωροφύλακας είχε καταδικαστεί από το στρατοδικείο σε 15 χρόνια φυλάκιση, επειδή πυροβόλησε και σκότωσε τον λιποτάκτη, τη στιγμή που είχε ξεφύγει από τα χέρια του κι κινήθηκε να συμμορφωθεί στην έντολη να σταθεί. Ασφαλώς ήταν βαρύνοντο το σφάλμα του οργάνου της τάξεως να χτυπήσει στο... ψαχνό τον λιποτάκτη. Όμως υπήρχαν και τα ελαφρυντικά. Το στρατοδικείο δεν τα έλαβε υπ' όψη. Τον καταδίκασε σε δεκαπενταετή φυλάκιση και δημοσία καθαίρεση. Ακριβώς επί της καθαίρεσης αυτής γράφει ένας συντάκτης του «Ραμπάγ»:

«Την προχθές Κυριακήν, περί την ογδόην της πρώτης, παρευρέθη τυχαίως εις την εν τη πλατεία του Συντάγματος γειομένην καθαίρεσιν χωροφύλακος, καταδικασθέντος εις δεκαπενταετή δεσμά, διότι, ενώ κατεβίωκε επίστρατον όστις απειριάρη να άποδράση από άφου τόν εκάλειεν επανελθόντα εις σταθόν, έπυροβόλησε και τόν έπληγωσε θανατηφόρος.

«Είναι σεβαστόν το βεδικασμένον, άλλ' είσιν σεβαστά και τα δάκρυα, άτινα έχυσαν οι περί ακούσαντες, άμα ο δικών τόν άποστασία του άμνησθαι την άπαισίαν φράσιν: «Είσαι άνάξιος να φέρης τα όπλα. Έν όνόματι του βασιλέως σε καθαίρω», άκούσαντες, λέγου, τόν κατάδικον μετ' άληθούς άποστοφής ανακράξαντα: «Εμείς καλώς και άξιός και έφρόντιζα πάντοτε να έκτελώ το καθήκον μου και ως πολίτης και ως Έλληνα. Ναί. Έπειδή είχα την άτυχίαν, έπρεπε να με καταδικάσουν, άλλ' όχι και ένόμισαν τόσο κάμου να με διαβάσουν». Άμα δ' ο άποστασιατάρχης του είπε: «Σιωπή!», έκλινε μελαγχολικός την κεφαλήν και ύπεστη, ο όντως παραστατικός όστος άνηρ την καθαίρεσιν άτίμωσιν.

«Άλλ' ήμεις έρωτάμεν: Προς τί η καθαίρεσις του άτυχούς τούτου, ενώ άν τώ κατεβίωσκεν ο δύσμοιρος παθών, ήθελον τότε τον κατηγορήσει και καταδικάσει δι' άλλο έγκλημα; Δεν τώ ήρκε τάχα η τόση του καταδίκη, ήτις τώ έπληθον, άφου είχε την άτυχίαν να είναι αυτός ο φύλακ; Προς τί και η άτίμωσις, τοσοούτω, μάλλον, έπιδικητικός γενομένη, εν τη Πλατεία Συντάγματος και ένόμισαν άπειρον πλήθος; Δεν ήδύναντά τάχα να γίνη επί τέλους εν τώ περιβάλλω τόν στρατώνος, ώστε να βλέπωσι μόνον οι διασπασμένοι μεσαιωνικής θρησκείας;

«Διά τόν παραδειγματισμόν, θά μοι άπαντήσωσι οι άνθρωποι τών γραφείων.

«Άλλ' έκτός ότι εις τους όφθαλμούς τών παρισταμένων στρατιωτών, άντι της ιδέας του παραδειγματισμού, άπήσπραπεν η άγανάκτησις, έκτός, λέγου, της γενικής συμπάθείας, ήτις άναφανδόν, παρ' άπάντων έξεδηλόυτο ύπερ του καταδίκου — και οι συγκεκινήμενοι παμπληθείς στρατιώτες άς όμολογήσωσι τούτο — διά τόν παραδειγματισμόν, λέγομεν και ήμεις, έπρεπε να προηγηθώσιν άλλοι.

«Μή με είπη στενοκέφαλός τις «λοιπόν τότε...», διότι δεν άρνούνται ότι έπρεπε να καταδικασθώ, άλλα διατί και να άτιμωθώ τόν άποστασιατάρχη;

«Άκούω σχολαστικόν ψιθυρίζοντα: «τό άπαίρει ο νόμος», άλλα το κατόπιν τού νόμου ψηφισθέν σύνταγμα του 1862 λέγει ρητώς ότι οι Έλληνες είσιν ίσοι άπέναντι τού νόμου και εις την άνω περίπτωσι, άν ο φύλακ ήτο κλητήρ, ήθελεν ύποστη καταδίκην μόνον, όχι και άτίμωσιν...».

Στη συνέχεια της δραματικής επιθέσεώς του εναντίον των μεσαιωνικών μεθόδων, ο συντάκτης του «Ραμπάγ» κάνει έκκληση για την καθαίρεση του φοβερού έθιμου της δημοσίας καθαίρεσης. Την άποψη του συμπεριέλαβαν και άλλες εφημερίδες, οι όποιες άρχισαν ένα ουστηματικώτερο άγώνα, χωρίς αποτέλεσμα, όμως, όπως άποδεικνύεται από άλλες περιγραφές καθαίρεσεων, που δημοσιεύονται ένα χρόνο άργότερα. Το κοινόν, σε κάθε περίπτωση, διαπομπέσεως ανθρώπων είναι εύθικτο, άλλα περισσότερο εύθικτο ήταν εκείνη τη ρομαντική εποχή. Ακριβώς γι' αυτό, η δημοσιογραφική έκείνη έκστρατεία είχε άπληρη στο λαϊκό αίσθημα, μολονότι δεν συνεκίνησε τους άρμόδιους.

Όπωςάποτέ ο «Ραμπάγ» έπιμένει: «Η διατάξις —γράφει— τού ποινικού στρατιωτικού νόμου περί καθαίρεσεως είναι λίαν τερατώδης και πρέπει να καταργηθώ. Ότε συντάσσεται ο νόμος, πρό του 1862, είχαν άποστείλει τώ τότε προεδρεύοντι της έπιτροπής μακαρίτη στρατηγώ Σπυριδίου ύπόμνημα, δι' ός άπέκρουον την καθαίρεσιν, ως έγγύζουσαν θανάσιμους την έλληνικήν φιλοτιμίαν, μη άνεχομένην τόν τοιούτον καταχθόνιον έξετέλεισμον. Ο στρατηγός είχε την κάλυσίνην τότε να μ' άπαντήση ότι ένγκρινε τας σκέψεις μου και θά φροντίσει να άπορριψώσιν την καθαίρεσιν, ως και τώ έπραξεν. Άλλ' έν τέλει υπέρλασεν ή γνώμη των θελώντων να τρομοκρατήσω, προσθέτοντες και τούτο εις τας τότε άλλα τρομοκρατικά μέτρα των. Ένθυμείσθε όμως πώς έτρομοκρατήσαν! Έγένετο η 10η Σεπτεμβρίου 1862 («Έξωσις τού Όθωνος»). Συνίστα τώ όλγια ταύτα τούς άρμόδιους...».

«Άδικα. Οι άρμόδιοι συνέχισαν τώ χαεά τους. Και ο συντάκτης του «Ραμπάγ» τις επιθέσεις του.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κρινολίνο του 1857, που έσφυγιε το σώμα των Αθηνίων μέχρις άσφυξίας...

Η ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΑ ΜΕ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΔΕΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Τά μελιτζανιά και τά κρεμμυδιά μεταξωτά φορέματα

Η άνεξερενητή άκόμη κοινωνική ιστορία της πρώτης βασιλείας της Ελλάδος επί Όθωνος, παρουσιάζει σημεία μεγάλου ενδιαφέροντος. Και ένα από αυτά τά σημεία είναι ή εξέλιξις της μόδας, που έφερε την κοινωνική επανάστασις στα ήθη και στα έθιμα τού έλληνικού λαού.

Φυσικό ήταν με την άφιξη της βασιλίσσας Αμαλίας στην Αθήνα η άρχισις ή αναμορφωτική κίνησις στο σύμρι των γυναικείων φορεμάτων με επί κεφαλή την ίδια τη βασιλίσσα. Η Αμαλία βρήκε τις Αθηναίες στην μεταδοτική εποχή, ήπου τά παλιά φορέματα άρχισαν να άποχωρούν στην παρισινή μόδα. Και ή βασιλίσσα φορούσε τουαλέτες, που τις έρχοντοσαν κατ' εύθειαν από τώ Παρίσι και διατήρησε τώ έθνικ ένδυμα μόνο για ώρισμένες γιορτές και έπίσημα γεύματα.

Από τώ 1837 παρουσιάστηκαν οι πρώτες τάσεις των νέων γυναικείων της έλληνικής πρωτεύουσας να χειραφετηθώ από τά άπροσδιόριστα και άκαλασθήτα φορέματα της παλαιάς εποχής, παίρνοντας τά σχέδια από την «Έφημερίδα των γυναικείων συμφώνων», που έρχόταν από τώ Παρίσι.

Σ' ένα γεύμα ή βασιλίσσα φορέσε μιά όλοκληρή άσπρη τουαλέτα με μιά μεταξωτή κάπα, χρώματος ροζ με γυρλότα δαμνεία προς τώ κάτω μέρος. Αυτό τώ άσπρη φορέμα της βασιλίσσας έγινε άμέσως τώ σύνηθμα, που άκολούθησε ή άθηναϊκή άριστοκρατία. Καί όλες σχεδόν οι κυρίες φοράσαν από τότε λευκά με κάπες χρώματος ροζ.

Επί ένα χρόνο οι Αθηναίες έδειξαν έξαιρετική προτίμησι στα λευκά, όχι μόνο για τούς χορούς και τά γεύματα, άλλα και για τούς βραδυμένους περιπάτους.

Τώ 1838 τά λευκά άποχωρούν στα σταχτιά. Άλλα ή βασιλίσσα δεν έμεινε πιστή στο χρώμα αυτό άν και είχε φέρει από τά ξένα μιά δωδεκάδα περίπου τέτοια φορέματα. Γιατί, με την γενίκευσι τού χρώματος στις μεγάλες συγκεντρώσεις, τώ σταχτιά τού φορέματος των γυναικών άπαρέυχε τώ θέαμα όλοτροφείου θηλείων.

Στην Αθήνα τά σταχτιά είχαν λησιμονηθί πιά και οι κυρίες άρχισαν να δείχνουν φανερό προτίμησι στα πράσινα και προς τίς μεγάλες τραχηλές της μόδας «Μαρία Στουάρτ».

Κατά τώ 1840 άναφέρεται τώ παραδειγμα μιάς κυρίας, που έβαψε ξανθά τά μαλλιά της. Ήταν ή κυρία Άρτεμις Βρανά, σύζυγος έμπόρου Μικρασιατών, που μόλις είχε γυρίσει στην Αθήνα από τώ Λονδίνο. Η άποδοχή όμως τού έθιμου για τόν νεωτερισμό αυτό ήταν τέτοια, ώστε ή κυρία Βρανά άφισε τά μαλλιά της να ξαναγυρίσουν στο

φυσικό μαύρο χρώμα τους. Άλλα για τιμωρία της κλειστής έκούσις δυό μήνες στο σπίτι ως ότου φήγ' τελείως τώ ξανθό των μαλλιών της. Και οι μόδες άρχίζουν πάλι να παίρνουν νέους δρόμους. Τώ 1845 επικράτησαν τά πολύχρωμα φορέματα. Έτσι έκαμαν την εμφάνισι τους τά πρώτα «Σκαποέζικα» φορέματα.

Όλες οι κυρίες και οι δεσποινίδες τρέσαν να προμηθευθώ από αυτά και ή πλατεία Πολυώνου (τό σημερινό Πάρκο και άλλοτε Πεδίο του Άρεως), τις ημέρες που έπαυζε ή μεγάλη μπάντα μουσικής, παρουσίαζε ένα περιεργότατο πινάκα ζωγραφικής με τά πολύχρωμα φορέματα των κυριών, τις έπιδικητικές σπολές τού στρατού και τις έλληνικές φορεσιές των άπαρχηγών και των παλληκαριών τους.

Τώ φθινόπωρο τού ίδιου χρόνου, οι κόρες τού στασηγού Καραϊσκάκη λανθάρισαν τά θαλασσιά φορέματα με λευκούς γιακάδες, λευκές ζώνες και άσπρη μπονιτούρα στο κάτω μέρος της φούστας.

Αυτές οι τουαλέτες ήταν πραγματικά χαριτωμένες και γενικήθηκαν άμέσως. Ίσως αυτή ήταν και ή μόνη περίστασι, που ή βασιλίσσα Αμαλία άκολούθησε και δεν προηγήθηκε.

Λίγο άργότερα ή βασιλίσσα άνακαλύπτει τά κατεδάνη στο Παλιό Φάληρο κατά τά δημερώματα για να κάνει τώ μπάνιο της σε μιά μικρή μπανιέρα, που είχε στήσει έπιτδες γι' αυτήν άκριβώς εκεί όπου ήταν ή έπαυσις Ρωμάνου. Η βασιλίσσα στις πρώινες αυτές έκδρομές της φορούσε άνδρικό καπέλλο της ιππασίας και κάτω από αυτό στά μαλλιά ένα μαντήλι.

Καί τώ μαντήλι αυτό γίνονταν άπόπειρα να εισαχθί και να καθιερωθί. Άλλα ή άπόπειρα άπέτυχε. Πραγματικά ήταν τόσο άκαλαίσθητο και άπροσφορολόγιστο τόσο άσχημα στις άνοικτές έλληνικές φυσιογνωμίες και τά στοργικά πρόσωπα, που έλάχιστες γυναίκες δέχτηκαν να τώ φορέσουν. Άλλα κι αυτές γρήγορα τώ άγκατέλειψαν.

Πολύ συνηθίζόντοσαν και τά κομμάτια εκείνων των καιρό-άφθονων, βαρείας, έπιδικητικής, με μιά λέξι. Οι κυρίες της άγγλικής πρεσείας, φορούσαν όλες διαδηματα στο κεφάλι με διαμάντια και κατά τώ 1854 έκανε την εμφάνισι τού τώ πρώτω βραχιόλι με ρολόι στη μέση!

Τώ περίεργο είναι άκόμη ότι μιά ραστική από την Αθήνα, που ήταν παρλιό τού 1855, φορούσε καλτσόδετες τοσέτες αυτή έπιδικητική. Η κολ-σέ μερικες φίλες Αθηναίες με τρόπο σε μερικες φίλες Αθηναίες με τρόπο τότε τάσας διαμάντια, για να χροσι, μοποήσουν μερικά απ' αυτά και στις καλτσόδετες τους!...

Τέλος στά 1856 εμφανίζονται με κυριαρχικές διαθέσεις τά μεταξωτά χρώματος μελιτζανί και κρεμμυδιά, που και σήμερα σώζονται άκόμη. Η βασιλίσσα Αμαλία, ούτε προηγήθηκε ούτε άκολούθησε αυτό τόν σύμρι τού χρώματος. Άλλα οι κυρίες των Αθηνών έπέμειναν. Καί επέμειναν γιούσι στο μεταξύ είχαν άρχισι να προχωρούν στην έλληνική κοινωνία τ' αντιδυναστικά αίσθηματα και δεν έπείρμεναν πιά τώ σύνηθμα της μόδας από τ' Ανώκτορα.

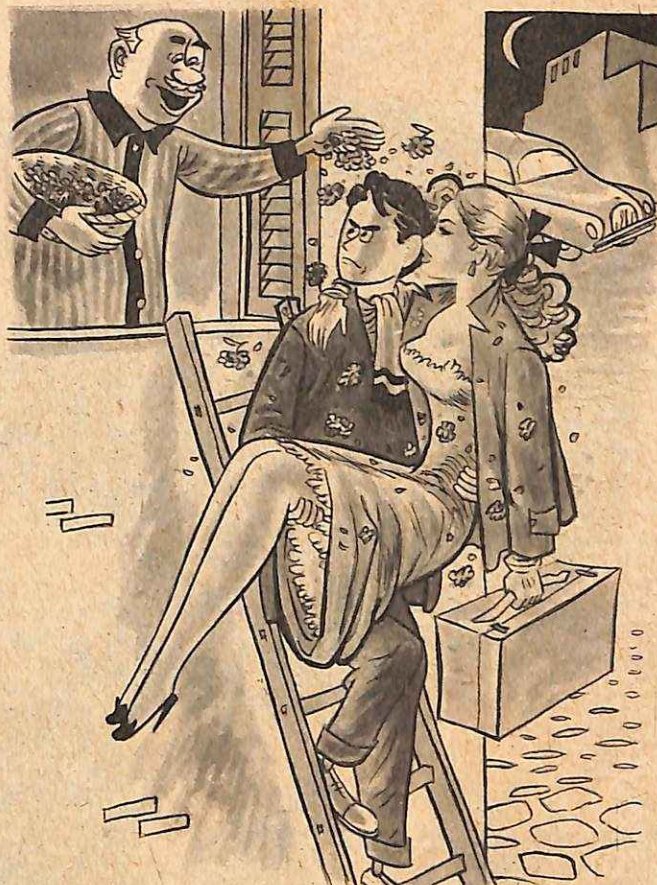
Έτσι, τά μελιτζανιά και τά κρεμμυδιά φορέματα έκαμαν την έπιδρομή τους στην έλληνική πρωτεύουσα, την κατέκτησαν και άπλώθηκαν ως τις επαρχίες. Στο χορό τών Άνακτορών τού 1857 οι περισσότερες κυρίες φορούσαν τά χρώματα αυτά.

Στό μεταξύ άρχισε να διαδίδεται ή μόδα τού κρινολίνου. Τά «περικάρμιο» ήταν στενό, σφίγγοντας τώ κορμί μέχρις άσφυξίας, δεν άκίνησε, άκόμη, καμμία έλευθερία στις κινήσεις και έλάτπωνε αίσθητότατα τώ πλάτος των ώμων. Η μέση άνέβαινε άκριβώς ύψηλά και έπαιτα από τώ σημείο αυτό άρχισαν να γίνονται όλα πλατύτερα ως την άκρη της φούστας, που δεν ήταν βέβαια, άκόμη, κρινολίνο, άλλα ώρισμένως ήταν ο πρόδρομός του.

Με αυτόν τόν τελευταίο σύμρι έλθε και ή περίοδος της μόδας τού πρώτης έλληνικής δυναστείας τού Όθωνος και της Αμαλίας.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Στο καλό, παιδιά μου και με την ευχή μου!...

Έχουν και οι γαμπροί τα τυχερά τους!...

★ ΠΡΕΥΤΗ ΓΥΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΉΡΩΤΑ

ΠΟΛΛΟΙ γονείς βρίσκονται, σε όχι πολύ λίγες περιπτώσεις, σε έξαιρετικά δύσκολη θέση. Τά κορίτσια τους, μ' όλο που είναι μόλις δεκαεπτά ή δεκαοχτώ χρόνων, άρχίζουν, ξαφνικά, να έρωτεύονται όλους τούς άνδρες.

Ο γιατρός Ήφεφάν άναφέρει την περίπτωσι της κόρης ενός φίλου του συγγραφέως. Τό κορίτσι αυτό είχε πολύ καλές επιδόσεις στα μαθήματα. Από τόν πατέρα της είχε πάρει τη συνήθεια να ενδιαφέρεται για τά πράγματα τού πνεύματος. Είχε διαβάσει πολλά βιβλία κι είχε παρατηρητικό μ.αλό και σίγουρη κρίσι σε πολλά ζητήματα. Όλα έδειχναν πώς θα εξέλισσόταν καλά. Άλλα, ξαφνικά, όταν έγινε δεκάκα όκτώ χρόνων, άρχισε να μελαγχολά.

Ο πατέρας της άνησυχισε κι άρχισε να παρακολουθώ αυτές τις εκδηλώσεις της. Πρόσεξε τότε τώ εξής περίεργο φαινόμενο: Στό σπίτι του τόν επισκέπτονταν πολλοί άνθρωποι. Ηλικιωμένοι φίλοι του, που είχαν φθείρει τώ μυαλό και τά μάτια τους σκυμμένοι στα βιβλία, φιλολογούντες νεαροί, έπιστήμονες, καλλιτέχνες...

Κάθε φορά, λοιπόν, που δέχονταν έναν έπισκέπτη, τώ πρόσωπο της κόρης του έλαμπε από χαρά. Εύρισκε ένα σωρό προφάσεις για να ηγηγάνει στο γραφείο τού πατέρα της, χαμογελούσε, άρکیόταν και προσπαθούσε να κάμη τόν έπισκέπτη να την προσέξει...

Έπειτα, όταν ο έπισκέπτης έφευγε, βυθίζονταν σε μελαγχολία και πολλές φορές έκλαιγε... Αυτή ή μελαγχολική κατάστασι κρατούσε δυό ή τρεις ημέρες. Η νέα ξαναέβρισκε κατόπιν την ήρεμία της.

Ο πατέρας της πρόσεξε άκόμη ότι ή κόρη του δεν έκανε διακρίσι μεταξύ τών έπισκεπτών. Τό άν ήταν νέος ή γέρος, όμορφος ή άσχημος, έντεμένο με έπιμέλεια ή άκατάστατος, δεν της έκανε την παραμικρή έντύπωσι. Της ήσαν άρκετά πώς ήσαν τόν άνδρικό φύλο.

Τό συμπέρασμα που έβγαλε ο πατέρας της ήταν πώς ή κόρη του έρωτεύεταν όλους άνδρες. Αποφάσισε, στό τέλος, να την βάλι στο πανεπιστήμιο, με την έλπίδα ότι τά μαθή-

Ο ΠΡΩΩΡΟΣ ΠΑΝΕΡΩΤΙΣΜΟΣ

ματτα θα την άπορροφούσαν άρκετά, ώστε να μην έχη τόν καιρό ν' άσχοληθί με τόν ήρωτα. Άλλ' έγινε τώ αντίθετο. Η νέα άρχισε να έρωτεύεται διαδοχικά τούς συμφοιτήτες, τούς καθηγητάς, βιάφορα πρόσωπα που συναντούσε στο δρόμο. Κάποτε, όμως, άγνώστως παράφορα ένα νέο, παντρευτηκε μαζί του, άπόκτησε δυό παιδιά και ήρέμισε.

Αυτός ο πρόωρος πανερωτισμός είναι πολύ συνηθισμένος στις νέες. Πρόκειται για μιά μορφωτικό παραληρήματος, που τά χαρακτηριστικά του είναι τά εξής: 1) Η ασάφεια. Η νέα δεν μπορεί να μείνη σταθερή σ' ένα μόνον αίσθημα. 2) Η διαρκής έναλλαγή των προσώπων, που γίνονται για μερικες άρες ή για μερικες ημέρες τά ιδανικά της. 3) Η άπόλυτη έλλειψις τού στοιχείου της έπιλογής. Η νέα δεν έξωφώλίζει την ηλικία, τη μορφώσι, τά σεματικά, διανοητικά ή ψυχικά προσόντα τού ιδανικού της, άλλα ριχνεται τυφλά στο αίσθημα της. 4) Οι κρίσεις της μελαγχολίας και τών δακρύων. Η νέα δεν κάνει καμμία προσπάθεια για να επικοινωνή με τώ ιδανικό της ή να δημιουργήσι σχέσεις μαζί του. Βυθίζεται, τούναντίον, σε μιά όνειροπληγή, άνατενέει και κλαίει χωρίς λόγο. 5) Τό έφημερο τών αίσθημάτων της. Κάθε καινούργιος άνδρας έκτοπίζει τόν προηγούμενο.

Στην ίδια κατηγορία πρέπει να περιλάβουμε και τις νέες που νομίζουν πώς όλοι οι άνδρες δεν έχουν μάτια παρά μόνο γι' αυτές. Μ' όλο που ή συγκίνησι τους δεν είναι τώ ίδιο έντονη, όπως στην πρώτη περίπτωσι, άποφύγουν, ώστόσο, να σχετισθώσιν μ' έναν ώρισμένον άνδρα, γιατί φοβόνται πώς έτσι θα περιορίσουν τόν κύκλο της φανταστικής δραστηριότητάς τους. Αντίθετα με τις προηγουμένες, πολλές άλλες νέες έπιζητούν την έρωτική σχέση και δεν δυσκολεύονται στην έκλογη των προσώπων. Τό πιο θλιβερό είναι ότι δεν αίσθάνονται την ανάγκη αυτής της σχέσεως, άλλα την δέχονται παθητικά, σαν κάτι τώ μοιραίο και τώ άναπόφευκτο. Αυτή ή έρωτική σχέση δεν είναι τότε παρά ένα μέσον φυγής από τώ περιβάλλον τους κι Ίσως απ' τόν ίδιο τόν έαυτό τους. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΙΧΕ Σ: Οι έκλεκτικές.

Βροίκε την ετυχία...

Τὰ χείλη τους ομίζανε σ' ἓ-
να φιλή γεμάτο ἀγάπη καὶ
τρυφερότητα.

Ε ΑΠΛΩΜΕΝΗ σ' ἓνα ντιβάνι, ἡ Βέρθα νοιώθει νὰ τὴ βαράνῃ ἡ πλήξη. Τὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές, ἔχει πέσει ἀπ' τὰ χέρια της... ἔχει μόνον δυὸ μῆνες παντρεμένη. Κι' ὅμως δὲν εἶν' εὐτυχισμένη.

Ὁ ἄντρας της, ὁ Ζώρζ, τὴ λατρεύει. Μὰ αὐτὴ δὲ βρίσκει κανένα ἐνδιαφέρον στὴν ἀγάπη του.

Ὁ Ζώρζ Ντυπρὲ δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ μιὰ γυναῖκα, μιὰ Παριζιάνα. Εἶναι θαυμάσιος νέος, μὲ καλὴ καρδιά καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα... μὰ τίποτα παραπάνω! Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειές του δὲν κάνουν ποτὲ τὸ γύρο τῶν κοσμικῶν κύκλων. Οὔτε μίλησε ποτὲ κανεὶς γιὰ τὶς τρέλλες του. Ἦταν πλούσιος, καλὸς ἐπιχειρηματίας... μὰ ἕνας ἀσχημὸς ἄνθρωπος, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν προσέξῃ ποτὲ μιὰ κοσμικὴ γυναῖκα.

Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς εἶπε μιὰ μέρα πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἡ Βέρθα δίστασε στὴν ἀρχὴ. Μὰ ὕστερα δέχθηκε, γιὰ τὴ καρδιά της ἦταν ἀδειανὴ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ.

Ὁ συμβατικὸς γάμος της δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ εὐχαρίστησι.

Δεχότανε τὰ χάρδια-τοῦ Ζώρζ σὰν κάτι ἀναγκαῖο κι' ἀναπόφευκτο. Καὶ τ' ἀνταπέδιδε πρόθυμα, ἀλλὰ χωρὶς ἀγάπη.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα εὐτύχησε ἔσφινκα μέσα της ἡ σκέψις πὼς αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲν ἔπρεπε, δὲ μπορούσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο!

Ἦταν ὑποδειγματικὸς σύζυγος ὁ Ζώρζ. Μὰ ἦταν ἄρκετο αὐτό;...

Σηκώθηκε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο, γιὰ τὴ βράδυαζε πιά. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, ὑπῆρχε ἓνα παλιὸ ἐπιπλο, τοῦ ἀνδρός της, ποὺ ἦταν πάντα κλειδωμένο. Παραδόξως ὅμως σήμερα, τὸ κλειδί βρισκόταν στὴν κλειδαριά.

Ἡ Βέρθα ἀπλῶσε μηχανικὰ τὸ χέρι της κι' ἀνοίξε τὸ συρτάρι.

Εἶδε τότε μέσα ἓνα σωρὸ γράμματα, σταλμένα ὅλα στὸν ἄντρα της. Καὶ προσέξε πὼς τὸ γράφιό τους ἦταν γυναικεῖο, λεπτὸ κι' ἀνάλαφρο, μ' ὠραίες γραμμές.

Πῆρε στὴν τύχη ἓνα ἀπ' αὐτά, δειλὰ-δειλὰ, κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Ἀγαπημένε μου. Εἶσαι πάντα ἀπερίσκεπτος, σὰν παιδί. Σοὺ ζήτησα ἓνα ὁμορφὸ λουλοῦδι γιὰ νὰ στολίσω τὸ στήθος μου, καὶ σὺ μούστειλες μιὰ ὀλόκληρη ἀγκαλιά! Ἄς εἶναι, σὲ συγχωρῶ αὐτὴ τὴ φορά. Στὸ μέλλον, ὅμως, νάσαι πρὶν φρόνιμος καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷς ἔτσι τὰ λεφτά... καὶ τὴν ἀγάπη σου!

»Δικὴ σου. Λουίζα.

Ἡ Βέρθα, σαστισμένη, πῆρε ἓναν ἄλλο φάκελλο κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα μικρὸ ὑπιλιέτο.

Ἦταν κι' αὐτὸ λιγόλογο σὰν τὸ πρῶτο καὶ κατέληγε σὲ δυὸ λέξεις: «Εἶσαι ὠραῖος!». Ὑπόγραφε καὶ πάλι ἡ Λουίζα.

Τὸ «ρομάντο» ἄξιζε νὰ διαβάσῃ! Κι' ἡ Βέρθα ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ μὲ περιέργεια κι' ἀπληστία. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνοίγε ἓνα κεινουργιο γράμμα, τὰ χέρια της τρέμανε περισσότερο. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ἐνοίωσε ἓνα ρίγος θυμοῦ νὰ περνᾷ ἀπ' τὸ κορμὶ της, κι' ἔγινε κατακόκκινη.

Ἀκούγοντας ἔσφινκα νὰ τὴ φωνάζῃ ὁ ἄντρας της, ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ κυνήγι, ἀσκήρτησε, ἔκλεισε βιαστικὰ τὸ συρτάρι κι' ἔτρεξε στὸ κεφαλόσκαλο νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ἦταν σκονισμένος, ἰδρωμένος, ἀλλὰ φαινόταν νέος, δυνατὸς καὶ χαρούμενος. Κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄρχισε νὰ περιγράφῃ τὸ κυνήγι του, ποὺ εἶχε πάει πολὺ καλά.

Ἡ Βέρθα τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ μιλά. Καί, ἀκούγοντας τὴν ἡχηρὴ κι' εὐχάριστη φωνή του, νόμιζε πὼς ἀκούγε μιὰν ἄλλη φωνή, γυναικεῖα, μελωδική, ποὺ ψιθύριζε σ' αὐτιά της δυὸ λέξεις, σὰ νάθελε νὰ τὴν παραινέσῃ νὰ τὶς πῇ κι' αὐτὴ στὸ Ζώρζ: «Εἶσαι ὠραῖος!».

— Σὲ ρώτησα τρεῖς φορές... τῆς εἶπε στὸ τέλος

ὁ ἄντρας της. Θέλεις νὰ φάμε μετὰ τὸ μπάνιο μου; Πεθαίνω τῆς πείνας!

— Ναι, βέβαια... ἀπάντησε ἡ Βέρθα, βγαίνοντας ἀπ' τὴν ὀνειροπόλησί της.

Ἐκεῖνος ἀνέθηκε στὸ διαμέρισμά του. Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε γιὰ λίγο στὴν ταρατσα, χαϊδεύοντας τὸ σκύλο του...

Πῶς, λοιπόν, δὲν τόχε προσέξῃ ὡς τώρα; Ἀσφαλῶς, ὁ Ζώρζ δὲν ἦταν ὅπως τὸν εἶχε φανταστῇ! Ἡ ζωὴ του εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ παρουσιάζῃ ἓνα μεγάλο ἐνδιαφέρον στὰ μάτια της...

Ἐσφινκὰ, ἔτρεξε πάλι μέσα στὴν κἀμαρα, ἐκκλειδῶσε τὸ συρτάρι κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὰ γράμματα, ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε σταματήσει.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτά, ποὺ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου φίλε. Ἄκουσα πὼς ἡ μνηστὴ σου εἶναι πολὺ γοητευτικὴ. Καὶ ἔξω καλά πὼς τὴν ἀγαπᾷς.

»Λέω, λοιπόν, σὲ σένα: «Νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος. Σ' αὐτὴν... δὲ βρίσκω νὰ πῶ καμμιὰ εὐχή...

»Ἐχει, ἄλλωστε, ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ μοῦ παίρνει μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μου! Τὸ ἔχει τοῦλάχιστο πὼς εἶν' εὐτυχισμένη; Θάθελα νὰ τῆς τὸ πῶ, νὰ τῆς τὸ φωνάξω...

»Ἄ, εἶμαι τρελλή! Δὲν ἔξω πιά τί γράφω... Ἀντίο γιὰ πάντα, ἀγαπημένε μου.

»Λουίζα.

Ἡ Βέρθα ξαναδιπλώνει τὰ γράμματα καὶ τὰ βάζει μέσα στὸ συρτάρι.

Ἐπειτα τὸ κλειδώνει κι' ἀφίνει τὸ κλειδί στὴ θέση του, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν.

Ξανακάθεται στὸ ντιβάνι...

Ἐνα σωρὸ σκέψεις πλημμυρίζουν τώρα τὸ μυαλό της. Τῆς φαίνεται πὼς ἓνα κεινουργιο φῶς γέμισε ἔσφινκα τὴ ζωὴ της.

Κι' εἶναι τόσο εὐτυχισμένη!

Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ μὴν της σκέψις ἦταν νὰ βάλῃ ἓνα τέλος στὴν κωμωδία τοῦ συμβατικοῦ γάμου της μὲ τὸ Ζώρζ, ποὺ δὲν τῆς εἶχε δώσει τὴν εὐτυχία. Τὰ κωμικά της φέρονται νὰ τῆς φέρονται διαρκῶς μπροστά της τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἄλλου, ἑνὸς ἀγνωστοῦ, ποὺ ἡ ζωὴ του θά-ταν γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες καὶ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν ζηλεύῃ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Τὴν τρέλλα! Ὁ Ζώρζ ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ γύρευε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ποθοῦσε, χωρὶς νὰ τόχε καταλάβει.

Ἐνοῖαζε τώρα μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψις. Τὸν ἔφερε στὴ σκέψις της, μὲ τὶς φαρδιές πλάτες του, τὸ ἐπιβλητικὸ παράστημά του καὶ τὴν εὐθυμία του ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε ποτέ.

Καὶ τῆς ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ φωνάξῃ, ὅπως κάποιον ἄλλον, μιὰ ἀγνωστὴ της, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴν εὐτυχία κοντὰ του:

«Εἶσαι ὠραῖος!».

Γιὰ τὴν νὰ μὴν τοῦ τᾶχῃ πῇ πρωτύτερα; Γιὰ τὴν νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθῇ; Ἦταν σχεδὸν θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτὸ της...

Μέσ' στὸ μισοσκόταδο τῆς κἀμαρας, τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε ἄργα ἀπ' τὰ μάτια της...

Βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέση, ὅταν μπήκε ὁ ἄντρας της. Προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὶν της, γύρισε ἔσφινκα τὸ διακόπτη, καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς.

— Τὸ τραπέζι μᾶς περιμένει, Βέρθα, τῆς εἶπε. Πάμε...

Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸ μέρος του. Ἦταν ἀκόμα ὑγρὰ ἀπ' τὰ δάκρυα.

— Κλαῖς; τὴ ρώτησε ὁ Ζώρζ μ' ἀπορία κι' ἀνησυχία.

— Ὁχι! Ὁχι!...

Ἡ Βέρθα τινάχτηκε πάνω, πέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του καὶ ψιθύρισε, γέροντας στὴν ἀγκαλιά του:

— Σ' ἀγαπᾷ!...

Τὰ χεῖλιά τους ομίζανε σ' ἓνα φιλή γεμάτο ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Ἡ Βέρθα εἶχε βρῇ τὴν εὐτυχία της!

A. SENEBIER

Ο ΤΑΙΝ υπηρετούσε στην Κέρκυρα, στη Σχολή Ύπαρχωματικών, ο Θανάσης Παπακυριτσόπουλος αποφάσισε να δραπέτευση, να περάσει απέναντι στην Ήπειρο και να σχηματίσει αντίστοιχες ομάδες. Οι συμμαθητές του δέχθηκαν να τον ακολουθήσουν και να τον κάνουν αρχηγό. Ένας μόνον αρνήθηκε να πάει μαζί τους.

— Έγώ δεν είμαι τρελλός, τους είπε. Δεν παρατάω τη σχολή για να μπλεχτώ σε ήλιθιες περιπέτειες. Άλλα ούτε κι' εσάς δε θ' αφήσω να φύγετε...

— Και με ποιόν τρόπο θα μας εμποδίσες; τον ρώτησε ο Παπακυριτσόπουλος. Τι θα κάνεις για να μας εμποδίσες;

— Θα σάς αναφέρω στη διοίκηση, αποκρίθηκε εκείνος. Έτσι κανείς σας δε θα τολμήσει να το κουνήσει απ' εδώ και θα τιμωρηθείτε κι' από πάνω...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε από την κορφή ως τα νύχια. Κι' άσφαιρα, σηκώνοντας τη σιδερένια γροθιά του, του την κατέβασε με δύναμη στο πρόσωπο.

— Και τώρα τράβα να μάς προδώσεις! του φώναξε. Πήγαινε να πής στη διοίκηση ότι απόψε κιόλας, θα περάσουμε απέναντι μ' όλα μας τα έρμια...

Ο άλλος έφυγε ντροπισμένος. Έπειτα από το μάθημα που του είχε δώσει ο Παπακυριτσόπουλος, όλοι τους ήταν βέβαιοι πως δε θα τολμούσε πια ν' ανοίξει το στόμα του. Πελάστικα όμως. Γιατί ο διδάσκαλος εκείνος μαθητής πρόδωσε τ' όρατο σχέδιο των συναδέλφων του κι' έτσι, τη στιγμή ακριβώς που ήταν έτοιμοι ν' αποδιδαστούν στο καύκι που θα τους περινούσε απέναντι, τους μπλοκάρησε μια περίπολος της Σχολής και τους συνέλαβε. Οι νεαροί «επαναστάτες» τιμωρήθηκαν αυστηρά, γιατί έκαναν κάτι που ανέναντι τους τρατινιόταν κανονισμός. Άλλα, οι αξιωματικοί τους αναγνώρισαν κρυφά για την τόλμη τους και τους έβλεπε να φυλάζουν την όρεξή τους γι' αργότερα. Ήταν Σεπτέμβριος του 1890.

Είκοσι μέρες μετά το επεισόδιο αυτό, ο Θανάσης Παπακυριτσόπουλος ζήτησε άδεια. Τον πήρε εύχαριστα, επειδή όλοι του οι άντακτοι ήταν εύχαριστημένοι μαζί του. Μπήκε λοιπόν στο πλοίο κι' έφτασε στον Πειραιά. Από εκεί άμέσως κίνησε για το χωριό του, το Αμούρι, στα περσικά της Λακίας. Ή υποδοχή που του έγινε εκεί πέρα ήταν περίφημη. Γιατί ο Θανάσης ήταν γιός δημάρχου. Άλλωστε η οικογένειά του ήταν από τις πιο πλούσιες στη Φωκίδα κι' είχε όλα τα μέσα να υποδεχτεί όπως τούριζε το μοναχονιό της.

Πριν μερικές μέρες πέρασε από δω ο Γιάννης Λεούσης, ο συμμαθητής του, του είπε: — Πατέρα σου. Τον ρώτησε τι γίνεσαι κι' άρχισε να του μασάει τα λόγια του. Ούτε λίγο ούτε πολύ, του είπε στο τέλος πως παρακίνησε τους συμμαθητές σου να βγής στο βουνό ληστές...

Ο Θανάσης τινάχτηκε πάνω σα να τον δαγκώσε φίδι. — Είπε τέτοιο πράγμα; ρώτησε ώχρος. Άν ήξερες τί μας έκανε ο προδότης!

Ο Γιάννης Λεούσης δεν ήταν άλλος από τον δευό μαθητή της Σχολής τους. Ήταν κι' αυτός πλουσιότατος κι' ο πατέρας του, που έκανε το γαστρο στην περιφέρεια, έδινε παράδες με ούρα. Ο Γιάννης όμως μισούσε τον πατέρα του Παπακυριτσόπουλου. Τον μισούσε μ' ένα μαύρο πάθος, γιατί από παιδί άκούει άσπασαν τη Δάφνη, την πεντάμορφη θυγατέρα του Παναγιώτη Τραγουδάρα, που ήταν ο πλουσιότερος κατόικος στην περιοχή της Λακίας. Από την άρχη ώστόσο η άρχοντοπούλα έδειξε προτίμηση στο Θανάση.

Σε λίγο θα φύγω, της είπε ένα βράδυ εκείνος. Πρέπει να ύπνηρησώ τη θητεία μου. Θα με στελνουν στη σχολή ύπαρχωματικών κι' έτσι θα κάνω τρεις μήνες περισσότερο από τους άλλους. Θα με περιμένεις να γυρίσω;

Η Δάφνη τον άγκάλιασε τρυφερά. — Θα σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή, αποκρίθηκε. Κι' αν άφκαμ έσύ με ξεχάσεις, έγω θα σ' άγαπάω ώσπου να κλέσω τα μάτια μου...

Ο Θανάσης της φίλησε τα κατέσκαθα μαλλιά. — Έσύ δε θα πεδάνης ποτέ της ψεύθους σιμά στ' αυτή. Μία μέρα θα σε κάνω βασίλισσα! Μη χαμογελάς, άγάπη μου! Άν ήξερες πόσα όνειρα πλάω για σένα, θα μ' άγαπούδες διπλά...

Πι όνειρα να έπλασε, άλήθεια, για την άγαπημένη του; Ένας σύγχρονος του λογογράφος γράφει τα έξης: «Ο βίος του Παπακυριτσόπουλου ως μαθητή του παρουσιάζει ένδειξεις τινάς ότι απ' άρχης το πνεύμα του είχε κλίση πρὸς το ληστρικό στάδιον, το όποιο έφαινόταν υπό την έπηρεασιν του ρομαντισμού. Άνεγίνωσκε μυθώστα, τα συνήθη έγκόλματα αυτού ήταν ο «Ερμάνης», οι «Ληστές» του Σχίλλερ, ο «Ροβινσών» και τέλος περιγραφαι κακουργημάτων και καρατομισμών.

Ήτο ζωηρά φύσις, άνησυχότατος, από νεαράς ήβης ήλικίας και ως υιός γονέων οτινές μετά πολλής φιλοστοργίας έφρονίζον πρὸς αὐτόν και ως μαθητής, άτακτος πάντα και άμελής, έρέμπελο παιδί, τύπος έξ εκείνων οτινές από παιδών προσιναίζουν ότι το στάδιόν των θα είναι μεταξύ φωτός και σκότους...

Ο Θανάσης, λοιπόν, έφυγε ένα πρωί για το σιράτο. Μαζί του έφυγε κι' ο Γιάννης Λεούσης. Είχαν την ίδια ήλικία οι δυο τους κι' επειδή ήταν άπόφοιτοι του Γυμνασίου, στάλθηκαν στη Σχολή Ύπαρχωματικών στην Κέρκυρα. Η Δάφνη έγραφε συχνά του Θανάση, πράγμα που έκανε το Λεούση να γίνεται θηρίο. Κι' όταν κάποτε η κοπέλλα έπαψε να του στέλνει γράμματα, ο γιός που γιαιτρού πανηγύρισε.

— Άμ τι νόμισες; του είπε. Έσένα θα περιμένω η Δάφνη; Ποιός φέρει ποιόν έχει βάλει τώρα στο μάτι κι' έσύ κάθεσαι εδώ και ξεροψήνεις. Δεν πιάς στ' Αμούρι να δής τί τρέχει;

— Και δεν το σκάς; Άν ήμουν στη θέση σου, αυτό θα έκανα έγώ...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε με μισόκλειστα μάτια. — Έσύ μπορεί, έγω όμως όχι. Θέλω ν' άπολυθώ μία ώρα άρχήτερα για να ξαναγυρίσω στο χωριό.

Ο Παπακυριτσόπουλος, ώστόσο πήγαινε να σκάσει, που δεν του έλειπε η Δάφνη όπως του είχε υποσχεθί. Και συχνά-συχνά ή σκέψη να μος να δραπέτευση, να κι' έφτασε ένα γράμμα από την άγαπημένη του. Έγώ. Ο Γιάννης έσπευσε να γράψει — του έγραφε — αλλά δε φταίω μαζί σου και καταλαβαίνεις τί έγινε.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τί έγινε. — Μίσους σε μάτια του. Ήταν δυνατόν να τράση ως εκεί ο Λεούσης; μάδες τον κατάτραινε ο άλλος να λιποταγίτη!

— Πρέπει να ξεκαθαρίσω μία για πάντα τους λογαριασμούς μου μαζί του, ψιθύρισε ο Θανάσης. Διαφορετικά θα με κατατρέχει σ' όλη μου τη ζωή...

Έτοιμάστηκε να πάη να τον βρή για να ξεληγηθούν. Στην άνάγκη καλολογούσε όταν μύθανε τί κακό του είχε κάνει; Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη, γιατί συλλογίστηκε πως αν προκαλούσε κανένα έπεισόδιο με το Λεούση, θα έλαμψε σίγουρα τη Δάφνη, αφού άφανά η γρήγορα θα το μάβαινε ο πατέρας της. Έτσι ο Θανάσης κατέπτε τη γλώσσα του και δεν έβγαλε ψιμουδιά.

Η πεντάμορφη νέα τον κύταξε στά μάτια. — Άς μη χάνουμε καιρό, άγαπημένε μου! του ψιθύρισε. Για μένα μονάχα έσύ υπάρχεις.

Ο Θανάσης δεν περίμενε ν' άκούση δεύτερη κουθέντα. Τρελλός από χαρά την άρπάξε στά χέρια, τη φίλησε παρόφορα στο στόμα και στο λαιμό και τρέχοντας κατόπι, κατέβηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού κι' εξαφανίστηκαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι του φθινοπώρου. Έκείνη τη νύχτα, οι δυο έρωτευμένοι άναστατήθηκαν στη σάπη του Μήτρου Κόλλια, που ήταν φίλος του Θανάση. Χαράματα όμως την άλλη μέρα, ξαναπήγαν πάλι το δρόμο μ' ένα γρήγορο άλογο που τους είχε δανείσει ο σπείργκας. Τραβούσαν τώρα για τη Στυλίδ, στο Κολό χωριό, όπου ο Θανάσης είχε κάποιο μακρυνό συγγενή παπά, για να τους παντρέψη. Δυστυχώς δεν τον βρή-

— Άν ήξερες τί μας έκανε ο προδότης!

Ο Γιάννης Λεούσης δεν ήταν άλλος από τον δευό μαθητή της Σχολής τους. Ήταν κι' αυτός πλουσιότατος κι' ο πατέρας του, που έκανε το γαστρο στην περιφέρεια, έδινε παράδες με ούρα. Ο Γιάννης όμως μισούσε τον πατέρα του Παπακυριτσόπουλου. Τον μισούσε μ' ένα μαύρο πάθος, γιατί από παιδί άκούει άσπασαν τη Δάφνη, την πεντάμορφη θυγατέρα του Παναγιώτη Τραγουδάρα, που ήταν ο πλουσιότερος κατόικος στην περιοχή της Λακίας. Από την άρχη ώστόσο η άρχοντοπούλα έδειξε προτίμηση στο Θανάση.

Σε λίγο θα φύγω, της είπε ένα βράδυ εκείνος. Πρέπει να ύπνηρησώ τη θητεία μου. Θα με στελνουν στη σχολή ύπαρχωματικών κι' έτσι θα κάνω τρεις μήνες περισσότερο από τους άλλους. Θα με περιμένεις να γυρίσω;

Η Δάφνη τον άγκάλιασε τρυφερά. — Θα σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή, αποκρίθηκε. Κι' αν άφκαμ έσύ με ξεχάσεις, έγω θα σ' άγαπάω ώσπου να κλέσω τα μάτια μου...

Ο Θανάσης της φίλησε τα κατέσκαθα μαλλιά. — Έσύ δε θα πεδάνης ποτέ της ψεύθους σιμά στ' αυτή. Μία μέρα θα σε κάνω βασίλισσα! Μη χαμογελάς, άγάπη μου! Άν ήξερες πόσα όνειρα πλάω για σένα, θα μ' άγαπούδες διπλά...

Πι όνειρα να έπλασε, άλήθεια, για την άγαπημένη του; Ένας σύγχρονος του λογογράφος γράφει τα έξης: «Ο βίος του Παπακυριτσόπουλου ως μαθητή του παρουσιάζει ένδειξεις τινάς ότι απ' άρχης το πνεύμα του είχε κλίση πρὸς το ληστρικό στάδιον, το όποιο έφαινόταν υπό την έπηρεασιν του ρομαντισμού. Άνεγίνωσκε μυθώστα, τα συνήθη έγκόλματα αυτού ήταν ο «Ερμάνης», οι «Ληστές» του Σχίλλερ, ο «Ροβινσών» και τέλος περιγραφαι κακουργημάτων και καρατομισμών.

Ήτο ζωηρά φύσις, άνησυχότατος, από νεαράς ήβης ήλικίας και ως υιός γονέων οτινές μετά πολλής φιλοστοργίας έφρονίζον πρὸς αὐτόν και ως μαθητής, άτακτος πάντα και άμελής, έρέμπελο παιδί, τύπος έξ εκείνων οτινές από παιδών προσιναίζουν ότι το στάδιόν των θα είναι μεταξύ φωτός και σκότους...

Ο Θανάσης, λοιπόν, έφυγε ένα πρωί για το σιράτο. Μαζί του έφυγε κι' ο Γιάννης Λεούσης. Είχαν την ίδια ήλικία οι δυο τους κι' επειδή ήταν άπόφοιτοι του Γυμνασίου, στάλθηκαν στη Σχολή Ύπαρχωματικών στην Κέρκυρα. Η Δάφνη έγραφε συχνά του Θανάση, πράγμα που έκανε το Λεούση να γίνεται θηρίο. Κι' όταν κάποτε η κοπέλλα έπαψε να του στέλνει γράμματα, ο γιός που γιαιτρού πανηγύρισε.

— Άμ τι νόμισες; του είπε. Έσένα θα περιμένω η Δάφνη; Ποιός φέρει ποιόν έχει βάλει τώρα στο μάτι κι' έσύ κάθεσαι εδώ και ξεροψήνεις. Δεν πιάς στ' Αμούρι να δής τί τρέχει;

— Και δεν το σκάς; Άν ήμουν στη θέση σου, αυτό θα έκανα έγώ...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε με μισόκλειστα μάτια. — Έσύ μπορεί, έγω όμως όχι. Θέλω ν' άπολυθώ μία ώρα άρχήτερα για να ξαναγυρίσω στο χωριό.

Ο Παπακυριτσόπουλος, ώστόσο πήγαινε να σκάσει, που δεν του έλειπε η Δάφνη όπως του είχε υποσχεθί. Και συχνά-συχνά ή σκέψη να μος να δραπέτευση, να κι' έφτασε ένα γράμμα από την άγαπημένη του. Έγώ. Ο Γιάννης έσπευσε να γράψει — του έγραφε — αλλά δε φταίω μαζί σου και καταλαβαίνεις τί έγινε.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τί έγινε. — Μίσους σε μάτια του. Ήταν δυνατόν να τράση ως εκεί ο Λεούσης; μάδες τον κατάτραινε ο άλλος να λιποταγίτη!

— Πρέπει να ξεκαθαρίσω μία για πάντα τους λογαριασμούς μου μαζί του, ψιθύρισε ο Θανάσης. Διαφορετικά θα με κατατρέχει σ' όλη μου τη ζωή...

Έτοιμάστηκε να πάη να τον βρή για να ξεληγηθούν. Στην άνάγκη καλολογούσε όταν μύθανε τί κακό του είχε κάνει; Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη, γιατί συλλογίστηκε πως αν προκαλούσε κανένα έπεισόδιο με το Λεούση, θα έλαμψε σίγουρα τη Δάφνη, αφού άφανά η γρήγορα θα το μάβαινε ο πατέρας της. Έτσι ο Θανάσης κατέπτε τη γλώσσα του και δεν έβγαλε ψιμουδιά.

Η πεντάμορφη νέα τον κύταξε στά μάτια. — Άς μη χάνουμε καιρό, άγαπημένε μου! του ψιθύρισε. Για μένα μονάχα έσύ υπάρχεις.

Ο Θανάσης δεν περίμενε ν' άκούση δεύτερη κουθέντα. Τρελλός από χαρά την άρπάξε στά χέρια, τη φίλησε παρόφορα στο στόμα και στο λαιμό και τρέχοντας κατόπι, κατέβηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού κι' εξαφανίστηκαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι του φθινοπώρου. Έκείνη τη νύχτα, οι δυο έρωτευμένοι άναστατήθηκαν στη σάπη του Μήτρου Κόλλια, που ήταν φίλος του Θανάση. Χαράματα όμως την άλλη μέρα, ξαναπήγαν πάλι το δρόμο μ' ένα γρήγορο άλογο που τους είχε δανείσει ο σπείργκας. Τραβούσαν τώρα για τη Στυλίδ, στο Κολό χωριό, όπου ο Θανάσης είχε κάποιο μακρυνό συγγενή παπά, για να τους παντρέψη. Δυστυχώς δεν τον βρή-

— Άν ήξερες τί μας έκανε ο προδότης!

Ο Γιάννης Λεούσης δεν ήταν άλλος από τον δευό μαθητή της Σχολής τους. Ήταν κι' αυτός πλουσιότατος κι' ο πατέρας του, που έκανε το γαστρο στην περιφέρεια, έδινε παράδες με ούρα. Ο Γιάννης όμως μισούσε τον πατέρα του Παπακυριτσόπουλου. Τον μισούσε μ' ένα μαύρο πάθος, γιατί από παιδί άκούει άσπασαν τη Δάφνη, την πεντάμορφη θυγατέρα του Παναγιώτη Τραγουδάρα, που ήταν ο πλουσιότερος κατόικος στην περιοχή της Λακίας. Από την άρχη ώστόσο η άρχοντοπούλα έδειξε προτίμηση στο Θανάση.

Σε λίγο θα φύγω, της είπε ένα βράδυ εκείνος. Πρέπει να ύπνηρησώ τη θητεία μου. Θα με στελνουν στη σχολή ύπαρχωματικών κι' έτσι θα κάνω τρεις μήνες περισσότερο από τους άλλους. Θα με περιμένεις να γυρίσω;

Η Δάφνη τον άγκάλιασε τρυφερά. — Θα σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή, αποκρίθηκε. Κι' αν άφκαμ έσύ με ξεχάσεις, έγω θα σ' άγαπάω ώσπου να κλέσω τα μάτια μου...

Ο Θανάσης της φίλησε τα κατέσκαθα μαλλιά. — Έσύ δε θα πεδάνης ποτέ της ψεύθους σιμά στ' αυτή. Μία μέρα θα σε κάνω βασίλισσα! Μη χαμογελάς, άγάπη μου! Άν ήξερες πόσα όνειρα πλάω για σένα, θα μ' άγαπούδες διπλά...

Πι όνειρα να έπλασε, άλήθεια, για την άγαπημένη του; Ένας σύγχρονος του λογογράφος γράφει τα έξης: «Ο βίος του Παπακυριτσόπουλου ως μαθητή του παρουσιάζει ένδειξεις τινάς ότι απ' άρχης το πνεύμα του είχε κλίση πρὸς το ληστρικό στάδιον, το όποιο έφαινόταν υπό την έπηρεασιν του ρομαντισμού. Άνεγίνωσκε μυθώστα, τα συνήθη έγκόλματα αυτού ήταν ο «Ερμάνης», οι «Ληστές» του Σχίλλερ, ο «Ροβινσών» και τέλος περιγραφαι κακουργημάτων και καρατομισμών.

Ήτο ζωηρά φύσις, άνησυχότατος, από νεαράς ήβης ήλικίας και ως υιός γονέων οτινές μετά πολλής φιλοστοργίας έφρονίζον πρὸς αὐτόν και ως μαθητής, άτακτος πάντα και άμελής, έρέμπελο παιδί, τύπος έξ εκείνων οτινές από παιδών προσιναίζουν ότι το στάδιόν των θα είναι μεταξύ φωτός και σκότους...

Ο Θανάσης, λοιπόν, έφυγε ένα πρωί για το σιράτο. Μαζί του έφυγε κι' ο Γιάννης Λεούσης. Είχαν την ίδια ήλικία οι δυο τους κι' επειδή ήταν άπόφοιτοι του Γυμνασίου, στάλθηκαν στη Σχολή Ύπαρχωματικών στην Κέρκυρα. Η Δάφνη έγραφε συχνά του Θανάση, πράγμα που έκανε το Λεούση να γίνεται θηρίο. Κι' όταν κάποτε η κοπέλλα έπαψε να του στέλνει γράμματα, ο γιός που γιαιτρού πανηγύρισε.

— Άμ τι νόμισες; του είπε. Έσένα θα περιμένω η Δάφνη; Ποιός φέρει ποιόν έχει βάλει τώρα στο μάτι κι' έσύ κάθεσαι εδώ και ξεροψήνεις. Δεν πιάς στ' Αμούρι να δής τί τρέχει;

— Και δεν το σκάς; Άν ήμουν στη θέση σου, αυτό θα έκανα έγώ...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε με μισόκλειστα μάτια. — Έσύ μπορεί, έγω όμως όχι. Θέλω ν' άπολυθώ μία ώρα άρχήτερα για να ξαναγυρίσω στο χωριό.

Ο Παπακυριτσόπουλος, ώστόσο πήγαινε να σκάσει, που δεν του έλειπε η Δάφνη όπως του είχε υποσχεθί. Και συχνά-συχνά ή σκέψη να μος να δραπέτευση, να κι' έφτασε ένα γράμμα από την άγαπημένη του. Έγώ. Ο Γιάννης έσπευσε να γράψει — του έγραφε — αλλά δε φταίω μαζί σου και καταλαβαίνεις τί έγινε.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τί έγινε. — Μίσους σε μάτια του. Ήταν δυνατόν να τράση ως εκεί ο Λεούσης; μάδες τον κατάτραινε ο άλλος να λιποταγίτη!

— Πρέπει να ξεκαθαρίσω μία για πάντα τους λογαριασμούς μου μαζί του, ψιθύρισε ο Θανάσης. Διαφορετικά θα με κατατρέχει σ' όλη μου τη ζωή...

Έτοιμάστηκε να πάη να τον βρή για να ξεληγηθούν. Στην άνάγκη καλολογούσε όταν μύθανε τί κακό του είχε κάνει; Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη, γιατί συλλογίστηκε πως αν προκαλούσε κανένα έπεισόδιο με το Λεούση, θα έλαμψε σίγουρα τη Δάφνη, αφού άφανά η γρήγορα θα το μάβαινε ο πατέρας της. Έτσι ο Θανάσης κατέπτε τη γλώσσα του και δεν έβγαλε ψιμουδιά.

Η πεντάμορφη νέα τον κύταξε στά μάτια. — Άς μη χάνουμε καιρό, άγαπημένε μου! του ψιθύρισε. Για μένα μονάχα έσύ υπάρχεις.

Ο Θανάσης δεν περίμενε ν' άκούση δεύτερη κουθέντα. Τρελλός από χαρά την άρπάξε στά χέρια, τη φίλησε παρόφορα στο στόμα και στο λαιμό και τρέχοντας κατόπι, κατέβηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού κι' εξαφανίστηκαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι του φθινοπώρου. Έκείνη τη νύχτα, οι δυο έρωτευμένοι άναστατήθηκαν στη σάπη του Μήτρου Κόλλια, που ήταν φίλος του Θανάση. Χαράματα όμως την άλλη μέρα, ξαναπήγαν πάλι το δρόμο μ' ένα γρήγορο άλογο που τους είχε δανείσει ο σπείργκας. Τραβούσαν τώρα για τη Στυλίδ, στο Κολό χωριό, όπου ο Θανάσης είχε κάποιο μακρυνό συγγενή παπά, για να τους παντρέψη. Δυστυχώς δεν τον βρή-

— Άν ήξερες τί μας έκανε ο προδότης!

Ο Γιάννης Λεούσης δεν ήταν άλλος από τον δευό μαθητή της Σχολής τους. Ήταν κι' αυτός πλουσιότατος κι' ο πατέρας του, που έκανε το γαστρο στην περιφέρεια, έδινε παράδες με ούρα. Ο Γιάννης όμως μισούσε τον πατέρα του Παπακυριτσόπουλου. Τον μισούσε μ' ένα μαύρο πάθος, γιατί από παιδί άκούει άσπασαν τη Δάφνη, την πεντάμορφη θυγατέρα του Παναγιώτη Τραγουδάρα, που ήταν ο πλουσιότερος κατόικος στην περιοχή της Λακίας. Από την άρχη ώστόσο η άρχοντοπούλα έδειξε προτίμηση στο Θανάση.

Σε λίγο θα φύγω, της είπε ένα βράδυ εκείνος. Πρέπει να ύπνηρησώ τη θητεία μου. Θα με στελνουν στη σχολή ύπαρχωματικών κι' έτσι θα κάνω τρεις μήνες περισσότερο από τους άλλους. Θα με περιμένεις να γυρίσω;

Η Δάφνη τον άγκάλιασε τρυφερά. — Θα σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή, αποκρίθηκε. Κι' αν άφκαμ έσύ με ξεχάσεις, έγω θα σ' άγαπάω ώσπου να κλέσω τα μάτια μου...

Ο Θανάσης της φίλησε τα κατέσκαθα μαλλιά. — Έσύ δε θα πεδάνης ποτέ της ψεύθους σιμά στ' αυτή. Μία μέρα θα σε κάνω βασίλισσα! Μη χαμογελάς, άγάπη μου! Άν ήξερες πόσα όνειρα πλάω για σένα, θα μ' άγαπούδες διπλά...

Πι όνειρα να έπλασε, άλήθεια, για την άγαπημένη του; Ένας σύγχρονος του λογογράφος γράφει τα έξης: «Ο βίος του Παπακυριτσόπουλου ως μαθητή του παρουσιάζει ένδειξεις τινάς ότι απ' άρχης το πνεύμα του είχε κλίση πρὸς το ληστρικό στάδιον, το όποιο έφαινόταν υπό την έπηρεασιν του ρομαντισμού. Άνεγίνωσκε μυθώστα, τα συνήθη έγκόλματα αυτού ήταν ο «Ερμάνης», οι «Ληστές» του Σχίλλερ, ο «Ροβινσών» και τέλος περιγραφαι κακουργημάτων και καρατομισμών.

Ήτο ζωηρά φύσις, άνησυχότατος, από νεαράς ήβης ήλικίας και ως υιός γονέων οτινές μετά πολλής φιλοστοργίας έφρονίζον πρὸς αὐτόν και ως μαθητής, άτακτος πάντα και άμελής, έρέμπελο παιδί, τύπος έξ εκείνων οτινές από παιδών προσιναίζουν ότι το στάδιόν των θα είναι μεταξύ φωτός και σκότους...

Ο Θανάσης, λοιπόν, έφυγε ένα πρωί για το σιράτο. Μαζί του έφυγε κι' ο Γιάννης Λεούσης. Είχαν την ίδια ήλικία οι δυο τους κι' επειδή ήταν άπόφοιτοι του Γυμνασίου, στάλθηκαν στη Σχολή Ύπαρχωματικών στην Κέρκυρα. Η Δάφνη έγραφε συχνά του Θανάση, πράγμα που έκανε το Λεούση να γίνεται θηρίο. Κι' όταν κάποτε η κοπέλλα έπαψε να του στέλνει γράμματα, ο γιός που γιαιτρού πανηγύρισε.

— Άμ τι νόμισες; του είπε. Έσένα θα περιμένω η Δάφνη; Ποιός φέρει ποιόν έχει βάλει τώρα στο μάτι κι' έσύ κάθεσαι εδώ και ξεροψήνεις. Δεν πιάς στ' Αμούρι να δής τί τρέχει;

— Και δεν το σκάς; Άν ήμουν στη θέση σου, αυτό θα έκανα έγώ...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε με μισόκλειστα μάτια. — Έσύ μπορεί, έγω όμως όχι. Θέλω ν' άπολυθώ μία ώρα άρχήτερα για να ξαναγυρίσω στο χωριό.

Ο Παπακυριτσόπουλος, ώστόσο πήγαινε να σκάσει, που δεν του έλειπε η Δάφνη όπως του είχε υποσχεθί. Και συχνά-συχνά ή σκέψη να μος να δραπέτευση, να κι' έφτασε ένα γράμμα από την άγαπημένη του. Έγώ. Ο Γιάννης έσπευσε να γράψει — του έγραφε — αλλά δε φταίω μαζί σου και καταλαβαίνεις τί έγινε.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τί έγινε. — Μίσους σε μάτια του. Ήταν δυνατόν να τράση ως εκεί ο Λεούσης; μάδες τον κατάτραινε ο άλλος να λιποταγίτη!

— Πρέπει να ξεκαθαρίσω μία για πάντα τους λογαριασμούς μου μαζί του, ψιθύρισε ο Θανάσης. Διαφορετικά θα με κατατρέχει σ' όλη μου τη ζωή...

Έτοιμάστηκε να πάη να τον βρή για να ξεληγηθούν. Στην άνάγκη καλολογούσε όταν μύθανε τί κακό του είχε κάνει; Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη, γιατί συλλογίστηκε πως αν προκαλούσε κανένα έπεισόδιο με το Λεούση, θα έλαμψε σίγουρα τη Δάφνη, αφού άφανά η γρήγορα θα το μάβαινε ο πατέρας της. Έτσι ο Θανάσης κατέπτε τη γλώσσα του και δεν έβγαλε ψιμουδιά.

Η πεντάμορφη νέα τον κύταξε στά μάτια. — Άς μη χάνουμε καιρό, άγαπημένε μου! του ψιθύρισε. Για μένα μονάχα έσύ υπάρχεις.

Ο Θανάσης δεν περίμενε ν' άκούση δεύτερη κουθέντα. Τρελλός από χαρά την άρπάξε στά χέρια, τη φίλησε παρόφορα στο στόμα και στο λαιμό και τρέχοντας κατόπι, κατέβηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού κι' εξαφανίστηκαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι του φθινοπώρου. Έκείνη τη νύχτα, οι δυο έρωτευμένοι άναστατήθηκαν στη σάπη του Μήτρου Κόλλια, που ήταν φίλος του Θανάση. Χαράματα όμως την άλλη μέρα, ξαναπήγαν πάλι το δρόμο μ' ένα γρήγορο άλογο που τους είχε δανείσει ο σπείργκας. Τραβούσαν τώρα για τη Στυλίδ, στο Κολό χωριό, όπου ο Θανάσης είχε κάποιο μακρυνό συγγενή παπά, για να τους παντρέψη. Δυστυχώς δεν τον βρή-

— Άν ήξερες τί μας έκανε ο προδότης!

Ο Γιάννης Λεούσης δεν ήταν άλλος από τον δευό μαθητή της Σχολής τους. Ήταν κι' αυτός πλουσιότατος κι' ο πατέρας του, που έκανε το γαστρο στην περιφέρεια, έδινε παράδες με ούρα. Ο Γιάννης όμως μισούσε τον πατέρα του Παπακυριτσόπουλου. Τον μισούσε μ' ένα μαύρο πάθος, γιατί από παιδί άκούει άσπασαν τη Δάφνη, την πεντάμορφη θυγατέρα του Παναγιώτη Τραγουδάρα, που ήταν ο πλουσιότερος κατόικος στην περιοχή της Λακίας. Από την άρχη ώστόσο η άρχοντοπούλα έδειξε προτίμηση στο Θανάση.

Σε λίγο θα φύγω, της είπε ένα βράδυ εκείνος. Πρέπει να ύπνηρησώ τη θητεία μου. Θα με στελνουν στη σχολή ύπαρχωματικών κι' έτσι θα κάνω τρεις μήνες περισσότερο από τους άλλους. Θα με περιμένεις να γυρίσω;

Η Δάφνη τον άγκάλιασε τρυφερά. — Θα σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή, αποκρίθηκε. Κι' αν άφκαμ έσύ με ξεχάσεις, έγω θα σ' άγαπάω ώσπου να κλέσω τα μάτια μου...

Ο Θανάσης της φίλησε τα κατέσκαθα μαλλιά. — Έσύ δε θα πεδάνης ποτέ της ψεύθους σιμά στ' αυτή. Μία μέρα θα σε κάνω βασίλισσα! Μη χαμογελάς, άγάπη μου! Άν ήξερες πόσα όνειρα πλάω για σένα, θα μ' άγαπούδες διπλά...

Πι όνειρα να έπλασε, άλήθεια, για την άγαπημένη του; Ένας σύγχρονος του λογογράφος γράφει τα έξης: «Ο βίος του Παπακυριτσόπουλου ως μαθητή του παρουσιάζει ένδειξεις τινάς ότι απ' άρχης το πνεύμα του είχε κλίση πρὸς το ληστρικό στάδιον, το όποιο έφαινόταν υπό την έπηρεασιν του ρομαντισμού. Άνεγίνωσκε μυθώστα, τα συνήθη έγκόλματα αυτού ήταν ο «Ερμάνης», οι «Ληστές» του Σχίλλερ, ο «Ροβινσών» και τέλος περιγραφαι κακουργημάτων και καρατομισμών.

Ήτο ζωηρά φύσις, άνησυχότατος, από νεαράς ήβης ήλικίας και ως υιός γονέων οτινές μετά πολλής φιλοστοργίας έφρονίζον πρὸς αὐτόν και ως μαθητής, άτακτος πάντα και άμελής, έρέμπελο παιδί, τύπος έξ εκείνων οτινές από παιδών προσιναίζουν ότι το στάδιόν των θα είναι μεταξύ φωτός και σκότους...

Ο Θανάσης, λοιπόν, έφυγε ένα πρωί για το σιράτο. Μαζί του έφυγε κι' ο Γιάννης Λεούσης. Είχαν την ίδια ήλικία οι δυο τους κι' επειδή ήταν άπόφοιτοι του Γυμνασίου, στάλθηκαν στη Σχολή Ύπαρχωματικών στην Κέρκυρα. Η Δάφνη έγραφε συχνά του Θανάση, πράγμα που έκανε το Λεούση να γίνεται θηρίο. Κι' όταν κάποτε η κοπέλλα έπαψε να του στέλνει γράμματα, ο γιός που γιαιτρού πανηγύρισε.

— Άμ τι νόμισες; του είπε. Έσένα θα περιμένω η Δάφνη; Ποιός φέρει ποιόν έχει βάλει τώρα στο μάτι κι' έσύ κάθεσαι εδώ και ξεροψήνεις. Δεν πιάς στ' Αμούρι να δής τί τρέχει;

— Και δεν το σκάς; Άν ήμουν στη θέση σου, αυτό θα έκανα έγώ...

Ο Παπακυριτσόπουλος τον κύταξε με μισόκλειστα μάτια. — Έσύ μπορεί, έγω όμως όχι. Θέλω ν' άπολυθώ μία ώρα άρχήτερα για να ξαναγυρίσω στο χωριό.

Ο Παπακυριτσόπουλος, ώστόσο πήγαινε να σκάσει, που δεν του έλειπε η Δάφνη όπως του είχε υποσχεθί. Και συχνά-συχνά ή σκέψη να μ

Ο θυμωμένος γιατρός

Το έγκλημα του Τσάρλι Τρέντον για μια όμορφη χήρα

Η ΤΑΝ τὸ βράδυ τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1927. Κόντευαν οἱ ἑντεκα, ὅταν ὁ γιατρός Τσάρλι Τρέντον μπήκε λαχανιασμένος στὸ 23ο ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Νητρούιτ.

— Ἐλάτε γρήγορα! φώναξε στὸς ἀστυνομικούς. Σκοτώσαν τὴ γυναίκα μου!... Τὸ σπῆτι μου βρισκόταν μόλις ἑκατὸ μέτρα πρὶν πέρα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον καὶ δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ. Τὸ πτώμα τῆς κυρίας Τρέντον βρισκόταν στὴ μέση τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ τοῦ ἰσογείου. Ὁ δολοφόνος εἶς εἶχε καταφέρει γρήγορα ἡ τέσσερα χτυπήματα στὸ κεφάλι μὲ μιὰ σιδερένια μασιά πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ τῆκε. Κομμάτια ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς εἶχαν κυλήσει στὸ πάτωμα. Τὰ ρούχα τῆς ἦσαν κατεματωμένα. Ἡ συσκευή τοῦ τηλεφώνου εἶχε πέσει στὸ πάτωμα καὶ δὲν λειτουργοῦσε. Τὸ τῆκε μὲν παραθύρου ἦταν σπασμένο. Πάνω στὸ πρεβάζι ὑπῆρχαν ἱχνη ἀπὸ αἷμα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον πρόσεξε μερικὲς κόκκινες κηλίδες πάνω στὸ παλτὸ καὶ τὰ γάντια τοῦ γιατροῦ Τρέντον.

— Κάθε βράδυ, ἐξήγησε ὁ τελευταῖος συνηθίζω νὰ κάνω ἕνα μικρὸ περίπατο μετὰ τὸ φαγητό. Ἔτσι ἔγινε κι' ἀπόψε... Ὅταν γύρισα, βρήκα τὴ γυναίκα μου στὴν κατάσταση, πού βλέπετε. Σκέφτηκα πὼς ἴσως δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη κι' ἐσκυφα πάνω τῆς γιὰ νὰ δῶ ἂν χτυποῦσε ἡ καρδιά τῆς...

Ἀλλ' ὅταν ὁ γιατρός ἔβγαλε τὸ παλτό του, ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον πρόσεξε πὼς ὑπῆρχαν κόκκινες κηλίδες καὶ πάνω στὸ σακκάκι του. Ἐδείξε, ὥστόσο, πὼς εἶχε ἱκανοποιηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ Τρέντον καὶ δὲν τοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐρώτησι γι' αὐτές.

Ὁ γιατρός Τρέντον, ὅπως ἐδήλωσε, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὸ δολοφόνου καὶ τὰ αἰτία τοῦ ἐγκλήματός του.

Οἱ γείτονες, ἐξ ἄλλου, ἐδήλωσαν ὅτι οἱ σύζυγοι Τρέντον ἦσαν πολὺ ἀγαπημένοι. Ἡ ὑπόθεσι λοιπὸν ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχαν φιλονικίησε κι' ἡ φιλονικία τους νὰ πῆρε, ὁφειλόμενα, τέτοιες διαστάσεις, ὥστε ὁ γιατρός Τρέντον νὰ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναίκα του, δὲ φαινόταν καθόλου πιθανή.

Ἀλλ' οἱ κηλίδες, πού βρισκόνταν πάνω στὸ σακκάκι τοῦ γιατροῦ,

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον, παρὰ τὴ γνώμη τῶν προϊσταμένων του, δὲν ἄφησε τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐνοχῆς τοῦ Τρέντον. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν παρακολουθεῖ. Ἔτσι, δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ γιατρός Τρέντον δὲν ἦταν ὑποδειγματικὸς, τοῦλάχιστον στὸ κεφάλαιο τῆς συζυγικῆς πίστης.

Σχετιζόταν μὲ μιὰ νεαρὴ κι' ὁμορφὴ χήρα, τὴν κυρία Ἐθελ Νέβιλ, καὶ πῆγαινε κάθε βράδυ στὸ σπῆτι τῆς. Αὐτὸς ἦ-

ταν ὁ λόγος πού ἔβγαίνει τὰ βράδια μετὰ τὸ φαγητό. Οἱ «λόγοι ὑγείας» πού ἐπέκαλετο ὁ γιατρός ἦσαν ἀπλυστάτα «λόγοι ἐρωτικοί».

Ἔτσι, θεωρητικὰ, τοῦλάχιστον, ὁ γιατρός Τρέντον εἶχε ἕνα ἐλατήριο γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναίκα του. Τὸ ἐλατήριο ἦταν ὅτι ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν ὁμορφὴ χήρα.

Ἀλλ' ὁ γιατρός δὲν σταμάτησε τίς σχέσεις του μὲ τὴν Ἐθελ οὔτε μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του. Τὴν ἐπισκεπτόταν τώρα καὶ τὴν ἡμέρα στὸ σπῆτι τῆς καὶ πολλὰς φορὲς ἐφευγαν μαζὶ ἀπὸ τὸ Νητρούιτ καὶ πῆγαιναν νὰ περάσουν τὰ Σαββατοκύριακα σὲ διάφορα ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον ἦταν βέβαιος πρὶν ὅτι, ὁ Τρέντον εἶχε σκοτώσει τὴ γυναίκα του καὶ κατάφερε νὰ κερδίσῃ μὲ τὴν γυναιμὴν του καὶ τὸν εἰσαγγελεῖ τὸ Νητρούιτ, πού διέταξε τὴ σύλληψι τοῦ γιατροῦ.

Ἡ δίκη του εἶνε ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ἡ κοινὴ τοῦ Νητρούιτ εἶχε, χωριστῇ σὲ δυὸ κανονικὰ στρατόπεδα. Ἀλλοὶ ὑποστήριζαν μὲ πείσμα τὴν ἀθώτητα τοῦ γιατροῦ κι' ἄλλοι τὸν χαρακτηρίζαν ἀνεπιφύλακτα ὡς συζυγοκτόνο.

Τὸ μοναδικὸ θετικὸ στοιχεῖο τῆς ἐναντίον του κατηγορίας ἦταν οἱ κηλίδες, πού ὑπῆρχαν στὸ σακκάκι του καὶ πού φαίνονταν ἀδικαιολόγητες. Ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεία ἀποτελοῦσαν ἀπλὴς ὑποθέσει.

— Ἄν θέλετε, εἶπε ὁ συνήγορός του στὴ δίκη, μποροῦμε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὁ Τρέντον ἐπρόβλεπε τὸ σύζυγό του ὅχι μὲ μιὰ, ἀλλὰ μὲ πολλὰς γυναίκες. Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος, ὅμως, γιὰ νὰ υποθέσωμε ὅτι τὴ σκοτώσε. Πολλοὶ ἄνδρες προδίδουν τίς γυναίκες τους. Ἀλλοίμονο ἂν ὄλοι τίς σκότωναν!

Ὅσο γιὰ τίς κηλίδες πού βρισκόνταν στὸ σακκάκι του, ὁ ἴδιος ὁ Τρέντον εἶπε:

— Πὼς θέλετε νὰ θυμῶμαι τί ἔκανα ἢ τί δὲν ἔκανα, ὅταν, γυρίζοντας στὸ σπῆτι μου, εἶδα τὴ γυναίκα μου στὸ πάτωμα μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι καὶ πλημμυρισμένη στὰ αἷματα; Πιθανὸν νὰ εἶχα ξεκοῦμπωτὸ τὸ παλτό μου, πιθανὸν νὰ εἶχα κουμπωμένο... Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι ὅτι ἐσκυφα πάνω τῆς, μὲ τὴν ἔλπιδα ὅτι τὸ μοιραῖο δὲν εἶχε ἐπέλθει ἀκόμη κι' ὅτι θὰ μπορούσα ἴσως νὰ τὴν σώσω.

Ἡ δίκη κράτησε τρεῖς ἡμέρες καί, στὸ τέλος, οἱ ἐνορκὶ ἐκήρυξαν ἀθῶο τὸν Τρέντον. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐάτσον, κάτω ἀπὸ τὴ γενικὴ κατακραυγὴ, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Νητρούιτ.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες. Ὁ γιατρός Τρέντον εἶχε ἐγκατασταθῇ τώρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ἔμεινε κι' ἡ Ἐθελ Νέβιλ. Τὰ διαμερίσματά τους βρισκόνταν τὸ ἕνα πλὴν τοῦ ἄλλου, χωρὶς, ὅμως, νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ ἐσωτερικὴ πόρτα.

Μιὰ νύχτα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς ἀπὸ τὸ διαμερίσμα τοῦ Τρέντον. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου, πού ἔτρεξαν ἀμέσως, τὸν βρήκαν νὰ πλῆνι στὸ αἷμα του. Εἶχε χάσει τὴν κίνη τοῦ περιστροφικοῦ του μέσα στὸ στόμα του κι' εἶχε πυροβολήσῃ.

Πάνω στὸ τραπέζι τοῦ ὑπῆρχε ἕνα χαρτί μὲ τίς λέξεις:

«Γιὰτί οἱ ἐνορκὶ μὲ ἄφησαν στὶς τύψεις μου;»

Αὕτη ἦταν ἡ ἔμμεση ἀμολογία τοῦ γιατροῦ Τρέντον. Ἐνῶ, οἱ ὑποθέσεις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Οὐάτσον ἀποδεικνύονταν σωστές.

Μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ γιατροῦ Τρέντον καὶ τὴν ἀποκάλυψι ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴ γυναίκα του, ἡ Ἐθελ Νέβιλ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ Νητρούιτ.

Ὁ γιατρός Τρέντον ἀπεκάλυψε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴ γυναίκα του...

ΔΙΑΖΥΓΙΑ Σ' ὅλο τὸν κόσμον ΓΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ

Οἱ ἐξῆντα γάτες καὶ ὁ διδυμὸς ἀδελφὸς τοῦ συζύγου

ΤΡΕΙΣ φορές, πού θέλησε νὰ ἀγοράσῃ καινούργιο καπέλλο μιὰ Ἀμερικανίδα, διάλεξε πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ βρῇ τὰ ἀπαραίτητα χρήματα: Ἐκλεψε τίς ψευτικές μαστέλες τοῦ συζύγου τῆς — πού εἶχαν καὶ χρυσὰ δόντια — καὶ τίς ἔβαλε ἐνέχυρο. Ὁ σύζυγός της ζήτησε διαζύγιο, γι' αὐτὸ μόνο τὸ λόγο.

— Ἡ γυναίκα μου βάζει ἐνέχυρο τίς μαστέλες μου πάντοτε σὲ διαφορετικὸ κατάστημα καὶ αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ χάνω μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ἀπὸ τὴ δουλειά μου, ψάχνοντας νὰ τίς θανατρώ, εἶπε στὸ δικαστήριο.

Καὶ δὲ χρειάστηκε περισσότερα, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴ, ὅτι ἡ ζωὴ δίπλα σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ἦταν ἀφόρητη.

Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία κέρδισε τὸ διαζύγιο τῆς μιὰ Ἀμερικανίδα ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ, ὅταν ἀπέδειξε στοὺς δικαστὲς ὅτι, ἐπὶ δέκα χρόνια, ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἀνάγκαζε νὰ κοιμάται στὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ τους, ἐπειδὴ τὸν ἐνωχλοῦσε τὸ δυνατὸ ροχαλιτὸ τῆς.

Ἐξήντα καλοθερμῆνες γάτες ἦσαν ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον πῆρε διαζύγιο ἕνας ἀτυχὸς σύζυγος ἀπὸ τὸ Νιού Τζέρσεϊ. Καὶ οἱ ἐξῆντα αὐτὲς γάτες ἀνήκαν στὴ σύζυγό του, πού εἶχε πραγματικὴ λατρεία γι' αὐτές. Ἡ σύζυγος δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ καθῆται στὸ τραπέζι καὶ νὰ φάῃ, ἂν προηγουμένως δὲν εἰδίξε όλες τίς γάτες τῆς, στίς ὁποῖες ἔδινε πάντοτε τίς καλύτερες μερίδες. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, ἡ γυναίκα του ἔδωκε σέ... γλυκίσματα γιὰ τίς γάτες ὅσα χρήματα τῆς εἶνε γιὰ νὰ πληρῶνῃ διάφορους λογαριασμούς!

Ἐπίσης, μιὰ Ἀμερικανίδα, πῆρε διαζύγιο, ὅταν ἀπέδειξε, ὅτι ὁ ἄντρας τῆς ἐσκίσε πάνω στὸ θυμὸ του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου τους καὶ τὸ ἔφαγε. Κάποια ἄλλη, ζήτησε καὶ πῆρε διαζύγιο, ἀφοῦ ἀπέδειξε, ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τῆς πέταξε μιὰ καρέκλα, ἕνα βράδυ, πού δὲν τὸν ἄφησε νὰ δῇ μιὰ ἐκπομπὴ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι.

Στὸ Σάν Φραντσκισκο, μιὰ γυναίκα ζήτησε διαζύγιο, ἐπειδὴ ὁ ἄντρας τῆς εἶχε συνεχῶς περιποιοιμένα μὲ περμανάντ τὰ μαλλιά του. Καὶ ὁ δικαστὴς βρήκε, ὅτι τὸ δικίον ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς, χαρακτηρίζοντας ὡς «σκληρότητα» ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνδρός, τὴν περμανάντ.

Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ, ἕνας δικαστὴς ἀπὸ τὸ Νιούαρκ, ἔδωσε διαζύγιο σὲ μιὰ γυναίκα, πού καυγάδιζε συχνὰ μὲ τὸν ἄντρα τῆς γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον ἔβαφε τὰ νύχια τῆς. Ἀλλὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα, πού ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τὴν περιέλουσε μὲ λουλάκι, γιὰτὶ δὲν τὸ ἄρεσε τὸ χρώμα τῶν μαλλίων τῆς, δὲν κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸ δικαστὴ, ὅτι ἡ πράξι αὕτη ἦταν ἀσυγχώρητη...

Ἀκόμη κι' ἕνα ποίημα μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία διαζυγίου. Ἡ γυναίκα ἐνὸς ποιητοῦ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ πέτυχε νὰ τὸν χωρίσῃ, ἐξ αἰτίας ἐνὸς ποιήματος, πού τῆς ἀφιέρωσε.

Νὰ καὶ τὸ ἐνοχο ποίημα, σὲ μιὰ πρόχειρη ἀπόδοσι: «Ὅταν εἶσαι μακριὰ μου, νοιώθω πὼς εἶμαι ἀνήσυχος, μόνος, κατεστραμμένος, κουρασμένος καὶ ἀποδιωγμένος. Ἀλλὰ, τὸ περιεργό, ἀγάπη μου, εἶναι, ὅτι νοιώθω τὸ ἴδιο κι' ὅταν εἶσαι κοντά μου!...»

Διαζύγιο πῆρε καὶ μιὰ γυναίκα, πού δὲν εἶχε τίποτε συγκεκριμένο νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἄντρα τῆς. Εἶπε μόνο ὅτι, ὅταν ἦταν θυμωμένος μαζί της, χτυποῦσε τὴν πόρτα καὶ τῆς ἔλεγε:

— Πόσο θάθελα νὰ εἶσαι, ἐσύ στὴ θέσι τῆς!

Στὸ Λούμπек, τῆς Γερμανίας, μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα κέρδισε τὴν ἀγωγή διαζυγίου πού ὑπέβαλε, ὅταν ὁ ἄντρας τῆς παραδέχθηκε, ὅτι τῆς ἔδινε τακτικά νὰ διαβάξῃ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅμως, φρόντιζε νὰ κόβῃ τίς τελευταῖες σελίδες, γιὰ νὰ τῆς καταστρέφῃ ὅλη τὴν εὐχαρίστησι ἀπὸ τὸ διάβασμα!

Ἐνας Τσεχοσλοβάκος ζήτησε νὰ χωρίσῃ τὴν γυναίκα του, ἐπειδὴ ἦταν ὑπερβολικὰ καθαρή. Καὶ κέρδισε τὴν ἀγωγή, γιὰτὶ ἀπέδειξε, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν καθαριότητα, ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ καμμιὰ ἄλλη, ἀπὸ τίς πολλὰς δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ τῆς.

Μιὰ Γαλλίδα, ἐξ ἄλλου, κέρδισε τὴν ἐλευθερία τῆς, ἐπειδὴ ὁ ἄντρας τῆς εἶχε ἕνα διδυμὸ ἀδελφὸ, πού τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ, σὲ σημείον πού οὔτε κι' ἡ ἴδια δὲ μπορούσε νὰ τοῦς ξεχωρίσῃ. Ὁ ἀδελφὸς δὲ τοῦ συζύγου τῆς ἦταν ἀνύπαντρος καὶ ἔβγαине τακτικὰ μὲ γυναίκες...

Δὲ μπορούσα νὰ εἶμαι ποτὲ βέβαιη, ἂν ἐκεῖνος πού πῆγαινε σὲ ραντεβού ἦταν ὁ κουνιάδος μου ἢ ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας μου! εἶπε στὸ δικαστήριο ἡ γυναίκα αὕτη.

Μιὰ μέρα, ἐξομολογήθηκε τοὺς φόβους τῆς στὸν ἄντρα τῆς — ὅπως ἐνόμισε — ἀλλὰ διειπίστωσε ὅτι εἶχε κάνει λάθος καὶ τὰ εἶχε πῇ ὅλα στὸν κουνιάδο τῆς. Αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της.

Οἱ ὀραιοτέρεις γάμπες

ΔΕΙΝ πρόκειται οὔτε γιὰ φαντάσματα, οὔτε γιὰ καταδότες, οὔτε γιὰ ὁπαδούς τῆς Κού-Κλουξ-Κλάν, ἀλλ' ἀπλῶς γιὰ τρεῖς χαριτωμένες νέες, πού πῆραν μέρος στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τίς «ὀραιοτέρες γάμπες τῆς Ἀμερικής». Ὅπως συμβαίνει πάντοτε, στὸν ἐτήσιο αὐτὸ διαγωνισμὸ λαμβάνονται ἀποκλειστικὰ ὅνι μὲ τὰ ὀρῶα πόδια μὲ τὰ διαγωνιζόμενα. Γιὰ νὰ μὴν ἐμπνεάζονται, λοιπόν, τὰ μέλη τῆς ἑλλανοῦ ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ὀρῶα τῶν γυναικῶν, πού παρελαύνουν μπροστά τους, τὸ σώμα σκεπάζεται μὲ μιὰ σασκόλλα, πού ἔχει μόνο δυὸ τρύπες στὴ θέσι τῶν μοτιῶν, γιὰ νὰ μπορῇ ἐκείνη πού τῇ φορεῖ νὰ βλέπῃ.

ΤΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΙΝΟΥ

Ἡ Μινὸ Νηρούε, τὸ κοριτσάκι - θαύμα τῆς Γαλλίας, πού κατέπληξε τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους μὲ τὰ ποιήματά της, γιόρτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν δεκάτῃ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τῆς. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Μινὸ δέχεται μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη ἕνα φιλὶ ἀπὸ ἕνα μικρὸ φίλο τῆς καὶ γείτονά της, πού συγκαταλέγεται κι' αὐτὸς μεταξύ τῶν πολλῶν θαυμαστῶν τῆς. Ἡ Μινὸ Νηρούε αὐξήσε τελευταῖα τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν αὐτῶν, ἐπιδιόκοντας μιὰ ἄλλη ὄμι τοῦ προῦρου καὶ πολυμορφου ταλέντου τῆς: Ἐκανε πρὸ ἐβδομάδων τὴν πρώτη ἐμφάνισι ὡς τραγουδίστρια, ἀποδεικνύοντας πὼς ἔχει καὶ μιὰ πολὺ ὀρῶα φωνή.

ΑΝΑΠΗΡΗ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

ΣΤΗ Φλωρίδα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη ἑκτασίς, στήν ὁποία ζοῦν, σχεδὸν ἐλεύθερα, πολλὰ ἀγρία ζῶα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰς στρουθοκάμηλοι. Τὰ μικρά τῶν στρουθοκαμήλων μεγαλώνουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Οἱ γονεῖς τους τὰ ἀναγκάζουν νὰ κάνουν συνεχῶς ἀσκήσεις, πού ξεπερνοῦν τίς δυνατότητές τους, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δυναμώσουν οἱ μῦς τους. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς τέτοιας ἀσκῆσεως, ἡ νεογέννητη στρουθοκάμηλος τῆς φωτογραφίας μας ἔσπασε τὸ πόδι της. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ θὰ φοφοῦσε ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν ἕνας φύλακας, δὲν τὴν ἐπαίρνε στὸ σπῆτι τοῦ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τὸ ἀνεδοκατέδασμα μιᾶς σκάλας μὲ παιδικὸ ἀμαξάκι ἀπασχολεῖ τοὺς γονεῖς καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁλοὺς ἐκείνους πού ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατασκευὴ τῶν παιδικῶν ἀμαξίων. Ὁ Σουηδὸς Τόμμι Πέτερσον βρήκε μιὰ λύσι στὸ δυσκόλο αὐτὸ πρόβλημα, κατασκευάζοντας τοὺς εἰδικούς τροχοὺς πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Οἱ ἀκτινωτοὶ αὐτοὶ τροχοὶ τοποθετοῦνται πίσω ἀπὸ τοὺς κανονικοὺς, πού ἔχουν φυσικὰ μεγαλύτερη περιμέτρο. Ὅταν τὸ ἀμαξάκι πρᾶγματι ν' ἀνεβῇ ἢ νὰ κατεβῇ μιὰ σκάλα, ὁ ἀκτινωτὸς τροχὸς ἀφαιρεῖται καὶ ἐμφανίζεται τότε ὁ ἀκτινωτὸς τροχὸς, πού βρίσκεται κρυμμένος πίσω τοῦ.

ΤΟΝ καιρό που οι κόρακες ήταν άσπροι, στη Βοιόη της Θεσσαλίας βασιλεύει ο Φλεγύας. Από τον γάμο του με την Αντιόπη, είχε αποκτήσει δυο παιδιά: πούλα γινάταν τόσο όμορφη, που όταν την είδε για πρώτη φορά ένας με θαυμασμό:

—Γέτοια κάλλη, είναι άμαρτια να τα μαράνη με την πνοή του θνητού. Την όμορφη αυτή μόνο θεός πρέπει να τη χαρή... Άκουσε τα λόγια αυτά η νέα και τα μυαλά της πήσαν αέρα. Τα ωραιότερα άρχοντόπουλα έρχόντουσαν να τη ζητήσουν γυναικά τους, όμως αυτή κανένα δεν γύριζε να κυττάει. Όπου βρήκε μόνη της άγχιες μιας καθάριας λίμνης. Μια μέρα που ήταν έαυλωμένη στις άγχιες της ένα ελαφρύ θρόισμα, μέσα στις ροδοδάφνες, άκουσε ξάφνου της ένα όμορφο παλλήκαρι. Τόσο όμορφο, που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει από συγκίνηση.

—Μη φοβάσαι, της είπε εκείνος με τη γλυκεία του φωνή. Δεν ήρθα να σου κάνω κακό. Είσαι τόσο όμορφη, που θέλω να γίνης η αγαπημένη μου...

Ο άγνωστος δεν ήταν άλλος από τον Απόλλωνα. Την εποχή εκείνη οι θεοί άγαπούσαν εύκολα όπως οι άνθρωποι. Έτσι, ανάμεσα στους δυο νέους δεν άργησε να πληχθεί ένα τρυφερό ειδύλλιο. Περιπατούσαν πιασμένοι από τα χέρια, κάτω από τα φυλλώματα των δέντρων. Άναπαύονταν στα αλση, δροσίζονταν στις κρυσταλλένες πηγές κι' α-

λόγια του 'Απόλλωνα, τα κία έγιναν κατάμαυρα σαν πίσσα κι' έφυγαν θιάζον-ς άπαισίους κρωγμούς...

κουγαν το κελόδημα των πουλιών άγκαλιασμένοι με τρυφερότητα. Άλλω- λω πόσον καιρό μπορούσε να κρατήσει μια τέτοια ετυχία; Ο 'Απόλ- λων άρχισε να συλλογιέται, ότι δε στεκόταν σ' ένα θεό ν' άφοσιωθεί πρεπε να φύγει.

—Τι έχεις, αγαπημένη μου; τον ρώτησε ένα βράδυ η Κορωνίδα. Τώ- να μου το πής... Ο θεός άναστάνεσε βαθεία.

ΘΥΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

—Άκουσε γλυκειά μου κόρη, άποκρίθηκε. Μέσα στην καρδιά μου παλεύουν η λατρεία που έχω για τα σου, τα καθήκοντά μου με στέλνουν σε μακρινές χώρες. Όμως στο Κράτα το άσπιλο και δροσερό, όπου να ξαναγυρίσω. Δε θα βλέ- μου ξένα και το παιδί που θα μου χαρίσης ως τότε...

Το χτύπημα ήταν μεγάλο για την έρωτευμένη Βασιλοπούλα. Έκλει- σε τα μάτια της κι' έμεινε άκίνητη πολλή ώρα. Η ψυχή της έκλει- πει με μαύρα δάκρυα. Όταν τ' άνοιξε πάλι, νόμισε πως ο ήλιος είχε την ημέρα η Κορωνίδα, δεν πηγαινε πιά στις άγχιες της λίμνης. Π' αυτής της ήταν κλειστά στους μελωδικούς φθόγγους του άηδονιού. Τίς. Δεν άκουγε τώρα, παρά μονάχα τη φωνή του γκιώνη που κα- τέβαινε μελαγχολική από τις πλαγιές της Όσσας.

—Θα περιμένω λίγες μέρες ακόμα, έλεγε μιλώντας με τον εαυτό της. Άν δεν έρθη, τότε θα πάω να πέσω στα νερά της λίμνης για να πνιγώ. Δε μπορώ πιά να ζήσω χωρίς εκείνον...

Η Κορωνίδα ήταν άπειρη άκαμή. Δεν ήξερε πως τα δάκρυα μιας χαμένης αγάπης, τα σφουγγίζει ένας καινούργιος έρωτας. Τ' άργου- τούλα άρχισαν πάλι να συρρέουν απ' όλα τα μέρη της. Έλλάδος στην αλή του Φλεγύα. Τα πιο δασκαμένα όνόματα περνούσαν καθη- μέρινα εμπρός στα δακρυσμένα μάτια της πεντάμορφης νέας. Κανείς όμως από τους μνηστήρες δεν εύρισκε το δρόμο της καρδιάς της. Τε- τικρυμα του ώραιου έφήβου, με το πλαστικό σώμα και τα ευγενικά χαρακτηριστικά, η Βασιλοπούλα ένοιωσε την καρδιά της να σκιρτά. Άπό τότε που έχασε τον Απόλλωνα, δεν είχε χαμογέλασει. Κι' ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από τόσο καιρό, που άνοιξαν τα ροδοφύλλα των χειμών της, για να καλωσορίσουν τον ευγενικό έπισκέπτη:

—Χαίρομαι που ήρθες, του είπε συγκινημένη. Όσο περισσότερο θα μείνης στο παλάτι του πατέρα μου, τόσο περισσότερο θα εύχαριστη- θώ. Ελπίζω να μη φύγης γρήγορα.

—Θα μείνω όσον καιρό βελήσης εσύ, άποκρίθηκε το Βασιλόπουλο. Δε θα φύγω από κοντά σου, παρά μόνο όταν θα μου το ζητήσεις...

Ο ήλιος άρχισε πάλι να φωτίζει τη γη. Από τις πλαγιές της Όσ- σας δεν άκουγόταν πιά η πένθιμη φωνή του γκιώνη. Και στις άγχιες του βαρύ μεθυστικό τους άρωμα. Η Κορωνίδα ήταν εύχισμέ- νη κοντά στον καινούργιο της αγαπημένο...

Καμιά εύτυχία όμως δεν κρατείται πολύ στον κόσμο. Κάποια άσπρα πουλιά — οι κόρακες, που σε κανένα θεό δεν ήταν ά- ρεστά — βρήκαν την εύκαιρία να προσελκύσουν με πρεοδία την εύνοια του 'Απόλλωνα. Ένα πρωί πέταξαν πάνω από δά- ση και θάλασσες, έφτασαν στη νήσο Ράδο, που τότε άνομαζό- ταν Όφιοσσα, μπήκαν στο ναό του και του φανέρωσαν την ά- πιστία της αγαπημένης του.

Ο 'Απόλλωνας, που την άγαπούσε πάντα, ένοιωσε ά- φάνταστη ζήλεια. Και το πρώτο που σκέφτηκε ήταν, να ρήση το νεο που τόλμησε να βεβηλώση το θεϊκό του ε- Άρτέμιδα, έτοιμη να του παρασταθή σε κάθε άδελφή, η- τι του Φλεγύα για να εκδικηθούν την προσβολή. Εκεί ο- Κορωνίδας άναγκάστηκε να πέση στα πόδια της κρατά στην άγκαλιά της ένα μωρό, το παιδί του. — Συχωρέσε με! της φώναξε. Ήρθα να σε σκοτώ- σω, γιατί με ξεγέλασαν κάποια πουλιά. Τώρα όμως βλέπω την αλήθεια. Είμαι βέβαιος πως πάντα μ' ά- γαπάς!...

Η πεντάμορφη νέα χαμογέλασε πικρά. —Τώρα πιά είναι άργά, άπάντησε. Το κακό σε πε- ριμένα να ξαναγυρίσης. Κι' αντί για σένα, ήρθε κάποιος άλλος. Αυτός θα μείνει για πάντα κοντά μου, γιατί αυτόν άγαπώ...

Μάταια την παρακάλεσε τότε ο 'Απόλλωνας να τον λυπηθ. Μάταια της ώρκίστηκε πως, ποτέ πιά δε θα την εγκατέλειπε. Τιποτά! Η Βασιλοπούλα έμεινε άμετάπειστη, όπου ο θεός βυθίστη- κε σε μαύρη άπελπισία. Άρχισε να γυρίζει σαν τρελλός στους λόγγους και τα βουνά, να κλαίη και να σπαράζει από τον πόνο του. Άλλ' η Άρ- τέμιδα δε μπορούσε να βλέπει τον άδελφό της σ' εκείνα τα χάλια. Έπρεπε να τιμωρήσει τη γυ- ναίκα αυτή που περιφρονούσε ένα θεό, για τα φιλιέ και τα χάδια ενός θνητού. Κι' ένα πρωί, της έρριξε ένα βέλος που τη βρήκε ακριβώς στο άριστερό μέρος του στήθους της. Η Κορωνίδα έπεσε νεκρή στις άγχιες της λίμνης, κάτω από τις άνθισμένες ροδοδάφνες.

Τη στιγμή εκείνη φάνηκε να έρχεται ο 'Α- πόλλωνας. Είπε το θάνατο της αγαπημένης του, κι' έτρεξε και την πήρε στην άγκαλιά του. Ό- μως τα χέρια του δεν έσφιγγαν παρά ένα α- ψυχο κορμί. Μονομιάς κατόλαξε τότε πως η δουλειά αυτή ήταν της άδελφής του κι' άρχισε να την κατοριέται. Μά καθώς έστρεψε το βλέμ- μα του ψηλά, είδε τους κόρακες που κατέφθα- ναν για να ζητήσουν την άνταμοιβή της προδο- σίας τους. Ο θεός πετάχτηκε πάνω.

—Καταραμένα πουλιά! φώναξε μ' όλη τη δύ- ναμή του. Έσεις σκοτώσατε την αγαπημένη μου. Κι' άφου έρχόσαστε τώρα για να πληρωθώ, θα σας άνταμειψώ με μια κατάρρα: Είπε το πτερώμα σας να πάρη το χρώμα της καρδιάς μου! Σ' τα θεϊκά αυτά λόγια τα κοράκια έγιναν κατάμαυρα σαν την πιά- σα κι' έφυγαν βιάζοντας άπαισίους κρωγμούς. Η κατάρρα του 'Απόλ- λωνα μεταδόθηκε σε όλες τις γενιές τους κι' από τότε άσπρος κό- ρακας δεν ξαναφάνηκε στη γη. Τι απέγινε όμως το παιδί της Κορω- νίδας και του θεού; Η Άρτέμιδα το παρέδωσε στον Κένταυρο Χείρωνα, που το ανέθρεψε και του δίδαξε τη λατρική. Κι' έγινε έτσι ο με- γάλος Άσκληπιός...

Κι' άφου έρχόσαστε τώρα για να πληρωθώ, θα σας άνταμειψώ με μια κατάρρα: Είπε το πτερώμα σας να πάρη το χρώμα της καρδιάς μου! Σ' τα θεϊκά αυτά λόγια τα κοράκια έγιναν κατάμαυρα σαν την πιά- σα κι' έφυγαν βιάζοντας άπαισίους κρωγμούς. Η κατάρρα του 'Απόλ- λωνα μεταδόθηκε σε όλες τις γενιές τους κι' από τότε άσπρος κό- ρακας δεν ξαναφάνηκε στη γη. Τι απέγινε όμως το παιδί της Κορω- νίδας και του θεού; Η Άρτέμιδα το παρέδωσε στον Κένταυρο Χείρωνα, που το ανέθρεψε και του δίδαξε τη λατρική. Κι' έγινε έτσι ο με- γάλος Άσκληπιός...

ΖΑΚ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

Συγκινητικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Πιέρ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Έπειδή ο φίλος της Μπερνάρ ντε Πρέ- ιν, υποφέροντας από την τυραννική ζή- λεια της, αποφάσισε να διακοπή τις σκέ- σεις του μαζί της, η διάσημη ζωγράφος Πώλ Σαντεναι παραμονεύει μια νύχτα και του ρίχνει διτρίολι, για να τον παραμορ- φύση. Ευτυχώς, δεν πετυχαίνει το σκοπό της. Την πιάνει όστόσο η αστυνομία, άλλ' ο Μπερνάρ κατορθώνει να την απαλλάξη από κάθε κατηγορία. Έκείνη, συγκινημέ- νη από τη μεγαλοψυχία του, τον παρακα- λεί να ιδωθούν στο σπίτι του για μια τε- λευταία έξηγησι. Η Πώλ είναι η πρωτο- τοκή κόρη του κόμητος ντε Κρουά-Μενίλ. Μετά τον θάνατο της μητέρας της, ο πα- τέρας της ξαναπαντρεύτηκε κι' απέκτησε με τη δεύτερη γυναίκα του άλλη μια κό- ρη, την Κλωντέ. Η μητέρα της Πώλ τη μισούσε, την κακομεταχειριζόταν και τη διέβαλλε συνεχώς στον πατέρα της, που πίστευε στα λόγια της. Οι μόνες παρηγο- ρίες της Πώλ ήταν η αγάπη της για τη μικρότερη άδελφή της κι' η ζωγραφική, που τη λάρπευε. Όταν, όμως, μία νύερα, η μητέρα της την κατηγορούσε πως έπε- διωξε τον θάνατο της άρρωστης άδελφής της το ποτήρι ξεχειλίσαι πιά κι' η Πώλ ά- ποφάσισε να φύγη κρυφά απ' το σπίτι της και να πάη να ζήση μόνη της στο Παρί- σι. Η Άγγλιδα γκουβερνάντα της, που την άγαπάει, προσφέρεται να την άκο- λουθήσει στο φυγή της. Η Πώλ προναυ- τοποιεί το σκεδίο της. Έγκαθίσταται στο Παρίσι κι' επιδιώκει στη ζωγραφική. Ά- φου αντιμετώπισει στην αρχή μεγάλες δυ- σκολίες, κατορθώνει να επιδοθή και να γίνη ζωγράφος με παγκόσμιο όφην. Γνω- ρίζεται ύστερα τυχαίως με το Μπερνάρ. τους ενώνει ένας δυνατός έρωας και ζούν μαζί, σκεδόν σαν συζύγοι. Άλλ' η τυραν- νική ζήλεια της Πώλ κουράζει σιγά-σιγά το Μπερνάρ. Όταν μάλιστα η Πώλ άνα- καλύπτει πως μία ξεδέρση του επιδιώκει να τον παντρεύη με κάποια πλούσια Ά- μερικανιά, του κάνει μια φοβερή σκηνή κι' ύστερα του ρίχνει το διτρίολι. Επει- τα απ' αυτό, ο Μπερνάρ της δηλώνει ότι τη συγχωρεί, άλλ' ότι δε μπορεί πιά να τη ζήσει μαζί της. Όλες οι ίκεσίες της δεν άκούουν για να τον μεταπειλούν. Της όρ- κίζεται μόνο πως δεν πρόκειται να παν- τρευτεί με την Άμερικανιά. Της έπιστρέ- φει δε τα έρωτικά της γράμματα.

3ον —Καλά, κράτησε τα, άπάντη- σε ο ντε Πρέιν άφου δίτασε λί- γο. Πάρε όμως τα δικά σου.

Η Πώλ πήρε το πακέτο που της έδινε ο νέος. Έλυσε το κορδόνι που το κρατούσε δεμένο. Τα γράμματα σκορπί- στηκαν πάνω στο τραπέζι.

—Πρέπει να τα κάψω τώρα! μουρ- μούρισε με θλίψη η Πώλ. Μά τα ξαναδιά- βασες τουλάχιστον, Μπερνάρ, για τελευ- ταία φορά, πριν μου τα έπιστρέψης; Κάθε λέξι τους είναι μια έκδήλωσι αγάπης—της αγάπης μου που μείνει σήμερα άκόμη δυ- νατή και τρυφερή όπως και τον καιρό που τα έγραφα!

Έρριξε μέσα στο τζάκι μερικά γράμ- ματα και συνέχισε, με φωνή κοιμμένη από λυγμούς:

—Όνειρα κι' έλπίδες μου... χαθήτε, πε- θάνετε!

Ο Μπερνάρ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Η Πώλ έρριξε κι' άλλα γράμματα στη φωτιά. Τα κύτταζε που καίγονταν. Τα μά- τια της μένανε στεγνά, άδάκρυτα, μά το πρόσωπό της είχε πάρει μία νεκρική χλώ- μαδα.

Σηκώθηκε ξαφνικά. Πνιγότανε, δε μπο- ρούσε ν' άναπνεύσει.

—Ω, είναι πάρα πολύ! φώναξε. Δε μπορώ πιά! Δε μπορώ!

Κι' έβαλε τα κλάματα. Ξρμησε έξω απ' το σαλόνι, βίεσχισε τρέχοντας το γάλλ.

—Αντίο!... Άντίο, Μπερνάρ! φώναξε. Σου εύχομαι να εύτυχής!...

Ο νέος την άκολούθησε ως την έξωπορ- τα. Κι' έμεινε άκίνητος εκεί, όταν η πόρτα ξανάκλεισε πίσω της.

δάτα εβλήματας. Σ' ένα απ' αυτά τ' άμάξια βρίσκονταν ο Μπερνάρ ντε Πρέιν κι' ο Ραούλ ντε Βα- ράντ, μαζί με δυο φίλους τους.

Είχαν περάσει δυο μήνες από τότε που ο Μπερνάρ είχε φύγει απ' το Παρίσι. Τόν είχε συνοδέψει κι' ο Βαράντ. Είχαν μείνει κι' οι δυο στις Κάνες, απ' όπου μπορού- σαν να πάνε σ' έλάχιστη ώρα είτε στο Μοντεκάρλο είτε στη Νίκαια.

Ο Βαράντ είχε αστήσει τα έρωτικά άντιδοτά για τη θεραπεία του φίλου του, δηλαδή το φαγοπότη, τη χαρτοπαίξια και τους εύκολους έρωτες. Άντίθετα, που είχε άπαγορεύσει με μία κωμική ασυτηρότητα τους μοναχικούς περιπάτους στην άκροθα- λασσιά, το διάβασμα, τη συντροφία με 'λογικούς' άνθρώπους. Ιδίως δε τις δροσ- ληψίες με γυναικές του κόσμου και μ' ά- νυπαντες κοπέλλες.

Πραγματικά, οι δυο φίλοι έκαναν αυτή την τρελή ζωή επί δυο βδομάδες. Πολύ γρήγορα όμως, ο ντε Πρέιν κουράστηκε απ' αυτές τις πολύ εύκολες άπολαύσεις κι' άηδίασε την άσκοπη ζωή που έκανε.

Ζητούσε τώρα προφάσεις για ν' άφήνη μονάχο το φίλο του, άπόδευε τις άλλες συντροφίες που είχε ξαναβρή.

Ο Βαράντ γυνάτευσε ότι το σύμπτω- μα αυτό ήταν «σοβαρό κι' άνησυχαστικό». Ιδίως όταν τον τσάκωσε «έπ' αυτοφώρω» να κυττάει όνειροπόλα τα γαλάνα νερά της Μεσογείου. Ο Μπερνάρ τού άμολόγη- σε χαμογελώντας πως δεν τον άφινε άδιά- φορο το υπέροχο εκείνο θέαμα που προσ- φερότανε στα μάτια του, και μάλιστα σε μια εποχή που το Παρίσι τουρτούριζε απ' τον πάγο και το χιόνι.

—Πρόσεξε! του σύστησε ο φίλος του κουνώντας το κεφάλι του. Αυτά τα συναι- σθήματα είναι ο πρόδρομος της νοσταλ- γίας. Κι' απ' τη νοσταλγία ως τον έρωτα δεν υπάσχει παρά ένα βήμα!

—Γελιέσαι, άπάντησε σοβαρά ο Μπερ- νάρ. Δε νοιώθω πιά αγάπη γι' αυτήν που έννοεις. Δεν τη σκέπτομαι καν. Κι' αν άλ- λού του εύλογημένου τόπου. Κι' οι έπι- βάτες τους πολεμούσαν μ' αυτά τα μυρω-

—Θα μας κάνετε την εύχαρίστησι νάρθητε να φάμε μαζί ένα άπό αυτά τα βράδια; είπε η δεσποινίδα ντε Λενίλ στο Μπερνάρ.

Εδωκεν η ανάμνησι των ατέλειων των μαρτυρίων με τα οποία πληρώνα μερικές διαδοτικές στιγμές ευτυχίας.
— Ωστόσο, σε κυνηγεί η μελαγχολία. Τού κάκου προσπαθώ να την πολεμήσω...
— Είναι το πένθος μου για τα όνειρά μου που πεθάνανε!...

— Μπερνάρ, με τρομάζει! φώναζε ο Βαράντ. Μήπως είσαι ώριμος για την εσχάτη τρέλλα; Μήπως σκέπτεσαι να παντρευτείς;

— Α, όχι, σου τ' όρκίζομαι! Έπειτα απ' όσα πέρασα, δεν έννω να δεσμευθώ με άλλη γυναίκα, και μάλιστα με τὰ μόμια κι' ακατάλυτα δεσμά του γάμου!

Ο Βαράντ χαμογέλασε κι' απάντησε μ' ανακούφιση:

— Μπερνάρ! Αυτή η αποστροφή σου προς το γάμο μου άφνει ακόμη μερικές ελπίδες πως μπορεί να λογικευθής. Θά μου κάνης όμως τη χάρη να ξαναγυρίσης στη «θεραπεία» που σου είχα συστήσει.

— Αλήθεια, αύριο είναι ο μεγάλος άνθο-πόλεμος. Πρέπει, δίχως άλλο, νάρθης και συ μαζί μας!...

Όσο κι' αν αρνήθηκε ο Μπερνάρ, ο «δόκτωρ Βαράντ» όπως είχε αυτοτιτλοφορη-θώ ο θεοτρελλός φίλος του—έπαινε τόσο πολύ, ώστε τον ανάγκασε να υποχωρήσει.

Στην αρχή έμεινε λίγο επιφυλακτικός, σαν να ντροπιάζε που ανακατευότανε σ' αυτές τις επιπόλαιες διασκεδάσεις. Μά έ-πειτα μεταδόθηκε και σ' αυτόν η ευθυμία των φίλων του, παρασύρθηκε κι' έγινε έ-νας απ' τους ορμητικώτερους «μαχητές» του άνθοπόλεμου.

Σ' ένα άλλο άμαξι βρίσκονταν μερικές κοπέλλες, εφωδιασμένες με άφωνα «πολε-μοφόδια» κι' αποφασισμένες να τὰ έξαν-τλήσουν ως το τελευταίο.

Μιά βροχή από λουλούδια έπεσε ξαφνι-κά πάνω στ' Μπερνάρ και στους φίλους του. Οι τέσσερις νέοι χάσανε έδαφος για λίγο. Μά ύστερα συνήλθαν απ' την επίθε-ση και την ανταποδώσανε με την ίδια όρη-ση—έτσι πού, για ένα λεπτό, τὰ λουλούδια που πηγαίνονταν στον άέρα σχημάτι-σαν σαν μιά μυρωμένη γέφυρα ανάμεσα στα δυο άμαξια.

Μολονότι ήταν απορροφημένος απ' τη «μάχη» ο Μπερνάρ πρόσεξε ωστόσο ανά-μεσα στις τάξεις του «έχθρου» μιά χαρι-τωμένη κοπέλλα ως 16 χρονών ξανθή, με χρυσά μαλλιά, άσπρο δερμα και γαλανά μάτια, με μιά ξεχωριστή όμορσία και ά-θωότητα.

Όταν τελείωσε πιά ο άνθοπόλεμος, ο ντε Πρέιγ ρώτησε τους φίλους του:

— Καί τώρα; Τί θά κάνουμε άπόψε;

— Ξεχασμένε! τὸν μάλασε ο Βαράντ.

Αφού έχεσε ύποσχεθί στην ξαδέλφη σου, την κυρία ντε Τερνέβ, να πὰς στο χορό της!

— Α, ναι, έχεις δίκρη!

— Υστερα από μερικές άρες, οι δυο νέοι

φτάνανε στη βίλλα της κ. ντε Τερνέβ. Έ-κείνη υποδέχθηκε έγάρδια το Μπερνάρ—παρ' όλη την άποτυχία που είχε σημειώσει στο σχέδιο της παντρείας του.

— Δεν παντρεύεσθε, του είπε, ελπίζω όμως να χορεύετε!

— Έχω τόσον καιρό να χορέψω, ώστε φοβάμαι πως ξεχάσα...

— Ε, τόσο το χειρότερο! Θά τσαλα-πατήσετε τις ντάμες σας! Έλάτε, πάμε να διαλέξουμε... το θύμα σας!

Μόλις ο ντε Πρέιγ κι' η ξαδέλφη του εί-χαν κάμει μερικά βήματα μέσα στη σάλ-λα, η κ. ντε Τερνουάρ έδειξε στο νέο μιά κοπέλλα που μιλούσε ζωηρά με μιά γρη-κιά.

— Θέλετε αυτήν για ντάμα; τὸν ρώτησε σ' αυτή.

— Έκείνη άναγνώρισε την ξανθή νέα που είχε δη στον άνθοπόλεμο.

— Γιατί όχι; απάντησε πρόθυμα.

— Είσαστε τυχερός! Πρόκειται για ένα απ' τὰ ωραιότερα τριαντάφυλλα τὸ κήπου μου! Σήμερα κάνει την πρώτη εισοδό της στον κόσμο. Μένει στην έπαρχία, μαζί μ' αυτή τη γρηά δεσποινίδα που κάβεται κον-τά της... γιατί η μητέρα της πέθανε κι' ο πατέρας της καταστράφηκε οικονομικώς κι' έφυγε για μακριά, αφού τὴν έμπιστευ-θηκε σ' αυτή τη συγγενή του που τὴν ά-γαπάει σαν παιδί της!... Έλάτε να σὰς συστήσω!

Η κ. ντε Τερνουάρ ώδήγησε το νέο κον-τά στις δυο γυναίκες και είπε στην ήλι-κιωμένη:

— Αγαπητή μου φίλη, μου επιτρέπετε να σὰς συστήσω ένα ξαδέλφο μου;

Και πρόσθεσε, ενώ ο Μπερνάρ υποκλι-νόταν σε σεβασμό:

— Ο κ. Μπερνάρ ντε Πρέιγ... Η δε-σποινίς ντε Λενιλί.

Στράφηκε ύστερα στη νέα, που είχε κοκκινίσει ελαφρώ:

— Ένας καβαλιέρος για σὰς, καλή μου... Ο κ. Μπερνάρ ντε Πρέιγ... Η δε-σποινίς Κλωντέτ ντε Κρουά-Μενιλί.

Ο νέος ψιθύρισε μερικές ευγενικές λέ-ξεις και ζήτησε απ' την κοπέλλα τὸν επό-μενο χορό.

Όταν άρχισε να παίζει η όρχήστρα, προχώρησαν μαζί στην πίστα κι' ανακα-τεύτηκαν με τ' άλλα ζευγάρια.

Ο Μπερνάρ είχε μείνει όρφανός από μικρός κι' είχε ανατραφεί απ' τη γιαγιά του, την κόμισσα ντε Πρέιγ, που τὸν είχε διδάξει την λεπτή ευγένεια και τους κα-λούς τρόπους. Ήξερε να κουβεντιάζει για ώρα πολλή μ' ένα γέρο, να δείχνει ενδια-φέρον για τις άφηγήσεις του, να φέρονται περιπονητικά σε μιά γυναίκα ήλικιωμένη—προσόντα σπάνια στους άλλους νέους της εποχής του.

Όταν λοιπόν, μετά το χορό, ώδήγησε την Κλωντέτ στη θέση της, δέχθηκε με πραγματική ευχαρίστησι την πρόσκλησι

της θέας της να καθίσει κοντά της.

Η δεσποινίς ντε Λενιλί άνηκε στην ά-νώτερη άριστοκρατία κι' είχε το παρτίο-πο ως τὰ κοσμικά σαλόνια είχαν ξεπέσει κι' είχαν χάσει την παλιά αίγλη τους, τη λεπτότητα στους τρόπους και στις συζη-τήσεις. Δοκίμασε λοιπόν μιά ευχάριστη έκπληξι, ξαναβρίσκοντας στο ντε Πρέιγ αυτά που τόσο έκτιμούσε.

Κι' εκείνος πάλι βρήκε μιά άληθινή ευ-χαρίστησι στην έζυπνη κοδέντα της γε-ροντοκόρης.

Όταν έφτασε η ώρα να φύγει με την Κλωντέτ, της ζήτησε την άδεια να τις έπι-σκεπτεται κάπου-κάπου, όσον καιρό θά μένανε στις Κάνες. Κι' εκείνη τὸν τὴν έ-δωσε με πολλή προθυμία.

Τὴν άλλη μερα κι' όλες, ο νέος τους έ-καμε την πρώτη έπίσκεψι. Ρώτησε άμέσως τη οίδα ντε Λενιλί για τὴν υγεία της. Δεν είχε προσέξει πως η Κλωντέτ κοκκίνισε, βλέποντας τον, κι' αφού τὸν χαιρέτησε σε-μνά φάνηκε ύστερα πως άφοσιώθηκε στο κέντημά της.

Ωστόσο, ύστερα από μερικές στιγμές, άνακατέυτηκε κι' αυτή στη συζήτηση. Άλ-λωστε το κύριο θέμα ήταν ο έντυπώσις της απ' τὸν πρώτο χορό της. Ο Μπερνάρ χαμογέλουσε με τις άφελεις έκμυστηρεύ-σεις της.

Συγχρόνως η ξάστερη ματιά της, τὸ κρυστάλλινο γέλιο της, η ζωάνια της φυ-σιολογίας της είχαν μιά εύρονητική επί-δρασι στην καρδιά του, τὴν πληγωμένη απ' τις θύελλες τὸν πάθους.

Φεγγοντας απ' το σπίτι εκείνο, είχε τὴν έντύπωσι πως άνακάλεψε κάτι πού το ά-γνοούσε ως τότε και πού δεν ύποπτευότα-νε καν τὴν ύπαρξί του.

Ωστόσο — πράγμα παράξενο! — όταν συναντήθηκε τὸ βράδυ με τὸ Βαράντ, πα-ρέλειψε να τὸν διηγήθῃ τὴν έπίσκεψι του και τις έντυπώσεις που τὸν είχε άφίσει η Κλωντέτ ντε Κρουά-Μενιλί...

Εξ άλλου, απ' τὴν ήμερα εκείνη, στα-μάτησε πιά τους καθημερινούς μοναχικούς περιπάτους του στην άκροθαλασσιά. Άο-χισε να συχνάζει σε μερικά σαλόνια, και προπατών στην ξαδέλφη του, της κ. ντε Τερνουάρ. Ένδιαφέρθηκε για το χορό, τὰ σπὸρ, τὴν κοσμική ζωή.

Ο Βαράντ πρόσεξε αυτή τη μεταβολή του. Πρόσεξε επίσης πως, απ' όλες τις άλλες ντάμες, προτιμούσε συστηματικά τὴν Κλωντέτ και μιλούσε μ' ένδοσιασμό γι' αυτήν.

— Μου φαίνεται πως τὴν έρωτεύθηκες, αυτή τη μικρή! τὸν είπε μιά μέρα γε-λώντας.

— Εγώ; διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ο Μπερ-νάρ. Τρελλάθηκες;

Ωστόσο, για να μὴν έκθέτῃ τὴν Κλων-τέτ, άραίωσε τις συναντήσεις του μαζί της.

Τὴν ξαναείδε σ' ένα χορό πού έδωσε η ξαδέλφη του, στο τέλος της βδομάδας. Η θεία της τὸν μάλασε τότε για τις «καπ-τιές» που τὸν έκανε, και τὸν έβαλε να υποσχεθῇ πως δὲ θά τὸ επαναλάμβανε.

Οι φιλικές αυτές παρατηρήσεις της τὸν καθυσέχασαν. Έφόσον η θετή μητέρα της Κλωντέτ δεν εύρισκε τίποτα τὸ άποπο, συμπέρανε πως ήταν ύπερβολικοί οι δι-σταγμοί του κι' άδόσιμες οι ύποθέσεις τὸν Βαράντ.

Ένα βράδυ, πού συνώδευε στη βίλλα τους τὴ δεσποινίδα ντε Λενιλί και τὴν Κλωντέτ, η πρώτη τὸν έξεδήλωσε τὴ λύπη της γιατί θά έχανε σε λίγο τὴν τόσο ευχά-ριστη συντροφιά του. Στὰ λόγια αυτά, ο Μπερνάρ άνασκήρτησε.

— Φεύγετε λοιπόν;... ρώτησε.

— Πρέπει να γυρίσουμε πιά στο σπίτι μας, στο Πουατιέ.

— Πότε πρόκειται να φύγετε;

— Τὴν Κυριακή, ύποθέτω. Θά μὰς κά-νετε τὴν ευχαρίστησι νάρητε να φάμε μα-ζί, ένα απ' αυτά τὰ βράδια; Θά ναι, δυ-στυχώς, τὸ άποχαιριστήριο δείπνο!

Ο ντε Πέιγ ευχαρίστησε ευγενικά για τὴν πρόσκλησι, άποχαιρέτησε τις δυο γυ-ναίκες κι' άπαμακρύνθηκε. Μιά παράξενη άγωνία τὸν είχε κυριέψει. Ο νους του φω-τίστηκε ξαφνικά: Είχε δίκρη λοιπόν ο Βα-ράντ. Αγαπούσε τὴν Κλωντέτ!

Τὸν κάκου προσπάθησε να πολεμήσει αυτή τὴν ιδέα. Ο έρωτας πού είχε άνθι-σει στην καρδιά του δίχως να τὸ ύποπτευ-θῇ, ήταν δυνατότερος από κάθε λογική.

Θυμόταν εκείνο τ' άλλο βράδυ, στο

Σουαζέλ, πού είχε άναγγείλει στὴν Πὼλ Σαντεναι ότι έπρόκειτο να φύγει... Είχε τα-ραχθῇ τότε εκείνη, όπως αὐτός τώρα. Εί-χε πονέσει η καρδιά της, όπως τώρα η δι-κή του...

Συλλογιζόταν ότι η αντίθεσι μεταξύ της Πὼλ και της Κλωντέτ ήταν ίσως η αίτια πού ρίξανε βαθύτερα και γρηγορότερα μέσα στην καρδιά του η άγάπη του για τὴ δεύτερη.

Η Πὼλ τὸν είχε παρασύρει με τὸν άκα-τάσχετο χειμαρρό τὸν πάθους της. Αφού όμως καταξέσκιπτηκε στους βράχους και στις πέτρες πού συναντούσε άδιάκοπα, ο έρωτας του βούλιαξε, έθυσσε. Αντίθετα, η Κλωντέτ τὸν τραβούσε με τὴν άκατανί-κτητή αλλά ήρεμη γοητεία της.

Μά θάφηνε τώρα... Θάκανε ξαφνικά τὴν ευτυχία του, μόλις τὴν είχε αντίληφθῇ.

Τὸν άγατούσε άλλωστε κι' εκείνη! Δὲ μπορούσε να τὸ ξέρη! Οι έκδηλώσεις της συμπαθείας της δεν ήταν ίσως παρὰ δείγ-ματα άπλης φιλίας η ευγένειας. Ίσως δεν είχαν καμμία σχέση με τὸν έρωτα...

Κάθε μέρα ύποσχεότανε στὸν έαυτό του να τὸ εξακριβώσει, αλλά δίστασε πάντα.

Έτσι, έφτασε τὸ άποχαιριστήριο δεί-πνο, χωρίς νάχη βοή τὸ θάρρος να έπιχει-ρήσει τίποτε.

Αφού φάγανε, πήρανε τὸν καφέ στὸν κήπο. Υστερα η δεσποινίς ντε Λενιλί ά-φισε μόνους τους δυο νέους, γιατί είχε να τελειώσει τις προετοιμασίες της για τὸ τα-ξίδι.

Έπρεπε να κάνει έπιτέλους ο Μπερνάρ τὴ μεγάλη δοκιμή, έστω και με τὸν κίνδυνο να χάσει για πάντα τὴν ευτυχία πού όνει-ρευότανε!

— Λοιπόν, φεύγετε αύριο, Κλωντέτ!... είπε σιγανά στὴν κοπέλλα.

Ήταν η πρώτη φορά πού της μιλούσε με τὸ μικρό της όνομα. Αυτό τὸ φραστικό χέδι έκαμε τὴν καρδιά της να σκιρτήσει.

Πέριμε ύστερα τὴ συνέχεια... Έτοιμα-ζότανε ν' άκούση... δεν ήξερε τί ακριβώς, πάντως όμως λόγια πού θά κρίνανε τὸ μέλ-λον της!

— Αύριο! Ξαναπέ ο νέος. Αύριο!... Έκείνη κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι της.

Ο Μπερνάρ δεν εύρισκε άλλες λέξεις— λες κι' εκείνη πού είχε προφέρει έκλεινε μέσα της τὸ κάθε τι γι' αυτόν. Κυττάζονταν, αμύλητοι κι' οι δυο, σαν έξουθενωμένοι απ' τὸ νόημα της λέξεως εκείνης: «Αύριο!»

Τέλος ο Μπερνάρ άποφάσισε να μιλήσει: — Δὲ μπορὸ όμως να σὰς άφίσω να φύγετε έτσι, χωρίς να σὰς πῶ τὸ μυτικό της καρδιάς μου, χωρίς να μου δώσετε τὴν άπάντησι πού θά με κάνει ευτυχισμένο η δατυχισμένη για πάντα, χωρίς να μάθω απ' τὸ στόμα σας αν θά σὰς ξαναδῶ η αν πρέπει να σὰς πῶ αντί για πάντα!

Σὰς άγαπῶ, Κλωντέτ, σὰς άγαπῶ μ' όλη μου τὴν ψυχή, με τὸ όλογρότερο και βα-ρύτερο έρωτα!

— Τὸ ξέρω! απάντησε άπλά η κοπέλλα. Η κρυστάλλινη φωνή της έμεινε ήρεμη, καθώς πρόφερε αυτές τις λέξεις, και κύτ-ταζε τὸ νέο με τὰ μεγάλα ξάστερα μάτια της.

— Τὸ ξέρετε, Κλωντέτ;... Τὸ διαβάσα-τε στὴν καρδιά μου;

— Ναι, όπως διάβασα και μέσα στὴ δική μου καρδιά!... Ξέρω πως μ' αγαπά-τε, πως μ' αγαπήσατε απ' τὴν ήμερα πού με πρωτοείδατε. Μ' αγαπούσατε κι' όλες τὴ βραδιά πού χορέψαμε για πρώτη φορά μαζί, στο σπίτι της ξαδέλφης σας... Ί-σως τότε θέλατε ν' αντίσταθῃτε σ' αυτό τὸν έρωτα, για κάποιους λόγους πού δεν τους ξέρω. Μά δεν μπορέσατε, έ;

— Όχι, δεν μπορέσα! Γιατί σὰς λά-τρεψα από τότε πού σὰς είδα!

— Ημουν βέβαιη γι' αυτό... γιατί τὴν ίδια μέρα σὰς άγάπησα κι' εγώ. Κάτι μέ-σα στην ψυχή μου μου είπε πως θά σὰς άγαπούσα πάντοτε, πως η ζωή μου θάταν ευτυχισμένη αν τὴν περνούσα κοντά σας.

Ο Μπερνάρ έτρεμε από συγκίνησι κι' είχε μεθύσει από ευτυχία.

Πῆρε τὸ χέρι της καί τὸ φίλησε τρυφερά και θερμά.

Η δὲ ντε Λενιλί κατέβαινε τὴ σκάλα. Ο ντε Πρέιγ θέλησε να προχωρήσει προς τὸ μέρος της, άλλ' η Κλωντέτ τὸν έμπό-δισε.

— Όχι, δεν ύπάρχει λόγος να μιλήσε-τε άμέσως άπόψε στὴ μητέρα μου για

τους σκοπούς σας... τὸν ειπε.

— Μά αφού φεύγετε για τὸ Πουατιέ... — Όχι για τὸ Πουατιέ. Για τὸ Παρίσι! διώρωσε η κοπέλλα.

— Για τὸ Παρίσι;

— Ναι. Έπιθυμούσα από πολλὸν καιρό να τὸ γνωρίσω, και κατάφερα να μείνουμε εκεί λίγον καιρό. Μόνο τὸ καλοκαίρι θά πάμε να κλειστούμε στὴν έπαρχία μας. Στο Παρίσι λοιπόν θά μπορούμε να βλέπωμα-στε καθημερινώς.

— Όπως κι' εδῶ!

— Ναι... Όταν έρθετε και σεις εκεί, θά γίνετε ο άδελφός μας...

— Ο, Κλωντέτ! Πόσο σὰς άγαπῶ!

Πραγματικά, όπως τὴν είχε προβλέψει η Κλωντέτ, η δεσποινίς ντε Λενιλί δεν πα-ράλειψε να προσκαλέσῃ τὸ Μπερνάρ να τις έπισκεφθῇ, μόλις θά γυρίζε κι' αὐτός στο Παρίσι.

Τὴν άλλη μέρα, ο νέος πῆγε στο στα-θμό, για ν' άποχαιρέτησῃ τὴν μνηστή του. Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

ΣΤ'.

Τὸ πορτραίτο μίᾶς κοπέλλας

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, η Κλωντέτ κι' η δὲς ντε Λενιλί έγκαταστάθηκαν σ' έ-να μεγάλο έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

ΣΤ'.

Τὸ πορτραίτο μίᾶς κοπέλλας

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, η Κλωντέτ κι' η δὲς ντε Λενιλί έγκαταστάθηκαν σ' έ-να μεγάλο έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

ΣΤ'.

Τὸ πορτραίτο μίᾶς κοπέλλας

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, η Κλωντέτ κι' η δὲς ντε Λενιλί έγκαταστάθηκαν σ' έ-να μεγάλο έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

ΣΤ'.

Τὸ πορτραίτο μίᾶς κοπέλλας

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, η Κλωντέτ κι' η δὲς ντε Λενιλί έγκαταστάθηκαν σ' έ-να μεγάλο έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

ΣΤ'.

Τὸ πορτραίτο μίᾶς κοπέλλας

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, η Κλωντέτ κι' η δὲς ντε Λενιλί έγκαταστάθηκαν σ' έ-να μεγάλο έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Έκείνη κοκκίνισε από χαρά, βλέποντας τον, και τὸν ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Όταν τὸ τραίνο ξεκίνησε, ο Μπερνάρ, έμεινε στὴν πλατφόρμα τὸν σταθμοῦ, κυτ-τάζοντας ένα ξεράκι πού κουνιότανε και τὸν άποχαιρέτούσε.

— Έπιτέλους, η ευτυχία είναι στὰ χέρια μου!... ψιθύρισε. Δὲ θά μου ξεφύγῃ!

Λημένη με τὸ κέντημά της. Πῆρα χθὲς ένα γράμμα του. Μου μιλάει για σὰς και με παρακαλεί να σὰς μεταδίδσω τους χαι-ρετισμούς του.

— Ο, είναι ένας από τους λίγους κα-λοσυνάτους νέους πού έχω συναντή-σει. Ξέρετε δὲ τις αντίληψεις μου; Έγώ πιστεύω ότι οι καλοί τρόποι κι' η ευγένεια δείχνουν τὸν άνώτερο άνθρωπο... Μά γιατί δεν τὸν ξαναείδαμε καθόλου;

— Δεν έχει γυρίσει ακόμη στο Παρίσι. Αναγκάστηκε να έπισκεφθῇ πρώτα τὰ κτή-ματά του. Τὰ είχε έμπιστευθῇ δὲ τώρα σ' ένα διαχειριστή, στο έξῃς όμως σκοπεύει να τ' αναλάβῃ ο ίδιος.

— Μπερνάρ! Τὸν συγχάρω γι' αὐ-τὸ τὸ ζήλο του, σπάνιο για τὴν ήλικία του.

— Αν δεν κάνω λάθος, ο ξαδέλφος μου σκέπτεται να παντρευθῇ.

— Α, ποια κι' αν θά ναι η κοπέλλα πού θά διαλέξῃ, θά ευτυχίσει κοντά του... Ο κ. ντε Πρέιγ έχει φτάσει στὴν ήλικία πού ο άντρας έχει πιά διαμορφώσει όρι-στικά τὸ χαρακτήρα του και τὴν προσω-πικότητά του. Διατήρησε δὲ όλα εκείνα τὰ ευγενικά αίσθηματα, πού τὰ κοροιδεύουν οι νέοι της εποχής μας: τὸ σεβασμό προς τὴ γυναίκα και προς τους ήλικιωμένους, τὴν περιφρόνησι προς τὸ χρήμα... Ναι, θά ναι περφηαν γι' αὐτὸν η κοπέλλα που δὲ α-γαπήσῃ...

Ακούοντας τὴ γεροντοκόρη να μιλά-ετσι ένδοσιασμένα για τὸ Μπερνάρ, η Κλων-τέτ είχε σηκώσει τὸ κεφάλι της απ' τὸ έρ-γοχείρῳ της κι' είχε κοκκινίσει από χαρά.

Τὴν ήμερα πού θά σκεφθῶ να παν-τρέψω τὴν Κλωντέτ, συνεχίσε η δὲς ντε Λε-νιλί, θά φάσω να της βρῶ ένα τέτοιο νέο...

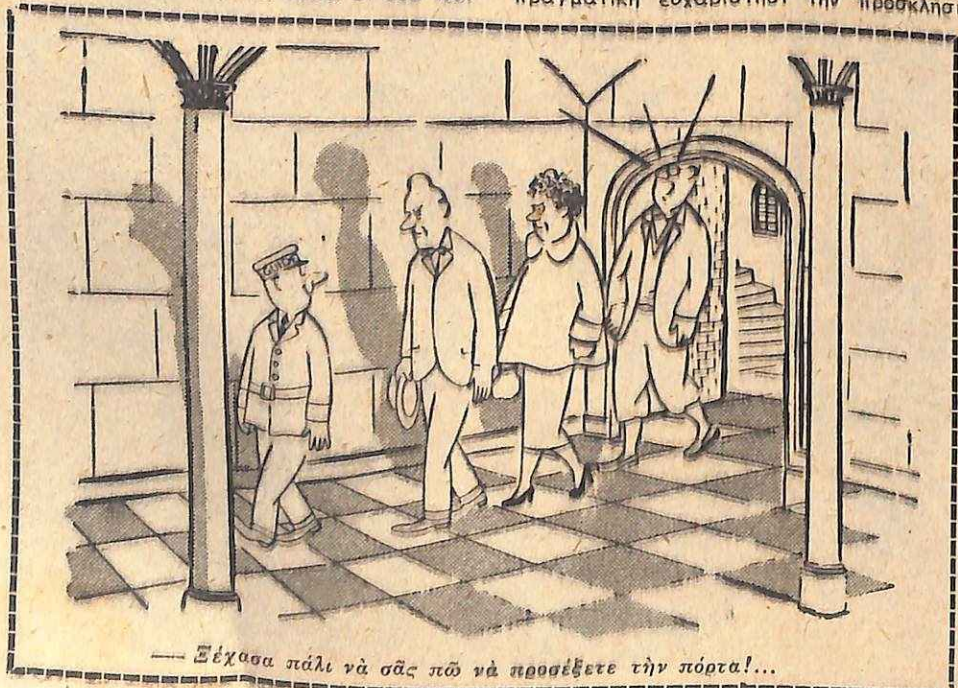
Μά δεν πρόκειται να γίνῃ τώρα γρηγορά αυτό. Πρώτον, δεν έχω δικαίωμα να κανο-νίσω τὸ μέλλον της χωρίς τὴν συγκατάθεσι τὸν πατέρα της, η προτοῦ ενηλικιωθῇ ώστε να γίνῃ κυρία τὸν έαυτοῦ της. Τώρα δεν είναι τσαρὰ δεκάδην χρονών, κι' ελπίζω να μὴ σκέπτεται ακόμη ν' άφισι μονάχη τὴ γεροντίσσα πού της χρησιμοψε για μητέ-ρα όσο καλλίτερα μπόρεσε...

Υπήρχε τόσο μελαγχολία στὴ φωνή της, ώστε οὔτε η Κλωντέτ οὔτε η κ. ντε Τερνουάρ βρήκαν τὸ θάρρος να διαμαρτυ-ρηθῶν. Η κοπέλλα έπεσε στὴν άγκαλιά της και γέμισε φιλία τὰ άδυνατισμένα αλλα, άραία ακόμη χέρια της ενώ τὸ πρῶ-σωπό της βροχόταν από δάκρυα.

— Συγκινήθηκαμε δίχως λόγο, καλή μου φίλη, είπε η κ. ντε Τερνουάρ. Καί ξε-χάσατε τὸ σκοπὸ της σημερινῆς έπισκέψεώς μου. Ήθελα να μου δώσετε τὴν Κλωντέτ, να τὴν πάω σε μιά συναυλία. Ξέρω πως αγαπάει τὴν καλή μουσική.

— Μά πολύ ευχαρίστως, αγαπητή μου! Είμαι λίγο κουρασμένη σήμερα, και στε-νοχωριζόμουν πού θα κρατούσα κλεισμένη μέσα τὴν Κλωντέτ. Αν βέβαι νάρθῃ μαζί σας, δεν έχω καμμία αντίρρηση.

Μόλις η κοπέλλα κι' η συνοδος της ά-νέβηκαν σ' αὐτοκίνητο πού θά τις πῆγαι-

— Ξέχασα πάλι να σὰς πῶ να προσέξετε τὴν πόρτα!...

νε στη συναυλία, η Κλωντὲτ γύρισε στην ξαδέφφη του Μπερνάρ και της είπε με συγκίνηση: «Ωστε λοιπόν ο κ. ντε Πρέιγ σκοπεύει να παντρευτεί;»

— Βέβαια! Δεν είναι φυσικό, για την ηλικία του και την κοινωνική θέση του; Απάντησε εκείνη με προσποιητή αδιαφορία. — Σωστά, πολύ σωστά! Καί... σ'ας είπα ποιά προκειται να πάρη;

— Η κ. ντε Τερνουάρ κτύπησε την κοπέλα μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

— Κατεργαρούλα! της είπε στοργικά. Πιστεύετε λοιπόν πως δε μάντεψα το μεγάλο μυστικό σας;

— Πώς! Ξέρετε;...

— Ξέρω ότι αγαπάτε το Μπερνάρ κι' ότι σ'ας αγαπάει κι' εκείνος. Μά, αγαπητή μου, μόνο ένας στρατός δε θα το καταλάβαινε!

— Ω, κυρία, αφού ξέρετε λοιπόν αυτό το μυστικό, σκεφθήτε την αγωνία μου!... Ακούσατε τι έλεγε πρό όλίγου η θετή μητέρα μου. Δε θέλει με κανένα τρόπο να χωρίσουμε... Δεν ξέρω τί να κάνω!

— Θα τ'α κανονίσουμε αυτό, μικρή μου. Είναι δική μου δουλειά! Καί, πρώτα-πρώτα, έχω μια ιδέα, για να λιγοστέψουμε τη λύπη που θα δοκιμάσει η δεσποινίς ντε Λενίλι την ημέρα που θα της φύγете από κοντά της!

— Ω, πείτε μου την, κυρία!...

— Πρέπει να μη σ'ας χάση τελείως, δ-ταν παντρευτήτε.

— Μά ασφαλώς, θάρχει να μ'ας βλέπη συχνά, θα μένη μαζί μας όσο θέλει. Κι' εμείς πάλι θα πηγαίνουμε στο Πουατιέ, όταν μπορούμε!

— Πάντως, θα μένη μονάχη της, πολύν καιρό. Σ' αυτές λοιπόν τις ώρες της μοναξιάς της, μπορεί νάχη κοντά της... την εικόνα σας!

— Την εικόνα μου;

— Γιατί όχι; Θα μπορούσαμε να παραγγείλουμε κρυφά ένα ωραίο πορτραίτο σας, σε κάποιον απ' τους καλλίτερους ζωγράφους, και να το παρουσιάσουμε στη θετή μητέρα σας, την ημέρα που θα της ζητήσουμε το χέρι σας για το Μπερνάρ... Δε σ'ας φαίνεται πως θα παρηγορηθώ κάπως;

— Ω, κυρία, φώναξε η Κλωντὲτ με συγκίνηση, σ'ας ευχαριστώ για την ωραία αυτή σκέψη που σ'ας ένεπνευσε η ευγενική καρδιά σας!... Ναί, να πάμε το γρηγορότερο σ' αυτό το ζωγάφο! Άλλά... πως θα μπορώ να πηγαίνω να ποζάρω;

— Ακούστε το μικρό σχέδιο που έχω

καταστρώσει. 'Η δ'ς ντε Λενίλι μου έχει απόλυτη εμπιστοσύνη. Δε θα φέρη καμιά αντίρρηση, αν της ζητήσω νάχρησθε δυο-τρεις φορές τη βδομάδα στο σπίτι μου, να μου κρατάτε δ'θεν συντροφιά για μερικές ώρες. Έτσι, σε δυο βδομάδες το πολύ, θα είμαι έτοιμο το πορτραίτο σας. Πως σ'ας φαίνεται το σχέδιό μου;

— Περιφνη, όπως κι' η ιδέα σας! Δε βλέπω την ώρα να το βάλουμε σ' έφαρμολή... Έχετε διαλέξει το ζωγάφο που θ' αναλάβη να με ζωγραφίση;

— Ένας μονάχα μου φαίνεται κατάλληλος για ένα τέτοιο μοντέλο... η μάλλον μία: η διάσημη Πώλ Σαντεναί!

— Πιστεύετε να δεχθώ;

— Το αναλαμβάνω, αυτό. Δε' θα της πούμε όμως τ' όνομά σας. Θα σ'ας παρουσιάσουμε για άνηψή μου.

— Όπως νομίζετε.

— Σύμφωνοι λοιπόν. 'Από αύριο κι' έλας, θα βάλουμε μπροστά το σχέδιό μας.. Πραγματικά, η δ'ς ντε Λενίλι επέτρεψε πρόθυμα στην Κλωντὲτ να πηγαίνει στο σπίτι της φίλης της.

Περισσότερες δυσκολίες συνάντησε η ξαδέφφη του Μπερνάρ για να πείση την Πώλ Σαντεναί, παρ' όλες τις καλές σχέσεις που είχε μαζί της. 'Η περιφνη ζωγάφος είχε απομνησθή απ' τον κόσμο και δεν ήθελε να βλέπη κανένα, έπειτα απ' το δράμα που είχε αναστατώσει τη ζωή της.

Χρειάστηκε όλη η επιμονή κι' η επιδειξιότης της κ. ντε Τερνουάρ, για να επιτύχη το σκοπό της. Τελος πάντων, το κατώρθωσε. Συμφώνησαν δε πως η κοπέλα θα πήγαυε ημέρα παρ' ημέρα να ποζάρη στο ατελιέ της Πώλ, στη λεωφόρο Βιλλιέ.

Απ' την πρώτη φορά, η ζωγάφος ένοιωσε μια ζωηρή συμπάθεια για το χαριτωμένο μοντέλο της. Μά κι' εκείνη της την ανταπέδωσε.

Η κ. ντε Τερνουάρ δε μπορούσε να μένη μαζί τους συνεχώς, γιατί είχε... να παντρεύη τόσο κόσμο! Άφινε λοιπόν εκεί την Κλωντὲτ και ξαναπήγαυε να την πάρη έπειτα από μερικές ώρες.

Η Κλωντὲτ άρχισε να θεωρη σαν δική της το ατελιέ της καινούργιας φίλης της. Έψαχνε τα άλμπουμ, ανασκάλευε τα σχέδιά της, θαύμαζε τα μισοτελειωμένα έργα της.

Της άνοιγε την καρδιά της και της μιλούσε για τα αίσθηματά της και τις συγκινήσεις της.

Μια μέρα, βρήκε μια «σπουδή» που είχε άρχεις άλλοτε η Πώλ και δεν την είχε ά-

ποτελειώσει: Παρίστανε ένα τοπίο της Νορμανδίας, όλο φυσικότητα και ποιήσι. 'Η Κλωντὲτ έμεινε κυτάζοντάς το, συλλογισμένη.

— Τι έχετε, τη ρώτησε η Πώλ, παραξενεμένη. Σας θυμίζει τίποτα, αυτό το τοπίο;

— Μου φέρνει στο νου την έξοχό που αγαπάω... εκεί που μεγάλωσα...

— Στη Νορμανδία;

— Όχι, στην Τουραίν.

— Μά... είχα την έντύπωσι πως τα κτήματα της κ. ντε Τερνουάρ βρίσκονται στη Νορμανδία!

— Της κ. ντε Τερνουάρ;

— Ναί! Της θείας σας... Αυτή δε σ'ας ανάθρεψε, στον πύργο της, αφού πέθαναν οι γονείς σας;

Η Κλωντὲτ κατακόκκινε κι' έμεινε μια στιγμή άύλητη και ταραγμένη.

Είχε θυμηθώ πως η κ. ντε Τερνουάρ την παρουσίασε για άνηψή της, γιατί η ζωγάφος δε θα δεχότανε να φτιάση το πορτραίτο μιας ξένης. Έξ' άλλου, της είχε συστήσει να κρύψη τ' όνομά της, από φόβο μήπως τυχόν μάθη τίποτα η δ'ς ντε Λενίλι και χαλάση έτσι η έκπληξι που σκόπευε να της κάνει.

Μά τώρα η Κλωντὲτ είχε τόσο ντροπιασθή που φανερώθηκε το ψέμα της, ώστε δε μπορούσε να κρύψη τη συγκίνησή της.

Πλησίασε λοιπόν την Πώλ, που την κύταζε με έκπληξι, και της είπε δειλά, σαν να ζητούσε τη συγγνώμη της με την έσομολόγησί της:

— Ακούστε... Δεν τ'α καταφέρνω να λέω ψέμματα, κι' ήταν φυσικό να προβοθώ μια μέρα. Δεν είμαι άνηψή της κυρίας ντε Τερνουάρ. 'Η κυρία αυτή είναι μια καλή κι' άφοσιωμένη φίλη που με προστατεύει...

— Μά γιατί λοιπόν μου είπα αυτό το ψέμα; ρώτησε η Πώλ.

Υποκρινόταν τη θυμωμένη, αλλά χαμογελούσε έσωτερικά, μαντεύοντας κάποιο τρυφερό και συγκινητικό σχέδιο, που άπαιτούσε τη μικρή εκείνη άπατη.

— Ω, σ'ας παρακαλώ, συχωρέστε μας γι' αυτό που κάναμε!... Έχω μείνει όρθω-νη από μικρή και μ' έχει μεγαλώσει μια θεία μου, που την αγαπάω σαν άληθινή μητέρα. Έπωφεληθήκα λοιπόν απ' τη διαμονή μας στο Παρίσι, για να φτιάσω ένα πορτραίτο μου και να της το χαρίσω.

Φοβηθήκαμε όμως πως δε θα δεχόσαστε να διαβάσετε τον πολύτιμο χρόνο σας για μια άγνωστη κοπέλα. Γι' αυτό η κ. ντε Τερνουάρ με παρουσίασε για άνηψή της. Στην πραγματικότητα, η θετή μητέρα μου είναι η δ'ς ντε Λενίλι...

— Η δ'ς ντε Λενίλι;... φώναξε η Πώλ, χλωμαίζοντάς ξαφνικά.

— Ναί. Την ξέρετε;

— Πώς λέγεσθε;...

— Κλωντὲτ ντε Κρουά - Μενίλ.

— Κλωντὲτ!...

Έπαναλαμβάνοντας τ' όνομα αυτό, η Πώλ ένοιωσε την καρδιά της να χοροπηδά μ'εσα στο στήθος της.

Ωστε λοιπόν, ήταν αδελφή της η κοπελίτσα εκείνη, που την είχε συμπαθήσει απ' την άρχή, μ' όλη της την καρδιά, δίχως να την ξέρη!...

Η παρουσία της, τ' όνομά της, είχαν αναστήσει τώρα όλα τα περασμένα, σαν μια όπτασι μπροστά στα μάτια της Πώλ. Θυμήθηκε όσα είχε υποφέρει άλλοτε απ' τη μητροιά της, τα δάκρυα που είχε χύσει, την παρηγοριά που εύρισκε κοντά στη μίς 'Οφέλια και στη μικρότερη αδελφούλα της. Πόσο μακριά όμως ήταν τώρα όλα αυτά! Τα είχαν σβύσει, τα είχαν ξεθαρώσει άλλοι πόνοι, πιο πρόσφατοι και πιο μεγάλοι...

Κύτταζε τρυφερά την Κλωντὲτ που σκυδε το κεφάλι της σαν ένοχη, τρέμοντας και συγκινημένη. Και την ευχαριστούσε απ' τα βάθη της ψυχής της για τα φιλά και τα χάδια που της χάριζε άλλοτε κρυφά, για να την παρηγορήσει, όταν την έβλεπε να κλαίη...

— Ήσυχάστε, παιδί μου... της είπε, προσπαθώντας να μιν τρέμη η φωνή της. Το μικρό αυτό τέχνασμά σας με κολακεύει, γιατί δείχνει πως θεωρούσατε έμένα μόνο κατ'άλληλ'η να ζωγραφίσω το δημοφιλές σας.

Τώρα που αποκαλύφθηκε το μυστικό σας, πρέπει να γίνω συνένόχος σας! Μπορούμε λοιπόν να κουβεντιάσουμε ακόμη πιο

ελεύθερα, γιατί δε θα βαρύνη πιά στη συνείδησι σας η σκέψη πως με ξεγελάτε. Να είσαστε βέβαιη πως θέλω να γίνω μια από τις καλές, τις καλλίτερες φίλες σας!

— Ω, δέχομαι μ' όλη μου την καρδιά! Σας ξέρω από τόσο λίγο καιρό, κι' όμως μου φαίνεται πως σ'ας αγαπούσα πάντα!

— Μιλήστε μου για τα παιδικά σας χρόνια. Θυμόσαστε ακόμη τον πατέρα σας;

— Τα χαρακτηριστικά του διατηρούνται άόριστα, άχνά μ'εσ' στη μνήμη μου. Ου μ'αμαι όμως την καλωσύνη του, τα χάδια του και τα φιλά του... Μου φαίνεται πως τον βασιλεύανε κάποιες κρυφές θλίψεις, πως ξεσκίζανε την καρδιά του, και ζητούσε παρηγοριά σ'ε μένα.

— Κρυφές θλίψεις, είπατε;

— Ναί. Όπως μου έχουν πη, καταστράφηκε οικονομικά, με άποτυχημένες έπιχειρήσεις. Φαίνεται λοιπόν πως το πρόβλεπε από τότε...

— Είπατε ότι ο πύργος που γεννηθήκατε, βρίσκεται στην Τουραίν;

— Ναί, κοντά στο Μονλουί. Μου φαίνεται δε πως θυμάμαι και τις παραμικρότερες λεπτομέρειές του... το πάρκο με τα ψηλά δέντρα και τις φαρδείες άλλες... Ένα χαριτωμένο μονοπάτι που κατέληγε σ'ε μια μικρή πορτίτσα... 'Απ' αυτή την πόρτα πηγαίνα την Κυριακή στη λειτουργία.

Θυμάμαι πως είχε καλή το κλειδί της, αλλά το ξαναβρήκαμε μια μέρα μέσα σ'ε κάποια κομψά δέντρο.

Μά κι' η Πώλ επίσης θυμότανε τη μικρή εκείνη πόρτα του πάρκου, απ' όπου έβγαυε κρυφά για να πάν να προσευχηθώ πάνω στον τάφο της μητέρας της!

Προσπάθησε ώστόσο να κρύψη τη συγκίνησή της κι' είπε, έτσι στην τύχη:

— Ωστε περνούσατε συνήθως απ' αυτή την πορτίτσα;

— Ναί... Τόκανα άλλωστε για να θυμάμαι τη μεγάλη μου αδελφή, που άκολουθούσε κι' αυτή το ίδιο μονοπάτι.

— Την αδελφή σας;... πρόφερε πνιγμένη η Πώλ.

— Ο πατέρας μου είχε άλλη μια κόρη, απ' τον πρώτο γάμο του. Τη λέγανε Πωλίν.

— Καί... τη θυμόσαστε;

— Τη θυμάμαι όπως θυμόμαστε τους άγγέλους που έρχονται κάποτε στο όνειρά μας! Ήταν όμορφη... και μ' αγαπούσε πολύ. Μ' άγκάλιαζε, με φιλούσε... Μά ήταν πάντα θλιμμένη, έκλαιγε συχνά.

— Και τί άπόγινε;

— Είχα άρρωστήσει κάποτε βαρεία. Όταν έγινα καλά, δεν την ξαναείδα πιά. Μου είπαν πως είχε πεθάνει. Μου άπαγορεύανε μάλιστα να τη σκέπτομαι, για να μη στενοχωριέμαι, γιατί ήμουν άδύνατη ακόμη απ' την άρρώστεια. Μά μου ήταν άδύνατο! Κάθε Κυριακή, πηγαίνα να προσευχηθώ στον οικογενειακό τάφο μας, όπου την είχαν θάψει κι' αυτήν, και παρακαλούσα το Θεό να την έχη κοντά του, στον ουρανό.

Παρ' όλες τις προσπάθειές της, η Πώλ δε μπορούσε πιά να κρατήση τη συγκίνησή της. Δάκρυα αναβλύσαν απ' τα μάτια της και κύλησαν στα μάγουλά της.

— Κλαίτε; της είπε έκπληκτη η Κλωντὲτ. Σας λύπησα τόσο πολύ, μ' αυτά που σ'ας διηγήθηκα;

— Όχι, όχι, καθόλου! Είναι δάκρυα εύτυχίας, αυτά... Τα λόγια σας έπληνσαν και σ'ε μένα παλιν έαναμνήσεις... Μεγάλωσα κι' εγώ στην Τουραίν, σ'ε ένα πύργο, κοντά στο ποτάμι... Ήμουν η μεγαλύτερη αδελφή μιας ξανθής κοπελίτσας, που με δ'εληφ'ε μιάς ξανθής κοπελίτσας, γιατί ύπαρηγορούσε με τα φιλά της... γιατί ύποφερα πολύ, ήμουν πολύ δυστυχισμένη!... Ήσαστε δυστυχισμένη;... Ίσως δεν είχατε μητέρα...

— Όχι Κι' η άγάπη της αδερφούλας μου ήταν η μόνη που γέμισε την άδειαν καρδιά μου... Μια μέρα όμως άρρώστησε. Έπρόκειτο να με χωρίσουμε για πάντα απ' αυτήν... Έφυγα τότε απ' τον πύργο... κι' έγινα η Πώλ Σαντεναί!

— Κι' η αδερφούλα σας που σ'ας αγαπούσε;... τι έκανε, όταν δε σ'ας ξαναείδε; — Της είπαμε πως είχα πεθάνει, πηγαί-εϊπαν και σ'ε σας, Κι' όπως έσείε, πηγαί-νε κι' αυτή κάθε μέρα να προσευχηθώ στον τάφο, όπου νομίζε πως με είχαν θάψει.

Η Κλωντὲτ κύτταζε σαστισμένη τη νέα γυναίκα, που συνώδεψε τις τελευταίες λε-

ξεις της μ' ένα σπαρακτικό λυγμό. Ύστερα η Πώλ σηκώθηκε ξαφνικά, έπιασε απ' το χέρι την κοπέλα και την πήρε μαζί της, έξω απ' το ατελιέ.

Άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της, όπου δεν είχε ξαναμπή ποτέ άλλοτε η Κλωντὲτ. Άναστατωμένη, άνικνη να προφέρη λέξι, άπλωσε το χέρι της και της έδειξε ένα πίνακα, κρεμασμένο στον αντίκρυ τοίχο.

Ήταν το «Μάθημα φιλανθρωπίας», το έργο για το οποίο είχε ποζάρει η Κλωντὲτ πριν από δώδεκα χρόνια. Το είχε πάρει μαζί της η Κλωνί, φεύγοντας απ' τον πύργο, για να της θυμίση την αγαπημένη μικρούλα που δε θα την ξαναέβλεπε ποτέ πιά.

Όρθια τώρα μπροστά σ' αυτό τον πίνακα, η Κλωντὲτ φαινόταν να πιέζη τη μνήμη της, για να θυμηθώ...

— Μά ναί... ναί! Ψιθύρισε. Την ξέρω, αυτή την εικόνα... τη θυμάμαι!... Τη ζωγράφιζε η μεγάλη αδελφή μου, η Πωλίν, την ημέρα που έπεσε άρρωστη... Και το παιδί αυτό που δίνει έλεημοσύνη στους φτωχούς χωριάτες... Είμ' εγώ!... ναί, εγώ!...

Έμπηξε μια φωνή και στράφηκε στην Πώλ, που ήταν λαχναρισμένη απ' τη συγκίνηση.

— Μά τότε λοιπόν είσαστε... είσαι...

— Η αδελφή σου, Κλωντὲτ μου! Ναί, η αδελφή σου, που σ' αγαπάει και θα σ' αγαπάη πάντα!

Κι' η Πώλ, άνοίγοντας την άγκαλιά της, έσφιξε μέσα την κοπέλα, που έκλαιγε και μουμούριζε, ανάμεσα στα τρελλά φιλά που έδινε κι' έπαιρνε:

— Αδερφούλα μου!... Αδερφούλα μου!... Ζ'.

Άποκάλυψι

Ποτέ άλλοτε η καρδιά της Πώλ Σαντεναί δεν είχε γνωρίσει τα γλυκά και βαθεία αίσθηματα που την γέμιζαν απ' την ημέρα που είχε ξαναβρή την αδελφή της.

Διψούσε για στοργή, σαν τον άρρωστο που στον πυρετό του άναζητεί άπληστα το εύεργετικό ποτό που θα του φέρη λίγη δροσιά.

Η Κλωντὲτ θαύμαζε την Πώλ, τη μεγάλη ζωγάφο, τη ρωτούσε για τα μυστικά της τέχνης της, της έξεδώνανε μ' άφέλεια την περηφάνεια της που είχε για αδελφή μια τέτοια διασημότητα. και προπάντων της έπαναλάμβανε πως την αγαπούσε μ' όλη της την καρδιά.

Πρέπει να τα όμολογήσω όλα στη δ'δα ντε Λενίλι, της είπε μια μέρα. Μου

φαίνεται κακό να έχω μια τόσο μεγάλη εύτυχια μέσα στην καρδιά μου και να μη την έμπιστεύωμαι σ' εκείνη που ύπάρξε άληθινή μητέρα για μένα, μ' όλη της την ψυχή!

— Έχεις δίκιο, άπάντησε η Πώλ συλλογισμένη. Μά έχει τέτοια γοητεία αυτή η κρυφή άγάπη μας! Κάνε μου τη χάρι να κρατήσης μερικές μέρες ακόμη το μυστικό μας!

Η Πώλ δοκίμαζε μια σκληρή άγωνία κι' αδεβαδίτητα.

Τι νάχαν πη άραγε άλλοτε ο πατέρας της κι' η μητροιά της στη δ'δα ντε Λενίλι για την έξαφάνισή της; Μήπως η γεροντοκόρη την νόμιζε νεκρή, όπως κι' η Κλωντὲτ ως τότε;

Η ηξέρε πως ζούσε; Καί, στην περίπτωση αυτή, με πόσες συκοφαντίες θα την είχαν φορτώσει, η μητροιά της που τη μιλούσε κι' ο αδιάφορος και ένοχος πατέρας της που την είχε κάμει τόσο να υποφέρει;

Αν είχε σχηματίσει λαθασμένη και καθ' αντίληψι γι' αυτήν, η δ'ς ντε Λενίλι θα προσπαθούσε άσφαλώς να χωρίση τις δυο αδελφές.

Όστόσο η Πώλ θυμότανε πως άλλοτε, όταν ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι, η δ'ς ντε Λενίλι της είχε δείξει μια κάποια συμπάθεια που την είχε συμπνεέσει για την έγκατάλειψή της, προδίδοντας το θλιβερό τέλος του άνισου άγωνα της.

Ένα άπόγεμα, χωρίς, η Κλωντὲτ ήταν μόνη της στο σαλόνι κι' η δ'ς ντε Λενίλι βρισκότανε στην κάμαρά της, όταν έφτασε η κ. ντε Τερνουάρ.

— Έρχεσθε να με πάρετε, αγαπητή κυρία; τη ρώτησε ζωηρά η Κλωντὲτ.

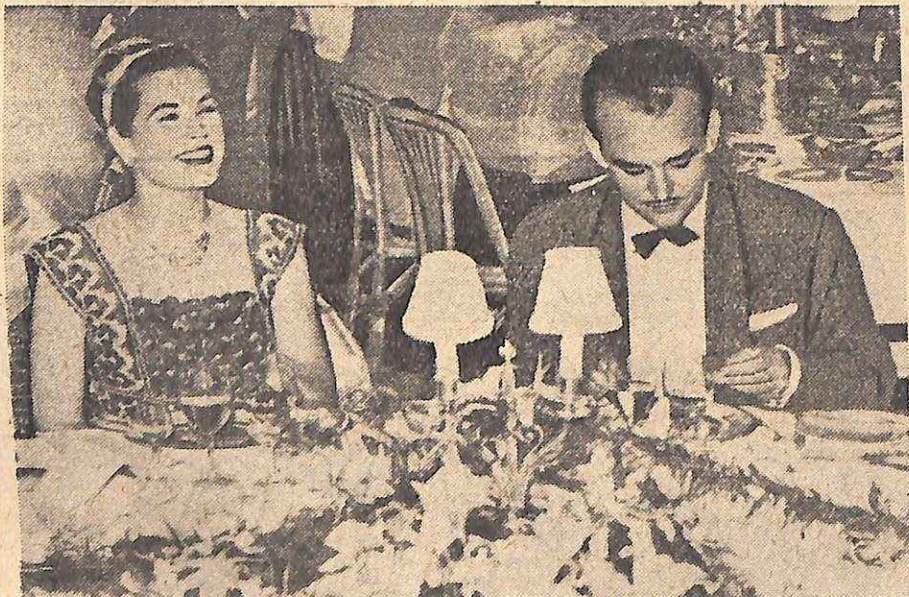
— Όχι εσάς, μικρή μου, αλλά την καλή μου φίλη...

— Τη δ'δα ντε Λενίλι;...

— Ναί. Σας φαίνεται παράξενο; Μά έχω να σ'ας άναγγείλω είδησις πολύν σπουδαίες!

Σ' πρώτον, το πορτραίτο σας βρίσκεται στο σπίτι μου! Πήγα η ίδια σήμερα το πρωί να το πάρω απ' τη μεγάλη μας ζωγάφο. Μολοντί ήθελε να προσθέση ακόμη μερικές πινελιές, εγώ βρήκα το έργο της ωραιότατο και την παρακάλεσα να μ' άφήση να το πάρω. Το βάλουμε στο κάδρο, που το είχαμε ήδη έτοιμο από καιρό. Σε μια ώρα, πρόκειται να το φέρουν εδώ. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί θέλω να πάρω μαζί μου τη δ'δα ντε Λενίλι, ώστε να μη βρίσκεται εδώ τότε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΓΚΡΕΝΣ ΚΕΛΛΥ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΚΟΜΨΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ

Το πριγκηπικό ζευγος του Μονακό διέκοψε για μερικές μέρες την παραμονή του στην Ελβετία, όπου παραθερίζει, για να περάσει σε μια μεγάλη κοσμική έορτη υπέρ του Έρυθρου Σ ταιριού του Μονακό. Όλοι πρόσεξαν εκεί πως η πριγκηπισσα Γκρένς, η οποία φορούσε μια υπέροχη όργάντζα, έχασε την κομψή σιλουέτα, που μ'ας ήταν γνωστή από τα τελευταία της φιλμ και ότι έχει παχύνει αισθητά. Το γεγονός είναι ότι από τον καιρό που έγινε μητέρα, η Γκρένς δεν φροντίζει πια τον έαυτό της, όπως άλλοτε. Η κορούλα της, Καρολίνα, έχει συγκεντρώσει όλες τις φροντίδες της.

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ

Τα πεντάδυμα Ντιλιτζέντι, που γνωστά ως «πεντάδυμα της Αργεντινής», ξαναεμφάνισαν στο Μπουένος Άϊρες, ύστερα από πολυήμερη χωρισμά, για να περάσουν μαζί τις διακοπές τους. Τα πεντάδυμα, που είναι σήμερα 14 χρόνων, φορούν σε διάφορα σχολία από εδώ και έξη χρόνια, γιατί ο ταίριος τους θέλει έτσι, με τον χωρισμό αυτόν, να διαμορφώση το καθενα από τα πέντε ταξίδια του διαφορετικό χαρακτηρισμό και όχι να επαναλαμβάνει το ένα από τ' άλλο, όπως συνέβη με τα πεντάδυμα του Καναδά. Στη φωτογραφία μας έξ' άριστοτέρων ό Φράνκο, η Μαρία, Έστερ (που θεωρείται η πιο όμορφη), η Μαρία - Φερνάντα, η Μαρία - Χριστίνα και ο Χουάν - Κάρλος, (που θεωρείται ο πιο ζωηρός).

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ανταρσία

Η Ελπίδοφόρος Α. Ο.Υ. ή, είναι μία κοπέλλα 18 ετών. Έχει τελειώσει το γυμνάσιο και ανήκει σε άστική οικογένεια. Ο πατέρας της είναι ανώτερος δημόσιος υπάλληλος και η μητέρα της επίσης έχει κάποια ανώτερη θέση σε τράπεζα.

Η μικρή ακόμη «Ελπιδοφόρος» Α.Ο.Υ. όμως σήκωσε σημαία ανεξαρτησίας και δε θέλει να ακούσει στους γονείς της. Γυρίζει σπινί της όποτε θέλει, τρώει όποτε της φέρσει, και δεν ακούει καμιά συμβουλή. Παρ' όλες τις υποδείξεις του πατέρα της να συνεχίσει τις σπουδές της, να μαζευτεί σπίτι της, να κοιμηθεί, αυτή απαντά στερεότυπα: «Θα κάνω ό,τι θέλω εγώ!»

Αυτά μου γράφει ο δυστυχισμένος πατέρας της και πληροφορήσει μάλλον την κόρη του ότι ζήτησε τη συμβουλή μου με το παραπάνω ψευδώνυμο, επειδή ξέρει ότι η κόρη του είναι άνωγνώστρια του περιοδικού μας.

Εύχομαι να διαδοση την απάντησή μου ή «Ελπιδοφόρος Α.Ο.Υ.», γιατί έχω να της πω δυο σοφά λόγια.

Όσοι θέλουν να παραβιάσουν τους νόμους της φύσεως και να επανακαταστήσουν προς την παράδοσι, χτύπησαν το κεφάλι τους και το μάτωσαν επάνω. Μία κοπέλλα 18 ετών, που και να μορφώθηκε, δε μπορεί να γίνει πειρα παράδοσι αλάνω που έχει ο πατέρας της. Ασφαλώς την έφεραν στο σημείο της ανταρσίας οι κακές συναναστροφές και για να δικαιολογήσει τη στάση της, το ρίχνει στην ελευθερία του ατόμου. Η ελευθερία του ατόμου όμως δεν υπάρχει έξω από το πλαίσιο της οικογένειας και της κοινωνίας. Κακώς έχει καταλάβει τον όρισμό, και κακή χρήση κάνει της ελευθερίας της. Δεν υπάρχει ατομικό που να μην έχει ανάγκη άλλου, ακόμη και ο αυτή τη ζούγκλα! Ας ξέρη, λοιπόν, την ελευθερία της να την έχει πάντοτε όταν την αναζητήσει μέσα στην αγάπη της οικογένειας της.

Μια δούλο τ' υψίστην, τ' ης ζ' ο ης: Σας συγχώρω, που έχετε το θαρρος της γνώμης σας. Η περίπτωση σας αυτή τη φορά είναι πολύ δύσκολη, γιατί δεν προέρχεται από σας, αλλά από άνθρωπο ανήθικο. Έσεις σαν μία απειρη κι' αδύνατη, παρασυρθήκατε από μία στιγμή έντυπώσεων και πλάσατε κάποιο όνειρο. Θέλοντας να εκμεταλλευτεί, εκείνος, το όνειρό σας, προσποιήθηκε το δυστυχισμένο για να προκαλέσει και τον όκτο σας. «Τον καυμένο!» συλλογισθήκατε και ταυτόχρονα αναλάβετε να τον παρηγορήσετε. Είστε όμως φρόνιμο κορίτσι, ανώτερη σε σκέψεις και καθαρή στη ψυχή, και σκεφθήκατε πάλι άμεσως: Αυτός όμως έχει υποχρεώσεις, γυναίκα. Πιθανόν να είναι ο ίδιος η αιτία,

Μάθετε, αν είναι αξιος για σας! Για να βεβαιωθείτε, λοιπόν, να του πείτε ότι η αξιοπρέπειά σας δεν επιτρέπει να εκτίθεστε κι' οτι θα ήσαστε πιο ευτυχισμένη, αν βραβεύατε την ευτυχία σας στην ευχή των γονέων σας και των γονέων του. Έτσι, θα εξακριβώσετε κι' αν σας αγαπά, γιατί θα δεχτεί άμεσως να επικοινωνήσει με τους δικούς σας, οι οποίοι, τότε, θα ζητήσουν και πληροφορίες για το άτομό του.

Ν.Τ.Ι.Σ.Ε.Τ.Ο.: Μπερδέψατε μόνοι σας, τόσο πολύ τα πράγματα, που δε χωρεί πια κανένας διαταγμός να πάρει την απόφαση να εκπληρώσετε το καθήκον σας. Η γυναίκα αυτή την παντρεύτηκε από όκτο και όχι από άγαπη. Προσπαθήσατε να την πείσετε, προσπαθήσατε να την καλύψετε στα μάτια, προ κόσμου και να της δώσετε ένα τιμίο όνομα. Δεν εθύνεστε, αν πάρετε εθύς άμεσως το διαζύγιο και τρέξετε να αποκαταστήσετε την τιμή της άλλης που εξαρτάται πια από σας.

Φανείτε τίμιος άντρας, αφού έξ' άλλου, σεις μπερδέψατε την κατάσταση με παράλογα τολμήματα, και με υποσχέσεις.

Πάντα βουρκωμένο: Ούτε τον έξωτερικό πρέπει να πάτε, ούτε να λείψετε από τη γυναίκα σας μία στιγμή, εκτός αν θέλετε να τη ρίξετε μόνοι σας, με τη συμπεριφορά σας, στην απελπισία της απίστίας.

Φανίνατε πως κακώς κανονίσατε τη συζυγική ζωή σας από την αρχή. Αδυνατίσατε το ενδιαφέρον σας, την περιφρονούσατε αφύπνως, την μόνιμη, και παρ' όλο που λέτε πως την αγαπάτε, δεν της προσφέρατε την οικογενειακή εκείνη ατμόσφαιρα που της χρειαζόταν. Δεν τη λογαριάσατε ως σύντροφο.

Μιά λύσις υπάρχει, αν σας βοηθούν τα μέσα: Να την πάρετε και να φύγετε. Ν' αλλάξετε περιβάλλον, να θυμηθείτε τα παλιά, την έρωτική σας ευτυχία και ν' αρχίσετε μία νέα ζωή, χωρίς ύπονοις και καχυποψίες.

Σ.Ο.Ν.Ι.Α.: Από αυτοκινητικό δυστύχημα πέθανε ο άρραβωνιστικός σας, και δεν ξέρετε τί να κάνετε. Να τον κλάψετε, να

λυπηθείτε, να πειθήσετε, κι' επιπλέον, σαν νέο κορίτσι που είστε κι' έχετε υποχρεώσεις στον εαυτό σας, στην οικογένειά σας και στην κοινωνία, να παντρευτείτε ένα καλό νέο, που να σας αγαπάει και να τον αγαπήσετε και σεις. Δε μπορείτε να φέρετε αλάνω το πένθος στην ψυχή σας, γιατί θα κάνετε δυστυχισμένο τον άντρα σας και τα παιδιά σας.

Ν.Π.Ζ.Ι.Ρ.Ε.Α.Ν.: Η ιστορία σας δεν είναι παράδειση, όπως γράφετε. Είναι μία ιστορία πολύ απλή και έχει όλα τα στοιχεία να εξελιχθεί σε ένα ευτυχισμένο γάμο.

Αυτός καταλαβαίνει ότι τον αγαπάτε. Σας αγαπά κι' εκείνος. Άλλωστε δε θ' έκανε κουβέντα στη μητέρα του, για σας. Γι' αυτό, θα ήταν προτιμώτερο να τον αφήσετε να ενεργήσει μόνος του, κι' όταν θαφεί η ώρα να πητε και σεις το «ναί» στη μητέρα του, που θαφεί η ώρα της ζήτησης από τους δικούς σας.

Γι' αυτό, μην περιμένετε αλλήλως, ούτε να επιταχύνετε, σεις, τα πράγματα.

Μ.Ι.Α.Α.Ν.Α.Π.Ο.Φ.Α.Σ.Ι.Σ.Τ.Η.Ν.Ε.: Δε λέγω να τον παντρευτείτε από όκτο — γιατί όπως καλώς λέγεται δε μπορεί να γίνει γάμος ευτυχισμένος, όταν κι' εσείς δε μπορείτε να ανταποκριθείτε στα αισθήματά του. Δε μπορεί, ούτε να αποκλείσω μία πιθανή μελλοντική ευτυχία σας, επειδή αυτός ο άνθρωπος είναι να του λείπει ένα μάτι. Σας αγαπά τόσο πολύ! Το σπουδαίο είναι η εύγνηση της ψυχής του, η καλή του καρδιά, το ενδιαφέρον του για σας. Τα συλλογιστήκατε αυτά; Ρίξτε μία ματιά στις διάφορες οικογένειες, αντιληφθήκατε την ιδιαίτερη ζωή τους;

Είναι πολύ δύσκολο πρόβλημα ο γάμος, και συχνά αποτυγχάνει, γιατί στα κορίτσια δεν πηγαίνει διόλου η σκέψη τους πέρα από την εξωτερική εμφάνιση ενός νέου. «Αν είναι ακατάστατος στη ζωή του δεν τον ξέρουν, αποφεύγουν μάλλον να το μάθουν, μη χαλάσει η ατακτική τους καλή χαρή το άραο όνειρο που κάνουν για το μέλλον τους. Σκεφτείτε, λοιπόν, πού πολύ, ρωτήστε γι' αυτόν, μάθετε ποιά είναι η κοινωνική θέση του, πληροφορηθείτε για τα προτερήματά του και τα ελαττώματά του και τότε αποφασίστε χωρίς να βιαστήτε.

Γ.Α.Ρ.Ι.Α.33: «Σας γράφω από ένα γραφικό χωριό, που πρόκειται να εγκαταλείψω. Θέλω να γίνει καλογριά. Είμαι νέα 25 ετών κι' έχω σκοπό να μπά σε μοναστήρι. Αφίνα πίσω μου μία γιαγιά και μία αδελφούλα μικρή...» μου γράφετε.

Ρωτάτε, λοιπόν, τι πρέπει να κάνετε! Δε θέλω να σας υποδείξω ποιά είναι το καθήκον μιας γυναίκας έναντι της κοινωνίας, ποιά είναι ο προορισμός της, τον οποίο υποβείζει αυτός ο ίδιος ο Θεός. Γιατί, σε καμιά μέρα των λόγων του Κυρίου δεν αναφέρεται, ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε γέροντας και ανήλικα στην τύχη τους, ούτε μας παρατρύνει ο Κύριος να κλεινόμαστε σε μοναστήρια. Ο Κύριος θέλει από μας έργα αγάπης, και τα έργα αγάπης, σεις, τα περιφρονείτε, επομένως περιφρονείτε τον Κύριο. Τότε πως θέλετε λοιπόν να γίνετε «οπαδοί του»;

Μάθετε ότι τέτοιους οπαδούς δεν τους θέλει ο Κύριος, ούτε τους συγχωρεί ποτέ.

MIPANTA

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΔΕΧΕΤΑΙ 11-1 & 5-7 μ.μ.
Επί της οδού ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάρδος οδού Διδότου)
Τηλέφ. 612-515

ΟΙ 3 ΧΗΡΕΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κ' οι δυο αδελφές, η Πέννη κι' η Τζέικ Χούντ, είχαν ένα κοινό γνώριμο: Έδιναν μεγάλη σημασία στα λεφτά, όμως για να τα αποταμιεύουν, άλλα για να γλεντήνε μ' αυτά τη ζωή τους.

Όταν χήρεψαν κι' οι δυο, από πολύ νέες, πήγαν να μείνουν στο μέγαρο του πατέρα τους. Ο γέρο-Χούντ ήταν πλούσιος και τους έδινε πρόθυμα όσα του ζητούσαν. «Υστερ» από λίγο καιρό όμως ξαναπαντρεύτηκε. Κι' οι δυο αδελφές άρχισαν ένα ανοικτό πόλεμο με τη μητριά τους, μία γυναίκα με δυνατό χαρακτήρα. Ο Χούντ εύρισκε το μπλε του, ανάμεσα στα διασταυρούμενα πυρά τους. Ήσυχασε μονάχα όταν τον πήρε ο Θεός κοντά του.

Ένα βράδυ, λίγο καιρό μετά το θάνατο του πατέρα τους, η Πέννη κι' η Τζέικ είδονόθηκαν από την καμινέρια πως ήθελε να τους μιλήσει ο κ. Στρέικ, ο δικηγόρος της οικογένειας.

Τις περιμένα στο μεγάλο σαλόνι και τις υποδέχτηκε μ' ένα άσυνθιστα σοβαρό ύφος. Σε λίγα λεπτά μίλησε κι' η μητριά τους, θανόντας εξανταμένη κι' ακουμπούσε στο μπράτσο του δικηγόρου Μπένεντικτ, που οικογενειακού γιατρού τους. Κάθισαν όλοι, κι' ο γιατρός άρχισε να λέει στις δυο αδελφές: «Την περασμένη βδομάδα, η μητριά σας πρεσά στο «στρείο» μου για μία γενική εξέταση, όπως συνηθίζει να κάνει, δύο φορές το χρόνο. Τη βρήκα όμως έρως άρρωστη, για πρώτη φορά μέσα σε όκτα χρόνια. Μου είπε πως την είχαν δηλητηριάσει! Δεν το πίστεψα στην αρχή. Άλλ' επειδή επέμενε, την υπέβαλα σε υφιστάμενα εργαστηριακά εξετάσεις κι' εξακριβώσα ότι είχε δίκιο!

Η Πέννη κι' η Τζέικ είχαν κλωμιάσει. «Από τώρα και στο εξής, θα εξετάζω κάθε μέρα τη μητριά σας, πρόσθεσε ξερά ο γιατρός. Σας το λέω για να το ξέρετε...»

Πήρε ύστερα το λόγο ο Στρέικ. «Συμφωνώ με τη διαθήκη του πατέρα σας, είπε, καθεμιά από τις δυο σας παίρνει ένα μικρό μερίδιο απ' τα εισοδήματά της περιουσίας του. Ολόκληρη σκεδόν η περιουσία ανήκει στη μητριά σας, εφόσον θα βρίσκεται στη ζωή. Μετά το θάνατό της, θα κληρονομήσετε 2 εκατομμύρια δολάρια κι' καθεμιά σας.

Μ' άλλα λόγια, είσατε τα μόνα πρόσωπα που έχετε να ωφεληθείτε απ' το θάνατο της μητριάς σας... Ο πατέρας προείδοινα το δικό μου Μπένεντικτ και την πιας Χούντ, αν επαναληφθεί αυτό που συνέβη ήδη, θα είδονόπως την αστυνομία!

Γιατί δεν την είδονόπως από τώρα; φώναξε η Πέννη.

Γιατί είσατε κι' οι δυο πολύ έξυπνες και θα τα χεξε κανονίσει ασφαλώς όλα! απάντησε η μητριά μ' ένα άκνο χαμόγελο. Θάρρετε να σας διώξω απ' αυτό το σπίτι, δυστυχώς όμως δε μου το επιτρέπει η διαθήκη του πατέρα σας... Καταλαβαίνω την ανυπομονησία σας να απαλλαγείτε από μένα, για να ζήσετε όπως ονειρεύεστε και να μπορέσετε να ξαναπαντρευτείτε, με τα λεφτά που θα κληρονομήσετε. Σας πληροφόρη όμως ότι οι γονείς μου κι' οι πρόγονοί μου έφτασαν σκεδόν τα 100 χρόνια. Κι' ο δόκτωρ Μπένεντικτ βρίσκει ότι μπορεί να ζήσω άλλα 30 χρόνια το λιγώτερο. Αναγκαστικά λοιπόν, θα περιμένετε ως τότε...

«Στο μεταξύ, θα λάβω τα μέτρα μου για να μην πεθάνω πρό της ώρας μου! Μία βδομάδα αργότερα, ο ντεκτεβίτ Έλλερν Κουήν καθότανε δίπλα στο κρεβάτι της κ. Χούντ. Δεξιά κι' αριστερά στέκονταν ο γιατρός κι' ο δικηγόρος.

Η κ. Χούντ είχε ξαναδηλητηριασθεί! Εύτυχώς, είχε προλάβει ο δόκτωρ Μπένεντικτ να την ελεήσει, πριν πεθάνει. Ας δοούμε λοιπόν τις προφυλάξεις που έχετε πάρει, είπε ο ντεκτεβίτ. Βάλατε κάγκελα στα παράθυρα της καμινέριας και κλειδούρια για κλειδούρια στην πόρτα, που το κλειδί της το κρατάτε πάντα πάνω σας. Αγοράζετε η ίδια τα φαγητά σας, τα μαγειρεύετε εδω μέσα και τα τρώτε μόνη σας. Προμηθευθήκατε καινούργια μαγειρικά σκεύη, πιάτα, ποτήρια... Συνεπώς, το δηλητήριο δε μπορούσε να περιεχόταν στο φαγητό σας, ούτε στα σερβίτσια που μεταχειριζόσασταν.

Αγοράσατε επίσης καινούργια οδοντόβουρτσες και οδοντόκρεμα. Δεν παίρνετε κανένα φάρμακο. Πίνετε μόνο νερό, απ' τη βρύση που έχετε εγκαταστήσει στην καμινέρια σας. Δεν καπνίζετε, δεν τρώτε γλυκά, δε χρησιμοποιείτε καλλυντικά... Πώς σας δώσανε λοιπόν το δηλητήριο; Αυτό είναι το πρόβλημα! παρατήρησε ο Στρέικ. Κι' επειδή ακριβώς πρόκειται για μία τόσο σκοτεινή υπόθεση, προτιμάμε να καλέσουμε σ' ε, κ. Κουήν, αντί για την αστυνομία. Ο ντεκτεβίτ κούνησε το κεφάλι του και βγήκε απ' το δωμάτιο μαζί με τους δυο άντρες.

Δε μας μένει παρά μία λύση, δε θάταν άσχημο να κακ. Χούντ δηλητηριάζεται καλημέρα σας!

Λέσατε ένα ψυχάτρο... Καλημέρα βρίσκονταν πάλι στην κρεβατοκάμαρα της Σάρας Χούντ. Η γρη καρία είχε πεθάνει, δηλητηριασμένη!

«Πρόκειται γι' αυτοκτονία!» ήταν η πρώτη σκέψη του Κουήν. «Ρωτάω δε μπορούσε να ήταν αυτοκτονία. Όσο κι' αν έφαζε ή αστυνομία, δε βρήκε ποτένα υπολείμματα δηλητηρίου, ούτε το δοχείο που το περιείχε. Ο Κουήν βεβαιώθηκε κι' ο ίδιος γι' αυτό. Άνέκρινε τους υπηρέτες, τις δυο αδελφές, αλλά δε

μπορούσε να ανακαλύψει τίποτε απολύτως. Το πρόβλημα αυτό βασάνιζε το μυαλό του δυο ολόκληρες μέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έτρωγε, δεν κοιμόταν. Πηγαίνονταν στην καμινέρια του, νευρισμένος με τον εαυτό του που άποδεκνύταν ανικανός.

Στο τέλος, η μητέρα του τον έπιασε διά της βίας απ' το κέρι, τον ζάλωσε στο κρεβάτι και τον θερμόμετρησε. «Καλά τάλεγα εγώ! γκρίνιασε. Έσο άρρωστος απ' τη στενοχώρια σου, παιδί μου! Έχεις 38 πυρετό...

Σαφνικά, ο Κουήν πετάχτηκε απ' το κρεβάτι, σαν τρελλός. Πήρε στο τηλέφωνο το δικηγόρο Στρέικ και του είπε:

«Πηγαίνετε άμεσως στο σπίτι των Χούντ. Ειδοποιήστε και το γιατρό... Θα σας συναντήσω εκεί. Ναί, τώρα ξέρω πως δηλητηριάσθηκε η Σάρα Χούντ!

Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι στο σαλόνι του μεγάρου, ο ντεκτεβίτ κτύπησε την Πέννη και τη Τζέικ και τις ρώτησε απότομα:

«Ποιά απ' τις δυο σας σκοπεύει να παντρευτεί το δόκτωρ Μπένεντικτ;»

«Μά ναί, έπρεπε να το σκεφθώ απ' την αρχή. Έσεις οι δυο είσατε οι μόνες που είκατε συμφέρον να πεθάνει η μητριά σας, κι' ο γιατρός της ήταν ο μόνος που μπορούσε να τη δηλητηριάσει!

Πως το κατάφερε; Θα σας το πω άμεσως... Η Σάρα Χούντ παρουσίασε τα πρώτα συμπτώματα δηλητηρίασεως μετά την τακτική εξέτασή της από σας, γιατρέ! Υστερὰ δηλώσατε πως θα την εξέταζε κάθε μέρα...

Πως άρχιζε όμως κάθε ιατρική εξέταση; Με τη θερμόμετρησι του άρρωστού. «Σας ήταν λοιπόν εύκολο, γιατρέ, να τη δηλητηριάσετε, αλειφοντας με

Σαφνικά ο Κουήν πετάχτηκε από το κρεβάτι και πήρε στο τηλέφωνο το δικηγόρο Στρέικ...

Δηλητήριο το θερμόμετρο με το οποίο παίρνате τη θερμοκρασία της απ' το στόμα! Η νεκρική κλωμιά κι' η απελπισμένη έκφραση του γιατρού και της Πέννης αποτελούσαν την καλύτερη επιβεβαίωση της άνοχης τους...

ΕΛΛΕΡΥ ΚΟΥΗΝ

«Καταζητείται» ο φυλακισμένος

Η αστυνομία του Θρόνο (Ηνωμ. Πολιτείες) συγκέντρωσε και δημοσίευσε, στον κατάλογο των «καταζητούμενων» προσώπων, πλείους λεπτομέρειες για κάποιον Βέρνον Γουώρντ, κατηγορούμενο ότι οδηγούσε αυτοκίνητο ενώ ήταν μεθυμένος. «Ε-σπευσε όμως να σβύσει τ' όνομά του και την περιγραφή του απ' τον κατάλογο αυτό, όταν έμαθε ότι ο «καταζητούμενος» είχε ήδη συλληφθεί, είχε καταδικασθεί και βρίσκονταν στη φυλακή!

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΡΙΖΕΥΘΗΝΗ - ΑΝΑΓΗΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mrs KASTRIOTIS
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΚΕΙΡΟΝΕΥΣΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΧΑΛΔΑΝΑΚΗ 612-010

Ο κ. Ρόμπερτς χρησιμοποιεί τους μικρούς κροκοδείλους ως δόλωμα, για να τραβήξει τους μεγάλους.

ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ!

Τα κατερθώματα ενός λευκού κυνηγού στην Κένυα

Στη λίμνη Μπαρόνγκο, της Κένυα, έχει εγκαταστήσει το πεδίο των επιχειρήσεών του ένας από τους τολμηρότερους κυνηγούς κροκοδείλων του κόσμου. Πρόκειται για τον λευκό κ. Ρόμπερτς, που τις περισσότερες φορές δεν χρησιμοποιεί όπλα, για να σκοτώσει τους κροκοδείλους, αλλά ενοχλεί σχεδόν σε πάλη σώμα με σώμα, με τα έρπεντα αυτά και τα σκοτώνει με τα χέρια του!...

Ο «Αμερικανός φωτογράφος Ρόμπερτ Χάλμι» άκουσε να μιλάει για τον παρακάτω αυτό κυνηγό της ζούγκλας της Κένυα, που οι Ιθαγενείς τον αποκαλούν «Ταρκζάν» και απέφασε να τον επισκεφθεί. Τον βρήκε στο μικρό χωριό των Ιθαγενών, από όπου κάνει τις κυνηγητικές εξορμήσεις του και με την πρώτη ματιά διαπίστωσε ότι δεν του έχει δοθεί άλλα ο χαρακτηρισμός του Ταρκζάν! Είναι ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, που κυκλοφορεί συνήθως μ' ένα κοντό παντελονάκι και ένα μαχαίρι στη μέση του και ξέρει πολλά μυστικά της ζούγκλας.

Από το σύγχρονο αυτό Ταρκζάν, λοιπόν, έμαθε ο κ. Χάλμι ότι το κυνήγι των κροκοδείλων γίνεται με δύο τρόπους. Ο ένας τρόπος εφαρμόζεται την ημέρα, όταν τα υδρόβια αυτά έρπεντα βγαίνουν από το νερό και κάθονται τεμπέλικα στον ήλιο. Ο καλός κυνηγός μπορεί τότε να τα πλησιάσει, χωρίς να γίνει αντιληπτός και χρησιμοποιώντας το όπλο του να φουτίει στο κεφάλι του τέρατος μια σφαίρα, που είναι άκρη της γλώσσας του θανατωτή, αν σφηνωθεί στο κατώληλο σημείο.

Αν ο θάνατος επέλθω άκαριαά και ο κροκοδείλος δεν προλάβει να κινηθεί, οι σύντροφοί του δεν καταλαβαίνουν τον κίνδυνο και ο κυνηγός έχει την δυνατότητα να σκοτώσει άρκετά από αυτά. Με παρόμοιο τρόπο, ο κ. Ρόμπερτς έχει κατορθώσει να σκοτώσει 24 κροκοδείλους μέσα σ' ένα απόγευμα.

Αλλά ο τολμηρός αυτός άνθρωπος, προτιμά τις πιο πολλές φορές το δεύτερο κυνήγι, που είναι ακόμη πιο επικίνδυνο — γιατί γίνεται τη νύχτα — αλλά είναι και πιο οικονομικό. Στην περιοχή όπου βρίσκεται και δεν συμφέρει να τα χρησιμοποιήσει συχνά, έτσι κι' αν με κάθε σφαίρα σκοτώνει ένα κροκοδείλο.

Βγαίνει, λοιπόν, τις νύχτες, μ' ένα μικρό πρόβλεα στο μέτωπό του και κρατώντας ένα βαρύ ρόπαλο με το οποίο σκοτώνει τους κροκοδείλους, αφού προηγουμένως τους τυφλώσει με το φως. Όπως εξήγησε ο κ. Ρόμπερτς στον φωτογράφο, οι

κροκοδείλοι είναι από τα ζώα που το φως έχει επάνω τους μεγάλη επίδραση. Όταν πέσει επάνω τους το φως ενός προβολέα, ριζώνονται κυριολεκτικά στο έδαφος και μπορεί κανείς να τα πλησιάσει. Βέβαιος ότι δεν πρόκειται να τον πειράξουν.

Έξω άλλου, ένα σημείο του κεφαλιού τους είναι πολύ ευαίσθητο στα χτυπήματα. Κάτω από το σημείο αυτό ακριβώς, βρίσκεται ο εγκέφαλος τους. Οι κυνηγοί όπως ο κ. Ρόμπερτς, λοιπόν, ακολουθούν μια απλή, αλλά επικίνδυνη μέθοδο. Ξεροντας τα σημεία, που συχνάζουν τη νύχτα οι κροκοδείλοι, βγαίνουν περίπατο έχοντας ένα μικρό άλλα δυνατό πρόβλεα στο μέτωπό τους, ώστε να έχουν τα χέρια τους ελεύθερα για να χειρίζονται τα βαρέα ρόπαλά τους. Καταλαβαίνουν εύκολα που βρίσκεται το θώρακά τους, από την ισχυρή αντίσκιση στο φως που λυγίζουν τα μάτια του. Όταν βρουν το θώρακά τους, δεν έχουν παρά να πλησιάσουν και να του καταφέρουν το θανατηφόρο χτύπημα στο ευαίσθητο σημείο του κρανίου.

Οι κίνδυνοι, ωστόσο είναι πολύ μεγάλοι, γιατί ο κυνηγός δε μπορεί να ξέρει πόσο δально κροκοδείλοι βρίσκονται τριγύρω του και ποιος θα του επιτεθεί.

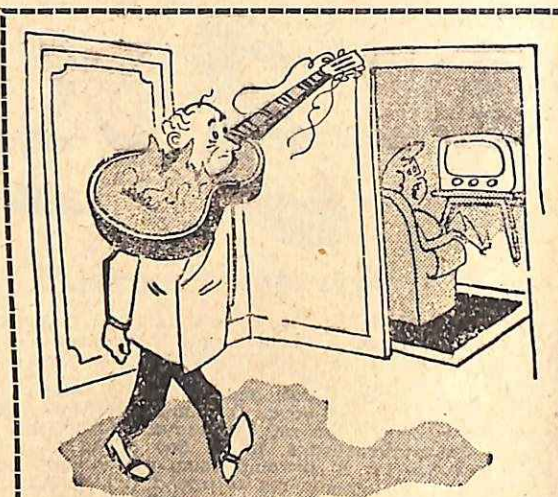
Ακόμη μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος των ιπποπόταμων. Τις νύχτες, τα θοάσσια αυτά τέτατα βγαίνουν στην ξηρά για να εξασφαλίσουν την τροφή τους. Αλλά μόλις νοιώσουν ότι κάποιος ή κάτι βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά και στο νερό, (που γι' αυτά αποτελεί την ασφάλεια) πανικοβάζονται, έστω κι' αν αυτός ο κάποιος ή το κάτι δεν έχει επιθετικές διαθέσεις έναντίον τους. Για να γλυτώσουν, λοιπόν, από τον κίνδυνο, επιτίθενται με μανία έναντίον του εμποδίου και δεν είναι δύσκολο να το εξοντώσουν, με την σφοδραστη δύναμη που διαθέτουν.

Ένα από τα συνηθέστερα τεχνάσματα, που χρησιμοποιεί ο κ. Ρόμπερτς στις νυκτερινές εξόδους του, είναι να χρησιμοποιεί μικρούς κροκοδείλους, σαν δόλωμα για να τραβήξει τους μεγάλους. Φροντίζει δηλαδή να πιάσει ζωντανό ένα μικρό και ακίνδυνο κροκοδείλο, που τον κρατά στα χέρια του. Σε ώριμη στιγμή, τον αναγκάζει να κραγάζει, κάνοντας έτσι τους μεγάλους κροκοδείλους να τρέξουν σε βοήθειά του. Αυτό, που' όλους τους κινδύνους που περικλείει, αποτελεί μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για τον τολμηρό κυνηγό, να β-εθί ανάμεσα σε πολλά υποψήφια θύματα και να διαλέξει τα καλύτερα.

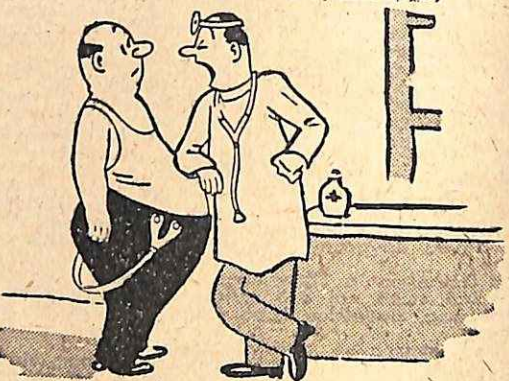
Ο κόπος του πάντως και οι κίνδυνοι δεν πηγαίνουν χαμένοι. Αφού σκοτώσει τους κροκοδείλους, τους παραδίδει σε εμπειρικούς Ιθαγενείς, που αναλαμβάνουν να άφαιρούν με προσοχή το δέρμα του — και κυρίως στο κάτω μέρος της κοιλιάς, που είναι και το πιο πολύτιμο. Ένα καλό δέρμα του άποφέρει συνήθως περί τα πέντε δολάρια. Και τα έσοδά του είναι ύπολογισμα, αν σκεφτεί κανείς ότι σκοτώνει κάθε μέρα τουλάχιστον δέκα κροκοδείλους.

700 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΓΙΑ ΈΝΑ ΓΑΤΟ

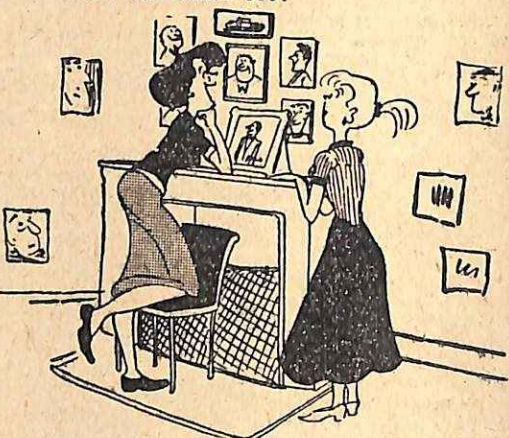
Όταν ο κ. Πίτ, πρόεδρος μίας Αμερικανικής ασφαλιστικής εταιρείας, έχασε τον περσικό γάτο του «Ολφ», έδωσε 700 δολάρια για να τον αναβρεί. Ταξίδεψε 5.600 χιλιόμετρα κι' έστειλε ταχυδρομικά 53.000 κάρτες, καθένα με την πλήρη περιγραφή και τη φωτογραφία του «Ολφ». Τέλος, κάποια κ. Τάλεϊ τον είδοποίησε απ' το Παρίσι του Μίζουρι ότι φιλοξενεί στο σπίτι της ένα χαμένο γάτο, σαν τον «Ολφ». Ο κ. Πίτ πήγε άμέσως εκεί αναγνώρισε το γάτο του και τον ξαναπήρε στο σπίτι του, όπου τον περιποιήθηκε, τον τάισε... κι' έλαβε τα μέτρα του για να μη τον ξαναχάσει!

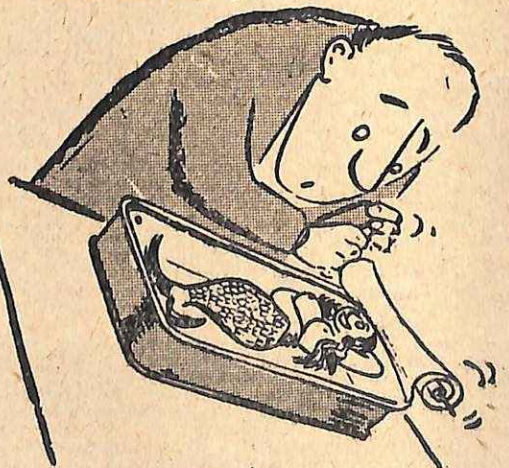
Πώς πήγε το ρεσιτάλ σου, Κλέαρχε;

Και τώρα θα σου πω τι πρέπει να κάνεις για να ρίξεις την κοιλιά σου!

Αν ο Γιάννης, Καίτη μου, ήταν όμορφος σαν τον Γιάννη, είχε τα λεφτά του Κωστανή, τα σγουρά μαλλιά του Χάρη και μ' αγαπούσε όπως ο Πάυλος, θα ήταν υπέροχος!...

Χωρίς λόγια.

ΈΚΑΝΕ ΤΟΝ ΥΨΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΛΙΡΕΣ

Κι' όμως του περίσσεψαν λεπτά, για να πληρώσει το εισιτήριο της επιστροφής!...

Αν σας πούν ότι μπορείτε να κάνετε το γύρο του κόσμου με πέντε μόνο λίρες στην τσέπη (δηλαδή 400 περίπου ελληνικές δραχμές), μη βιαστήτε να έτοιμάσετε τις λίγες αποσκευές, που θα χρειαστήτε μαζί σας. Οι δυσκολίες είναι μεγάλες. Πάντως, είναι γεγονός, ότι μπορεί να γυρίσει κανείς τον κόσμο, μ' αυτόν τον οικονομικό τρόπο. Αυτό το αποδεικνύει η περίπτωση του νεαρού «Αγγλου Μόργκαν Μπούντ», που επέστρεψε, προ καιρού στην πατρίδα του, από όπου είχε ξεκινήσει 14½ μήνες νωρίτερα, με την απόφαση να γυρίσει όσο το δυνατόν περισσότερες χώρες του κόσμου και με μοναδικά έσοδα τις πέντε λίρες που καί έλαχιστα — τα πιο άπαροχτα πράγματα — που μπορούσε να πάρει μαζί του.

Ο ίδιος ο Μόργκαν Μπούντ, όμως, διαλογόει ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να φέρει κανείς σε πέρας το τόλμημα που ανέλαβε εκείνος. Αρκέτες φορές σκέφτηκε ότι δε θα κατόρθωνε να συνεχίσει το ταξίδι του και πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να γυρίσει πίσω, είτε μετά την έπιστροφή του. Και πιστεύει ότι μόνο η ντροπή ότι δεν τα κατάφερε, με έκανε να συνεχίσει...

Οι δυσκολίες άρχισαν από την πρώτη στιγμή, που έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του. Όταν θέλησε να ξεκινήσει από την Αγγλία, χωρίς, βέβαια, να πληρώσει εισιτήριο. 'Επί τριών μηνών, προσπάθησε να προσλάβει σε όποιονδήποτε από πά πολλά πλοία που ταξιδεύουν στη Νότιο Αμερική. Ήταν ο μόνος τρόπος να φτάσει ως εκεί χωρίς να πληρώσει εισιτήριο, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα να την τροφή του. Τελικά το κατάφερε. Ένα φορτηγό, που μετέφερε αυτοκίνητα και χάλυβα στην Βενεζουέλα, τον πήρε μαζί του και από εκεί ο Μόργκαν Μπούντ προσελήφθη σ' ένα ποταμόπλοιο, που μετέφερε λάδι και ξυλεία στον Αμαζόνιο, το μεγάλο ποταμό, που έχει μήκος 5.000 περίπου χιλιομέτρων και διασχίζει το Περού, την Κολομβία και τη Βραζιλία.

Επί πέντε ολόκληρες εβδομάδες, δεν έβλεπα τίποτ' άλλο από δέντρα, περιγράφει ο Μόργκαν Μπούντ το ταξίδι του Αμαζόνιο. Κάθε μέρα, το πλοίο σταματούσε σε μικρούς συνοικισμούς, από όπου αγοράζανε διάφορα είδη. Το σύστημα αυτό, του να εργάζεται για να εξασφαλίσει τροφή, πη στέγη και τη μετακίνησή του, το χρησιμοποίησε ο κ. Μόργκαν στο μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού του. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν κοιμήθηκε σε ξενοδοχείο παρά

μόνο έφτα βραδιάς. Τον ύπλοιο, λοιπόν, και οι κοιμήσαν σε πλοία, σε στίπια που τον φιλοξενούσαν ή εργαζόταν, σε καλύβες Ιθαγενών ή ακόμη και στο υπαίθρο.

Όσο για ένδυματά, από την ημέρα που ξεκίνησε, είχε αποφασίσει να πάρει μαζί του μόνο όσα μπορούσε να κρατήσει — και ήταν βέβαια ελάχιστα.

Από τη Νότιο Αμερική, κατόρθωσε να φτάσει στις Ηνωμένες Πολιτείες, εργαζόμενος όπου εύρισκε την ευκαιρία. Στο Χόλλυγουντ, έλαβε μέρος σε μια έκπληξη τηλεοράσεως και κέρδισε ένα ηλεκτρικό πλυντήριο. Ένας από τους ακροατές, που τον άκουσαν να άφηγεται τις περιπέτειές του, ήταν ένας Αμερικανός εκατομμυριούχος, που του τηλεφώνησε την άλλη μέρα και του προσέφερε μια καλή δουλειά για άκορετες εβδομάδες.

Από το Χόλλυγουντ, ο κ. Μόργκαν διέσχισε τις Ηνωμένες Πολιτείες και έφτασε στο Βανκούβερ του Καναδά, εργαζόμενος κάθε τόσο και χρησιμοποιώντας για τις μετακινήσεις του τα αυτοκίνητα των αγνώστων, που δέχονταν να τον γνωρίσουν, με μικρές και μεγάλες αποστάσεις. Προσελήφθη στο πλοίο ενός ενός αγγλικού φορτηγού και έφτασε έτσι στην Ιαπωνία, όπου έμεινε λίγους καιρό, και μετά ξεκίνησε για την Μαλαισία. Έξασφάλισε δε τη μετάδοσή του εκεί, διδάσκοντας αγγλικά στους άδισματικούς ενός Ιαπωνικού πλοίου.

Είναι γεγονός, ότι όλοι οι νόμοι είναι, θάλεγε κανείς, έναντίον εκείνου που αποφασίζει να γυρίσει τον κόσμο! Λέει ο κ. Μόργκαν για όσους σκοπεύουν να μιμηθούν το παράδειγμα του (και είναι πολλοί — αν κρίνουμε από τα πολλά γράμματα που λαμβάνει — που του ζητούν συμβουλές για τον ανέοδο γύρο του κόσμου).

Ο ίδιος, πάντως, είχε μεγάλη τύχη, που τον βοήθησε. Στη Σιγκαπούρη γνωρίστηκε με τέσσερις νέους, που του πρότειναν να τον πάρουν μαζί τους στη Μπανγκόκ. Όταν έφτασαν εκεί, κατέλυσαν σ' ένα πολυτελέστατο ανάκτορο και ο κ. Μόργκαν έμαθε ότι ένας από τους φίλους του ήταν μέλος της Βασιλικής οικογένειας!...

Μετά τη Μπανγκόκ, πέρασε από την Ρανγκουν, την Κακούτα και τη Βουδά. Είχε όμως άσχετοι να νοσταλγή την οικογένειά του και αποφάσισε να συντομεύσει το ταξίδι του. Κατόρθωσε να φτάσει στην Αφρική, εργαζόμενος ως διαφημιστής, σε πλοία και δίνοντας άθροα με τις εντυπώσεις του σε τοπικές εφημερίδες των πόλεων από όπου περνούσε.

Το τελευταίο «εξαπταχίδικο» ταξίδι του έγινε με ένα πλοίο που τον μετέφερε από την Αφρική στη Σικελία. Για αντάλλαγμα, ο κ. Μόργκαν εργάστηκε στην κουζίνα του πλοίου.

Στο μεταξύ, είχε μαζέψει ένα χρηματικό ποσό από τις διάφορες εργασίες που έκανε και ήταν σε θέση να πληρώσει το εισιτήριο της επιστροφής του στην Αγγλία. Αυτή άλλωστε, ήταν και η πρώτη φορά που πλήρωσε κανονικό εισιτήριο επίδοτου, κατά τη διάρκεια της περιόδου του στον κόσμο, που του στήριξε μόνον πέντε λίρες!...

Το σκέφτηκε καλά το ζήτημα, το μελέτησα, το ζύγισα και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο μόνος καλός άνθρωπος σ' αυτό τον ψεύτικο γυναικείο που θα μπορούσε να βγάλει από τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν ήταν η θεία μου η Ευτέρπη.

Γιατί και άλλοτε η καυμένη μου είχε φανεί χρήσιμη σε κρίσιμες περιστάσεις της δύσκολης και ταραχμένης ζωής μου. Μόνο που είχε βαρεθεί πια να μ' άκουει να κλαψουρίζω και να την εξορκίζω στις ψυχές όλων των πεθαμένων της μεγάλης κι' ένδοξης οικογένειάς μας να με βοηθήσει οικονομικά. Κι' ασφαλώς μια καινούργια κρούσις θα χτύπησε στο βράχο της άρνησής της και θα γινόταν κομμάτια.

Έλα, όμως, που έπρεπε οπωσδήποτε να χαρτζελικώθω και μάλιστα, πολύ γερά. Κι' ο λόγος ήταν δυο μάτια κατανά, δυο χείλια κοραλλένια κι' άλλα παρόμοια, που ανήκαν στην Έλενιτσα.

Κι' όλ' αυτά δεν θα είχαν καμιά απολύτως σημασία, αν δεν συνέβαινε ν' αγαπήσω παράφορα την Έλενιτσα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Κι' όπως είναι φυσικό, βράληκα κατά πρώτον να τη συνεικνίσω με την όμορφη μου. Δεν έμενε, λοιπόν, παρά να βάλω σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα. Να παραστήσω, δηλαδή τον πλούσιο. Κι' όχι, βέβαια, δια βίου, για λόγους που είναι πολύ εύκολο να τους καταλάβετε, άλλα έστω για μια βδομάδα. Γιατί σκέφτηκα ότι, αν την έφερνα στο καράβι μου επί ένα επταήμερο και ζούσα με μαζί τη λεγόμενη (μεγάλη ζωή), θα την έκανα να με ερωτευθεί τόσο οπαρτακτικά ώστε, μόλις τέλειωνε το παρα-

ΤΟ ΓΙΟ-ΓΙΟ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Θυμάστε το γιό-γιο, το παιχνιδάκι, που πριν από 25 περίπου χρόνια βρισκόταν σ' όλα τα χέρια; Σήμερα το παιχνίδι αυτό είναι και πάλι της μόδας στη Δ. Γερμανία. Τη μόδα τη λανσάρισε ο Αμερικανός πρωταθλητής του γιό-γιο, Μπίλλο Πανάνα, που έκανε αληθινά καταπληκτικές επιδείξεις. Τα αποτελέσματά ήταν να ξαναγνωρίσει το γιό-γιο νέες δόξες και να πουληθούν μέσα σε 15 μέρες, τρία εκατομμύρια γιό-γιο μόνο σε τρεις πόλεις της Δ. Γερμανίας, την Φρανκφούρτη, το Μόναχο και την Στουτγάρδη. Στη φωτογραφία μας το ζεύγος των Γερμανών πρωταθλητών του πατινάζ Μάρια Κίλιους και Φράντς Νίγκελ παίζουν γιό-γιο, ενώ πατινάζουν.

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στίς κατασκηνώσεις

Μέσον του Μπελεντιέ πήγε η καρσι-
νή το 'Εφτάλιας στίς κατασκηνώσεις
τ' 'Αγ' 'Αντρέα και τ' 'Ηρασε:

«Έλα, Φτάλια μου, ένα Σαββατοκύ-
ριακο, γιατί μέσα σ' αυτό το καμίνι
το 'Αθηνάς, θα ψηθής σά ντονέρ κευ-
πάπ! 'Ηβόι καλέ, κλεισμένη μέσα στην
άγκυαλιά του Νικολάκη σου, πόνε τα-
λε-κούλε σαν σαλαμάντρα, πώς ντα-
γιάνας: 'Έλα να σ' απολαύσουν και

να μοιραστούν τα
κάλλη σου τα δέν-
τρα, το κύμα, το
φεγγάρι και τ' α-
στρά του ουρανού!».

Κι έτσι, το Σαβ-
βατόβραδο, για να
παύσουν να χοροπη-
δούνε τα νεύρα της
και για να ξεπλύνει
σεινάμενη κουνάμενη,
πήγε η 'Εφτάλια στον
'Αγ' 'Αντρέα.

Αλλά σ' όλη τη
διαδρομή την άκο-
λουθούσε η σκόνη, η
βρώμα της μπενζί-
νας, οι άγανακτισμέ-
νες εξεταμίσεις και οι
παραφωνίες και τα
φάλας των σωφρέδων με το εγυάρ-
φαλο στ' αυτί.

Όταν, τέλος, άρριβάρησε με γέ-
λια, φιλιά και ξεφωνητά, την υποδέχτη-
κε η κουμπάρα κι' ούλη την κατασκή-
νωσι σουρού σουίλεν.

Εκείνη τη στιγμή είχε νυχτώσει. Τα
πουλιά, τα πεύκα κι' η θάλασσα ντου-
τίσανε ένα κρυφό λακιντί. Κι' ενώ η
συζήτηση συνεχιότανε, η 'Εφτάλια
μπάιλιτισμένη και γκιζτισμένη, γύρεψε
να ήσυχάσει, ν' απλώσει τ' άριδες της
στ' αντίσκηνο.

— Άλλαξε προσκέφαλο, μονολο-
γούσε κι' ήλεγε, κι' ο Θεός βοηθός.
Μπακλούμ!

Δυστυχώς, δεν πρόφτασε να ήσυχά-
σει, ούτε να κοιμηθεί. Ένας μαυρα-
χαλός με μιά πιτσιρίκα, ήθαν στο
πλαϊνό αντίσκηνο να κοιμηθούν. Κι'
άρχισαν τζιγτζιγία και γέλια. Κι' έ-
κείνη η κουντουριτισμένη, τούλεγε:

— Κάτσε ήσυχα, Γιακουμή!...

Και δόστου, μέσ' την ήσυχία της νύ-
χτας, το ίδιο βιολί:

— Άσε με... κάτσε ήσυχα, Για-
κουμή.

— Άμάν, λαχτάρα! άφρίζει και ξε-
φωνίζει η 'Εφτάλια. Φτού να σάς πά-
ρ' ο διάβολος, εδώ βράχεται νάρθητε μιά
άπ' τα μεσάνυχτα! Πανάθεος σας!

Και πάλι, σέ λίγο, η πιτσιρίκα, φτού
κι' άπ' την άρχη, χαχανογελά, λές και
την γαργαλόνε:

— Κάτσε ήσυχα, Γιακουμή!

Τότε η 'Εφτάλια τινάχτηκε, σκέφτη-
κε να πάρη ένα κουβά νερό, αλλά κυ-
ριάρχησε στην ταραχή της, έκανε υπο-
μονή. Εύτυχώς, για μιά στιγμή, το
φεγγάρι καμάρησε, έγινε ήσυχια. Άλ-
λα, σέ λίγο, δόστου και πάλι εκείνη η
αφιλότημη:

— Κάτσε ήσυχα, Γιακουμή!...

Τότε πιά η 'Εφτάλια, βάρδα φουρ-
νέλλο, ξεφώνισε:

— Μή, μαρ' Γιακουμή, κάτσε ήσυ-
χα να κοιμηθώ κι' εγώ!...

Εκείνη τη στιγμή, το πιό κοϊδικο,
γλυκοχάραζε κι' άρχισε το τριζιμιο του
μαγγανιού και των τενεκδων, χήνες,
πάπιες, δρυίδες κακαρίζουνε, ένα σκορ-
δογούδι, το ράδιο, τα παιδιά και οι
σκύλοι γαυγίζουνε. Κι' η 'Εφτάλια, για
να βρή γαλήνη κι' ανθρωπισμό, ξεφώ-
νισε:

— Εγώ, φεύγω!... Πάω για το Δα-
φνί!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μελετημάκι

Έμένα, να σέ πω την αλήθεια, χίτς το
θάλασσα ντέν με άρέσει. Άμα μέσα σε μιά
βάρκα λιπαίνω, ή σε παπύρι, κουνιμένα έ-
νονται και χίτς κεφάλι μου καλά ντέν ι-
στέκεται. Κεφάλι μου ζαλισμένος ένεται,
ιστομάχις μου πολύ χάλια.

Άμμα το φίλος μου το Μιχαλάκης στο
Σουρπουτίτσα μου λέει έκδρομή στο Σα-
λαμίνα να εκάνουμε και το Σουρπουτίτσα
μου με λέει Καραμπετάκι άιντε έτοιμάσου.

— Γιατί να έτοιμάζωμαι, κουζούμ;

— Θα πάμε την Κυριακή στη Σαλαμίνα.
— Και τί να εκάνου-
με στο Σαλαμίνα, για-
θρούμ; Καλά ντέν εί-
μαστε στο σπιτάκι
μας;

Άμα — έσύ ηξέρεϊς,
άναγνώστη έφέντι — ο-
ταν το Σουρπουτίτσα
μου μιά κουδέτα λήη,
χίτς από το στοματάκι
της γλυτωμένος ντέν έ-
νεσαι. Τέλος σπάγγων
λέω κομμάτια να ένε-
ται, χίτς στο Σαλαμί-
να ποτές μου ντέν έ-
πης, άιντε μπακαλούμ.
Ναι, λέω, άιντε να η-
αίνουμε και το Κυρια-
κή πρωί, πρωί, τσα-
νάκια μας, τσομπλέκια
μας φελιάν φιστίκ ι-
παίνουμε και στον
Πειραιά κατεδασμένοι λινόμαστε.

Βαί, βάι, βάι, τι κόσμος ήταν έτοιμος
γιαόι! Άντρες, γυναίκες, μαρά, παιντιά,
ισχυλιά φελιάν φιστίκ όλοι παποράκια πε-
ριμένα, όλος στο Σαλαμίνα να ηπαίνη,
όλος στο Αίγινα, καλάθια, μαλάθια, τσα-
νάκια, τσομπλέκια, βάι, βάι, τί ένότανε.
Τέλος σπάγγων Ιππολή ώρα στριμωγμένοι
είνίκαμε και ύστερα μέσα σ' ένα παπο-
ράκι λιπήκαμε. Να σέ πω την αλήθεια, πο-
λός κόσμος ήτανε, φασαρία, σαματάς, κο-
ριτσάκια, μοριτσάκια, γυναίκες — άσχημα
ντέν ήτανε, στο άρχη πολύ χάλι έκανα. Για-
τί πολλοί γνωρισμένο με κανανε, καλημέρα
σας κ. Καραμπέτ, λέανε, τί ένεστε, τί κά-
νετε, φελιάν φιστίκ.

Ύστερα, όμως, παποράκι άρχισε κουνι-
μένο να ένεται. Άμάν, τί ήταν τοτό κου-
ζούμ! Έμένα χίτς κουνήμα ντέν με ήρέσει,
άμμα όλοι είπανε χίτς τίποτα ντέν είναι
λίγο μελετημάκι φυσάει.

Μελετημάκι φυστημένο εκάνει, λέω, άμμα
παποράκι κουνιμένο ένεται.

— Όραία δεν είναι;

— Τι όραία, γιαθρούμ, κεφάλι μου ζα-
λισμένος ένεται.

Άλλος από εδώ Ελια εκανε, άλλος από
εκεί χωρατά, μαωρατά, άστεία έλεε και πα-
ποράκι, όσο πυροχωρημένο ένότανε τόσο
κουνιμένο εκανε. Άμάν, λέω, χίτς πιαύ-
ματα καλά ντέν ηπαίνουμε! Και όσο έτσι
με έλεπανε, τόσο Ελια εκάνανε, γιατί κι-
οπάγλου κιοπεκλέρ, χίτς τους άλλους κού-
νημα ντέν έπείραζε, μόνο έμένα πολύ ζαλι-
μένος εκανε.

Το Σουρπουτίτσα μου με λέει:

— Τι έχεις Καραμπετάκι;

— Κακός μου καιρός έχω, γιαθρούμ, κι-
φάλι μου χίτς καλά ντέν ιστέκεται.

— Ζαλίζεσαι;

— Ζαλίζεσαι, ντέν ζαλίζεσαι ντέν ηξέρω,
άμα, βάι, βάι, βάι, καλά ήμουνα στο Ιου-
τάκι μου, τί ήτανε τοτό, γιόχο!

Και ενώ εγώ τέτοια Ελια, το άναθεματι-
σμένο το παποράκι όλο και περισσότερο
κουνιμένο ένότανε, θάλασσα κύματα — κύ-
ματα εκανε, άέρος σηκωμένος ένότανε,
πάφ από εδώ Ισαρούσε, πούφ από εκεί Ισα-
ρούσε, μιά βοθείά βουτημένο ένότανε, μιά
ύψηλά σηκωμένο ένότανε — άμάν, λέω, τί
είναι τοτό, γιαθρούμ! Άμμα χίτς το άλ-
λο κόσμος σημασία ντέν έδινε και ένας
έλεε:

— Τι όραίο μελετημάκι!

— Άλλος έλεε:

— Τι όραία θάλασσα!

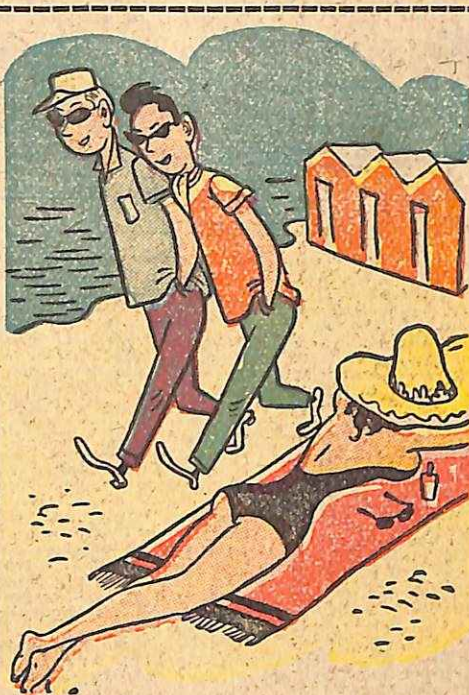
Μελετημάκι δυνατά φυστημένο εκανε, φο-
στες έσηκωνε, άμμα να ήτανε μόνο το φο-
στες καλά θα ήτανε, όμως, τα κύματα ση-
κωμένα εκανε πολύ ύψηλά, παποράκι μας
τώρα σαν μευθιμένο Ιππαινε!

— Άμάν! Θα Ιπνινούμ! λέω.

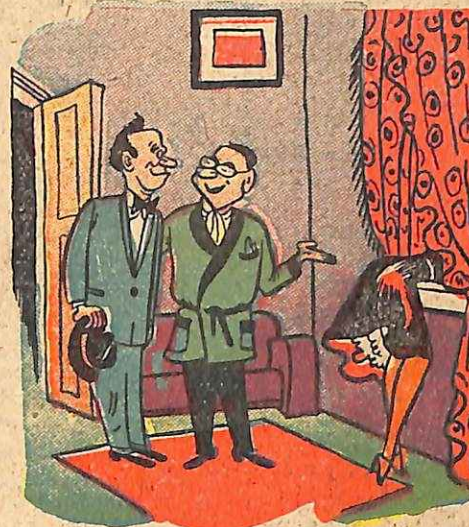
Κορίτσια, γυναίκες, άντρες, Ελια εκά-
νανε:

— Τι έλάτε, μπέ, εσόγλου έσικλέρ; Αύ-
τό το παποράκι Ιοκυλοπνιχτής ένεται, βάι,
βάι, βάι, όλοι στον πάτος θα ηπαίνουμε!
Άμα πηρόσάπος μου κίτρινος ήτανε, Ι-
στομάχις μου άνακατεμένος, χάμιο ζαλισμέ-
νος έπεσα. Βάι, βάι, βάι, τί έπαθα! Άλλο
φορά άμα σε παποράκι λιπαίνω Ιοτέ να με
Ιφούσε, και να μη με λές Καραμπέτ. Αύ-
τό σε λέω μόνο!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

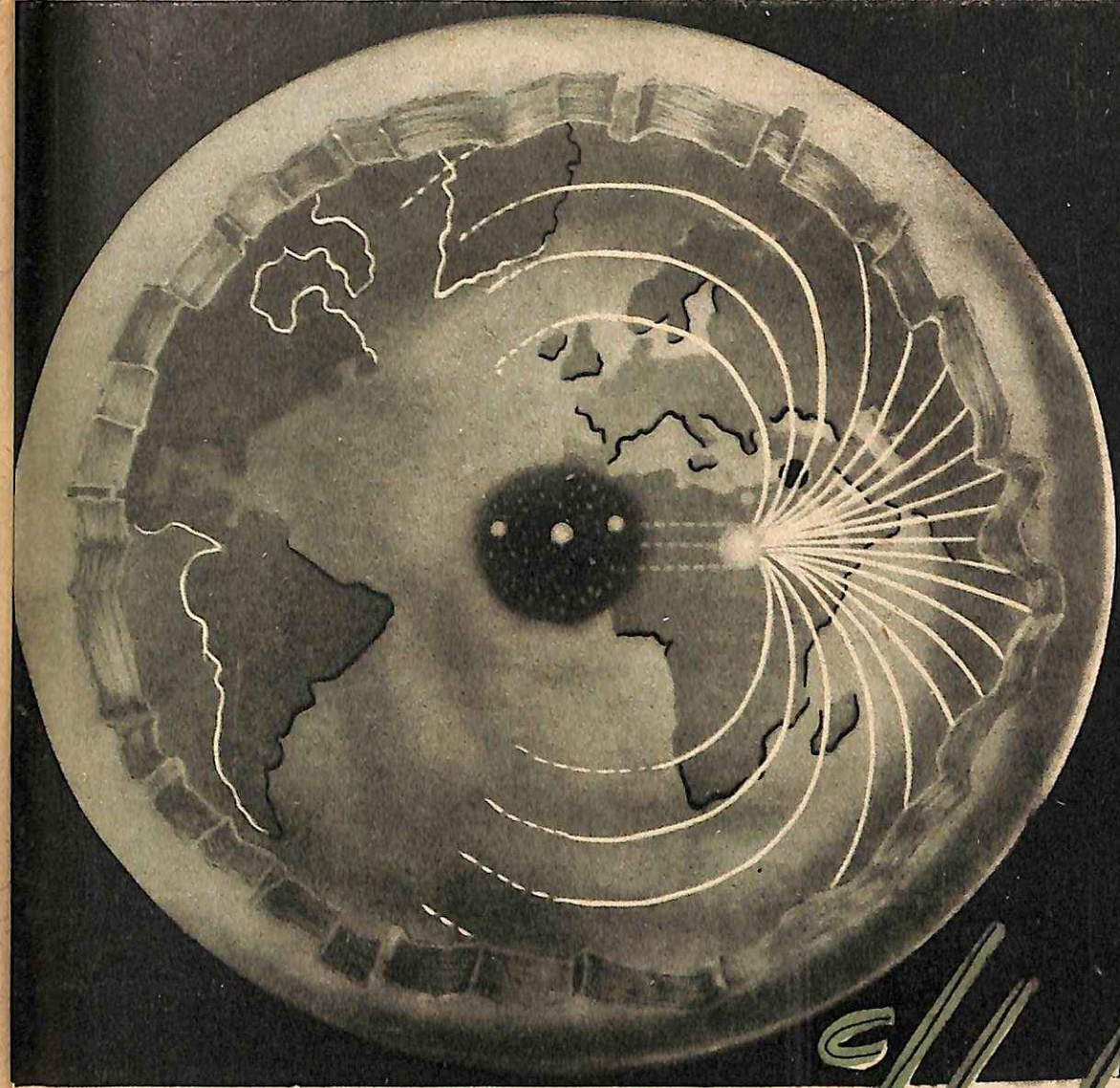
— Είναι η Σοφία...
— Γι' αυτό κι' εγώ εύρισα σαν γνω-
στή τη φυσιογνωμία της!...

— Να σου παρουσιάσω το έτερόν μου
ήμιον!...

— Τα πήρα, Γιώργο μου, γιατί ύστε-
ρα από ένα μήνα θα κάνουν αύξηση 20%..

Η θεωρία μιάς ομάδος Γερμανών «σοφών», που πιστεύουν πως κατοικούμε στο έσωτε- ρικό της Ύδρωγείου!

ΜΕΡΙΚΟΙ ιδιόρρυθμοι «σοφοί» του Μονάχου, που όλόκληρος
ο υπόλοιπος επιστημονικός κόσμος τους θεωρεί για καμπο-
τίνους ή ανισόρροπους, περιμένουν την εκτόξευσι του τε-
χνητού δορυφόρου, όχι μ' ενδιαφέρον και αγωνία, όπως όλοι
οι άλλοι, αλλά με προκαταβολική σαδιστική Ικανοποίηση!...

«Φανταζόμαστε — λένε — πως θα ήθελε τον τεχνητό δορυφόρο να
κάνη το γύρο της Γης επί αρκετές εβδομάδες στο χρονικό διάστημα
των 90 λεπτών. Μά είσατε γελασμένοι! Στην πραγματικότητα, η
ζωή του δε θα διαρκέσει παρά μόλις μισή ώρα. Ποιν σχεδόν προφτά-
σετε να τον εξοπλίσετε, θα τον ήθετε να ξαναφέττει στο έδαφος!».

Γιατί, όμως, η άπαισιόδοξη αυτή πρόβλεψη; Μήπως επειδή οι σο-
φοί αυτοί πιστεύουν πως ο τεχνητός δορυφόρος θα παρουσιάξη κά-
ποιο τεχνικό σφάλμα, κάποια μηχανική ατέλεια, που θα τον κάνει να
διαφεύγει τις έλπίδες εκείνων που τον κατασκεύασαν;

Κάθε άλλο! Και τέλειος, από κάθε άποψη, αν πρόκειται να είναι
— υποστηρίζουν — πάλι αυτή θα είναι η μοίρα του. Γιατί, απλού-
στατα, δε ζούμε, όπως από αιώνες τώρα πιστεύει η άπιστήμη, στον
έξωτερικό φλοιό της Γης μας, αλλά στην έσωτερική επιφάνεια του
κόλλου περιβλήματός της!

Κατά την εξωφρενική αυτή θεωρία, που οι Ιεροφάντες της έδρευσαν
στη βαυαρική πρωτεύουσα, όλη η εικόνα, που έχουμε συλλάβει για τη
Γη, τον Ήλιο και τους πλανήτες, είναι λανθασμένη πέρα για πέρα.
Και έχει προέλθει από το βασικό σφάλμα των άστρονόμων να υπολο-
γίζουν τις διαπλανητικές αποστάσεις, ξεκινώντας από το υποθετικό
δεδομένο πως το φώς απλώνεται κατ' ευθεία γραμμή, ενώ, αντίθετα,
ακολουθεί την τετλασμένη.

Η αλήθεια, Ισχυρίζονται οι αίρετικοί σοφοί του Μονάχου, είναι
ακριβώς η αντίστροφη από εκείνη, που παραδέχεται σήμερα η έπι-
στήμη. Η Γη δεν αποτελεί ένα άπειροελάχιστο μόριο του Σύμπαντος,
αλλά περικλείει η ίδια αυτό που συνήθισαμε να ονομάζουμε Σύμπαν.
Και ό,τι νομίζαμε πως μάς περιβάλλει, το περιβάλλουμε!

Ας αναλογισθούμε, όμως, λεπτομερέστερα τη θεωρία αυτή, που οι
όπαδοί της τη στηρίζουν, καθώς λένε, «έσσο σε επιστημονικούς, όσο
και σε φιλοσοφικούς λόγους», για να ήθετε — διαλέγετε και παίρ-
νετε... — ως πού φτάνει το λάθος των «ορθόδοξων» σοφών ή ως πού
φτάνει η τρέλλα των επαναστατών!

Η Γη, λοιπόν, κατά τις άποψεις των δεύτερων, είναι μιά κούφια
σφαίρα, με διάμετρο 12.750 χιλιομέτρων. Στο κενό, που σχηματίζε-
ται στο έσωτερικό του Ισχυράτου στερεού περιβλήματος αυτής της
σφαίρας, βρίσκονται ο ήλιος, τα άστρα και οι πλανήτες. Η Ξελήνη,
ανάμεσα σ' όλα τα ούρανια σώματα, είναι εκείνο, που κάνει την
τροχιά του «ελαφτότερα», δηλαδή έγγυατά προς την έσωτερική
πλευρά του περιβλήματος της Γης, γι' αυτό και την βλέπουμε μεγαλύ-
τερη. Ο όγκος της, όμως, είναι μηδαμινός, όπως και όλων των άλ-
λων άστρων, που περιστρέφονται στο έσωτερικό της Ύδρωγείου.
Τελείως λανθασμένη είναι, κατά τους όπαδούς της υπερεπαναστα-

Η Ύδρωγείος, κατά τους όπα-
δοδούς της θεωρίας περί «κού-
φιας σφαίρας».

τικής αυτής θεωρίας, και η ιδέα
που έχουμε σχηματίσει για τον Ή-
λιο.

Ο Ήλιος, υποστηρίζουν, δεν εί-
ναι ένα πυρακτωμένο σώμα, όπως
τον φανταζόμαστε, όποτε, στην
περίπτωσι αυτή, θα κατάκαιγε το
στερεό περίβλημα της Γης και
τους ανθρώπους. Είναι ο θετικός
πόλος μιάς μορφής ένεργείας, που
διασχεταί κυκλικά σ' όλο το περιε-
χόμενο στη Γη μας Σύμπαν.

Η προερχόμενη από τον Ήλιο
ένεργεια, μεταβάλλεται σε φώς και
θερμότητα μόνον όταν φτάση στην
ατμόσφαιρα και στο έδαφος της
Γης, όπως επίσης και στην ατμό-
σφαιρα και το έδαφος των άλλων
πλανητών, που περικλείει. Συμβαί-
νει, δηλαδή, έξηγου, το ίδιο φαι-
νόμενο όπως με το ηλεκτρικό ρεύ-
μα, που μεταβάλλεται σε φώς και
θερμότητα μόνον όταν φτάση στο
γλύπτο.

Οι θιασώτες της θεωρίας πως η
Γη είναι κούφια, άποκρούουν άκό-
μη ως κωμικό το έπιχείρημα, που
πρόβάλλεται για να τους κατατρο-
πώση, ότι, δηλαδή, αν αλήθην
όσα υποστηρίζουν, οι άνθρωποι θα
είχαν πεθάνει από άσφυξία.

Είτε στο έσωτερικό, είτε στο έ-
ξωτερικό της Γης βρισκόμαστε, ά-
παντούν, το πάχος της ατμόσφαι-
ρας παραμένει το ίδιο. Εκτα συνέ-
πεια, τί σημασία θα είχε για το
πώς θα αναπνέουμε ή έκτασι του
κενού, που βρίσκεται είτε «πέρα»
είτε «μέσα» από την ατμόσφαιρα;
Άλλα και στο έρώτημα, που
τους θέτουν, τί υπάρχει έξω άπ' τη

είναι
ΚΟΥΦΙΑ!

Γη, που περιβάλλει το «Σύμπαν», έχουν πάλι έτοιμη την άπάντησι:
«Αφού, λένε, δεν έχουμε ακόμα άκμή, παρά μόνο σ' ελάχιστο βά-
θος τη Γη, δεν έχουμε καμμία δυνατότητα να ξεράμε τί βρίσκεται άπο
την άλλη πλευρά του στερεού της περιβλήματος. Κάθε υπόθεσι, λοι-
πόν, θα ήταν καθαρή άερολογία».

Απ' όσα αναφέραμε παραπάνω, δεν είναι δύσκολο να καταλάβετε
για ποιο λόγο οι όπαδοί της εξωφρενικότερης άστρονομικής θεωρίας
για ποιο λόγο οι όπαδοί της εξωφρενικότερης άστρονομικής θεωρίας
για ποιο λόγο οι όπαδοί της εξωφρενικότερης άστρονομικής θεωρίας
για ποιο λόγο οι όπαδοί της εξωφρενικότερης άστρονομικής θεωρίας

Κατά την τάξι των ιδεών, που προεβούσαν, έπειδή μιά κούφια
σφαίρα είναι, βέβαια, άδύνατο να έχη ένα δορυφόρο στο έσωτερικό
της, ο δορυφόρος αυτός, που θα άναπτύξη, έκσφενδυζόμενος, τα-
χύτητα 29.000 χιλιομέτρων, θα πρέπει, μέσα σε μισή ώρα το άργό-
χύτερα, κάπου να ξαναπέσει. Άν, λοιπόν, αυτό συμβή — πράγμα για
τέρο, κάπου να ξαναπέσει. Άν, λοιπόν, αυτό συμβή — πράγμα για
τέρο, κάπου να ξαναπέσει. Άν, λοιπόν, αυτό συμβή — πράγμα για
τέρο, κάπου να ξαναπέσει. Άν, λοιπόν, αυτό συμβή — πράγμα για

Στην αντίθετη, όμως, παρατηρεί ένα γερμανικό πε-
ριοδικό, που άποκαλύπτει στους άναγνώστες του την ύπαρξι των
περίεργων όπόμενων περί κούφιας σφαίρας — καλά θα έκαναν οι το-
μιοί αυτοί έσπαστάτες να εξαφανιστούν και να φροντίσουν να λη-
σμονηθούν!

Γιατί θα έχη διαπιστωθή πως κούφια δεν είναι η Γη, αλλά... η
θεωρία τους!

Τι είναι ο διπλωμάτης

Ο Νορβηγός πρεσβευτής στο Λονδίνο, Ιερ Ιρέμπενσεν, έδωσε τον
άκόλουθο ορισμό του διπλωμάτου:
«Ο διπλωμάτης είναι ένα πρόσωπο που προσπαθεί να λύση πολύ-
πλοκα προβλήματα, τα όποια δε θα εμφανίζονταν ποτέ, αν δεν υ-
πήρχαν οι διπλωμάτες».

Ε. ΜΑΛΙΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το χοντρό χαλάζι έσπασε τις σέρρες και κατάρτησε όλα τα λουλούδια του Πέτρου. Απέναντί του, ο φτωχός περιβολάρης, όμως, δεν είχε πια χρήματα για να πληρώσει τον δανειστή του, καταδικάστηκε να μείνει πέντε χρόνια στη φυλακή, ενώ ο γιος του, τα παιδιά του θα τα έπαιρναν διάφοροι θεοί και βίαιες τους. Έτσι ο Πέτρος και η οικογένειά του θα φρόντιζε μόνος για τον εαυτό του.

— Ναι, απαντήθηκαν όλοι. Είσαι και θασαι πάντα αδελφός μας!
— Η Λίζα, που δεν μπορούσε να μιλήσει, μουσούφισε το χέρι.
— Λοιπόν, ναι, θα είμαι και θα σας το αποδείξω.

— Που θέλεις να τοποθετηθείς; —
— Ήπαρχο, μιά θέση στο Πεντού. Θέλεις να πάω αύριο να τη ζητήσω για σένα; ρώτησε η Στεφανία.

— Δεν θέλω θέση. Άν έπαιρνα θέση, θάμενα στο Παρίσι και δεν θα σ'ε ξανάβλεπα. Θα ξαναφορέσω την προδίκα μου, θα πάρω την άρπα μου και θα τριγυρίζω στους δρόμους, όπως και πρώτα. Θα πηγαίνω στο Σαιν-Κατέν, στη Βάρ, από τη Βάρ στην Έσάντ, από την Έσάντ στο Ντρεζύ. Θα σ'ε βλέπω όλους με τη σειρά. Δεν έχασα τα τραγούδια μου, τους χορούς μου. Θα βγάλω το ψωμί μου... Κατάλαβα τότε πως τους εύχαριστησε η ιδέα μου. Κι, αισθάνθηκε μεγάλη παρηγοριά.

Μιλώντας ύστερα για τα σχέδιά μας για τον χωρισμό μας, για τα περασμένα και για τα μέλλοντα. Έπειτα η Στεφανία μας είπε να πηγαίνουμε την νύχτα εκείνη. Μα κανένας δεν κοιμήθηκε τη νύχτα εκείνη. Το πρωί που σηκωθήκαμε η Λίζα με τρέμει στο περιβόλι.

— Θέλεις να μου μιλήσεις; τη ρώτησε.
— Ναι, μου έγεννε ζωρά.
— Λυπάσαι που θα χωριστούμε; Το βλέπω στα μάτια σου.

Μου έγεννε, πως δεν έπρόκειτο γι' αυτό. Σε δεκαπέντε μέρες θα είμαι στο Ντρεζύ. Με ένα ντύμα, κατάλαβα πως ήθελε να πάω στο Ντρεζύ. Τότε με τα χέρια της, με τα χείλη της και κυρίως με τα μάτια της, μου εξήγησε το λόγο. Σας μεταφράζω, ό,τι μου είπε με νοήματα:

— Για να μάθω για τη Στεφανία, το Βενιαμίν και τον Άλκι, θέλω να πάω να δες πρώτα αυτούς. Ύστερα στο Ντρεζύ θα μου πής, ό,τι είδες κι' ό,τι σου είπαν.

Καλή μου Λίζα!
Τα παιδιά θάφευγαν στις όχθες το πρωί. Η θεία Κατερίνα παραγγέλιε ένα άμαξι. Ήθελε να πάει πρώτα στη φυλακή να δουν τα παιδιά τον πατέρα τους. Κι' από εκεί, καθένα με το μπαγιλάκι του στο σιδερένιο που δα τα παίρνει.

Στις έπτά η Στεφανία με πήρε κι' αυτή στον κήπο.

— Θα χωριστούμε, μου είπε. Ήθελα να σου δώσω κάτι για να με θυμάσαι. Νά, μέσα σ' αυτή τη θήκη που σου χαρίζω, θα βρης κλωστή, βελόνας και το ψαλίδι μου, ό,τι σου χρειάζεται. Γιατί δεν θάμει πια κοντά σου να σου ράβω το κουμπί ή να σου μπαλώσω τα ρούχα σου. Έτσι, όταν θα τα χρησιμοποιήσεις θα μάς θυμάσαι.

Όσο μου μιλούσε η Στεφανία ο Άλκις μας τριγυρνούσε. Κι' άμα πήγε σπίτι η αδελφή του με πλησίασε:

— Έχω δυο τέληρα, μου είπε. Άν δεχόσουν το ένα πολύ θα μ' εύχαριστησες.

Από τους πέντε ο Άλκις ήταν φιλάργυρος. Μάεψε πεντάρα, πεντάρα ενώ έμεις τον κοροϊδεύαμε την ώρα που τα μετρούσε και τα έβαζε να λάμπουν στον ήλιο.

Η προσφορά του με συγκίνησε. Δεν ήθελα να τη δεχτώ, μα έκεινος επέμενε και μου χάρισε στο χέρι ένα άσημο νόμισμα.

Ότε κι' ο Βενιαμίν με ξέχασε. Ήθελε κι' αυτός να μου κάνει δώρο. Και μου χάρισε το μαχαίράκι του.

Η ώρα περνούσε. Ακόμα ένα τέταρτο, ακόμα πέντε λεπτά και θα χωριζόμαστε. Η Λίζα δε με συλλογιζόταν πιά.

Τη στιγμή που ακούστηκε το άμαξι βγήκε και μου έγεννε να την ακολουθήσω στο περιβόλι.

— Λίζα! φώναξε η θεία Κατερίνα. Μα εκείνη έτρεξε κοντά σε μιά τριανταφυλιά της Βεγγάλης, που δεν την είχαν ξεριζώσει. Έκοψε ένα κλαδί, που είχε επάνω δυο μπουκετάκια. Και χωρίζοντάς το μου έδωσε το ένα.

Τι μικρό πράγμα που είναι η γλώσσα του στόματος από τη γλώσσα των ματιών! Πόσο κοφια είναι τα λόγια, μπροστά στα βλέμματα!

— Λίζα! Λίζα! φώναζε η θεία. Οί μπόγοι είχαν φορτωθεί στο άμαξι. Πήρα την άρπα μου και φώναξα τον Κάπη. Αυτός μόλις με είδε με τη παλιά φορεσιά και τ' όργανό μου, άρχισε να πηδά απ' τη χαρά του. Μάντευε άραγε πως θα παίρναμε πάλι τους δρόμους, πράγμα που του άρεσε καλλίτερα παρά να είναι κλεισμένος στο σπίτι.

Και ήρθε η στιγμή των χαιρετισμών. Η θεία Κατερίνα όμως την συντόμευσε. Ανέβασε στο άμαξι τη Στεφανία, τον Άλκι, τον Βενιαμίν. Ύστερα μου είπε να της δώσω τη Λίζα στα γονάτια της. Σε λίγα λεπτά έκλεισε την πόρτα του άμαξίου.

— Φιλήστε τον πατέρα κι' από μένα! φώναξα, αφού...

— Ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή μου. —
— Εμπρός! είπε η θεία.

Και τ' άμαξι έφυγε.

Ανέμεινα από τα δάκρυά μου είδα το κεφαλάκι της Λίζας και το χεράκι της να μου στέλνει ένα φιλή. Έπειτα το άμαξι έστριψε στη γωνία του δρόμου και δεν είδα πια παρά ένα σύννεφο σκάνης.

Τελείωσε!

Κάποιος γελώντας, που είχε αναλάβει να φυλάξει τα κλειδιά για να τα δώσω στο οικοκυρή με ρώτησε:

— Έσύ θα μείνης εδώ;
— Όχι, θα φύγω.
— Και πού θα πάς;
— Σία μπροστά.

Χωρίς άλλο θα με λυπήθηκε. Γιατί άμέσως μου είπε:

— Άν θέλεις σε παίρνω εγώ. Στην άρχη χωρίς μισθό, γιατί είσαι μικρός ακόμα. Άργότερα βλέπουμε.

Τον εύχαριστησα, μα δε δέχτηκε τη θέση. —
— Καλά, παιδί μου, μου είπε. Εγώ ο καμμένος στο πρότείνω για καλό σου...

Κι' έφυγε.

Το άμαξι ήταν τώρα μακριά. Το σπίτι κλειδωμένο.

Κιτάξα για τελευταία φορά το σπίτι εκείνο, όπου είχα ζήσει δυο χρόνια. Και ξεκίνησα φωνάζοντας:

— Εμπρός, Κάπη.

Ο ήλιος ήταν ψηλά, ο ουρανός καθαρός, ο καιρός ζεστός. Δειλίμοιαζε η ημέρα αυτή με την παγωμένη εκείνη νύχτα, που είχα πέσει εδώ άπεως άποκαμμένος.

— Όστε τα δυο αυτά χρόνια, δεν ήταν παρά ένας σταθμός. Έπρεπε να ξαναρχίσω το δρόμο μου.

Μά ο σταθμός αυτός μοδώνει δύναμι. Κι' ακόμα περισσότερο ήταν η αγάπη που ένοιωθα στην καρδιά μου.

Είχα ένα σκοπό στη ζωή μου: Να φαίνομαι χρήσιμος, να κάνω καλό σ' εκείνους που μ' αγαπούσαν και που τους αγαπούσα.

Καινούργια ζωή άνοιγόταν μπροστά μου. Θυμήθηκα και τον Βιτάλη κι' είπα μέσα μου: «Εμ»...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Έμπρός!...

Τώρα ήμουν ο κύριος κι' ο έξουσιαστής του εαυτού μου, έχω ένα παιδί!

Κι' όμως αυτό ήταν όλη η δυστυχία μου. Πόσα παιδιά θα λένε από μέσα τους: «Άχ, άς ήμουν ελεύθερος! Άχ! άς μην είχα πάνω στο κεφάλι μου κανέναν να κάνω ό,τι μου άρεσει!»

Εγώ όμως έλεγα: «Άχ, και να είχα κάποιον να με συμβουλεύει, να οδηγεί τα βήματά μου».

Γιατί ανάμεσα στα παιδιά έκεινα και σε μένα υπήρχε μεγάλη διαφορά: Έκείνα, άν κάποιος άνοητος, έχουν κάποιον πίσω τους να τους δίνει το χέρι, ενώ εγώ δεν είχα κανέναν.

Παιδί, ναι. Μα είχα δη τόσα παιδιά στη ζωή μου, που έγιναν πού συνेतάρ' όσα είχαν στην κηλη, τα παιδιά της ηλικίας μου. Ένα πλεονέκτημα, που το είχα άκριβοπληρώσει...

Γι' αυτό πριν άρχίσω την περιπλάνησή μου, θέλησα να πάω να ιδώ εκείνον, που στάθηκε τελευταία πατέρας μου. Άν η θεία Κατερίνα δεν με πήρε με το άμαξι, μπορούσα θαυμάσια, με τα ποδοράκια μου, να πάω να τον φιλήσω κι' εγώ!

Είχα άκούσει πού βρισκόταν η φυλακή «των κρατουμένων για χρεών». Δεν είχα πεί ποτέ. Θα ρωτούσα έμεις και θα μάθαινα το δρόμο της Μαγδαληνής. Άφ' ό, η θεία Κατερίνα και τα παιδιά μ' έκαναν να δουν τον πατέρα, θα ήμουν:

Δεν τόλμησα να διασχίσω τους δρόμους του Παρισιού με τον Κάπη ελεύθερο. Τι θα έλεγα στους άστυφύλακες; Δεν είχα ξεχάσει την Τουλούζη... Ο φόβος της άστυνομίας μ' έκανε να δώσω τ'ό/Κάπη μ' ένα σνοινί. Κι' έτσι, κρατώντας τον, πήρα το δρόμο για τη φυλακή του Κλίσυ.

Υπάρχουν πολλά πράγματα στον κόσμο που σε βυθίζουν σε μελαγχολία. Μα δεν γινώριζα άσχημότερο και θλιβερότερο πράγμα από τη πόρτα της φυλακής.

Στάθηκα μιά στιγμή πριν τολμήσω να μπώ στη φυλακή. Σάν να φοβόμουν μή με κρατήσουν και μένα και μήπως η πόρτα εκείνη άμς έκλεινε πίσω μου, δεν ξανάνοιγε πιά.

Φανταζόμουν πως ήμουν δούλος και να νεις από τη φυλακή. Δεν ήξερα όμως πως έπίσης ήταν δούλος και η μηή. Το έμαθα τότε κι' αυτό.

Τέλος κατάφερα να φτάσω ως εκείνον που ήθελα να δω.

Μ' έμποσαν στο «έντεκτητήριο» όπου δεν ήπρχαν ούτε καφάσια, ούτε άγκελλα. Σε λίγες παρουσιάστηκε ο πατέρας χωρίς άλυσίδες στο χέρι.

— Σε περίμενα, Ρεμύ μου, μου είπε. Και μάλωσα την Κατερίνα που δεν σε πήρε με τ' άμαξι.

— Η κυρά Κατερίνα, είπα, δεν ήθελε να με πάρει μαζί της.

— Αυτό δε γινόταν, παιδί μου. Είμαι βέβαιος πως θα δούλευε καλά και θα έβγαζες το ψωμί σου. Μα ο Σουριώ, ο γαμπρός μου, δεν άχχε να σου δώση δουλειά. Είναι νεροκράτης στο κανάλι του Νιβερνού. Κι' ο νεροκράτης, όπως καταλαβαίνεις, δεν χρειάζεται κηπουρούλα. Τα παιδιά μου είπαν ότι σέπτεσαι πάλι να γίνης τραγουδιστής. Μα έχασες, λοιπόν, που λίγο έλειπε να πεθάνεις από το κρύο και την πείνα, μπρος στην πόρτα μας;

— Όχι, δεν το ξέχασα.

— Και τότε δεν ήσουν μόνος. Είχες το γέρο πλάι σου. Τώρα όμως δεν έχεις κανένα... Έχω τον Κάπη.

— Καλός είναι ο Κάπης. Μα είναι σκύλος. Πώς θα βγάξης το ψωμί σου;

— Εγώ θα τραγουδά κι' ο Κάπης θα παίζει θέατρο...

— Ο Κάπης δεν μπορεί να παίζει μόνος του. Πάντως εγώ θα σε συμβούλευα να βρης μι θεία. Είναι καλός δουλευτής. Θάκανε καλά ι άρτησης το επάγγελμα αυτό των τεμπέλων που γυρίζουν στους δρόμους.

— Δεν είμαι τεμπέλης, το ξέρετε! Σε σά θα δούλευα για πάντα. Δε δέλω όμως να μπώ στην ύπηρεσία άλλων...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΛΙΜΕΚ ΚΙ' Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά φορά ζούσε στην Άραβία ένας φτωχός βοσκός, που τον έλεγαν Άλιμεκ. Ή δουλειά του ήταν να βόσκει πρόβατα και να καλλιεργεί ένα χωράφκι, που είχε απ' τον πατέρα του.

Ο Άλιμεκ, γυρίζοντας μιά μέρα απ' το βουνό ανάκαλυψε μιά σπηλιά σκεπασμένη με θάμνους. Στο βάθος όμως ήταν φωτισμένη από μιά άκτινα που κατέβαινε από ψηλά.

Από περιέργεια ο βοσκός προχώρησε και είδε σε μιά γωνία μιά σακκούλα με φλουριά, ένα δακτυλίδι κι' ένα παλιό βιβλίο. Τα πήρε άμέσως και φεύγοντας από εκεί είπε:

— Έχετε γεια δάση και βουνά! Το χρυσάφι αυτό μου φτάνει για να ζήσω πια εύτυχισμένος. Τι καλά που θα ήταν να βρισκόμουν τώρα στη Μέκκα!...

Δεν πρόλαβε ν' άποσώση το λόγο του και βρήκε εκεί πού ήθελε.

Παρανεμένος γι' αυτό που έγινε άνοιξε το βιβλίο και διάβασε στην άρχη: «Η σακκούλα αυτή θα είναι πάντα γεμάτη με φλουριά και το δακτυλίδι θα σου χρησιμεύει για να γίνεσαι κάθε σου επιθυμία και να βρίσκεσαι όπου σου άρεσει!»

Ο Άλιμεκ τότε επιθύμισε να γνωρίσει όλο τον κόσμο.

Έτσι, η εύκολια που είχε να μεταπηδά από χώρα σε χώρα, τον έκανε να γνωρίσει πολλούς ανθρώπους και πολλά έθνη.

Έπειτα άποφάσισε να βρη τόπο ν' άναπαυθή και διάλεξε τη Βαγδάτη.

Μα δεν πέρασε χρόνος κι' ο Άλιμεκ χόρτασε να γλεντήσει. Άρχισε τότε να νιώδη τη ληξια και μελαγχολία στην ψυχή του.

Σκέφτηκε λοιπόν να βρη μιά άποσχόληση, να δουλέψη. Το χρυσάφι που βρήκε εύκολα φίλους κι' έτσι τα κατάφερε να γίνη Μεγάλος Βεζύρης. Τώρα όμως οι προταγές του Σουλτάνου, οι συνωμοσίες κι' οι παγίδες των θφονεών αντίζηλων τον, τον είχαν άναστατώσει. Τα άκρίβια και οι τιμές άντι να τον κάνουν άφενή, τον είχαν κάνει δούλο. Κι' άφου χόρτασε κι' απ' αυτά, σκέφτηκε ότι καιρός ήταν ν' άφήση τη Βαγδάτη.

Της ημέρας εκείνης ήρθε η είδηση ότι η Περσία έτοιμαζόταν να κάνει πόλεμο. Και τον κύριεψε η επιθυμία να τρέψη με στρατό, να πολεμήση τον έχθρό. Είχε τώρα την επιθυμία να δοσάση.

Με μεγάλη του, λοιπόν, χαρά πήρε στρατό και ξεκίνησε.

Στις δυο πρώτες μάχες κατάφερε να βγη νικητής. Τ' όνομά του έγινε πασίγνωστο κι' ο Σουλτάνος ήταν έτοιμος να τον υποδεχθή με μεγάλες τιμές.

Άλλά στην τελευταία μάχη, προχώρησε πολύ στις γραμμές του έχθρου και πιάστηκε μαζί με πολλούς στρατιώτες αιχμάλωτος.

Τα πράγματα τότε άλλαξαν. Οι Επαίνοι έγιναν κατάρες κι' άντι για δόξες και τιμές τον περίμενε η κρεμάλα.

Για καλή του τύχη όμως το δακτυλίδι του τον έλευθέρωσε και βρήκε στις Ίνδιες.

Εκεί έξουσιαζε μιά βασίλισσα, που έξ' ατίας της όμορφιάς της την έλεγαν «Βάμα της Ανατολής». Ο Άλιμεκ μόλις την είδε, μαγεύτηκε από το θέλγητρό της. Κι' έκεινη πάλι τον προσέκαλε σε μιά μεγάλη γιορτή που θα γινόταν στο παλάτι της.

Ο Άλιμεκ δέχτηκε την πρόσκληση. Με όλο-χρηστή σκέψη και άκολο ζώμενος άπό λαμπρή συνοδεία, πήγε στο παλάτι, δειχνοντας τα πλούτη του και το εθιμο πνεύμα του.

Η βασίλισσα του χάρισε τη φίλια της και του έδωσε έλπίδες πως μιά μέρα θα γινόταν άντρας της.

Μεθυμένος από χαρά και ματαιοδοξία μαζί ο Άλιμεκ νόμιζε πως αυτός ήταν πιά ο βασιλιάς των Ίνδιων. Ή ζήλεια όμως κι' η κακία των αυλικών, που τόφεραν βαρεία να ύπη-

ρετούν ένα ξένο, έφτασε στο σημείο να τον συκοφαντήσουν στη βασίλισσα. Κι' έκεινη πρόταξε να τον θανατώσουν.

Ο Άλιμεκ, βλέποντας τον κίνδυνο, άναγκάστηκε να καταφύγει πάλι στη δύναμη του δακτυλιδιού του.

Και κατάφερε να φύγη από τις Ίνδιες και να πάη στην Κίνα, νομίζοντας ότι θα εύρισκε εκεί την ήσυχία του.

Μιά μέρα, που τριγυρνούσε με συντροφιά τις θλιβερές του σκέψεις, άκουσε σ' ένα χωριό-τόπιτο εθιμο τραγούδια. Πλησίασε τότε και είδε ένα γέρο να κάθεται και γύρω του να χορεύουν κορίτσια, ενώ άλλοι έπαιζαν όργανα και τραγουδούσαν.

— Βλέπω, του είπε ο Άλιμεκ, πως ξέρεις να διασκεδάσης τη ζωή σου...

— Άφενή του, άποκρίθηκε ο γέρος, έτσι είναι πάντα η ζωή μας. Ύστερα από τη δουλειά μας, μαζευόμαστε και γλεντάμε με τις γυναίκες μας. Τα παιδιά μας και τους καλούς γείτονές μας. Άς τα έδωμύητα μου χρόνια, που είμαι τώρα, δεν ένοιωσα τί θα ή ήσυχία και κόπος. Ο κόπος είναι άφου φορτίο μόνον για τον τεμπέλη. Η προφή και ο ύπνος, ύστερα από τον κόπο της ημέρας, είναι πιο γλυκά...

Η εύτυχια δεν είναι νάχη κανείς πολλά, αλλά να ζήρη να χαίρεται εκείνο που έχει. Έσεις οι πλούσιοι είσατε φτωχότεροι από μας. Γιατί όσο πια πολλά έχετε, τόσο ουδάνουν κι' οι επιθυμίες σας κι' έπειδη δε μπορείτε να τις χορτάσετε, στενοχωριέστε και λυπάστε.

Άν θέλεις να δώσης πίστι στα λόγια ενός γέρου και ν' άποκτήσης την εύτυχια, τρία πράγματα χρειάζονται, άφενή του.

— Και ποιά είναι αυτά; ρώτησε ο Άλιμεκ.

— Ήσυχια, γυναικτική και ατάρκεια. Μαθε να ήχης συνειδητή ήσυχη, διώνοντας από την ψυχή σου τις εχθρές και τις διχονόιες. Μην επιθυμής πράγματα άνωτέρα των δυνάμεών σου. Άπόφευγε την άκνηρία, γύμναζε το σώμα σου και φρόντισε να γίνης ώφέλιμος στον εαυτό σου. Μάθε ν' άπολαμβάνης τα άγαθά η πολλά η λίγα, όσα ο Θεός σου χάρισε και να είσαι ευχαριστημένος μ' αυτά.

Ο Άλιμεκ θαύμασε τη σοφία του γέρου κι' είπε μέσα του:

— Όστε η εύτυχια που ζητούσα, βρίσκεται στους άγρους όπου γεννήθηκα: Άλλοιμονο! Τι κέρδισα μ' αυτά που βρήκα στη σπηλιά. Τι γνώρισα στους τόπους που γύρισα; Ήμουν πλούσιος κι' έγινα φιλόδοξος. Οι μάταιες διασκαδές κακό μούκαναν παρά καλά. Γνώρισα μόνον την κακία και την πονηρία των ανθρώπων. Πόσο καλλίτερα θάταν να μείνω στο πατρικό μου χωράφι. Το ψωμί μου ήταν τότε πιο γλυκό.

Κι' ο Άλιμεκ, γυρίζοντας στο γέρο ταύδωσε τη σακκούλα με τα φλουριά, άφου πρώτα του διηγήθηκε όλη την ιστορία του και του ζήτησε να μείνη μαζί του.

— Ευχαρίστος, να μείνης μαζί μας. Μα τη σακκούλα θα σου τη φυλάξω. Γιατί μπορεί μιά μέρα να μετανοήσης και να βέλγης να φύγης πάλι για καινούργιους τόπους.

— Ποτέ! φώναξε ο Άλιμεκ. Κοντά σου ένοιωσα τόση άνακούφιση που είμαι σίγουρος πως θα βρώ εδώ την εύτυχία μου! Την εύτυχια, που τα πλούτη, οι διασκεδάσεις και οι τιμές δεν μπόρεσαν να μου τη χαρίσουν!

Ο Άλιμεκ ζήτησε στο τέλος να παντρευθή μιά από τις θυγατέρες του γέρου. Κι' έκεινος δέχτηκε ένθουσιασμένος.

Έσκαφαν τότε και φυλάξαν βαθεία στη γη τη σακκούλα με το χρυσάφι, το δακτυλίδι και το παλιό βιβλίο. Κι' έγινε την ίδια μέρα κι' ο γάμος του Άλιμεκ με την κόρη του γέρου με όργανα κι' εθιμο τραγούδια.

Κι' από τότε ο Άλιμεκ γνώρισε την άληθινή εύτυχια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το φαί και το παιχνίδι!...

Η Μαριούλα έχει άραδίσει κατά γής τα παιχνίδια της και παίζει μαζί τους. Μα έπειδη δεν έχει συντροφιά, βαρύνεται γρήγορα και λείπει στη μητέρα της:

— Μαμά, γιατί δεν παίζεις κι' εσύ μαζί μου; —
— Επειδη δεν έχω καιρό, παιδί μου, άποκρίνεται εκείνη.

— Και γιατί δεν έχεις καιρό; άπορεί η Μαριούλα.

— Επειδη εργάζομαι... είναι η άπάντησή της μητέρας της.

— Και γιατί εργάζεσαι; ρωτά πάλι η Μαριούλα.

— Για να κερδίσω λεπτά!... άποκρίνεται η μητέρα της.

— Και τί τα θέλεις τα λεπτά; ξαναρωτά η Μαριούλα.

— Για να σου δίνω να τρώς...

Στα τελευταία λόγια της μητέρας της η Μαριούλα δεν δίνει τώρα συνέχεια. Άφου πέρασε κάμηση όσα και βασάνισε το μπαγιλάκι της, σε λίγο λείπει πάλι στη μαμά της:

— Ξέρεις, μαμά, κάτι;

— Τι, παιδί μου!

— Εγώ δεν πεινώ καθόλου!...

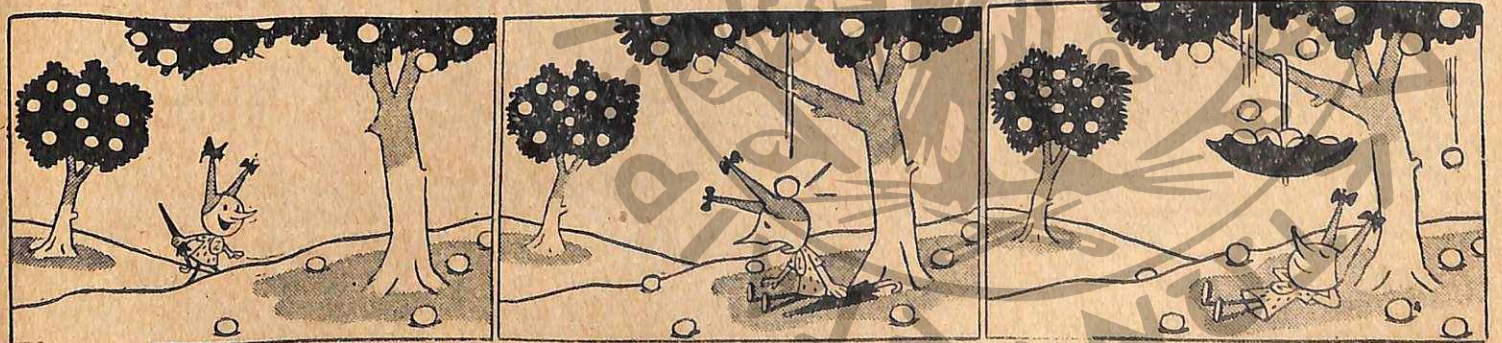
ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

ΧΙΟΒΡΟΡ

Δάσκαλος: — Πώς λέγεται Μανωλάκη, το σχήμα που έχει τέσσερις πλευρές; Μανωλάκης: — Τετράγωνο! Δάσκαλος: Τετράγωνο... πές το λοιπόν! Μανωλάκης: (θριαμβευτικά). — Τετράγωνο!...

Μητέρα: — Πάλι έσπασες ένα ποτήρι. Γαγώ: — Δεν το έκανα έπιτηδες, μαμά. Μητέρα: — Περίμενα αυτή την άπάντησιν... Όταν σπάξη κανείς ένα πράγμα, δεν το κάνει έπιτηδες... Γαγώ: — Και όμως, μαμά, έπιτηδες σπάμε τ' αγγεία, για να κάνωμε όμελέττα!

Σκέψη του Λάκη: — Περιέργο πράγμα! Κάθε που έρχεται ο γιατρός στο σπίτι μας, κάποιος από μας θα είναι άρρωστος. Αυτός, χωρίς άλλο, θάναη η αίτια!

Η Ζωίτσα άνακαλύπτει μιά ήσυχη γωνία για ύπνο.

Η Βελίς της γυναίκας

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΗ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΤΟ ΣΥΝΟΛΗΜΑ της νέας χειμερινής μόδας, είναι η χαλαρότης της γραμμής. Πάνω σ' αυτή τη λεπτομέρεια, κυρίως, βασίζεται η μόδα του 1958 και υπογραμμίζεται με το στένεμα της φούστας προς τα κάτω.

Τα δυο αυτά σημεία είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της καινούργιας γραμμής. Κατά τα άλλα, η μόδα του 1958 δεν παρουσιάζει βασικές μεταβολές, παρά μόνο σημαντικές εξελίξεις, όπως θα δούμε παρακάτω.

Οι ώμοι είναι φαρδύτεροι από άλλοτε και στρογγυλοί, ή δε καμπυλωτός τους αυτή φτάνει, καμμιά φορά, ως χαμηλά στα μανίκια και τους προσθέτει όγκο, ενώ το μάρκος τους δε φτάνει ποτέ να σκεπάσει τον καρπό του χεριού.

Το μοντέρνο μάρκος των μανικιών σε φορέματα, ταγιέρ και πανωφόρια, σταματά 8—10 πόντους πάνω από τη βάση του χεριού.

Οι φούστες, πάλι, έχουν κοντήν αίσθητά 40—45 πόντους από το έδαφος, φτάνουν δηλαδή λίγο κάτω από το γόνατο, χωρίς να το αφήνουν να φαίνεται.

Τα κ-ρσάζ πέφτουν χαλαρά, στο μπουστό του σώματος, και τα περισσότερα σχηματίζουν «μπουφάν» στην πλάτη.

Όσο για τα υφάσματα, θα φορεθούν τα τουίντ, τα ντρά, διάφορα μάλλινα φασονέ και έμπριμέ, ως και τα «πρασινίζον» καφέ, που φτάνει ως το σοκολατί.

Πλούσια και πρωτότυπη ποικιλία, παρουσιάζει η παλέττα των χρωμάτων της μόδας κατά το χειμώνα.

Το άσπρο και το πράσινο χρώμα, παίρνουν μια ξεχωριστή θέση στο γυναικείο ντύσιμο, ως και το «πρασινίζον» καφέ, που φτάνει ως το σοκολατί.

Πολύ θα φορεθούν επίσης και τα φωτεινά μπλέ, όπως το «μπλέ-παγωνιού», κι' ένα έντελως καινούργιο πρασιν-γάλαζο χρώμα, που ό

χειμερινή μόδα.

Τα κίτρινα και τα βιολέ έχουν έντελως εξαφανιστή από τα μοντέλα των τελευταίων επιδείξεων. Αυτό είναι ένδεικτικό, ότι τα δυο αυτά χρώματα, έχουν παραμερισθ' έντελως, και δεν πρόκειται να φορεθούν καθόλου το χειμώνα.

Αντιθέτως, πρωτεύουσα θέση παίρνει το άσπρο, ανακατεμένο με άλλα χρώματα.

Τα βραδυνά φορέματα εξακολουθούν να είναι κοντά και σε τύπο κρινολίνου 18ου αιώνας, γίνονται δε από υφάσματα φανταχτερά.

Μερικά βραδυνά μακρύα, σε στυλ εφαρμοστού «φουρώ», εναφάνισαν η Καστιγιό, η Λανδέν και ο Ντεσέ, ως εξαιρετικά επίσημες βραδυνές τουαλέτες. Τα φουρώ αυτά γαρνίρονται με πέρλες, με πολυχρωμες χάνδρες, με παγιέττες και με φράντζες πλατειές, κατά την παλιά μόδα του 1925.

Φυσικά, όλη η καινούργια μόδα, σε λεπτομέρειες και σε γενικές γραμμές, ξαναγυρίζει κάμποσες δεκαετίες πίσω και προσπαθεί επίμονα να επαναφέρει το ντύσιμο του 1920—1925.

Αν δεν το έχη επιτύχει απόλυτα, αυτό οφείλεται στην αντίδραση των συγχρόνων κομψών γυναικών και στις ανάγκες της ζωής της εποχής μας, που επιβάλλει στο γυναικείο ντύσιμο απλότητα και πραγματική ελευθερία κινήσεων. Πολύ συνηθίζονται, επίσης τα βραδυνά παρ-ντισ-σά από σατέν και τα τακούνια τα γαρνιρισμένα με στράς.

Οι φόρμες των μοντέρνων παπουτσιών είναι πολύ μυτερές και οι κάλτσες της μόδας χρυσίζουν ελαφρώς. Μερικές είναι σχεδόν άσπρες.

Όσο για τα καπέλλα, μοιάζουν με σκούφιες ή κάσκες, χωμένες βαθεία στο κεφάλι. Το ύλικό, από το οποίο γίνονται, συνήθως, τα καινούργια καπέλλα της μόδας 1958, είναι το υφασμα και τα φτερά, σε μια έντελως νέα τεχνολογία, αλλά πάντοτε σε στυλ εποχής 1925.

Τα πολύ τραβηχτά μαλλιά δεν είναι πια της μόδας. Τα μοντέρνα κεφαλάκια γαρνίρονται με χτενισμένα μπουκλάκια και τσουλούφια,

Ντιόρ το βάφτισε «Μπλέ της Ανατολής».

Επίσης πολλά μαύρα και γκρι εμφανίστηκαν στις τελευταίες εκθέσεις μόδας στο Παρίσι. Αλλά κυρίως θα επικρατήσουν οι άπειρες αποχρώσεις του πρασίνου, που θα είναι ή βεντέττα των χρωμάτων κατά τη

Έπανωφόρι χειμωνιάτικο από υφασμα «πτι-καρρώ» με πλατή «μπλουζόν»

στο μέτωπο και στους κροτάφους και συμπληρώνονται συχνά μ' ένα «μπαντώ», άσπρο με το φόρεμα, ή από βελούδο, που δίνει πίσω, κάτω από τα μαλλιά ή στο πλάι και που οι άκρες του πέφτουν με χάρι, πίσω από το αυτί.

Τα φιογυρίνια που σας δίνουμε σήμερα, όπως κι' εκείνα της περασμένης εβδομάδας, είναι από τα πιο αντιπροσωπευτικά μοντέλα των τελευταίων παρισινών εκθέσεων μόδας.

Επίσης, μ' όσα έχουμε γράψει για τη χειμερινή μόδα 1958 θα έχετε κατατοπισθ', απόλυτως, για το τί πρόκειται να φορεθ' έφέτος.

Ετσι μπορείτε από τώρα να προετοιμάσετε τις επίσκευές, π-ύ έχετε να κάνετε, για την ανανέωση της παλιάς βεστιέρας σας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της καινούργιας μόδας.

Αφού, λοιπόν, διορθώσετε όλα τα παλιά φορέματα και τα μεταποιήσετε ανάλογα με τη νέα γραμμή, τότε μόνο θα δhte τις ελλείψεις που παρουσιάζει η γκαρνταρόμπα σας και θα τις συμπληρώσετε με καινούργια πράγματα.

Μία χαριτωμένη, όσο και εξυπνερτική έμπνευσι των δημιουργών της γυναικείας κομψότητας, είναι και τα «ελαφρά ανασάμπλ», όπως ονομαζονται, τα οποία πρόκειται να εξυπηρετήσουν τις κομψές γυναίκες κατά τις πρώτες δροσερές ημέρες του φθινοπώρου. Τα μοντέρνα αυτά «ελαφρά ανασάμπλ» είναι φορέματα από λεπτό μάλλινο ή τσελβόλ, έμπριμέ ή φασονέ υφασμα και πλεκτό ζακεττάκι, γαρνιρισμένο από το υφασμα του φορέματος.

Ο πρωτότυπος αυτός συνδυασμός συμπληρώνει χαριτωμένα το πρώτο φθινοπωρινό γυναικείο ντύσιμο και μάλιστα ανέεδα.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

Με λίγη ύπαμονη και διαφόρους μοντέρνους συνδυασμούς, μπορείτε να κάνετε καινούργια όλα τα παλιά σας φορέματα, καλοκαιρινά και χειμωνιάτικα. Το περσινό σας καλοκαιρινό φόρεμα π. χ. με τα τρία βολάν, που σχηματίζει τη φαρδιά φούστα «όμπρέλλα», δε συνθίζεται πια καθόλου.

Τί θα κάνετε;

Απλούστατα, θα ξυλώσετε τα δύο τελευταία βολάν, θα αφαιρέσετε τη σούρα έντελως και θα ξαναράψετε τα βολάν. Με τον τρόπο αυτό θα δημιουργήσετε μια μοντέρνα φούστα «μπαντώ» που τόσο συνηθίζεται έφέτος.

Αν κόψετε δε και τα μανίκια ως ψηλά, για να μείνι σχεδόν ξεμανικότο το φόρεμα, και κάνετε στρογγυλό το άνοιγμα του λαιμού, θ' αποκτήσετε ένα ολοκαινούργιο φόρεμα, για το υπόλοιπο του καλοκαιριού, που ούτε και σεις ή ίδια δε θ' αναγνωρίζετε.

Όσο για το φορεματάκι με τη φαρδιά

Με τον κομψό αυτόν τρόπο μπορείτε να γαρνίρετε το παλιό, μονόχρωμο φορεματάκι σας, που θα γίνη έτσι καινούργιο.

φθινοπωρινό ντύσιμο με άσπρη καζάκα ριγώτη γαρνιρισμένη με μαύρες φάσες όπως η φούστα.

σουρωτή φούστα, που είναι ενωμένη χαμηλότερα από την τάλλια, θα κάνετε το έξη: Θα ξυλώσετε τη φούστα και θα τη φέρετε στη θέση της μέσης. Έπειδή όμως θα κοντύνι το φόρεμα, θα ράψετε από κάτω μια μονόχρωμη φάσα, στη θέση του στριφώματος, όσο φαρδιά χρειάζεται. Θα βάλετε δε όμοια ζώνη, ντραπαρισμένη στη μέση.

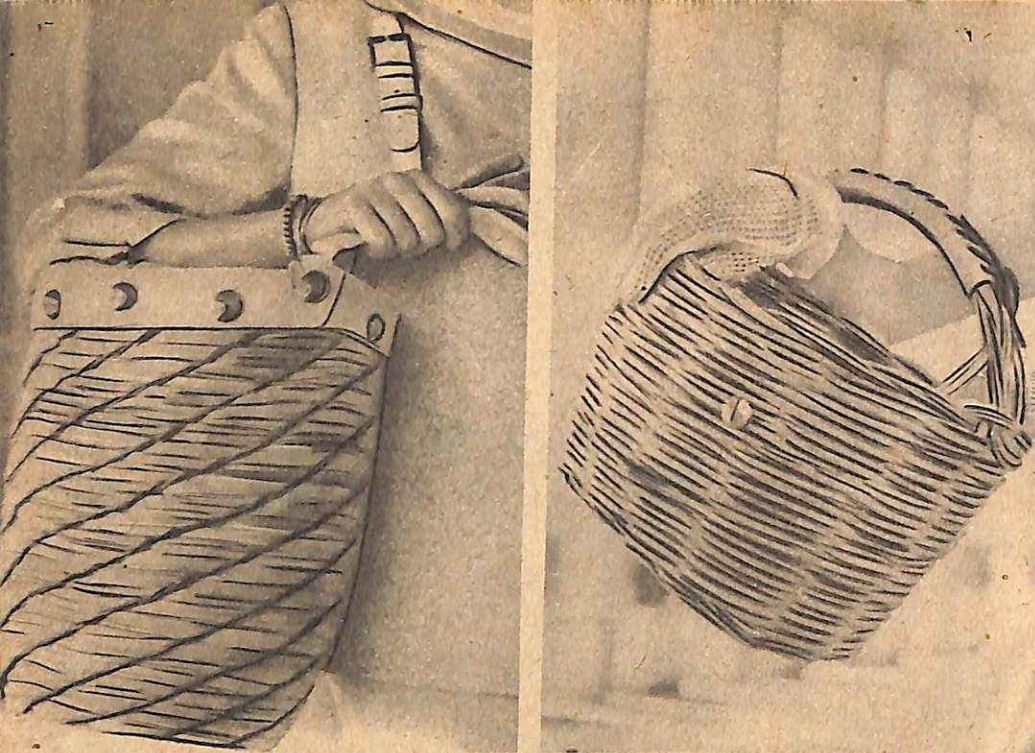
Ετσι θ' αποκτήσετε ένα καινούργιο φόρεμα, αναεωμένο κατά την τελευταία μόδα και θα το φορέσετε ξανά, σά να το ράψατε τώρα.

Γενικά, σε κάθε παλιό, που θέλετε να γίνη καινούργιο, θ' αφαιρέσετε τα ρεβέρ, τους γιακάδες και τα μανίκια, θα διαλέξετε μια από τις γαρνιτούρες της μόδας και την εποχή αυτή, αν και κάπως περασμένη, θα εμφανίσετε καινούργια την παλιά βεστιέρα σας.

1) «Ελαφρό-ανασάμπλ» του οποίου το κλειστό ζακεττάκι, γορνίρεται με φάσα από το υφασμα του φορέματος. 2) Μοντέλλο του 1968 από μάλλινο έμπριμέ με τη χαρακτηριστική στενή φούστα και το «μπουφάν» της πλάτης. 3) Έπανωφόρι «σάκκος» με ξεχωριστό γιακά το οποίο στενεύει υπερβολικά προς το κάτω μέρος.

Μοντέρνες φθινοπωρινές τσάντες, από ψάθα ή καλάμι, συνδυασμένο με δέρμα.

Αν υπάρχουν κ. ματρία από το υφασμα του φορέματος, που πρόκειται να μεταποιησέτε, μπορείτε να ξαναβάλετε ένα μοντέρνο γιακά, δηλ. μια λοξή φάσα, ξεχειλωμένη γύρω από ένα στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού ή δυο τσέπες ή μία ζώνη, από το ίδιο υφασμα.

Αν όμως δεν έχετε καθόλου υφασμα, τότε θα συνδυάσετε ένα μονόχρωμο, που να του πηγαίνει, αν είναι δηλαδή έμπριμέ, ριγωτό ή καντριγιέ, κλπ.

Μην ξεχνάτε επίσης πως οι φάσες, τα ρέλια και οι τρέσες, βρίσκονται εφέτος στην ημερομηνία διάταξης της μόδας.

Συνεπώς, κάθε φάσα που βάσετε κάτω, για να συμπληρώσετε μία μεταποίηση, είναι πολύ μοντέρνα γαρνιτούρα και δεν πρέπει να τη φοβάστε καθόλου. Ένα στρώγυλο υτεκολλέ π. χ. υπορεί θαυμάσια να κλείση λίγο περισσότερο, με την προσθήκη μιας φάσας.

Αυτή η ίδια φάσα επίσης μπορεί να καταλήξη σε δέσιμο, με μακριές άκρες.

Εκείνο που πρέπει να τονιστή ιδιαίτερα είναι, ότι η τελευταία μόδα περιορίζει το άνοιγμα του λαιμού έμπρός και άνοιγει μεγάλο υτεκολλέ στην πλάτη.

Μάλιστα, τα βραδύνα φορέματα, ενώ είναι έμπρός κλειστά, έχουν υτεκολλέ πίσω, που φτάνει μέχρι τη μέση ακριβώς.

Συνήθως δέ, στο τέλος του μεγάλου υτεκολλέ, της πλάτης, τοποθετείται η αυθενία μπουτονιέρα ή ένας πελώριος φλόκος, του οποίου οι άκρες πέφτουν με χάρι πάνω στη φούστα. Καί, καμιά φορά, μπαίνει λουλούδι και φλόκος μαζί.

Η μόδα έχει επινοήσει επίσης χαριτωμένους τρόπους γαρνιρίσματος των μονόχρωμων σκούρων φουστάνων.

Αν θέλετε, λοιπόν, να ρίξετε μία χαρούμενη, φωτεινή νότα πάνω στο σκούρο φορεμάκι ή το μονόχρωμο «ντέ-πιές», θα πάρετε λίγο κέντημα του πήχως, ή ένα κομμάτι όργαντζα ή λίγο πικέ άσπρο ή χρωματιστό, και θα το γαρνίρετε σύμφωνα με τον τόνο, που θέλετε να του δώσετε.

Αν θα το φορέσετε το άπνευμα στο γραφείο σας, ή γαρνιτούρα θα είναι απλή, κλασσική, χαριτωμένη.

Ενας γιακάς π. χ. έσπρος ή από χρωματιστό πικέ, με γάντια άσσορτί, είναι δ.τι χρειάζεται για το παλιό μονόχρωμο φορεμάκι, που πρόκειται να φορεθί τις πρώτες ημέρες του φθινοπώρου. Το ίδιο φορέμα μπορεί να γαρνιρισθί περισσότερο ιδιότ.τα, αν θα φορεθί το βραδύ, σε μία κοσμική ή φιλική συγκέντρωση.

Ένα κεντητό «τρου-τρου» μέσα στο οποίο περνά βελουδάκι ή τρεσάκι, επισημοποιεί μοντέρνα και κοκκέτικα το παλιό μονόχρωμο φορέμα.

Αν πάλι η φούστα είναι στενή ή κοντή και γενικά μί-ζεση πάνω στο σώμα, μπορείτε να την φαρδύνετε με φαρ-δείες φάσες διαφόρων χρωματισμών, κομψά συνδυασμένων μεταξύ των. Στην περίπτωση αυτή, το κορσάκι θα μείνι σκέτο χωρίς κομψά άλλη γαρνιτούρα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΚΑΛΑΜΙ

Ο συνδυασμός της ψάθας και του καλαμιού με δέρμα, είναι η καινούργια ιδιοτροπία της μόδας 1958 για πρώι-νες τσάντες σπόρ.

Η πρωτοτυπία αυτή θεωρείται πολύ διασκεδαστική και κυρίως πολύ νεανική για τις γκρίζες φθινοπωρινές ημέρες. Οι μοντέρνες αυτές φθινοπωρινές τσάντες, στολίζονται επίσης με χονδρά μετάλλια καρδιά, χρυσά ή άσημένια

1) Φορεμάκι καρδεάτο με πουλόβερ φορεμένο από μέσα. 2) Πρακτικό κοστούμκι από βελούδο κοτλέ γι' αγοράκι 9-10 χρόνων. 3) Το κοριτσάκι των 7-9 χρόνων φορεί κι' αυτό σαν την μεγαλύτερη αδελφούλα γι' αγοράκι 5-7 χρόνων. 4) Όρατο σύνολο φούλα 3-5 χρόνων έχει φορεμάκι από κοτλέ βελούδο με πουλόβερ.

και έχουν μακρύ ή κοντό χέρι, από καλάμι ή δέ-μα, σε τύπο ζώνης.

Οι καινούργιες τσάντες θα κρατηθούν μονάχα με το άπλο σπόρ ντύσιμο και δεν πρόκειται να γίνη καμιά υποχώρησι για το άπνευμα.

Τα κομψά παρισινά μανέκν που λανσάρουν τις περιέργες αυτές τσάντες είναι άπλουστατα ντυμένα και μόνο με το πρώινο, σπόρ «ντέ-πιές» και το χονδρό σπόρ και κοντό γάντι, κρατούν τις όγκωδεις αυτές και ιδιότροπες τσάντες. Δεν ξέρουμε όμως αν θα επικρατήσουν κατά τη φθι-νοπωρινή έπ.χ.

Γεγονός πάντως είναι πως τη στιγμή αυτή ά-ποτελούν τη μεγάλη «νουβωτέ».

Παράλληλα δέ με την πρωτοτυπία, που παρου-σιάζουν οι ψάθινες τσάντες με δέρμα, είναι και πολύ πρακτικές. Παίρνουν μέσα πολλά πράγμα-τα και ιδίως πολλά μικρά χωρίς να παραμρ-φώνονται από το παραγέμισμα.

Πάντως, εκτός άπ' αυτές και γενικά από τις πρώιμες τσάντες, που είναι μεγάλες, όλες οι άλ-λες είναι μικρές και πλακέ.

Ηδη οι φάκελλοι κρατούν τα σκήπτρα της μό-δας 1958 και οι μικρές τσάντες «πορτφίγ» ξα-ναγύρισαν στη μόδα.

Επίσης τα κρεμαστά χέρια, έχουν καταργηθί, κατά μεγάλο ποσοστό, από τις τσάντες και οι περισσότερες κρατιούνται στο χέρι ή κάτω από τη μασχάλη.

Οι τσάντες από υφασμα συνηθίζ.νται εφέτος και θα κρατηθούν πολύ το χειμώνα, ως «άμπι-γιέ». Όσο για το χρωματισμό, ποικίλλει άφάν-ταστα και είναι συνήθως άσσορτί με τη ζώνη ή τα γάντια, το καπέλλο ή τα παπούτσια.

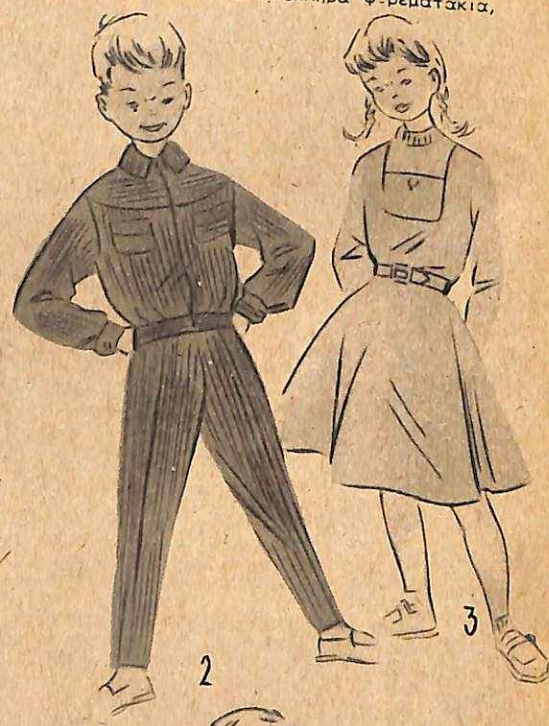
Όμως συνδυασμένο με το σύνολο. Οι τσάντες σε χρώμα «καφέ-ώ-λαι» π. χ. θα κρατηζ.ν με γκρί, με πράσινο, με μπλέ, ή και με το μαύρο ταγιέρ.

Ο συνδυασμός αυτός, όσο κι' αν φαίνεται τολμηρός, πρόκειται να επικρατήση και μάλιστα να συμπληρωθί και να έτεκταθί και στα άλλα άξεσουάρ.

Τα φερμουάρ από ταρταρούγα, άληθινή ή ψεύτικη, είναι πολύ της μόδας και άρέσουν στις κομψές Παριζιάνες, ιδίως ως φερμουάρ σε τσάντα μαύρη.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ένας από τους πιο τυπικούς συνδυασμούς, που θα επικρατήσουν το φθινόπωρο για τα κοριτσάκια, είναι τα ολόκληρα φ.ρεματάκια,

1) Νυχτικό από φανελλίτσα με φαρδύ βολάν για κοριτσάκι 8-9 χρόνων. 2) Ρομπίτσα από σκωτσέζικο λαϊνάκι γι' αγοράκι 8 χρόνων. 3) Κομπινιζόν με φουσκωτό μεσοφοράκι για κορι-τσάκι 6 χρόνων. 4) Πυτζάμα πολύ σκερτσόζικη για παιδούλα 3-4 χρόνων. 5) Κλασσικός τύπος πυτζάμας γι' αγοράκι 9-10 χρόνων. 6) Πουκαμισάκι και παντελονάκι για παιδούλα 4-5 χρόνων.

χωρίς καθόλου μανίκια και με ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό.

Ένα τέτοιο φορεμάκι θα συνδυάζεται με πουλόβερ, που φοριέ-ται από μέσα, αφήνοντας να φαίνονται τα μανίκια και μέρος του λαιμού. Αυτά τα πουλόβερ τελειώνουν συνήθως με γυριστό ψηλό γιακά.

Ο συνδυασμός φορέματος και πουλόβερ παρουσιάζει μία πολύ κομψή εμφάνισι για τις κοπέλλες και συγχρόνως έχει και την πρα-κτική του πλευρά.

Μ' ένα-δυο τέτοια φορεματάκια και δύο-τρία πουλόβερ, μπορεί ή κοπελλίτσα να ανανεώνη καθημερινώς την εμφάνισι της, συνδυά-ζοντας ποτέ το ένα και ποτέ το άλλο άπ' τα πουλόβερ με το κάθε φορέμα.

Τα υφάσματα που χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα φορέματα ει-ναι μονόχρωμα, χωρίς όμως ν' άπαικλιώνονται και τα φανταζί, όπως τα καντριγιέ, τα σκωτσέζικα, τα ριγωτά, σε διάφορους συνδυα-σμούς χρωμάτων.

Η κοψή της μόδας συνδυάζει το εύθγραμμο μπουστάκι, αρκετά άνετο στη μέση και τη φούστα κομμένη αν φόρμ.

Είναι πολύ της μόδας το κομψάμα κατά μήκος του φορέματος, άλλοτε εύθγραμμο, με μία σειρά κομψιά, άλλοτε σταυρωτό, με δυο σειρές κομψιά. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, μπαίνουν δυο ζευγή κομψιά στο μπουστό, ένα ζεύγος στη μέση και δυο ζεύγη στη φούστα.

Άλλο σκέρτσό είναι το φορεμάκι να έχη κρυφό κομψάμα ή μπροστά ή στο πλάι κάτω από τη μασχάλη.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι όλο τετράγωνο. Μπορεί όμως και να σχηματίζη μύτη στην πλάτη και να είναι τετράγωνο μόνο στο έμ-πρός μέρος.

Μη παραλείψετε να συνδυάσετε άρμονικά τους χρωματισμούς των πουλόβερ με το χρώμα του φορέματος.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Μικρά νυβτινά ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Τα χέρια σας είναι λεπτά και μακριά; Σας πηγαίνει πολύ ένα λεπτό κι' εύλυγο βραχιόλι ή μερικοί ψιλοί κρίκοι. Τα δαχτυλίδια σας νάναι στρογγυλά ή όριζόντια, με «δέσι-μο» φορέδύ όσο το δαχτυλό σας. Προτιμάτε βερνίκι σκούρο για τα νύχια σας.

Σε χέρια πλατεία ταίριαζουν μάλλον φαρδερά δαχτυλίδια, με ψηλό «δέσιμο», ημισφαιρικού σχήματος. Το βραχιόλι θά-ναι όγκωδες, με μεγάλα στολισμάτα, και θα φοριέται ψηλά στο μπράτσο. Βερνίκι των νυχιών σκούρο ή μέτριο, οι άκρες όμως των νυχιών και οι βάσεις τους πρέπει να μείνουν άεσφες.

Για χέρια μικροκαμωμένα, κου-κλιστικά, διαλέγετε στενά βρα-χιόλια και μικρά δαχτυλιδάκια με ροζέτες ή με πετράδια. Το βερνίκι των νυχιών θα είναι άνοιχτό-χρώμο.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ο τρόπος που θα καθήση ένας άνθρωπος, φανερώει άμέσως την άνατροφή του. Κατά γενικών κα-νόνων, πρέπει να κάθεται όσο το δυνατόν πιο βαθιά στο κάθισμά σας, έτσι ώστε το κάτω μέρος της πλάτης σας ν' άκουμπάη στη ρά-χη του καθίσματος, κι' όχι να δι-νετε την εντύπωσι πως έχετε γαν-τζωθί άπ' αυτό για να διατηρή-σετε την ισορροπία σας.

Όταν κάθεται κανείς άσχημα σ' ένα δημόσιο χώρο —θέατρο, κινηματογράφο, τράμ, λεωφορείο— ένοχλεί τους διπλανούς του. Σ' ένα τραπέζι δέ, δυσκολεύει τους υπηρέτες στο σερ-βίσιμα.

★

Μη λέτε ποτέ για κάποιον: «Βγήκε με την κυρία του», αλλά: «Βγήκε με τη γυναίκα του» ή «με τη σύζυγό του».

Μη λέτε: «Η κυρία σας είναι καλή», αλλά: «Η κυρία είναι καλή». «Η, αν έχετε οικειότητα μ' αυτόν που μιλάτε: «Η γυναίκα σας είναι καλή».

Μία κυρία δεν πρέπει να λέη: «συνταγματάρχα μου, στρα-ταίω» ή «βασίλε μου», αλλά: «συνταγματάρχα, στρατηγέ», χωρίς βε-βαίως να βάζη μπροστά τη λέξι: «κύ-ριε». Μπορεί όμως και να τον προσ-φωνήση με τ' όνομά του μόνο, όποτε θα μεταχειρισθί το ακύριο: «Κύριε Β...».

ΠΩΣ ΧΩΝΕΥΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ ΤΟ ΓΑΛΑ

Πολλά άτομα δέ μπορούν να χωνέ-ψουν εύκολα το γάλα, και γι' αυτό τους φέρνει άφδιά. Για να γίνη λοι-πόν εύκολοχώνευτο και συνεπώς εύ-χάριστο το γάλα, άρκει να ρίξετε με-σα μερικά φύλλα μέντας και να τ' άφρίσετε να βράση μαζί τους.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΛΙΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Μην πετάτε τις παλιές εφημερίδες. Σας έχομε οδηγήσει άλλοτε πως να τις βρέχετε, να τις συμ-πλέξετε σε μπάλες και να φτιάχνετε έτσι προσάνναμα για τη θερμάστρα. Μπορείτε ακόμα να τις κόψετε σε μικρές λουρίδες και, τσαλακώνοντας τις λουρίδες αυτές, να τις χρησιμοποιή-σετε για να παραγέμισμα μαξιλαριών, στην έξοχη έγκατάστα-σή σας.

Μην πετάτε επίσης τα παλιά μετάλλια κουτιά. Τα καθα-ρίζετε, τα βάφετε με λαδομπαγιό και τα μεταχειρίζεσθε για να φτιάξετε το αλάτι, το πιπέρι, τον καφέ, τη ζάχαρη, κλπ., πάνω στον ράφια της κουζίνας σας.

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΜΟΤΗΣ ΤΟΥ

Το αλάτι θα σας φανή χρη-σιμώτατο σε πολλές περιστά-σεις, ιδίως στην έσοχη όποι σας λείπουν κάπως οι εύκολες του νοικοκυριού.

Δεν κατορθώνετε π.χ. ν' ά-νάψετε καλά τη φωτιά, γιατί το ξύλα έπιμένει να μην «τραβάη»;

Δεν έχετε τότε παρά να ρίξετε μέσα μία φούστα χον-τρού αλάτι. Τα ξύλα θ' άρχι-σουν να τρίζουν, και πολύ γρήγορα θα βγάλουν μεγάλες φλόγες.

Έχει σκουριάσει το σίδερο του σιδερώματος; Θα το καθα-ρίσετε τελείως, αν το τρίψετε δυνατά μ' αλάτι, κι' ύστερα με λίγο λάδι.

Νοιάθετε ταμπήματα στο έσωτερικό του λαιμού σας; Κά-νετε μία γαργάρα με νερό κι' αλάτι, — ή με θάλασσα — και θα σας περάση η ένόχλησι.

Λεκιάστηκε το τραπέζι-μάντηλό σας με κρασί; Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέστε.

Δεν έχετε παρὰ να πασπαλίζετε το λεκέ μ' αλάτι, άμέσως όμως, θα εξαφανισθί, χωρίς να χρειασθί καν να πλύνετε το τραπέζι-μάντηλο.

Τελευταία ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΓΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Άμερικανός Γκρέγκορ Μπρίσκαϊν στήν υπηρεσία κάποιου Μπλίχεν, που τον στέλνει ταχτικά από τη Βενετία στη Γιουγκοσλαβία, οδηγεί ως αντιπρόσωπο γεωργικών μηχανών, στην πραγματικότητα όμως για να παραδώσει εκεί σ' έναν άνθρωπο του διαμάντι, που τα κρύβει κάθε φορά μέσα στα παπούτσια του. Τα διαμάντια αυτά προορίζονται για να χρηματοδοτηθεί μια συννομία που έχει σκοπό ν' αλλάξει το καθεστώς της χώρας. Ο Γκρέγκορ έχει ερωτικές σχέσεις με τη γυναίκα του Μπλίχεν, την Κάρολ, που απαιτεί αούστολα στον άντρα της μ' όποιον τύχη. Δεν την αγαπάει όμως. Είναι έρωτα-τεμνός με μια καλή κοπέλα, την Άννα. Δέχεται μάλιστα για χάρη της να φυγαδεύσει απ' τη Γιουγκοσλαβία το μικρότερο αδελφό της Μάριο, που τον κυνηγεί η αστυνομία. Ο Μπλίχεν του αναθέτει μια τελευταία αποστολή, δηλώνοντας του πως θάναί η πιο επικίνδυνη, αλλά ότι στο γυρισμό του θα του πληρώσει 10.000 δολάρια. Ο Γκρέγκορ την ακολουθεί, σκοπεύοντας να φυγαδεύσει συγχρόνως το Μάριο. Λέει στην Κάρολ πως πρέπει να διακόψουν τις σχέσεις τους. Εκείνη γίνεται έξω φρενών και τον απειλεί. Άλλα αυτός δε δίνει σημασία κι' ετοιμάζεται να ξεκινήσει με τ' αυτοκίνητο, με σωφέρ και βοηθό του κάποιον Μπρούνο, που τον έχει στην υπηρεσία του από καιρό και του είναι αφοσιωμένος. Τηλεφωνεί δε στην Άννα, για να της αναγγείλει πως αποφοίτησε να φυγαδεύσει τον αδελφό της, ενώ στην όρχη είχε διατάξει. Ύστερα πηγαίνει στο σπίτι του, για να περιμένει το Μπλίχεν, τον άνθρωπο του Μπλίχεν, που θα του φέρει τα παπούτσια. Τον βρίσκει όμως σφαγμένο μέσα στο δωμάτιό του. Τα παπούτσια δεν υπάρχουν. Ο Μπλίχεν, στον οποίο τηλεφώνησε άμεσως ο Γκρέγκορ, απαντάει πως δεν έχει ιδέα γι' αυτό το έγκλημα. Ο Γκρέγκορ περνάει το πτώμα στο κανάλι. Σε λίγο φέρνει τα παπούτσια ο Μπρούνο. Έπειτα φτάνει κι' η Κάρολ, που ξεμαρμάζει το Μπρούνο για να τον κάνει οργάνο της. Ο Μπρούνο υποψιάζεται πως η Κάρολ είχε σχέσεις και με το Γκρέγκορ, εκείνος όμως το αρνείται για να μη τ' στενοχωρήσει. Φεύγοντας με τ' αυτοκίνητο περνάει απ' το Μονακό, όπου ο Γκρέγκορ επισκέπτεται την Άννα, που και συνεννοείται μαζί της για το που θα βρει το Μάριο. Φτάνει τη στιγμή εκείνη κι' η Κάρολ, που του κάνει μια σκληρή ζήλεια. Ύστερα του ρίχνει κοφτά νοκωτικό στον καφέ του. Ο Γκρέγκορ τον πιει, άνοητος. Έπειδή όμως ήταν πολύ το ναρκωτικό, κάνει σε λίγο έμετο και το βγάδι. Πηγαίνει ύστερα διαδοχικά σε δυο στελέχη της μουσικής οργάνωσης του Μπλίχεν, τον Παρναντίνο και τον Όσμαν, και τους ζητάει κατ' εντολήν του ένα φακέλλο με οδηγίες για τους συναμότες. Αυτό σημαίνει ότι το κίνημα πρόκειται να εκραγεί άμεσως, τ' άλλο πρωί. Δύο άγνωστοι ξυλοκοπούν άγρια την Άννα. Ο Γκρέγκορ τη βρίσκει σε κακή κατάσταση και την επιστρέφει σ' ένα αντρόνιο, για να την προσέχουν όσπου να γυρίσει. Συνεχίζει ύστερα το ταξίδι του προς τη Γιουγκοσλαβία. Περνάει τα σύνορα δίχως καμία δυσκολία. Άλλα, σε κάθε ταξίδι του, φροντίζει να καταπονήνεται απ' τους φρουρούς με διάφορα δώρα. Στο δρόμο, ο Γκρέγκορ αποκοιμιέται. Ο Μπρούνο νομίζει τότε πως τον έπιασε το ναρκωτικό. Ζητάει να βεβαιωθεί γι' αυτό.

4ον

Αφίσαμε πίσω τις καταιγίδες. Προσπεράσαμε μια δεινροστομία. Πήραμε μια στρόφη. Ο Μπρούνο μου κατάφερε τότε μια δυνατή γροθιά στον ώμο, φωνάζοντας: — Ξύπνα, Γκρέγκορ! Κατάλαβα τότε μεμιάς γιατί είχα ζάλες, κακοδιαθεσία και νύστα... και γιατί είχε επιμείνει τόσο πολύ να σωφάρη ο Μπρούνο! Διατήρησα ωστόσο την ψυχραιμία μου και δεν κουνήκα καθόλου. Ήταν τόσο δυνατή η φιλική μας! Είχαμε περάσει μαζί τόσες άσχημες στιγμές! Δε μπορούσα να πιστέψω πως θαχε τώρα το θάρρος να φτάσει στο τέλος. Κι' όμως έφτασε! Με χτύπησε άλλη μια φορά, ούρλιασε πάλι τ' όνομά μου, ύστερα έκοψε ταχύτητα κι' έσκυψε προς το μέρος μου, για ν' ακούσει την κανονική αναπνοή μου και να βεβαιωθεί πως κοιμόμουν, απ' το ναρκωτικό που με είχαν ποτίσει! Ύστερα άνασκηώθηκε και κύταξε μπουστά. Κατάλαβα πως ζητούσε κάποιο κατάλληλο μέρος για να σταματήσει. Θάπρεπε να κουνηθώ τότε. Μα δεν το πίστευα ακόμα... Ήθελ να βεβαιωθώ. Έτσι, προσποιήθηκα πως ροχαλίζα.

Μικρές Ιστορίες

Μια σπουδαία φωτιά

Η οικογένεια Πιπερίδου, που παραθερίζει στο Φάληρο, έχει μείνει για τέταρτη φορά, χωρίς υπηρεσία. Η κυρία Πιπερίδου, που δεν άντεχε περισσότερο περιμένει να γυρίσει το μεσημέρι κατάκοπος ο σύζυγός της, για να του κάνει παρατήρηση και να τον γκρινιάζει που δεν ενδιαφέρεται να της βρει μια υπηρέτρια και την αφήνει να τ' αβγάει πέρα μόνη της με το σπίτι, με τα παιδιά, και με το φαγητό. Έτσι ο καίμενος ο Πιπερίδης αναγκάζεται στο τέλος να φέρει από το χωριό του μια καινούργια υπηρέτρια, που δεν έχει καθόλου ιδέα πως μαγειρεύουν με το γκάκι. Την πρώτη μέρα, λοιπόν, πήγε η κ. Πιπερίδου στην κουζίνα και της έδειξε πως ανάβουμε το γκάκι και πως το μετρίζονται. Μόλις όμως το άναψε και της έδωσε μερικά οδηγίες, κάποιος τη ζήτησε κι' έφυγε, αφήνοντας μόνη της την υπηρέτρια. Έπειτα από δυο τρεις ημέρες, η κυρία πήγε πάλι στην κουζίνα και ρώτησε την υπηρέτρια αν μαγειρεύει καλά με το γκάκι. — Είναι έξοχη φωτιά, κυρία! της απάντησε εκείνη. Φαντασθήτε ότι από τη στιγμή που την ανάψατε, ούτε έβουσε καθόλου, ούτε έχασε τί... δύναμή της! Κόκκαλο ή κυρία Πιπερίδου.

τά πίσω το πηγούλι και πίεσε το στέρο μου πάνω στη ράχη του καθίσματος. Η γροθιά του με χτύπησε στο μελίγγι. Αρχίζα να χάνω τις αισθήσεις μου. Το κορμί μου χαλαρώθηκε. Ο Μπρούνο έπαψε να χτυπάει. Καθώς έκανα ν' άνασκηώθω, ένιωσα ν' ακουμπάει πάνω μου κάτι σκληρό και κρύο, μετάλλιο. Κατάλαβα πως είχε πάρει το ρεβόλβερ του. Ήταν ικανός να το μεταχειριστή... Δεν τούφερα λοιπόν πια αντίσταση. Τον κύτταξα και ψιθύρισα: — Κάθαρμα! Άνάσαινε βρειά. Ένα δυνατό φύσημα του ανέμου χτύπησε τη βροχή στο τζάμι, πίσω του. — Βγάλε τα παπούτσια σου, μου είπε. — Κι' ύστερα; Θα με πυροβολήσης; Ή θα με πετάξης στο γκρεμό; — Όχι, δε θα σου κάνω κακό. Ήμαστε φίλοι... Θα πάρω τα παπούτσια κι' θα γυρίσω πίσω. Έσύ θα τραβήξεις πεζή ως τη Λιουμπλιάνα. Δεν είναι μακριά... Θα πάρης από κεί το τράινο και θα γυρίσης. — Δε θα καταφέρης να ξεφύγης... Σε γελάσαμε! Δε θα τολμήσης να τηλεφωνήσης στα σύνορα να με πιάσουν. Τα διαμάντια αυτά είναι λαθραία. Αν κάνης λόγο, θα μπλέξεις και σύ. — Πολύ έξυπνο, Μπρούνο! Για πές μου, το σοφίστηκες μόνος σου; Ποιός σου είπε για τα διαμάντια; — Δός μου τα παπούτσια, είπα. Δε θα σε πειράξω. — Και πως μπορώ να ξέρω ότι δε θα τ' αντάξω κι' εγώ σαν το Μέστρο; — Βγάλε τα παπούτσια! ούρλιασε άγρια. Δε μπορούσα να κάνω άλλοιως. Πολύ καλά, είπα. Μακάρι να σου βγούνε σε καλό αυτά τα λεφτά... Θα τα χρειαστής για να ησυχάσης τη συνείδησή σου, όταν θα σκέπτεσαι το συμπατριώτη σου, το Μάριο, που θα ξανακλειστεί στις γιουγκοσλαβικές φυλακές εξ αιτίας σου. Μου κόλλησε το ρεβόλβερ στα πλευρά, με τόση δύναμη, ώστε λίγο έλειψε να μου σπάσει κονά κόκκαλο. — Άσε τις πολλές κουβέντες, μουγκρίσε. Τα παπούτσια, γρήγορα! Έσκυφα μπροστά. Ο άγκωνας μου ακούμπησε στη χειρολαβή της πόρτας. Σήκωσα τα μάτια μου κι' είδα να γυαλίζει το πιστόλι. Έσκυφα πάλι, μουσκεμένος απ' τον ιδρώτα. Έβγαλα το ένα παπούτσι και είπα, κρατώντας το απ' τη μύτη: — Πάρ το, Μπρούνο. Άπλωσε το χέρι του. Την ίδια στιγμή τον χτύπησα δυνατά με το τακούνι στ' άλλο χέρι που κρατούσε το ρεβόλβερ. Άνοιξα συγχρόνως την πόρτα κι' έβγαλα έξω, πάνω στις πέτρες του δρόμου. Σηκώθηκα άμεσως κι' άρχισα να τρέχω, μέσ' στο σκοτάδι και στη βροχή. Οι μυτερές πέτρες μου πληγώνανε τ' άριστερο πόδι. Κρατούσα πάντα στο χέρι μου το βγαμένο παπούτσι, κι' αναρω-

ΙΠΟΤΕ δεν της έλειπε της Έμινε, για να είναι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα της Τύνιδος. Είχε στη διάθεσή της ό,τι επιθυμούσε κι' ο γέρο φύλαρχος Καδούρ Μπέν Μαχάμετ, την αγαπούσε αληθινά. Κοντά στη λεπτοκαμωμένη αυτή νέα με τα κασπάρια δόντια και το φιδισιο κορμί, ο γηραιός πολυετής έφηνε τους κόπους των αγώνων με τις γειτονικές φυλές. Η ζωή του Καδούρ Μπέν Μαχάμετ ήταν μια διαρκής μάχη. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, ήξερε να εκτιμήσει περισσότερο τη δροσιά και τη χάρη της Έμινε... Μια μέρα, ενώ η αγαπημένη του ήταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι κι' έπαιζε με μερικά άσπρα περιστέρια, άκουσε ξαφνικά να φτάνει από το παράθυρο μια παράξενη κι' ασυνήθιστη μελωδία. Σηκώθηκε, πλησίασε προς τα εκεί και μέσα από τα καφάσια, πρόσεξε ένα νέο, καθισμένο στη μέση του δρόμου, έξω από την πόρτα του σπιτιού τους, να παίζει φλογέρα γοητευτικά και μια είκοσαριά φιδία, που έκαναν γύρω του ρυθμικές κινήσεις. — Άλλάχ! ψιθύρισε η Έμινε. Τι θαυόφως που είναι!... Πραγματικά, ο γόνος των φιδιών ήταν ένας μελαγχολικός νέος με άδρα χαρακτηριστικά και με κατάμαυρα μάτια. Η μουσική που σκορπούσε η φλογέρα του έκανε τη μικρή Έμινε να σκιρτήσει. Κι' όταν σε μια στιγμή ο γόνος των φιδιών σήκωσε το κεφάλι του και τα βλέμμάτα του έπεσαν στο μισανοιγμένο καφάσι, που πίσω του στεκόταν η νέα, φάνηκε πως και εκείνος ταραχτηκε σαν να τον έκαψε η λάμψη των ματιών της. Και τότε το τραγούδι του έγινε ακόμη πιο παθητικό. Αυτό συνεχίστηκε κάπου μια βδομάδα. Στο τέλος η Έμινε δεν βίστασε να δηλώσει πως ήταν έρωταυμένη. Από τη στιγμή δέ κείνη της γεννήθηκε η επιθυμία να δει από κοντά το γόν των φιδιών και να του μιλήσει. Άλλά αυτό ήταν αδύνατο. Δε μπορούσε να βγεί έξω από το σπίτι, να κουβεντιάσει με άλλον άντρα. Τί έπρεπε λοιπόν να κάνει; Η Έμινε βρήκε άμεσως τον τρόπο. Την ίδια βραδιά, όταν ο Καδούρ Μπέν Μαχάμετ πήγε να την επισκεφτεί, φρόντισε να

Ο αγαθός φύλαρχος χαμογέλασε. — Αφού αυτή είναι η επιθυμία σου, άποκρίθηκε, δεν πρόκειται να σου άρνηθώ. Αύριο κιόλας θα σου τον στείλω... Πραγματικά, ο Καδούρ Μπέν Μαχάμετ κράτησε την υπόσχεσή του και την άλλη μέρα, μόλις φάνηκε ο γόν των φιδιών, ένας υπηρέτης τον άνέδωσε πάνω, σ' ένα μεγάλο δωμάτιο στρωμένο με παχιά χαλί και πλημμυρισμένο από μεθυστικά άρώματα. Τον άφησε μόνο. Ο νέος έριχνε γύρω του βλέμματα θαυμασμού για τον πλούτο του φυλάρχου. Ξαφνικά ένα παραπέτασμα άνασκηώθηκε και φάνηκε η Έμινε χωρίς φερτζέ. Εκείνος την άναγνώρισε άμέσως, μα δε μπόρεσε να βγάλει λέξη από το στόμα του. Την πλησίασε σαν υπνωτισμένος. — Είσαι ούρι! της ψιθύρισε. Μόνο που αντίκρισα τα μάτια σου, κατάλαβα πως μ' αγαπάς... — Ναί, σ' αγαπάω! άποκρίθηκε η Έμινε χαμηλόφωνα. Γι' αυτό είπα στον άντρα μου να σε καλέσει. Θα τον καταφέρω να σε προσάλλουν πως αγαπιόμαστε... Ο γόνος των φιδιών ζύγισε περισσότερο την Έμινε και τα χέρια τους έσμιξαν άπότομα σ' ένα φλογερό, παρόμοιο φιλή. Την ίδια εκείνη στιγμή ο Καδούρ Μπέν Μαχάμετ μπήκε στο δωμάτιο. Μόλις άκουσε είδε το ζευγάρι άγκαλιασμένο, όπισθοχώρησε χωρίς να τον καταλάβει κανείς. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες θυμού. Μα δεν είπε τίποτα. Σκέφτηκε κάτι, χαμογέλασε στανικά κι' έφυγε άθόρυβα, χωρίς να άνοήληση τους έρωταυμένους. Ύστερα από λίγο άκούστηκαν βαρεία βήματα στο διάδρομο. Η Έμινε έτρεξε να κρυφτεί πίσω από το παραπέτασμα. Κι' ο γόνος των φιδιών πήγε και στάθηκε στη μέση του δωματίου, με το κεφάλι χαλισμένο άκάμψ. Ο Μαχάμετ μπήκε μέσα, ακολουθούμενος από ένα υπηρέτη που κρατούσε με τρόμο κι' άπδια το καλάθι με τα φιδία, που είχε αφήσει κάτω ο νέος. — Άκουσα πολλά καλά για την τέχνη σου, του είπε ο φύλαρχος με καλωσύνη. Γι' αυτό θέλω να σε θαυάσω κι' εγώ. Έμπρός, λοιπόν! Δείξε μου πως καταφέρνεις καί γοητεύεις τα φιδία με τη μουσική σου... Το παλληκάρι έκανε ένα βαθύ τεμενά, άνοιξε το καλάθι, έβγαλε τη φλογέρα από τον κόρφο του, κάθισε σταυροπόδι καταγής κι' άρχισε να παίζει. Η Έμινε που στεκόταν πίσω από το παραπέτασμα, κυττούσε άκόρταγα τον αγαπημένο της, μεθώντας από τη μουσική του. Πράγμα άμως παράξενο. Μ' όλο που ο σκοπός που έπαιζε ήταν πιο γλυκός και πιο παθητικός από κάθε άλλη φορά, τα φιδία δεν δειχόντουσαν την επιβρασή του. Ο γόνος άρχισε ν' άνησυχεί. Τα έβλεπε να σέρνονται δεξιά κι' άριστερά, χωρίς ρυθμό και φοδόταν μήπως έκτεθη στα μάτια του φυλάρχου. Ξαφνικά, μερικά φιδία, τυλιχτηκαν γύρω από τα χέρια του και το κεφάλι του. Μαθημένος άμως άυτός από τέτοιες τρυφερότητες, εξακολουθούσε να παίζει τη φλογέρα του με όλο το πάθος της ψυχής του, προσπαθώντας να τα γοητεύσει. Τού κάκου! Τα φιδία άνέβαιναν πάνω του, σκαρφάλωναν στους ώμους του, πλέκονταν γύρω από το λαιμό του. Ήταν ακίνδυνα βέβαια, άφού τους είχε βγάλει τους ισόδους άδένες. Γι' αυτό κι' ο νέος τ' άφηνε χωρίς κανένα φόβο να κάνουν ό,τι θέλουν. Άλλά τί κινήματα ήταν αυτά! Ο γόνος ένιωσε μια φλόγα να νύεται σ' όλο του το κορμί, ένα άνυπόφορο πόνο σ' όλες του τις κλειδώσεις. Το κεφάλι του άρχισε να βούιζει και τα μάτια του να κοκκινίζουν... Πεταχτηκε πάνω, πιάνοντας το λαιμό του με τα δυό του χέρια. Την ίδια στιγμή σπκώθηκε όρθιος και ο φύλαρχος. Έτρεξε στο παραπέτασμα, το άνασκηώσε άπότομα, άπαξε την περίτρουη Έμινε από το χέρι και την έσυρε στη μέση του δωματίου, όπου ο γόνος των φιδιών σφάδαζε άγρια από τους πόνους. — Κύττα λοιπόν τον αγαπημένο σου! της φώναξε. Κύττα τον καλά! Πθαίνει, για χατήρι δικό σου. Πρόσταξα ν' άντικαταστήσουν τ' ακίνδυνα φιδία του με άλλα φαρμακερά! Και τώρα φίλησέ τον για τελευταία φορά... Μ' ένα πίδαμα, η Έμινε έπεσε πάνω στον αγαπημένο της και τον άγκάλιασε. Κι' ενώ ο φύλαρχος κυττούσε έντονος το τραγικό εκείνο σύμπλεγμα, τα φαρμακερά φιδία άρχισαν να τυλιγονται και στο δικό της το λαιμό. Κι' ύστερα από λίγο μέσα στο μυρωμένο εκείνο όντι, δεν έμεναν παρά δυο νεκρά άγκαλιασμένα σώματα... ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΟΟ

Η «Μαύρη Ντάλια»

Η δολοφονία της Έλισάβετ Σόρτ, που έπωνομαζόταν «Μαύρη Ντάλια» και ήταν μια από τις πιο δημοφιλείς ήθοποιους του Μπροντγουάι, χρονολογείται από το 1947. Έκτοτε, έχουν παρουσιαστεί 38 άνθρωποι που άμολογήσαν ότι αυτοί της δολοφόνησαν. Ο τελευταίος στη σειρά ήταν κάποιος Έντουαρντ Όμπελ, που παρουνισάστηκε πριν από μερικές ημέρες στην αστυνομία. Άλλά οι αστυνομικοί δεν άποκοιμήθηκαν να τον κάμουν να άμολογήσει ότι έλεγε ψέμματα. Δέν είχα ούτε ένα δολλάριο στην τσέπη μου και δεν ήξερα που θάβρισκα τροφή και ύπνο... έλεπε. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι μέσα στη φυλακή θα τάβρισκα και τα δύο. Κι' άλλωστε, τόσο άλλοι είχαν άμολογήσει πως είχαν σκοτώσει τη «Μαύρη Ντάλια». Ένας παραπάνω δεν θα έβλαπτε.

Μαχάμετ Καδούρ άγκαλιάσμενο άποκαλύπτει χωρίς να τον καταλάβει κανείς

του φανή πιδ τρυφερά από κάθε άλλη φορά. Κι' όταν κατάλαβε πως ο φύλαρχος δεν μπορούσε να της άρνηθαι τίποτα, του είπε: — Αγαπημένο μου άφέντη, τις τελευταίες αυτές μέρες είδα έξω από το σπίτι μας, έναν άνθρωπο να παίζει φλογέρα και να σαγνιέ το θέαμα. Δέν μπόρεσα άμως να παρακολουθήσω καλά αυτό το θέαμα, γιατί στεκόταν μακριά και μ' έμποδίζε το καφάσι. Θέλω λοιπόν να τον φέρω εδώ μέσα. Θα είμαι κρυμμένη πίσω από ένα παραπέτασμα και θα δώ από κοντά το παράξενο αυτό θέαμα...

τιόμουνά ποτέ θ' έρχιζε να με πυροβολή ο Μπρούνο...
Δεν έβλεπα τίποτα γύρω μου. Ξαφικά όμως, ο Μπρούνο άναψε τα φώτα του αυτοκινήτου. Ήταν λάθος του, αυτό, γιατί μου έπετρεψε έτσι να δώ τη στροφή του δρόμου, τη στιγμή που θα περνούσα στο γκρεμό.
Πήρα τη στροφή, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Το σπίθος μου πονούσε... "Ακουσο να ξεκινάει το μοτέρ."
Δίπλα στο δρόμο, ύψωνόταν, σχεδόν κατακόρυφη και λεία, η πλαγιά του βουνού. Ήταν αδύνατο να σκαρφαλώσω εκεί πάνω.
Είδα μακριότερα κι' άλλες στροφές. Μά δε θα καταρθωνα ποτέ να φτάσω ως εκεί! 'Ο Μπρούνο με είχε στο χέρι!...
"Αναγκάστηκε να σταματήσω. Τ' αυτοκίνητο πλησίαζε. Σε δυο-τρία δευτερόλεπτα, θα πεφταν πάνω μου τα φώτα του...
Διέκρινε ξαφνικά ένα δέντρο—ένα μικρό δέντρο, που φύτρωνε αριζώντας στην άκρη του δρόμου. Δεν ήξερα αν ήταν γερό. Μά έπρεπε να ριφωκόμηνω, μία και δεν υπήρχε άλλη λύση.
"Άφια στο παπούτσι μέσα στο χαντάκι, διάχισα το δρόμο και πήδησα πάνω στο δέντρο. Τα κλαδιά του με γρατζουνίσανε."
Εσφίδα τα δόντια μου.
"Ήμουν κρεμσμένος στο κενό, πάνω απ' το βράχο. Και τ' αυτοκίνητο προχώρουσε...
"Ήξερα πως δε θα μπορούσα ν' αντέξω για πολύ ακόμη σ' αυτή τη στάση. Αδύνατο τα χείλια μου, για να μη φωνάζω...
"Ο Μπρούνο πέρασε, χωρίς να μ' αντίληψε, και πήρε τη δεύτερη στροφή. Το φως των προβολών φώτισε το στενό δρόμο, λίγο μακρύτερα.
Σταμάτησε ύστερα. Κατάλαβα πως θα γύριζε πίσω. Έπρεπε να ξεφυγω από κεί που βρισκόμουν...
Προσπάθησα να προχωρήσω κατά μήκος του δέντρου. Το κορμί μου ταλαντευόταν στο κενό, σαν έκιρμας. Τα πόδια μου δεν κατάφερναν να βρουν ένα στήριγμα στην άκρη του δρόμου. Μου φαινόταν πως τα χέρια μου θα ξεκολλούσαν απ' το σώμα μου. Είχα μια γεύσι αίματος στο στόμα...
"Έκαμα δυο-τρεις άποτυχημένες προσπάθειες ακόμα. Λίγο έλειψε να εγκαταλείψω τον εαυτό μου και να πέσω στο κενό... Έπέμεινα όμως. Συμμετζεύτηκα, έφερα τα πόδια μου προς τα πίσω κι' ύστερα τα τίνιζα μπροστά με όρμη.
Τώρα οι φτέρνες μου πάτησαν κάπου γερά. "Ένας πόνος δύνατος με σούβλιζε στο ένα απ' αυτά, το ζυπόλο. Μά είχα βρή πια ένα στήριγμα.
Δε δυσκολεύτηκα πολύ να ξαναβρώ την ισορροπία μου. Προχώρησα πάνω στο λεπτό κορμό του δέντρου, φέρνοντας το ένα χέρι μου μπροστά απ' το άλλο. Ύστερα λύγισα πολύ το κορμί μου, πέρασα πάνω απ' το δέντρο το ένα και τ' άλλο πόδι μου και βρέθηκα ανάσκελα πάνω στο δρόμο.
"Εμεινα για λίγο έτσι, εξαντλημένος. Ύστερα σηκώθηκα κι' άναζητήσα ψηλάφητά το παπούτσι, εκεί που το είχα κρύψει.
Το πήρα κι' άρχισα να τρέχω προς την αντίθετη διεύθυνση. "Ακουσα πίσω μου το Μπρούνο να φωνάζει:
—Γκρεγκορίνοοοοο!
"Η ήχω επανέλαβε τη φωνή του, μέσ' στη βροχή και στο σκοτάδι...
Δεν ήξερα πια πού βρισκόμουν. Ξαναφύρεσα το παπούτσι μου και προχώρησα προς το μέρος του,

κολλώντας στην πλαγιά του βουνού. Τα μυτερά πετραδάκια που είχαν χωθή στ' άριστο μου ποδι, με πονούσαν σε κάθε βήμα.
Εφτασα κουτσαίνοντας στη στροφή του δρόμου.
"Ο Μπρούνο δε φαινότανε πουθενά. Νόμισα στην αρχή πως δεν είχε βγί από τ' αυτοκίνητο. Ύστερα τον διέκρινα όρθιο δίπλα του.
Κατάλαβα γιατί είχε σταματήσει: Ύπηρχε στο σημείο εκείνο μία στενή ρεματιά, με πυκνά χυμόκλαδα, που ανέβαινε απ' το δρόμο προς την κορυφή του βουνού. "Ο Μπρούνο κύτταζε προς τα εκεί, προσπαθώντας να τρυπήσει με τα μάτια του το σκοτάδι, πέρα απ' το φως των προβολών.
—Γκρεγκορίνοοοοο! Ξαναφώναξε.
Περίμενε λίγο να πάρη απάντησι. "Ύστερα ούρλιασε:
—Γύρισε πίσω! Δε θα σου κάνω κακό! Δε θα σε πειράξω! Κύτταξε! "Αν θέλεις, θα πετάξω το ρεβόλβερ!
Φαινότανε σαν παιδί που είχε μαλώσει και μετάνιωσενε τώρα. Μά δε με ξεγέλυσε πια τόσο εύκολα το ύφος του. Είχα σταματήσει και περίμενα, με τα μάτια καρφωμένα πάνω του.
—Ελα πίσω, Γκρεγκορίνο! πρόσθεσε. Πρέπει να δούμε τί θα γίνη μ' αυτό το παιδί... να το γλυτώσουμε! Συχώρεσε με για ό,τι έκανα!
Γύρισε προς τ' αυτοκίνητο. Νομισε πως θα ξεκινούσε. Μά θα προχωρούσε μπροστά, αναγκαστικά. Δεν είχε χώρο για να κάνει στροφή. Μόνο στην είσοδο της Λιουμπλιάνα θα μπορούσε πια να στρίψει, να γυρίση πίσω.
"Αφού άνοιξε την πόρτα του αυ-

τοκινήτου, στράφηκε πάλι προς τη μικρή ρεματιά.
—Ξέρω πως είσαι εκεί πάνω, Γκρεγκορίνο, φώναξε. Δε μπορεί νασαι αλλού. Με βλέπετε; Κύτταξε...
Κράτησε το όπλο του πάνω απ' το κεφάλι του κι' ύστερα τόβαλε στην τσέπη του.
—Θ' ανέβω τώρα, Γκρεγκορίνο, πρόσθεσε. Θέλω να σου μιλήσω. Πρέπει να σου εξηγήσω... Μη φύγεις, δε θα σε πειράξω. Σου τ' όρκίζομαι!
Δίστασε μία στιγμή. "Επειτα έκαμε ένα βήμα μπροστά, πιάστηκε απ' τα χαμόκλαδα της ρεματιάς κι' άρχισε να σκαρφαλώνει. Το φως των προβολών έπεσε στα πόδια του. Τον άκουσα να γλυστράει. Τα γόνατά του χάθηκαν, κι' ύστερα τα πόδια του.
Προχώρησα τότε γρήγορα, αλλά και με προφύλαξι. "Ίσως να δυσπιστούσε ο Μπρούνο και να μενε κρυμμένος στο σκοτάδι, περιμένοντας να παρουνισαστώ...
"Εμεινα κολλημένος στο βράχο όσο μπορούσα. Σε κάθε βήμα μου, ύποφερα μαρτύριο απ' τα πετραδάκια τα χωμένα στο άριστερό μου πόδι...
Μερικές πέτρες κατακλύσαν απ' τη ρεματιά. "Ο Μπρούνο ξαναφώναξε.
Είχε φτάσει τώρα ψηλά και μου μιλούσε, νομίζοντας πως ήμουν κάπου εκεί κοντά του...
"Όρμησα ξαφνικά προς τ' αυτοκίνητο. Με είδε τότε και ούρλιασε:
—Γκρέγκορουυ!
Περίμενα πως θα πυροβολούσε. Πήδησα μέσα, από την ανοιχτή πόρτα, και πάτησα τη μίζα. Μά το μοτέρ δεν πήρε μπροστά άμέσως...
"Ο Μπρούνο άρχισε να πυροδο-

λή. Βλαστήθηκα... Δε μπορούσα ωστόσο να καταλάβω πως δεν τύχε ένα τόσο μεγάλο στόχο, ένα ολόκληρο αυτοκίνητο!...
Το μοτέρ ξεκίνησε επιτέλους. Τ' αυτοκίνητο έκανε ένα πήδημα μπροστά.
Πάτησα γκάσι, όσο περισσότερο μου επιτρέπανε οι κορβέλλες του κατηφορικού δρόμου, ενώ ο Μπρούνο ούρλιασε πίσω μου:
—Γκρέγκορου! Μη μ' αφήσεις! Γκρέγκορου! Γκρέγκορου!...
Πήρα την επόμενη στροφή. Η φωνή του λιγότερε και σβύστηκε.
"Ο άνεμος έφερε τη βροχή πάνω στο παρμπρίζ. Τα χέρια μου τρέμανε στο τιμόνι. Δεν κατάρθω να σκεφτώ καθαρά...
"Εβαζα να βρώ ένα τσιγάρο. Τα τελευταία 20 χιλιόμετρα του δρόμου, πριν από τη Λιουμπλιάνα, ήταν υποφερτά. "Έτρεχα γρήγορα τώρα.
Είχα κανίσει δυο τσιγάρα. Τα φώτα της πόλεως λάμπανε μπροστά μου. Σταμάτησα στην άκρη του δρόμου, άναψα τρίτο τσιγάρο, έβγαλα το άριστερό παπούτσι και τα υπολείμματα της κάλτσας μου και προσπάθησα να τραβήξω ένα-ένα τα πετραδάκια που είχαν χωθή στη φτέρνα μου.
Δε μπόρεσα να τα βγάλω όλα. Πάντως όμως, όταν ξαναφύρεσα το παπούτσι μου, το πόδι μου πονούσε λιγώτερο...
"Εμεινα καθισμένος για λίγο, καντίζοντας. Εύτυχως που δεν περνούσαν άλλα αυτοκίνητα... Είχα ανάγκη να ήσυχασω μερικά λεπτά, να σκεφτώ...
"Ύστερα από πέντε λεπτά, πέταξα το άποστιγάρο μου κι' έτοιμάστηκα να ξεκινήσω πάλι.
Τώρα μόλις άρχιζε η νύχτα για μένα! Είχα να τελειώσω την άποστολή μου και να κάνω ύστερα τόσο δρόμο για να ξαναβρώ την "Αννα. Καθόμουν να σκέπτομαι, θα τρελαινόμουν...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ξέρω πολλούς ανθρώπους που αγαπάνε τη Γιουγκοσλαβία. Θυμάμαι μάλιστα κάποιον που την υπερασπιζόταν με πάθος και την εξυμνούσε με φανατισμό. "Ώστόσο, αυτός ο ίδιος όμολογούσε πως είχε ένα τραυτό σημείο: "Αν υπήρχε πραγματικά Κόλασι — έλεγε — θαπρεπε κατά τη γνώμη του να μοιάζει με τη Λιουμπλιάνα!...
Δε θαξε δηλαδή δαίμονες, ούτε φωτιές, ούτε ζέστη, ούτε παγωνιά. Τίποτα. Τίποτ' άλλο από ένα γκρίζο και μονότονο κενό...
Σίγουρα, η Λιουμπλιάνα είναι ή πιο μελαγχολική πόλι της Εύρωπης. "Ο περισσότεροι απ' τους κατοίκους της τόχουν ρίξει στο πιστό. Και τους δικαιολογώ γι' αυτό: "Αν ήμουν άναγκασμένος κι' εγώ να ζω στη Λιουμπλιάνα, θα βρισκόμουν μεθυσμένος όλο το εικοσιτετράωρο.
Διάχισα το καινούργιο τμήμα της πόλεως, περνώντας μπροστά από όμοιομορφα, γκρίζα και γυμνά οικοδομικά τετράγωνα. "Ήταν μεσανύχτια. "Η βροχή είχε σταματήσει. Οι περισσότεροι μπκερήδες είχαν πάει πια να κοιμηθούν.
Κατέβηκα σιγά-σιγά το μακρύ και έρημο κεντρικό δρόμο. "Ακουσα τραγούδια. "Ένα μπάρ έμενε ακόμα ανοιχτό.
Σταμάτησα μπροστά του και μπήκα για να φάω κάτι, προπαντός όμως για να πιώ...
Μπροστά στον πάγκο στεκόταν ένας κοντός άνθρωπάκος, μ' άδύνατη και πονηρή φυσιογνωμία. Φορούσε στο χέρι του ένα χοντρό χρυσό ρολόι.
Σ' ένα γωνιακό τραπέζι, πέντε πελάτες τραγουδούσαν κάποιο πένθιμο σλαβικό σκυπό, με το

πηγούνι μέσ' στα χέρια τους και τα μάτια καρφωμένα στο βρώμικο τραπέζιμαντήλο.
Πλησίασα στον πάγκο, προσπαθώντας πάντα να μη σκέπτομαι τίποτα.
Οι Γιουγκοσλάβοι δε καταφέρουν μία χαρά με τις ξένες γλώσσες... "Ο ιδιοκτήτης του μπάρ με ρώτησε σλοβενικά τί ήθελα. Του άπάντησα Ιταλικά να μου δώση ένα σάντουιτς κι' ένα «σλι-δοβιτς». Με ρώτησε αν μιλούσα γερμανικά. Του είπα όχι.
"Εβαλε ένα κρύο λουκάνικο Φραγκφούρτης ανάμεσα σε δυο φέτες ψωμι, μου γέμισε ένα ποτηρί κι' έπαψε πια ν' ασχολείται μαζί μου.
"Ενώ έτρωγα, έριξα μία ματιά στον άγνωστο με το χρυσό ρολόι.
Είχα την έντύπωση πως ήθελε να μου μιλήσει, κι' αναρωτιόμουν μήπως ήταν άστυφύλακας ή «μυστικός». "Επειτα είπα με το νου μου πως τα τενημένα νύερα μου με παρασύρανε σ' άνοητες σκέψεις.
Πήγα να καθήσω σ' ένα μακρυνό τραπέζι, με το σάντουιτς και το ποτηρί μου. "Εδίωξα τις μυίγες που με τριγυρίζανε, μά αυτές ξαναγύρισαν άμέσως.
"Η συντροφιά, στη γωνιά, είχε πιάσει ν' άλλο τραγούδι, που μιλούσε για το θάνατο ενός παρτιζάνου. "Ο φωνές τους ήταν λίγο βραχνές απ' το κρασί, αλλά ώριμες. Προπάντων ο μπάσας ήταν περίφημος.
Προσπάθησα να καταλάβω όλα τα λόγια του τραγουδιού. Καί, δίχως να το θέλω, ξαναρχισα ν' ασχολτώμαι...
"Εννιά πρόσωπα ήταν άνακατεμένα στην άπομνη περιπέτειά μου: ή "Αννα κι' ο άδελφός της, ο Μπλίσεν κι' η Κάρολ, ο Μέστρα, ο Μπρούνο, ο Παραντίζο κι' ο "Ορμάν. Κοντά σ' αυτούς, έπρόκειτο να δώ τώρα και το Νόβακ.
Τα κύρια γεγονότα ήταν δυο: μία προσφορά 10 χιλιάδων δολαρίων, ένα εγκλημα στην Βενετία, ή έπιθεσι έναντιον της "Αννας σ' ένα δρομάκι της Τεργέστης, ή άπόπειρα του καλύτερου φίλου μου να με κλέψι κι' ίσως να με σκοτώση...
Μεσάβησα να δώ καθαρά μέσα σ' όλ' αυτά... Είχα τιμωρήσει γιατί θέλησα να κυνηγήσω δυο λαγούς μαζί: την άποστολή του Μπλίσεν και τη διάσωση του άδελφού της "Αννας. Δεν ήξερα ωστόσο ποιον απ' τους δυο άυτούς «λαγούς» άφορούσε το κάθε περιστατικό που μου είχε συμβεί.
"Ο Μπλίσεν άσχελίοτο με την πολιτική. Για τον άδελφό της "Αννας δεν ήξερα τίποτα... "Ώστόσο, κοντά στα σύνορα της Γιουγκοσλαβίας, ή πολιτική άνακατεύεται σ' όλα. "Απ' αυτό το συλλογισμό έπρεπε να ξεκινήσω.
"Ίσως κάποιοι Γιουγκοσλάβοι μυστικοί πράκτορες ναχαν ένδιαφερθή για την "Αννα, όταν δραπέτευσε ο άδελφός της. Θα την παρακολουθούσαν τότε και ή άνακάμψαν τις σχέσεις της μαζί μου. Θα μάθανε τα συχνά ταξείδια μου στη Γιουγκοσλαβία και θα ύποπτευόθκαν ίσως το σχέδιό μου να φυγαδέψω το Μάριο. "Αν ήταν έτσι...
Δεν ήθελα να σκεφτώ τη συνέχεια! Γιατί, αν ήταν σωστόι άυτοί οι συλλογισμοί μου, τότε θα με περιμένανε για να με πιάσουν στη φάκα, όταν θα προσπαθούσα να ξαναπάρσω τα σύνορα, βγαίνοντας απ' τη Γιουγκοσλαβία!
"Αποτελείωσα το σάντουιτς και ρούφηξα μία γουλιά «σλι-δοβιτς». Είμαι ένα πιστό κίτρινο και άποτρόπαιο, μπορεί όμως ν' άναστήση και πεθαμένο. Οι Γιουγκοσλά-

βοι το πίνουν απ' το πρωί ως το βράδυ.
"Η συντροφιά που τραγουδούσε, στη γωνιά, είχε φτάσει στη δωδέκατη στροφή.
"Ο άνθρωπος με το χρυσό ρολόι άναζητούσε τη ματιά μου. Τί να με ήθελε άρα γε;...
Σκέφτηκα το Μπρούνο. Μήπως τον είχε πιάσει ή πολιτική άστυνομία; Αυτόι είχαν άρα γε ξεκακνει το Μέστρα;...
Κύτταξα μηχανικά τον τοίχο, προσπαθώντας να ξεδιαλύνω αυτά τα προβλήματα. Μά έχανα έτσι τον καιρό μου... Στράφηκα πάλι προς τον άνθρωπο με το ρολόι. Καί σάστισα, βλέποντας πως είχε καθήσει στο τραπέζι μου, δίπλα μου!
Μου χαμογέλασε και μου είπε Ιταλικά:
—Καλησπέρα σας. Τί παληόκαιρος άπόψε!
Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου και κύτταξα αλλού.
—"Ηρθατε να έπισκεφτήτε την πόλι μας; έπέμεινε εκείνος.
—Ναι.
—Σας άρέσει;
—Πολύ.
Σιωπάσαμε κι' οι δυο. "Η ρατιά μου πλανήθηκε στη σάλλα. Οι άλλοι πελάτες είχαν σταματήσει το τραγούδι και μάς κυτάζανε — ίσως όμως γιατί δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν.
—Είσαστε άπό καιρό στη Γιουγκοσλαβία; με ρώτησε ο άγνωστος.
—Οχι.
—Σκοπεύετε να μείνετε πολύ;
—Οχι.
—Είσαστε τουρίστας λοιπόν;
—Ναι.
—Έχετε πάνω σας τα χαρτιά σας;
—Εσείς έχετε τα δικά σας, Με κύτταξε, αληθινά σαστισμέ-

νος. "Ύστερα μου πρότεινε:
—Θά πάρετε ένα ποτήρι μαζί μου;
—Γιατί όχι; άπάντησα.
Γύρισε το κεφάλι του και φώναξε στο μπάρμαν:
—Δυο μεγάλα «σλι-δοβιτς»!
Σηκώθηκα και του είπα:
—Πηγαίνω μία στιγμή στην «τουαλέτα». Είμαι λίγο μεθυσμένος...
—Είναι πράγματα που συμβαίνουν σ' όλο τον κόσμο, άπάντησε φιλοφρονητικά. Πηγαίνετε και μην άργηστε να γυρίσετε.
"Όλοι γύρισαν το κεφάλι τους και με παρακολούθσαν με τα μάτια ως την πόρτα.
Διάχισα το μικρό κήπο, άνοιγόκισα δυνατά την πόρτα της «τουαλέτας», πήδησα ύστερα πάνω απ' τα καγκελλά κι' ανέβηκα σ' το αυτοκίνητο. Ξεκίνησα, πήρα μία άποτομη στροφή, έτρεξα δυο-τρία λεπτά κι' έπειτα σταματησα κι' άφουγκράστηκα. Κα-νείς δε με είχε παρακολουθήσει.
Σιωπή άπόλυτη ήταν άπλωμένη στην πόλι. "Αναψα ένα τσιγάρο και χαμ' έλσα.
Σκέφτηκα πως ο καυμένος έ-κείνος με το χρυσό ρολόι υπέφε-ρε ίσως άπλως άπο μοναξιά και ζητούσε να φλωρηση με κάποιον. Τώρα βάλεγε άσφαλός πως ήμουν άνισόρροπος... Τον είχα παρεξηγήσει, κατά γελοίο τρόπο. Αυτόά κάνει ή προσπαγάνδα.
Ξεκίνησα πάλι και διευθύνθηκα προς το σπίτι του Νόβακ, που βρισκότανε στην παλιά πόλι, κοντά στον πύργο. "Ενοιωθα τώρα αυτοπεποίθησι, κι' ήμουν βέβαιος πως ή νύχτα θα τελείωνε εύχριστα για μένα. "Όλα μου φαινόταν κανονικά...
"Ο Νόβακ έμενε σ' ένα μεγάλο κτίριο ρυθμού «μπάρνκ», στη μέση ενός ιδιωτικού πάρκου, τριγυ-

ρισμένο άπο μεγάλα δέντρα. Τοι το είχαν παραχωρήσει γιατί ήταν άνωτερος υπάλληλος του "Υπουργείου Γεωργίας. "Ετσι έξηγειο το πως είχε τη δικαιοδοσία να διαπραγματεύεται με τον αντιπρόσωπο της "Εταιρείας Γιάρν-ντλεϊ και Σία, δθεν για την άγορά γεωργικών μηχανών. Φυσικά, κανείς δεν ήξερε τους πραγματικούς δεσμούς του με το Μπλίσεν. Αυτό ήταν δουλειά δική του...
Σταμάτησα στην αρχή της άλ-λάας. Δεν υπήρχε καμμία άναγκη να κρατήσω μυστική την έπισκεψή μου στο Νόβακ, έφόσον είχε χαρακτήρα επίσημο.
"Εσθυσα τα φώτα, κατέβηκα άπο τ' αυτοκίνητο και προχώρησα άνάμεσα στα δέντρα. Δεν είχε ξαναπαίσει βροχή. "Ένα πρασιναπό μισοφύγγρο φαινότανε σαν να κάλυψε πίσω απ' τα μούρα ξεσκισμένα σύννεφα. Οι άχτίδες του φωτίσαν μία στιγμή τα τζάμια του μεγάλου σπιτιού. Δεν υπήρχαν άλλα φώτα, σ' όλο το κτίριο. "Ετσι συνέβαινε πάντα, και τις άλλες φορές.
Οι συζητήσεις μου με το Νόβακ γίνονταν πάντα σ' ένα δωμάτιο χωρίς παρλόου, στο κέντρο του σπιτιού. "Υποτεινόμουν πως είχε ακόμα και ήχητική άπορμόνωση.
Κατέβηκα τρία σκαλοπάτια και βρέθηκα μπροστά στη μεγάλη εξώπορτα, κάτω άπο ένα περιστύλιο.
Πάτησα το κουμπί του κουδουνιού, αλλά δεν άκουσα κανένα κουδούνισμα στο έσωτερικό του σπιτιού. Ούτε και άκουα ποτέ. "Ίσως το κουδούνι βρισκότανε στο δωμάτιο δίχως παρλόου.
Περίμενα λίγο. "Έκανε κρύο. Δεν έβλεπα την ώρα ν' απαλλαγώ επιτέλους απ' τα διαμάντια κι' απ' τους φακέλλους και ν' ασχοληθώ πια με το Μάριο.
"Η πόρτα άνοιξε και μπήκα στο χώλλ. Με υποδέχτηκε μία κοπέλλα, που κρατούσε ένα καντηλιέρι.
—Καλησπέρα σας, κύριε Γκρέγκορου, μου είπε.
Είχε νόστιμο προσωπάκι, μαύρα και λαμπρά μάτια, πυκνά μαύρα μαλλιά και μάγουλα που προείχαν, όπως στις τυπικές σλαβικές φυσιογνωμίες.
Με άδηγησε μέσα απ' το μεγάλο χώλλ. Οι σκιές του κεριού που κρατούσε, παιγνίδιζαν πάνω στη μεγάλη σκάλα, άριστερά, και στο ψηλό ταβάνι.
Πρόσεξα πως δεν άκολουθούσα με τη σωστή διεύθυνσι.
—Γιατί δεν πάμε στο συνηθισμένο δωμάτι; τη ρώτησα.
—Στράφηκε, χαμογελώντας, μ' ένα ύφος λίγο έκπληκτο. Τα δοντία της γυαλίζανε στο μισοσκοτάδο.
—"Ο κ. Νόβακ σας παρακαλε να τον περιμένετε στη βιβλιοθήκη, μου είπε. Θάρη να σας βρή εκεί, σε λίγες στιγμές.
—Μήπως έχει άλλους έπισκέπτες;
—"Η κοπέλλα δίστασε λίγο, κι' ύστερα άπάντησε:
—Οχι.
—Τότε θα πάω να τον βρω. Της πήρα απ' τα χέρια το καντηλιέρι και προχώρησα προς την άλλη πόρτα, που βρισκότανε στην αντίκρυνη γωνιά του χώλλ. "Η νέα δε μ' άκολουθούσε.
Χτύπησα, δίχως να πάρω άπάντησι. "Ανοιξα και μπήκα.
Το δωμάτιο είχε άλλες δυο πόρτες. "Ο Νόβακ καθότανε πίσω απ' το γραφείο του, άναμεσα στις πόρτες αυτές, σε μία πολυθρόνα με ψηλή ράχη. Μία λάμπα με πράσινο άρταζούρ φωτίζε το δωμάτιο κι' έκανε να πετάχ χρωματιστές σπίδες το διαμαντένιο

Μη ψάχνετε αόριστα

Στο κραγιόν RED SPOT δά θρήτε την καλλίτερη ποιότητα και τα πιο μοντέρνα χρώματα!...

Red Spot

Γενικός Άντ πος Π. ΣΕΤΤΑΣ Μπουμπουλίνας 10

Τηλ. 612-893

Μην ξεχνάτε ποτέ!...

...μετά το πλύσιμο, ξεσκόνισμα, τα κρύα-ζεστά νερά που άχρειεύουν, ξηραίνουν και σκάζουν το δέρμα, μην ξεχνάτε, μόλις βγάλετε την ποδιά και ξεκουρασθήτε λιγάκι, να περιποιηθήτε τα χέρια σας.

Ή κρέμα NIVEA, ή μόνη που περιέχει EUCERIT, είναι ό,τι ακριβώς χρειάζονται τα ταλαιπωρημένα χέρια.

Ή κρέμα NIVEA κάνει τα άγρια και σκαμμένα χέρια πάλιν λεία και βελουδένια.

Μετά τις δουλειές

Όχι ξαφνικά ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΝΥΧΙΑ χαίρις στο VITALONG

ΤΡΟΦΗ και ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

- Το VITALONG μεγαλώνει, δυναμώνει τα αδύνατα σπασμένα νύχια.
- Το VITALONG δίνει τον σχηματισμό της ΚΕΡΑΤΙΝΗΣ και τα νύχια σας δεν θα σπάνε, δεν θα ραγίζουν, δεν θα ξεφλούδισουν.
- Το VITALONG διατηρεί ΜΑΚΡΥΑ νύχια υγιή και θα αντέχουν εις όλην τὴν διάρκεια της ζωής σας και του γυναικείου.
- Χρησιμοποιείται, πρωί ή βράδυ πάνω από το σερβίς.

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ-ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ 3

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-7
ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γωνία ΚΑ-
ΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ Σαχαραποστικά Ψωστούσια
"ΔΑΔΕΜΑΝΙΑ", (ΜΙΛΑΝΟ-ΙΤΑΛΙΑ)
Παρουσιάζουν:
Τὰς ειδικότητάς των εις
προϊόντα λεπτου γούστου.

WILD CHERRY
CHARMS
(ΤΣΑΡΜΣ)

Sana Gola
ALEMAGNA
(Sana Gola)

Οι καρμικές του Αλφόνσους μας
Στην Ταβέρνα και στο
των Κόσμο.

Πωλούνται
στην Πύλη, Σαχαραποστικά, Κατίνα τροφιμύ
ΕΡ ΜΠΕΡΑΧ-ΡΗΓΙΛΛΗΣ 12-Τηλ. 72201

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙ-
ΔΟΥ — ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἐκάστην
ΟΜΗΡΟΥ 60α
Τηλ. 611-709

Κοινωνίες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Με φυσικά αιδέρια ελαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΣΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

δαχτυλίδι που φορούσε στο δεξί του χέρι. Το πρόσωπό του όμως έμενε στη σκιά.

— Άφησε το κερί πάνω σε μιλά εταίρα.

— Καλοσπέρα, Νόβακ, είπα. Δε μ' απάντησε. Μά δε μου έκανε εντύπωση αυτό, γιατί ήξερα τον άπαισιο χαρακτήρα του. — Ε, Νόβακ. Ξυπνήστε! Πρόσθεσα. — Άς μη χασομεράμε! Έχω να κάνω πολύ δρόμο ακόμα...

Ξαφνικά, σχημάτισα την εντύπωση πως δε μ' άκουγε κανείς, πως μιλούσα μόνος μου...

— Νόβακ! φώναξα.

— Άπλωσα το χέρι μου και πέταξα το άμπαλο της λάμπας. Το φως της ξεχύθηκε έλεύθερα. Άποτραβήχτηκε τότε τρία βήματα προς την πόρτα, τρεκλίζοντας, ενώ ο Νόβακ έμενε ακίνητος κι άμίλητος.

Ακουμπήσαμε το κεφάλι του στη ράχη της πολυθρόνας. 'Η γλώσσα του κρεμόταν έξω απ' το στόμα του και τα μάτια του ήταν πεταγμένα απ' τις κόγχες.

Ένα άσταλείο σύμμα ήταν σφιγμένο γύρω απ' το λαιμό του, τόσο δυνατά ώστε είχε χωθή στις σάρκες τους. Τον είχαν στραγγαλίζει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η σκέψη μου παράλυσε για πολλή ώρα, απ' το δυνατό κλονισμό που δοκίμασα.

Ξαφνικά, άνοιξαν οι δυο πόρτες, δεξιά κι' αριστερά απ' το γραφείο του Νόβακ, και το δωμάτιο γέμισε από ανθρώπους, άπληστους με ρεβόλβερ.

Ο πρώτος απ' αυτούς, ο πιο άδύνατος, μου είπε με βαρεία φωνή:

— Μην κουνιθήτε!

Και διάταξε τους άλλους:

— Πιάστε τον!

Δεν ήξερα ποιοί ήτανε, ούτε και πόσο ακριβώς. Στράφηκα γρήγορα για να φύγω απ' την πόρτα, πίσω μου. Μά είδα στο κατώφλι την κοπέλλα με τα μαύρα μαλλιά, που χαμογελούσε και με σημάδευε μ' ένα μικρό πιστόλι.

Βλαστήθησα ανάμεσα στα δόντια μου και προχώρησα μηχανικά ένα βήμα. 'Η κοπέλλα έκανε κι' αυτή το ίδιο. Όταν βρέθηκε κοντά μου, άπλωσα απότομα το χέρι μου, την άρπαξα απ' το στήθος και την πέταξα πάνω στους άλλους. Ύστερα ώρμησα έξω, απ' την άνοιχτη πόρτα.

Δεν τολμούσα να τρέξω προς την έξωπορτα, γιατί μπορούσε να τη βρώ κλειδωμένη, και τότε θα με πιάνανε αυτοί που με κυνηγούσανε.

— Ανέβηκα τρέχοντας τη σκάλα. Στο άπάνω πάτωμα, το φεγγάρι φώτιζε ένα λαδύρινθο από διαδρόμους.

Δεν ήξερα προς τα πού να πάω. Άνοιξα την πρώτη πόρτα που βρήκα μπροστά μου, και χώθηκα μέσα σ' ένα δωμάτιο. Ψαχούλεψα, στα σκοτεινά, για να κλειδώσω την πόρτα. Άλλα το κλειδί έλειπε απ' την κλειδαριά.

Περίμενα, τρέμοντας, με τ' αυτί τεταμένο... Μά δεν άκουγα κανένα θόρυβο, τίποτ' άλλο απ' τους χτύπους της καρδιάς μου...

Μου φάνηκε πως πέρασε ένας ολόκληρος αιώνας. Τέλος, μισάνοιξα την πόρτα. Σιωπή άπολυτη... Έτοιμαζόμουν να βγω απ' το δωμάτιο, όταν πρόβαλε πάλι το φεγγάρι και φώτισε το διάδρομο. Στην άλλη άκρη του προχωρούσε ένας άνθρωπος, πατώντας στα νύχια και κρατώντας ένα μεγάλο μαχαίρι.

Ύστερα παρουσιάστηκε κι' ένας άλλος. Πλησίασε τον πρώτο κι' ανταλλάξανε περικές λέξεις, ψιθυριστά. Τα μαχαίρια τους πετούσανε προσρινωτές λάμψεις.

Ξαναμπήκα στο δωμάτιο κι' έσπρωξα μαλακά την πόρτα. Δεν τολμούσα να την κλείσω τελείως, από φόβο μήπως κάνη κρότο κλειδαριά.

Αφού βαστούσαν μαχαίρια αυτοί οι άνθρωποι, δεν ήσαν αστυνομικοί. Δεν είχαν πιστόλια, γιά να μην κάνουν θόρυβο και τρυβήσουν την προσοχή. Μούμενε λιγόν κάποιον μικρή έλπίδα...

Το φως του φεγγαριού γλύστρησε μέσα στο δωμάτιο. Είδα ένα κρεβάτι.

Έτρεξα άδρόμυα στο παράθυρο. Δέκα μέτρα πιο κάτω, υπήρχε ένα ταμινένιο πεζοδόριο...

Ήταν αδύνατον να πηδήσω από κεί!

Κύτταξα τα δέντρα. Βρισκόμουν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Δεν υπήρχε άλλη λύση, παρά να περάσω στο εμπρός μέρος, από τους διαδρόμους.

Πήγα πάλι κοντά στην πόρτα και περίμενα να κρυφτή το φεγγάρι. Γλύστρησε τότε έξω, στο διάδρομο.

Η σιωπή μου έσφιγγε τη ψυχή. Ένοιωθα μία επιθυμία να φωνάξω, να ουρλιάσω. Ύστατος, κόλλησα στον τοίχο, προσπαθώντας να συγκρατήσω ακόμα και την ανάσα μου.

Κάπου, στο κάτω πάτωμα, μιλά γυναικία έκλαιγε με σιγανούς λυγμούς.

Προχώρησα, πατώντας στα νύχια, μέσ' στο σκοτάδι. Τέντωνα τα χέρια μου μπροστά, αναζητώντας το δρόμο μου, σαν να φοδόνουν μήπως άγγίξω κανένα...

Ήμουν βέβαιος πως θάτριζε το πάτωμα απ' τα βήματά μου!

Η γυναίκα έπαψε να κλαίει. Δεν άκούγονταν πια τίποτε, μέσ' στη σιωπή.

Άρά γε, πόσοι άνθρωποι παρμονεύανε γύρω μου;...

Είδα αριστερά ένα διάδρομο και τον ακολούθησα. Δε μπορούσα να ξέρω το μήκος του. Προχωρούσα έντελώς στην τύχη.

Κάπου, στο άλλο μέρος του σπιτιού, άκουσα ένα ήχο κλειδαριάς... Ύστερα κάτι σαν ψιθύρο, στο διάδρομο, κι' ένα θρόισμα ύφασματος.

Τη στιγμή εκείνη, πρόβαλε πάλι το φεγγάρι.

Λι το φεγγάρι. Κι' είδα έναν άνθρωπο, που στεκότανε τέσσερα μέτρα μακριά μου, μπροστά σ' ένα παράθυρο.

Δεν ξέρω αν με είδε κι' εκείνος. Πάντως, έκανε μια κίνηση για να γυρίση προς το μέρος μου. Ένα μαχαίρι γυάλιζε στο χέρι του.

Πήδησα άμέσως στην πλάτη του, κόλλησα τη φούχτα μου στο στήμα του, τύλιξα το μπράτσο μου γύρω απ' το λαιμό του κι' έσφισα με δύναμη.

Ένοιωσα να πάλλονται οι φωνητικές χορδές του, καθώς προσπαθούσε να φωνάξη.

Ήταν δυνατός. Άντιστάθηκε άπελπισμένα. Με κουτούλησε στο πηγούνι. Θέλησε ύστερα να χτυπήσει με το μαχαίρι του προς τα πίσω, κι' η μυτή του όπλου μου έξασκε το άδιόραχο.

Άκουσα κι' άλλα βήματα. Δεν έπρεπε να χάνω στιγμή! Χτύπησα στον τοίχο το κεφάλι του αντιπάλου μου, μ' όλη μου τη δύναμη. Το μαχαίρι έπεσε απ' τα χέρια του.

Πήδησα ως το παράθυρο και τ' άνοιξα.

Το φεγγάρι φώτιζε την άσπρη σκεπή της μαρκίζας. Άκουσα μια πνιγμένη φωνή, πίσω μου. Δίχως να χάσω στιγμή, πήδησα απ' το παράθυρο.

Βρέθηκα με τα τέσσερα στην άκρη της μαρκίζας. Το έδαφος άπειχε πολύ ακόμα, και δεν τολμούσα να ξαναπηδήσω. Ήμουν κουρασμένος, άρρωστος. Ένοιωθα μία επιθυμία να πεθάνω εκεί που βρισκόμουν...

Ένας άνθρωπος πρόβαλε στο άνοιχτό παράθυρο. Κατάλαβα πως με είδε. Έπρεπε να πάρω την άποφάσι! Πιάστηκε γερά απ' τη άκρη της μαρκίζας και κρεμάστηκε στο κενό. Τα πόδια μου χτυπήσανε σε μια κολώνα του περιστελλού.

Έδωσα μια ταλάντευση στο κορμί μου, ώσπου μπόρεσα να τυλίξω τα πόδια μου γύρω απ' την κολώνα. Την άγκάλισα ύστερα και με τα χέρια μου και γλύστρησα προς τα κάτω.

Έκει με περίμενε ένας άλλος! Ή είχε όμως υπερβολική ατοπε-

ποίηση, ή ήταν ήλιθιος... ή και τα δυο μαζί. Κύτταξε ψηλά και προχωρούσε, κρατώντας το μαχαίρι του σαν ρεβόλβερ. Μά έκα- νω το λάθος νύχθη πολύ κοντά.

Έσφισα τότε την κολώνα με τα μπράτσα μου, για να σταματήσω το γλύστρημά μου προς τα κάτω, και του κατάφερα μια δυνατή κλωτσιά στο πρόσωπο.

Έβγαλε μια πνιγμένη φωνή, κλονίστηκε κι' έπεσε. Πήδησα άμέσως κάτω, τη στιγμή που φάνε τρέχοντας τρεις σύντροφοι του, πίσω απ' το σπίτι. Συγχρό- νως άνοιξε η έξωπορτα.

Έτρεξα προς τα δέντρα. Ή σελήνη είχε κρυφτή και πάλι. Τα κλαδιά με σκέπασαν, καταβρέχοντάς με με σταλαγματιές βροχής.

Έτρεξα ίσια μπροστά, σκοταδίζοντας κάθε τόσο στο άνωμαλο έδαφος.

Με είχε κυριέσει πανικός. Άκουγα πίσω μου, στο χορτάρι, τα βήματα εκείνων που με κυνηγούσανε.

Πονούσα παντού, σ' όλο μου το σώμα. Είχε κοπή η ανάσα μου απ' το λαχάνισμα.

Οι αντίπαλοί μου κέρδιζαν έδαφος. Ο άσος μου χτύπησε σ' ένα δέντρο, και το τράνταγμα με πέταξε δίπλα. Το πόδι μου μπλέχτηκε σ' ένα θάμνο, και βρέθηκα πεσμένος χαμώ.

Ένοιωθα τώρα μία άπόλυτη άδιαφορία γιά όλα. Τίποτα δε μ' ένοιωζε...

Έμεινα ακίνητος. Τα έλαφρά βήματα πλησίαζαν. Τρεις-τέσσε- ρις σκιές πέρασαν τρέχοντας από κοντά μου.

Σταμάτησαν 20 μέτρα πιο πέρα, μουρμούριζαν κάτι μεταξύ τους κι' ύστερα ξεκίνησαν πάλι, για να γυρίσουν πίσω.

Έκρυφα τα χέρια μου στα μα- νίκια μου και τα κόλλησα πάνω στο πρόσωπό μου, για να μη διακρίνεται το άσπρο δέρμα μου.

Οι διώκτες μου με προσπέρα- σαν, γυρίζοντας προς το σπίτι. Μακρύτερα, οι άλλοι προχωρού- σαν άργα, σχηματίζοντας μια δεντάλια κι' εξερευνώντας συστη-

ματικά το έδαφος. Κάπου-κάπου, μουρμούριζαν κάτι τι.

Είχα ανάγκη από βοήθεια, μά δε μπορούσα να τη ζητήσω απ' την αστυνομία, ούτε από κανέναν άλλον...

Έμεινα εκεί, κρύβοντας το κε- φάλι μου μέσ' στα χέρια μου, σαν τη στρουθοκάμηλο. Τα φύλλα σάλευαν έλαφρά πάνω απ' το κε- φάλι μου.

Πέρασε ένας αιώνας... Έτσι μου φάνηκε τουλάχιστον...

Ύστερα άνασηκάθηκα με προ- φύλασι. Οι άλλοι θα με περιμέ- ναν παντού... Ψαχούλεψα τα χεί- ρια και τα πόδια μου, για να βε- βαιωθώ πως δεν είχα σπάσει τι- ποτα. Ύστατος πονούσαν πολύ τα γόνατά μου και κουτσάισα.

Καταράστηκα το φεγγάρι που ξαναβγήκε. Προχώρησα ανάμεσα στα δέντρα, προσπαθώντας να μείνω στη σκιά.

Έφτασα σ' ένα άγκαθωτό συρ- ματόπλεγμα. Στο μεταξύ, είχε σκοτεινιάσει πάλι. Τα σύννεφα σκέπασαν ολόκληρο τον ουρανό. Το φεγγάρι είχε χαθή άριστικά.

Πιάστηκε από ένα πάσσαλο και πάτησα πάνω στο συρματο- πλεγμα, με το πόδι πως θ' άντη- χούσε κάποιο σήμα μέσα στο σπίτι...

Πήδησα απ' το άλλο μέρος, ο- που το χορτό ήταν πιο σπάνιο. Προχώρησα κι' έφτασα σ' ένα με- γάλο ασφαλτοστρωμένο δρόμο, που τον φωτίζαν έδώ κι' εκεί με- ρικές λάμπες.

Βλέποντας να περνά κάποιος, λίγο μακρύτερα, έσπευσα να κρυ- φτώ στη σκιά. Ήμουν βέβαιος στην άρχη πως έρχόταν απ' το σπίτι του Νόβακ.

Μά, όταν το φως μιάς λάμπας έπεσε πάνω του, είδα πως φορού- σε μια μπλέ στολή. Ήταν λοιπόν αστυνομικός.

Έμνηξα τότε μια φωνή. Μου ήταν άπαραίτητη η βοήθειά του. Μου χρειαζότανε τ' αυτοκίνητό μου. Μά ήξερα πως θα με περι- μέναν εκεί κάτω...

Ο αστυνομικός σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος μου. Έ-

τρεξα άμέσως κοντά του, όσο πιο γρήγορα μου επέτρεπαν τα γο- νατά μου, που πονούσαν φριχτά.

Ήταν ψηλός, άδύνατος, ως 30 χρονών. Φαινότανε καλός τύ- πος, τα μάτια του όμως είχαν μια φιλοπονητή έκφραση. Έβαλε τα χέρια του στη μέση και με κύτα- ξε έρευνητικά, λέγοντάς μου συγχρόνως κάτι που δεν το κατά- λαβα. Του χαμογέλασα και τον ρώτησα:

— Μήπως μιλάτε Ιταλικά;

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, αλλά χωρίς να μου άναπο- δώση το χαμόγελό μου.

— Άκούστε, του είπα. Έχασα το δρόμο μου... Είχα έρθει να δώ απόψε τον κ. Νόβακ, αλλά δεν τον βρήκα σπίτι του. Άφισα γ' αυτοκίνητό μου έξω απ' την πόρ- τα του, στην όδο Πέρλιτς, και τώρα δεν κατορθώνω να το ξα- ναβρώ. Όχαγχε την καλωσύνη να με βοηθήσετε;

Έγνεψε πάλι «ναί» με το κε- φάλι του, έβριξε με το χέρι του και μου είπε:

— Θα πάρετε το δεύτερο δρό- μο άριστερά κι' ύστερα τον πρώ- το δεξιά.

Μιλούσε καλά τα Ιταλικά. Δε μούλεγε όμως εκείνο που θάθελα ν' άκούσω.

— Όχι, επέμεινα, δοκίμασα να πάω από κεί, αλλά χάθηκα. Θα με ύποχρεώσε, αν με συνοδεύατε λίγο...

Ζάρωσε τα φρύδια του, έβρε- ξε τα χείλια του με τη γλώσσα του και ρώτησε:

— Ποιόν πήγατε να δήτε, εί- πατε;

— Τόν ύντροφο Νόβακ, του ύπουργείου Γεωργίας. Έχω μαζί μου σχέσεις επαγγελματικής φύ- σεως.

— Μπορώ να δώ τα χαρτιά σας;

— Δυστυχώς, τάχω άφίσει στ' αυτοκίνητο.

Ή ματιά του έγινε ακόμα πιο φιλοπονητή. Με ξανακύταξε έρευ- νητικά απ' την κορφή ως τα νύ- χια. Έπειτα άπλωσε το χέρι του, μ' έπιασε απ' τον άγκώνα και με τράβηξε μαζί του.

— Πάμε, μου είπε.

Δεν ήταν μακριά. Άφίσαμε τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Δεν ύ- πύρχαν πια φώτα. Ο άστρυφύλα- κας με κρατούσε γερά και περπα- τούσαμε με το ίδιο βήμα.

— Τι είδους δουλειές έχετε με το σύντροφο Νόβακ; με ρώτησε σε λίγο.

— Ποιώς γεωργικά μηχανή- ματα... Άν ή Γιουγκοσλαβία έφα- διαστή με αρκετό τεχνικό ύλικό, θα γίνη μια από τις κυριότερες άγροτικές χώρες της Ευρώπης.

— Πολύ σωστά, έπιδροκίμασε ο άστρυφύλακας.

Μ' άφισε σε λίγο κι' έψαξε στην τσέπη του. Το φως του ή- λεκτρικού φαναριού του έπεσε πά- νω στ' αυτοκίνητο, που περίμε- νε λίγο πιο πέρα, άδειανό καά σκοτεινό.

— Φτάσαμε, φίλε, μου είπε. Καληνύχτα.

Κι' έκανε ν' άπομακρυνθή.

Μια στιγμή! του φώναξα. Γύρισε και με κύταξε, έκ- πληκτός.

— Σας εύχαριστώ για τη βο- ήθειά σας, πρόσθεσα. Μην παρα- ήλθε όμως το καθήκον σας. Δι- μελήτε όμως το καθήκον σας. Δι- μου ζητήσατε να σας δείξω τα χαρτιά μου; Τάχω μέσα στ' αυ- τοκίνητο.

— Δεν πειράζει, φίλε.

— Ήθελα ναέρεα τί θα σκεφτή- δ σύντροφος Νόβακ, αν του το- πώ αυτό...

Μια έκφραση θυμωμένη πέρασε απ' το πρόσωπο του άστρυφύλακα. Δεν είπα τίποτα. Άγγιξε μονα- χα το γείσο του πηλίκιού του, με μια κίνηση νευρική και μηχανική.

"Όσοι ιδρώνουν στή μασχάλη..."

...ένοχλούν τους γύρω τους και φαίνονται άπεριποίητοι και άτημέλητοι.

Το Anti - Svet είναι πολύ δραστικό.

Ή μασχάλες στεγνώνουν και η δυσάρεστη όσμη εξαφανίζεται. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το Anti - Svet ή χωρίς κανένα φόβο. Είναι ένα εξαιρετικό προϊόν, μελετημένο και τελειο- ποιημένο από ειδικούς έπι- στήμονες και έχει δοκιμασθή με δαυμάσια άποτελέσματα.

Το Anti - Svet είναι τελείως άδολαβές.

Τρόπος χρήσεως. Πιέζετε έλαφρά το πλαστικό φιαλίδιο και ψεκάζετε με μικρή ποσό- τητα Anti - Svet ή ένέργειά του διαρκεί όρκετές ήμερες. Διαβάσατε προσεκτικά τον τρόπο χρήσεως, που συνοδεύ- ει το φιαλίδιο.

ΤΕΣΤ ΠΙΚ - ΠΟΚ: Με το Τέστ Πικ - Πόκε άπέδειξαν την άποτελεσματι- κότητα του Anti - Svet κατά της ερ- ιδρώσεως (Α) εν συγκρίσει με την έπιδερμίδα που δεν έψεκασθη με Anti - Svet (Β).

ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΙΔΡΩΤΕΣ
ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΣΜΗ

MENTIOUM
Έλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΟΝ ΕΡΕΥ- ΝΟΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΙΘΕΛΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Δέχεται: 9-11 π.μ. και 7-5 μ.μ. όδός Μεταφύ 25, 1ος όροφος (στα- σις Μουσείου), Τηλ. 810-975

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΟΝ
KABA - UNIVERSAL

Αι φθηνότεραι
Αι τελειότεραι

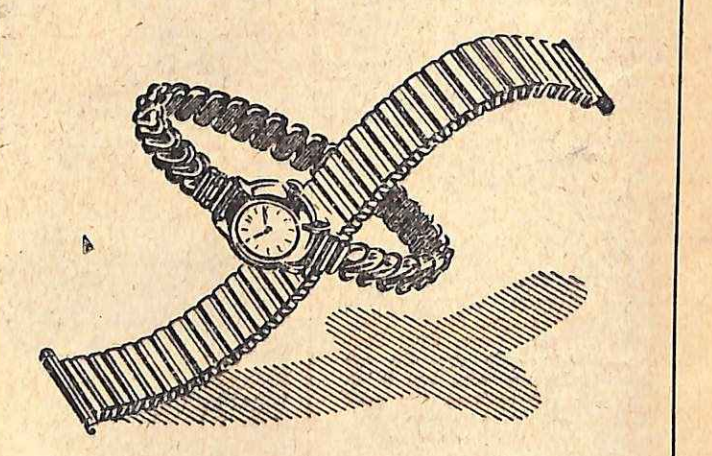
ME 2 ΒΕΛΟΝΙΑ
UNIVERSO

Δωρεάν έκμάθησις
εύκολία πληρωμή

Α.Ε. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 41 ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ
11 ΜΕΛΑ 12-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΠΡΑΣΕΔΕ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ μεγάλης διαρκείας, σε υπέροχα σχέδια

Ζητήσατε πάντοτε το σήμα

Πωλούνται εις όλα τα καλά κοσμηματοπωλεία και ώ- ρολογεπωλεία.

Υγεία! Εύτυχία!

Η υγεία είναι το κλειδί της εύτυχίας... και το κλειδί της υγείας είναι ή μύρτα. Η μύρτα σου χαρίζει δύναμη και υγεία. Η μύρτα σε κάνει να ζής, να γελάς, ν' αγαπάς... να ερωτεύεσαι την ίδια τη ζωή. Γιατί ή μύρτα είναι ή τροφή ο δημιουργός της μικής δυναμείας, ο χτι- στής του έγκεφαλου και του σώματος. Η χρυσάφεια με το άρωμα της άρωμα μύρτα σε σε ύψωση πολύ.

ΠΙΝΕ ΥΓΕΙΑ-ΠΙΝΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΦΙΞ!

Τούτοκα νύχμα με τὸ κεφάλι
νὰ μ' ἀκολουθήσει καὶ προχώρησα
πρὸς τ' αὐτοκίνητο, φωτισμένον
ἀπ' τὸ φανάρι του.

Ἐπείσα τὸ πόμολο τῆς μπρο-
στινῆς πόρτας.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε ἡ πίσω
πόρτα, κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν
κρυμμένος μέσα εἶπε σηματοδόν-
τας καὶ τοὺς δύο μας μετὰ τὸ γυα-
λιστερό ρεβόλβερ του:

— Ἀλὲ! Φύλαξέ τὰ χέρια!

Ὁ ἀστυφύλακας βλαστήμησε.

Πέρασε μισὸ δευτερόλεπτο ἀκόμα.

Ἦξερα πῶς ὁ ἄλλος δὲ θὰ
τολμοῦσε νὰ μεταχειριστῇ τὸ ὄ-
πλο του, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστή ἡ
πιστολίδα. Ἐτοιμάστηκα νὰ πηδή-
σω πάνω του, ἀλλὰ δὲν πρόλα-
βα. Οἱ σύντροφοί του ξεπεταχτη-
καν ἀπ' τὸ σκοτάδι. Εἶχαν ρό-
παλα καὶ ξέριαν καλά νὰ τὰ χρη-
σιμοποιοῦν...

Ἐφαγα ἓνα χτύπημα στὸ στή-
θος. Ὁ ἀστυφύλακας ἔπαισε πρῶ-
τος. Προσπάθησα νὰ τρέξω, ἀλλὰ
τὸ πόδι μου ἀνήχηκε νὰ ὑπα-
κούσκει. Μοῦ φαίνονταν πῶς ὁ
σβέρκος μου εἶχε ἀνοίξει σὰν
στρεῖδι...

Προσπάθησα ν' ἀποφύγω τὸν
ἄνθρωπο μετὰ τὸ ρεβόλβερ. Καθὼς
γύριζα, ἓνα ρόπαλο με χτύπησε
στὸ μελίσγι. Ὑστερα ὁ ἄνθρωπος
μετὰ τὸ πιστόλι μ' ἐστράψε ἀπο-
πίσω.

Λύγισα στὰ δύο, ἐνὺ συγχρό-
νως νόμιζα πῶς γκρεμιζόταν ὁ
οὐρανὸς πάνω στὸ κεφάλι μου...
Ἐπείσα γονατιστός. Ἀνάσπαινα
βαθεῖα καὶ κλισητικὰ χῶμα, δι-
πλά στὸν ἀστυφύλακα μετὰ τὴ
μπλε στολή.

Πρὶν βουλιάξω στὸ σκοτάδι,
φώναξα τὴν Ἄννα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ξαναζοῦσα τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο
Σαββατοκύριακο ποὺ εἶχα περά-
σει στὴ Ρώμη μετὰ τὴν Ἄννα. Ἀ-
νεβαίναμε μαζί τὰ ψηλά πέτρινα
σκαλοπάτια ποὺ οδηγοῦνε στὴν
κορυφή τοῦ λόφου. Γελούσαμε καὶ
πειράζαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γι-
ατὶ εἶχαμε λαχναρίσει κι' οἱ δύο.
Ὅταν φτάσαμε πάνω, τὴν ἀγκά-
λισα...

— Ἀκόμα λίγο, εἶπε μὴ φωνή.

Τὸ «ἀλιδόβιτς» μοῦκαψε τὸ λα-
ρύγγι...

— Νομίζω πῶς συνέρχεται,

πρόφερε κάποιος ἄλλος.

Μοῦ φάνηκε πῶς ἀναγνώρισα

τὴ φωνή του κι' ἐνοίωσα καθυ-
χασμένο τὸν ἑαυτό μου. Ἐπειτα

θυμήθηκα πῶς βρισκόμουν πάντα

στὴ Γιουγκοσλαβία...

Ἀνοίξα λίγο τὰ μάτια μου.

Ἐνὰ φῶς ἐκτυφλωτικὸ μὲν τρι-
βέλισε ἀμέσως τὸ μυαλό. Ξανά

κλείσα τὰ μάτια κι' ἔσκυψα τὸ

κεφάλι μου. Ἐνὰ χέρι μ' ἄρπα-
ξε ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ μετὰ τράβη-
ξε βανάνα πρὸς τὰ πίσω. Τὸ

κράνιο μου χτύπησε σὲ ῥυλό.

Τ' αὐτιά μου βούιζαν. Ἀκουσα

ὡστόσο καθαρά τὴ φωνή ποὺ μοῦ-
λεγε ἤσυχτα:

— Καθίστε φρόνιμα. Κι' ἀνοί-

χτε τὰ μάτια σας, ἂν δὲ θέλετε

νὰ ξαναρχίσω!

Τὸ χέρι μετὰ τὴν ἀνάμνηση καὶ πάλι.

Τὸ κεφάλι μου ξαναχτύπησε δυνατὰ

στὸ ῥυλό.

— Ναι, ναι! φώναξε ἀπελπι-
σμένα.

Μ' ἄφισσε τότε. Ἀνοίξα τὰ

μάτια μου κι' ἀντίκρυσα τὸ δυ-
νατὸ φῶς ποὺ μετὰ τὸν σβέρκο

ποιοὶ εἰσάστε σεις; μουρ-
μούρισα.

Ἐκείνοι στέκονταν πίσω ἀπ' τὸ

φῶς, ἔτσι ποὺ δὲ μπορούσα νὰ

τοὺς δω. Ἀκούμηντα τὸ κεφάλι

μου στὸ ῥυλό, σφιχτά, γιὰ νὰ μὴ

μποροῦνε πιά νὰ μοῦ τὸ χτυπή-
σουν πάνω σ' αὐτό.

Χαμηλώνοντας τὰ μάτια μου,

εἶδα πῶς μ' εἶχαν δέσει στὰ

μπράτσα μὴς μεγάλης πολυθρό-
νας, ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες ὡς τὶς

ἄκρες τῶν δαχτύλων.

Ἀναγνώρισα ἀμέσως τὴ σκα-
λιστὴ ἐκείνη πολυθρόνα. Βρισκό-
μουν καὶ πάλι στὸ ἀπομονωμένο

δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Νόβακ,

πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, στὴ

θεία του.

Τέντωσα τὰ σκοινιά, ἀλλὰ δια-
πίστωνα πῶς ἦταν σφιχτοδεμένα.

Ἐνὰ χέρι ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ

σκοτάδι καὶ με χαστούκισε μετὰ

δυναμίας. Κάποιος γέλασε. Κι' ἡ ἡ-
ρεμὴ φωνὴ πρόφερε:

— Ξέρετε καλά ποιοὶ εἴμαστε.

Καλὰ θὰ κάνετε τώρα νὰ μὰς πῇ-
τε ποῖος εἰσάστε σεις. Ἐδῶ καὶ

τόσες βδομάδες, ἀποτελεῖτε ἓνα

αἰνίγμα γιὰ μὰς... Ἀρχίστε λοι-
πὸν ἀπ' τὴν πραγματικὴ ταύτι-
σὴ σας καὶ τὴν ἐθνικότητά σας.

— Θὰ βρῆτε τὸ μπελά σας, ὑ-
πάντησα. Ὁ ἀστυφύλακας εἶχε

τηλεφωνήσει στὴ διευθυνσι τῆς

ἀστυνομίας, πρὶν με συνοδεύ-
σῃ ὡς τ' αὐτοκίνητο. Δὲ θ' ἀργήσου-
νε νὰ φτάσουν οἱ συνάδελφοί

του...

Ἐφαγα κι' ἄλλο χαστούκι. Μὰ

δὲ με πείραζε τόσο αὐτὸ, ὅσο τὸ

ὅτι δὲν ἔβλεπα τοὺς ἀντιπάλους

μου.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς κρε-
μόμουν σ' ἓνα ἐκτυφλωτικὸ κενό

καὶ πῶς μιλούσα σὲ ἄλλα πλά-
σματα...

— Λέτε φέμματα, εἶπε ἡ φω-
νή.

Ὁ ἀστυφύλακας ἔκανε τὴν

κανονικὴ περιπολία του. Δὲν ἔ-
πρόκειτο νὰ δώσῃ ἀναφορά πρὶν

ἀπὸ τὶς 8 τὸ πρωῒ.

»Δὲ μπορεῖ νὰ τηλεφωνήσει κα-

θόλου στὴν ἀστυνομία, γιὰ

δύο λόγους: Πρῶτον, δὲν ὑ-

πάρχουν διαθεσίμα τηλεφῶνα

ἐδῶ γύρω. Δεύτερον, δὲ θὰ

τοῦ ζητούσατε ποτὲ ἓνα τέτοιο

πράγμα. Θέλετε καὶ σεις, ὅπως

κι' ἐμεῖς, ν' ἀποφύγετε τὸ θόρυ-

δο. Καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους...

»Λοιπὸν, πῶς σὰς λένε κι' ἀ-
πὸ ποῦ εἰσάστε;

Οἱ πολιτικὲς συνωμοσίαι τοῦ

Μπλίσεν μ' ἄφιναν τελείως ἀδιά-
φορο. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τοὺς πῶ

ὅ,τι θέλανε...

— Λέγομαι Τζῶν Γκρέγκορυ,

ἀπάντησα. Εἰμαι Ἀμερικανός,

ἀπ' τὸ Οὐσκονσιν.

— Καὶ τί γυρεύετε ἐδῶ, τόσο

μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα σας;

— Ἦρβα στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ

ἐργαστῶ σὲ μὴ ἐπιχειρήσι πετρε-
λαιῶν, στὴ Σικελία. Μὰ ναυάγησε

αὐτὴ ἡ δουλειά. Ἐκανα τότε μὴ

τουριστικὴ περιδεία στὴν Ἰτα-
λία. Γνώρισα τὸ Μπλίσεν σὲ κά-
ποιο μπάρ τῆς Ρώμης καὶ μῆκα

στὴν ὑπηρεσία του.

— Τί κάνετε ἀκριβῶς;

Τώρα ἀναγνώρισα με βεβαιότη-
τα τὴ φωνὴ τοῦ Παραντίζο.

— Λυμᾶμαι ποὺ ἔκανα ἔμετο

μέσα στὸ καλάθι τῶν χαρτιῶν

σας, τοῦ εἶπα εἰρωνικά. Ἦμουν

ἄρρωστος...

— Θὰ λυπηθῆτε καὶ θ' ἀρρω-
στήσετε ἀκόμα πιὸ πολὺ, ἂν δὲν

ἀπάντησετε στὶς ἐρωτήσεις μας

ἢ Παραντίζο φάνηκε, μέσα

στὸ σκοτεινὸ κύκλο. Εἶχε τὴ συ-
νηθισμένη ἔκφρασι του. Χαμογε-
λοῦσε διπλωματικά, ὅπως πάντα.

— Κύριε Γκρέγκορυ, προσθε-
σε, ριψοκινδυνεύετε τὸ τομάρι σας

γιὰ τὰ ὠραία μάτια τοῦ Μπλίσεν.

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Αὐτὸς ἔχα-
σε πιά τὸ παιχνίδι!

»Σὰς κάνα λοιπὸν μὴ ἐντιμὴ

πρότασι: Πέστε μας ὅ,τι ξέρετε,

καὶ σὰς δίνουμε τὴν εὐκαιρία νὰ

περάσετε στὸ δικό μας στρατό-

πεδο. Σκεφτήτε!

— Δὲ χρειάζεται νὰ σκεφτῶ

πολύ, ἀπάντησα. Βγάλετε αὐτὸ τὸ

φῶς ἀπ' τὰ μάτια μου.

Ὁ Παραντίζο ἔκανε ἓνα νόη-
μα, κι' ἀμέσως τὸ ἐκτυφλωτικὸ

φῶς παραμέρισε. Εἶδα νὰ στρο-
βιλίζονται μπροστὰ στὰ μάτια

μου κίτρινοι καὶ κόκκινοι κύκλοι.

Ἐπειτα ξεκαθάρισε ἡ δρασί μου

καὶ κούταξα γύρω μου. Κάποιος

εἶχε ἀνάψει τώρα μὴ πλαφονιέρα.

Δὲ φαίνονταν πούθεν ὁ ἀστυ-

φύλακας, οὔτε καὶ τὸ πτώμα τοῦ

Νόβακ. Ἦταν ἐκεῖ ἡ κοπέλλα, ὁ

Παραντίζο κι' ἔξη ἄλλοι — ὅλοι

γεροὶ ἄντρες — κι' ἀνάμεσά τους

ἐκείνος ποὺ τοῦ εἶχα σπᾶσει τὴ

μύτη με κλωστή. Δὲν ξεχωρί-
ζανε σὲ τίποτα ἀπ' τοὺς κοινούς

ἀνθρώπους ποὺ συναντοῦμε κάθε

μέρα στὸ δρόμο. Αὐτὴ ἡ τόσο φυ-
σικὴ ἐμφάνισι τους μ' ἔκανε ν' ἀ-
νατριχιάσω...

— Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώ-
τησα.

Ὁ Παραντίζο κάθησε στὴν ἄ-
κρη τοῦ γραφείου.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅ,τι ἀφορᾷ

τὸ Φύλλο Δύο, εἶπε.

— Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω τίποτα.

Ρωτήσατε με κατ' ἄλλο.

Ὁ Παραντίζο ἔκανε ἓνα νόημα,

κι' ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴ

σπασμένη μύτη μ' ἔκανε κατὰ

μέσα στὴν ἔκφρασι του. Ἐμεῖς

Μετὰ τὸ κεφάλι μου δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπ'

τοὺς ὤμους μου...

Λύγισα στὰ δύο, ἔτοιμος νὰ λι-

ποθυμίσω. Μὰ μὴ ἀνασφίγκωσα

τὸ κεφάλι κι' ἀναγκάστηκα ν' ἀ-

νοήσω πάλι τὰ μάτια μου.

Ἦταν τώρα ἓνα κερί ἀναμμε-

νο πάνω στὸ γραφεῖο. Ὁ φόβος

μοῦ σφίξε τὰ στήθια.

— Μὴ μὰς καθυστερήτε! μουρ-
μούρισε ὁ Παραντίζο. Ἦ ὥρα εἶ-

ναι 2. Δὲ μὰς μένουμε παρά τέσ-

σερις ὥρες ἀκόμα... Μὴ πού θὰ

μιλήσετε ὁποιοδήποτε, Γκρέγκορυ,

γιὰτὶ δὲ μιλάτε τώρα ἀμέσως;

Μαντεύετε τὸν προορισμὸ αὐτοῦ

τοῦ κερικοῦ;

Δὲν ἀπάντησα.

— Γιατὶ νὰ μὰς ἀναγκάσετε

νὰ σὰς βασανίζουμε; συνέχισε ὁ

Παραντίζο. Δεῖξτετε κατανόησι!

Θέλετε μὴ καλὴ θέσι, στὴν και-

νούργια μας κυβέρνησι; Θὰ τὴν

ἔχετε, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Σὰς

προσφέρω τὰ διπλά ὅ,τι σὰς

ἔταξε ὁ Μπλίσεν, ἀρκεῖ μόνον νὰ

ἀπάντησετε σὲ μὴ ἐρώτησι: Γιὰ

ποῖο προορίζεται τὸ Φύλλο Δύο;

Ποῖα εἶναι ἡ διευθυνσι;

— Μιλάτε μὴ αἰνίγματα, ἀ-

πάντησα ἀνασφινκόνοντας τοὺς

ὤμους μου.

Ἐκαμε μὴ κίνησι ἀνυπομονη-

σίας. Οἱ ἄλλοι φαίνονταν ἀκόμα

πιὸ νευρισμένοι. Ἦ κοπέλλα ση-

κώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα τῆς,

κρατώντας ἓνα συνηθισμένο τσι-

μπάκι.

— Ἀφίστε με νὰ τὸν συγυρίσω

ἐγώ, πρόφερε. Ἐγὼ ἔνα προσωπι-

κὸ λογαριασμὸ μαζί του, γιὰτὶ

μὲ κακομεταχειρίστηκε προηγου-

μένως.

Μὰ ὁ Παραντίζο τὴν ἐμπόδισε

κι' εἶπε με γλυκεῖα καὶ πειστικὴ

φωνή:

— Ξέρω πῶς εἰσάστε ἀδιάφθο-

ρος, Γκρέγκορυ. Γι' αὐτὸ ἀλλάστε

δὲν ἐπιχειρήσατε νὰ σὰς δωροδο-

κίσω ἀπὸψε, στὸ Μονακόν. Μὰ

τώρα δὲ χῶρα πιά τέτοιαις φύ-

σεως διαταγμοῖ καὶ λεπτότητες.

»Ὁ Μπλίσεν εἶχε ὑπ' ὄψιν του

νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία καὶ νὰ ἐπι-

βάλῃ ἓνα τρομοκρατικὸ καθεστῶς

στὴ Γιουγκοσλαβία. Εἶναι φασί-

στας! Γι' αὐτὸ δὲ νοιώθω καμμία

τύφι πού τὸν προδίδω σ' αὐτὴ

τὴν ἀποφασιστικὴν στιγμή. Ἐρ-

γάστηκα τόσα χρόνια γιὰ λογα-

ριασμὸ του, μ' ἓνα μοναδικὸ σκο-

πὸ: Ἐγὼ εἶμαι γνήσιος δημοκρά-

της... Τώρα ἐσεῖς, σὺν Ἀμερι-

κανὸς ποὺ εἰσάστε, δὲ μπορεῖ

ποτὲ νὰ διατάξετε, προκειμένου

νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στοὺς δύο

μας.

— Ἀφίστε κατὰ μέρος τὴν

προπαγάνδα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι με

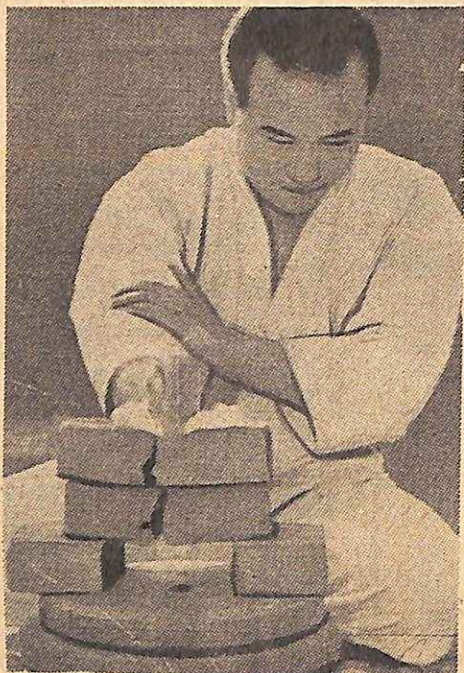
κάνενα. Κάντε μου ἀπλῶς ἐρωτή-

σεις τέτοιαις ποὺ νὰ μπορῶ ν' ἀ-

παντήσω.

— Τὴ διευθυνσι, ξανάπε λακω-

νικά ὁ Παραντίζο.

Με ένα μόνο κτύπημα του χεριού του, ο 'Ογιάμα σπάει τα δύο τούβλα.

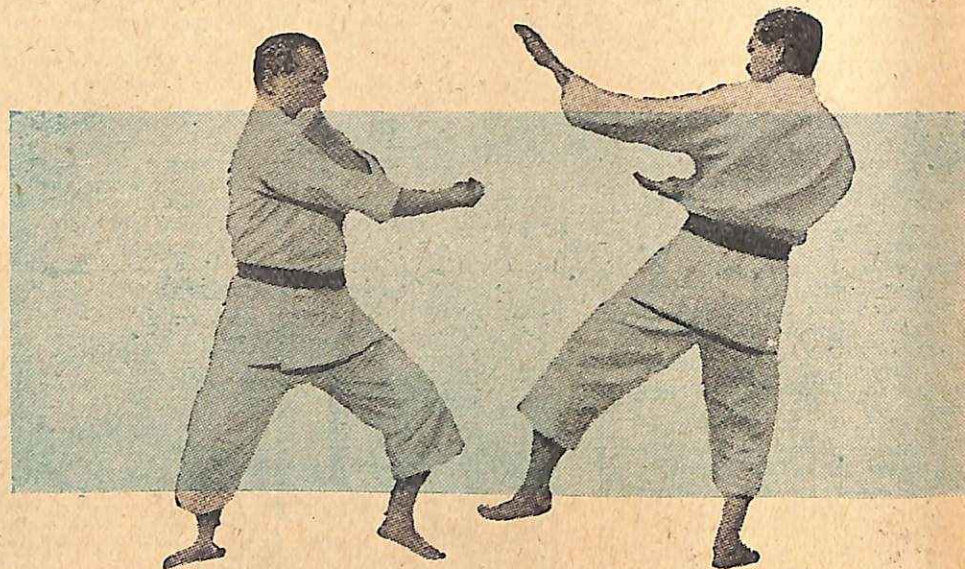
Ο κοντόσωμος Κορεάτης στεκόταν ακίνητος στη μέση της μεγάλης αούλης. 'Απέναντί του ο άγριεμένος ταύρος έμεινε για μια στιγμή ακίνητος και μετά ξεκίνησε όρμητικός για την επίθεσή του. Την ώρα που το ζώο βρισκόταν σε ελάχιστη απόσταση από το σώμα του, ο κοντόσωμος άνδρας έκανε μια μικρή στροφή πάνω στο ένα πόδι του και σήκωσε το χέρι του. Σχεδόν ταυτόχρονα το χέρι του κατέβηκε με δύναμη προς το κεφάλι του ζώου και του ξεριζώσε ένα από τα κέρατα. Πριν ο ταύρος προλάβει να άντεπιτεθεί, ο κοντόσωμος άνδρας άρχισε να του δίνει υπολογισμένα κτυπήματα με τα χέρια, ως τη στιγμή που το ζώο έμεινε νεκρό στο χώμα.

Ο κοντόσωμος άνδρας ήταν ο πασίγνωστος στην 'Απω 'Ανατολή και στην 'Αμερική Μας 'Ογιάμα και έδινε μια πρωτότυπη επίδειξη των ικανοτήτων του στην Ιαπωνο-κινεζική πάλη «Καράτε». 'Η πάλη αυτή είναι παρόμοια σε πολλά σημεία με το «ζιου-ζίτσου» και το «τζούντο» και δίνει σε όσους την έμασσαν την δυνατότητα να επιτυχάνουν καταπληκτικά πράγματα με τα χέρια τους. Χαρακτηριστικό είναι το

Μερικές φάσεις της κινεζοιαπωνικής πάλης «Καράτεν»

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο παλαιστής

γεγονός ότι η Ιαπωνική αστυνομία φέρεται σε όλους τους παλαιστές της «Καράτε» σαν σε άτομα που κουβαλούν συνεχώς ένα επικίνδυνο όπλο: τα χέρια τους.

'Η απίστευτη δύναμη, που χαρίζει η πάλη αυτή, φαίνεται και από έναν άθλο που εκτελούν τακτικά στις προπονήσεις τους οι αθλητές. Τοποθετούν δυο συμπαγή τούβλα — το ένα πάνω στο άλλο — ανάμεσα σε δύο άκρα και τα σπάνε στα δύο με ένα και μόνο χτύπημα του χεριού τους. Ένας παλαιστής της «Καράτε» επίσης, μπορεί να σκίσει με τα χέρια του πέντε χαρτόνια που καθένα τους έχει πάχος δυο-μισή εκατοστών.

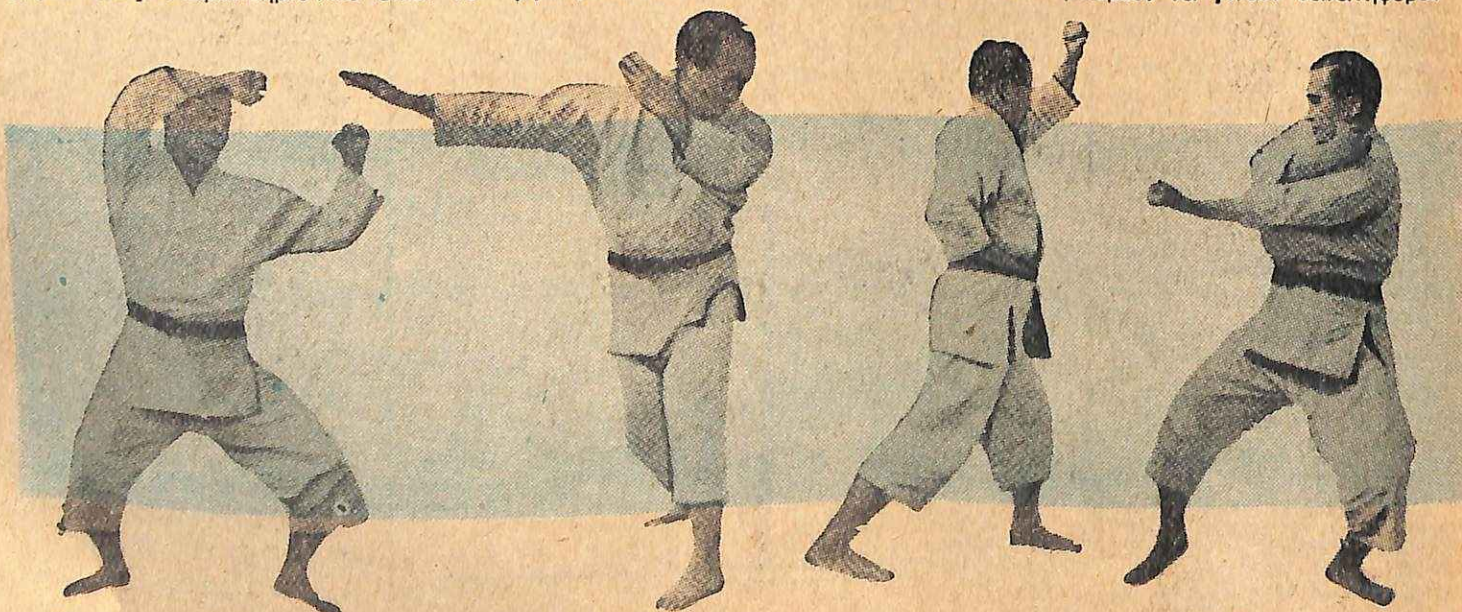
Σκοπός της «Καράτε» — όπως και του «τζούντο» — είναι να χρησιμοποιούνται έναντιον ισχυρότερου αντιπάλου. 'Η «Καράτε» έχει καθαρά άμυντικό προορισμό και χάρις σ' αυτήν, μπορεί ο παλαιστής να στρέψει την δύναμη του αντιπάλου του έναντιον του ίδιου του έαυτού του.

Μια από τις βασικές αρχές της, βγαλμένη από την σοφία αιώνων, εί-

ναι ότι «πρέπει να αποφεύγεις να έρθεις στα χέρια». 'Αν, όμως, δεν το επιτύχεις, άφισε τον αντίπαλό σου να επιτεθεί πρώτος.

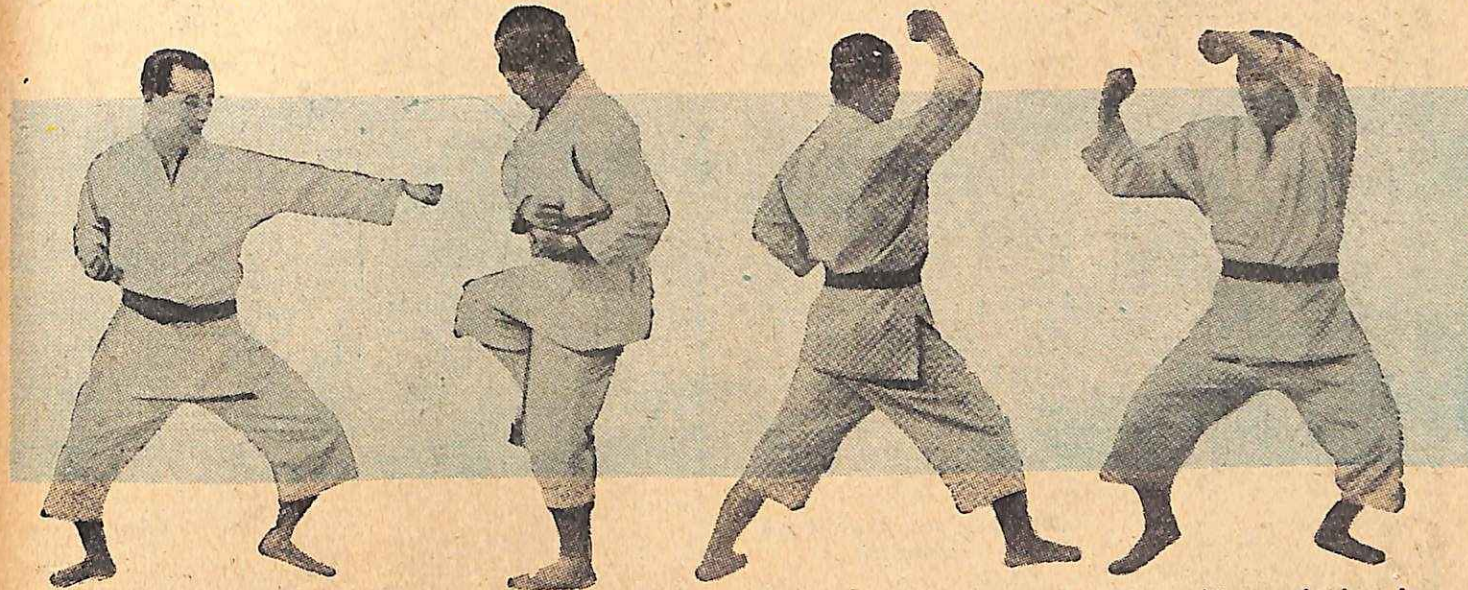
Το είδος αυτό της πάλης αναπτύχθηκε κατ' αρχήν στην Κίνα προ 15 περίπου αιώνων, τον καιρό της κυριαρχίας των πειρατών. 'Αργότερα μεταφέρθη στην 'Ιαπωνία όπου, τότε, οι άπλοιοί άνθρωποι δεν είχαν το δικαίωμα να έχουν όπλα. 'Ο σοφός γυμναστής Νταρούμα έμαξε να βρη έναν τρόπο, ώστε οι άπλοιοι Γιαπωνέζοι να μπορούν να άμύνονται στις επιθέσεις. Ξεκίνησε από την αντίληψη ότι: «άφου δεν έχουμε μαχαίρια, ας μετατρέψουμε τα δάκτυλά μας σε στιλέττα. Τα ρόπαλα που μάς λείπουν, ας τα αντικαταστήσουμε με τις γροθιές μας και τα σπαθιά με τις παλάμες μας».

Και πράγματι, πέτυχε αυτό που ήθελε, τελειοποιώντας την πάλη «Καράτε» που διατηρείται ως σήμερα όπως ήταν από την αρχή. Κατά το μεγαλύτερο μέρος, βασίζεται σε χτυπήματα με τα δάχτυλα και την παλάμη, που μπορούν να γίνουν θανατηφόρα.

ΤΑΥΡΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!...

Μας 'Ογιάμα το καταφέρνει, χάρις στην πάλη «Καράτε»

Τα χτυπήματα αυτά δίνονται σε 37 ώρισμα σημεία του σώματος, που τα 9 βρίσκονται κάτω από τη μέση και άλλα 14 στο πίσω μέρος του σώματος.

Για να φτάσουν ως εκεί, οι παλαιστοί της «Καράτε» πρέπει να μάθουν να ελέγχουν άπολύτως δυο πράγματα: τη στάση του σώματος και την αναπνοή. 'Η στάση του σώματος τους δίνει την δυνατότητα να σταθούν με το ένα πόδι με μια κίνηση, χωρίς ωστόσο να βρίσκονται σε μειονεκτική θέση, απέναντι του αντιπάλου τους.

Όσο για την αναπνοή, παίζει βασικό ρόλο και είναι συνδυασμένη με πάμπολλα μικρά μυστικά. 'Ο παλαιστής της «Καράτε» λ. χ. κάνει την επίθεσή του την ώρα που εκπνέει, ενώ όταν εισπνέει κρατά άμυνα. Καί φροντίζει να επιτεθεί, την ώρα που ο αντίπαλός του εισπνέει, όποτε τον βρίσκει σε μειονεκτική θέση.

Το είδος αυτό της πάλης ήταν σχεδόν άγνωστο στον υπόλοιπο κόσμο μέχρι πριν από λίγα χρόνια. Έγινε γνω-

στο κατ' αρχήν στην 'Αμερική, όταν ο Μας 'Ογιάμα έκανε εκεί μια περιοδεία. 'Επειδή κανείς ίμπρεσσάριος δεν δεχόταν να τον εμφανίσει, ο 'Ογιάμα προσφέρθηκε να παλέψει με τον 'Αμερικανό γίγαντα πρωταθλητή της πάλης Ντικ Ρήλ—ύψος 1,97 μ.— που πρόσφερε 1000 δολλάρια σε όποιον θα κατόρθωνε να τον νικήσει.

'Η πάλη ήταν έντελως ελεύθερη από κάθε άποψη και ο μικρόσωμος Κορεάτης—με ύψος 1,70 μ.— κατόρθωσε να επιβληθεί στον αντίπαλό του μόνο χάρις στα μικρά μυστικά της άγνωστης για τον αντίπαλό του πάλης «Καράτε». 'Ετσι, όχι μόνον εισέπραξε τα χίλια δολλάρια της άμοιβής, αλλά έγινε και πασίγνωστος στην 'Αμερική από την μια μέρα στην άλλη.

Τώρα ο 'Ογιάμα βρίσκεται πάλι στην 'Ιαπωνία, όπου έχει εγκατασταθεί από τα μικρά του χρόνια. 'Αλλά σκοπεύει να πάη για λίγον καιρό στο Μεξικό και να δείξη στους θερμοσάιμους Νοτιοαμερικανούς την όφια της πάλης

«Καράτε», εμφανιζόμενος ως ο πρώτος ταυρομάχος του κόσμου χωρίς σπαθί. 'Αν το αποφασίσει, ο Μας 'Ογιάμα θα αντιμετώπιζε τους ταύρους με μόνο όπλο τα χέρια του, που έχει άποδείξει πολλές φορές ως τώρα την αξία τους.

85

«Η Σιλβάνα κι' ο άντρας της στην τελετή «ΒΛΕΠΕΙ» ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΣΙΛΒΑΝΑΣ...»

Η εκπληκτική ιστορία μιας νεαρής κι' όμορφης 'Ιταλίτσας, που παντρεύτηκε τον τυφλό καθηγητή της

Μια συγκινητική τελετή, που μεταδόθηκε από την ιταλική τηλεόραση κι' έκανε αναρίθμητα μάτια να δακρύσουν, έγινε εδώ και λίγες μέρες στη Ρώμη. Βραβεύτηκε, όπως γράψαμε και σε προηγούμενο τεύχος με το «χρυσό σκήπτρο της βασιλίσσας της καλωσύνης» και με το ποσό των πέντε εκατομμυρίων λιρετών ή επί αφοσιωμένη σύζυγος της 'Ιταλίας».

Πρόκειται για μία μελαχροινή κι' όμορφη νέα γυναίκα από την πόλη Σπέτσια, τη Σιλβάνα Μπερτάκκα, που ανάμεσα σε άλλες τριαντάδυο διαγωνιζόμενες, αναγνωρίστηκε ως η πιο στοργική σύζυγος της χώρας της για το 1957. Στα «Καλλιστεία της καρδιάς» όπως ονομάζεται ο διαίος αυτός διαγωνισμός, που γίνεται κάθε χρόνο, λαμβάνουν μέρος παντρεμένες γυναίκες απ' όλη την 'Ιταλία, που έχουν να επιδείξουν μία ιδιαίτερη ψυχική δύναμη κι' ένα αληθινό ηρώισμα απέναντι στις κάθε είδους δυσκολίες του συζυγικού βίου.

Η Σιλβάνα Μπερτάκκα, η φεικλή «Βασιλίσσα» της συζυγικής αγάπης, είναι μόλις είκοσιδύο χρονών. Έχει ένα τρισαριθμωμένο κορμί, δεκαοχτώ μηνών κι' είναι παντρεμένη από πρόπερσι. Ο άντρας της, ο Κάρλο Μπερτάκκα, ηλικίας τριανταπέντε χρονών, είναι τυφλός. Έχασε το φως του από τότε που ήταν ακόμα βρέφος, εξ αιτίας ενός τραγικού λάθους.

Ήταν το σφάλμα ενός φαρμακοποιού, διηγήθηκε ο ίδιος στην τελετή. Είχα βγάλει ένα έγκλημα στο πρόσωπο κι' ο φαρμακοποιός έδωσε στη μητέρα μου, μια αλοιφή, που είχε στείλει ο ίδιος. Όταν, ύστερα από δύο μέρες, μου βγάλανε τους επιδέσμους από το πρόσωπο, δεν έβλεπα πια. Η αλοιφή μου είχε κάψει τα μάτια!...

Όσοι ο Κάρλο Μπερτάκκα, όταν μεγάλωσε, δεν έμεινε με τα χέρια σταυρωμένα. Τον ανέλαβε κάποιο εκκλησιαστικό ίδρυμα, μορφώθηκε και κατώρθωσε

λου ένας Γολγοθάς, αλλά είναι γεμάτη ευτυχία. Δε με κουράζει καθόλου και δεν κάνω καμιά θυσία, ζώντας στο πλάι του. Τον κρατώ απλώς από το χέρι και προχωρούμε μαζί μέσα στις χαρές και τις λύπες της ζωής.

Η γνώμη όμως της επιτροπής, καθώς κι' όλου του κόσμου, που έμαθε την ιστορία της Σιλβάνας, είναι κάπως διαφορετική. Η γυναίκα αυτή δουλεύει σκληρά για να τα βγάλουν πέρα. Είναι υπάλληλος σ' ένα κατάστημα και συγχρόνως κατορθώνει να διατηρήσει το νοικοκυριό της σε υποδειγματική τελειότητα, κάνοντας παράλληλα με τη στοργή και την αφοσίωσή της τον άντρα της να νοιώθει όσο το δυνατόν πιο λίγο το θλιβερό του κατάστασι.

— Δεν είδα ποτέ τη γυναίκα μου! είπε έκινος, στην τελετή, με ραγισμένη από τη συγκίνηση φωνή. Ξέρω, όμως, πως ιδίως σήμερα είναι πολύ όμορφη.

Κι' εκείνη, τη στιγμή που έπειρε το «χρυσό σκήπτρο» από τον πρόεδρο της επιτροπής, είπε:

— Σας ευχαριστώ όλους γι' αυτή την τιμή. Ευχαριστώ όμως και τον άντρα μου, γιατί αυτός μου ένεπνευσε αυτή τη νίκη.

Όταν τη ρώτησαν τι σκόπευε να κάνει με το χρηματικό ποσό, που της δόθηκε, η Σιλβάνα απάντησε πως η πρώτη της φροντίδα ήταν η αγοράση ένα μαγνητόφωνο για τον αγαπημένο της Κάρλο, ώστε να μπορεί να απολαμβάνει γ' αγαπημένα του βιβλία. Και πραγματικά το μαγνητόφωνο είναι ο μεγαλύτερος πόθος της κάθε τυφλό γιατί δε μπορεί να βρεί κανένας την ώρα που θέλει για να του διαβάσει, τα δε βιβλία που είναι τυπωμένα με το σύστημα Μπράιλι για τους τυφλούς, είναι πολύ λίγα.

Αφού τα είπαν αυτά, ο Κάρλο κι' η Σιλβάνα, πιασμένοι από τα χέρια, σαν δυο μικρά παιδιά, πέρασαν μέσα από τα φάλα των φωτορεπόρτερ και βγήκαν από την αίθουσα, πατώντας σχεδόν στις μύτες των ποδιών τους. Ήταν δυο ζωντανά πρόσωπα ενός ωραίου παραμυθιού, του παραμυθιού της μεγάλης αγάπης, που και σήμερα ακόμη γίνεται καμιά φορά πραγματικότητα.

☼

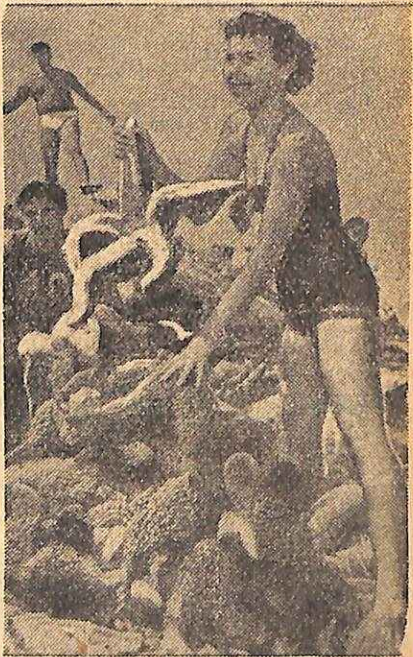
Ο θησαυρός του πειρατού Κίντ

Μιά 'Αγγλίδα, η κυρία 'Ελισάβετ Ντίκ, έξέβρεσε τελευταία προς πώλησι τρεις χαρτές, που βρέθηκαν σ' ένα μπαούλο, που ανήκε άλλοτε στον περίφημο πειρατή Κίντ. Το μπαούλο αυτό είχε δυο πάτους κι' οι χαρτές βρέθηκαν στον δεύτερο απ' αυτούς. Κι' οι τρεις απεικονίζουν μία νήσο στις θάλασσες της Κίνας, όπου είναι θαμμένος ο θησαυρός του περίφημου πειρατού. Υπολογίζεται ότι ο θησαυρός αυτός ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο λίρες.

Ο «ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ» ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ο Τζόννι Ραιμ, ο «κλαψιάρης τραγουδιστής» όπως τον αποκαλούν οι θαυμαστές του και θαυμαστές του στην 'Αμερική, βρίσκεται από σήμερα στην 'Ιταλία. Η ανώτερη φωτογραφία, που παρουσιάζει τον διάσημο τραγουδιστή σε μία χαρακτηριστική στάση, πάρθηκε ενώ τραγουδούσε σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Σάντα Μαργκερίτας της Λιγουρίας. «Ο λες οι εμφανίσεις του νεαρού καλλιτέχνη, που γινότανε στην 'Ιταλία την 30η επέτειο των γενεθλίων του, σημείωσαν μεγάλη επιτυχία και τον υποχρέωσαν να παρατείνει την εκεί παραμονή του.

ΕΡΜΕΝΕΓΟΥΝ ΤΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Τεράστια αστέρια ή σταυροί της θάλασσας κατέκλυσαν τον τελευταίο καιρό το βυθό των παρακτών της Καστιλιόνας, αναταράσσοντας τις τοπικές άρχες, γιατί είναι γνωστό πως όπου εμφανιστούν τα αστέρια αυτά, εξαφανίζεται κάθε γνωστό ζώο, ακόμα και φυτίλης. «Άρχισε, λοιπόν, άμεσος συστηματικό κυνήγι με την ελπίδα πως θ' απαλλαγούν σύντομα τα νερά από τα ανεπιθύμητα αυτά και καταστρεπτικά εχινόδερμα και θα ξαναγύρισαν έτσι τα ψάρια που εξαφανίστηκαν από την περιοχή αυτή.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Ζήλεια

Η Ντόρα ήταν μία χαριτωμένη γυναίκα, με δυο γκριζοπράσινα μάτια κι' ένα στοματάκι γοητευτικό.

Ο άντρας της, ο Φίλιππος Βουτάκης, ήταν μεγαλύτερος απ' αυτήν, καμιά δεκαριά χρόνια. Τα μουσικά του γυαλιά, του μεγάλωναν τα καχύποπτα αυτιά της μάτια.

Ήταν σχολαστικός σαν πολλούς ανθρώπους της γραφειοκρατίας και ζηλιάρης, σαν όλους τους παντρεμένους που παίρνουν νεώτερες τους γυναίκες.

Οι δυο σύζυγοι, παρ' όλο που αγαπιόντουσαν, ήταν σχεδόν πάντα μαλωμένοι, από τις καθημερινές σκληρές ζηλοτυπίες που δημιουργούσε ο Βουτάκης.

Εκείνο το δείλινο, ο Φίλιππος Βουτάκης, καθισμένος μπρος στο γραφείο του, ξεφυλλίζει διάφορα χαρτιά, μα τα μάτια του ανασκοπώνται, κάθε τόσο, για να κυττάει τη γυναίκα του, που καθισμένη παράμερα, διαβάει μία εφημερίδα.

— Η αναίτησή σου, δεν έχει όρια, της λέει μία στιγμή νευρισμένος. Διαβάσεις αμέριμνα σαν να μη συνέχισες τίποτα!

Στο άκουσμα της θυμωμένης φωνής του η Ντόρα παράτησε την εφημερίδα και του απάντησε αναστενάζοντας:

— Τι θέλεις να κάνω; Συνήθισα πια την τυραννική σου ζήλεια. Όλα τα συνήθισα: Νά μη βγαίνω έξω, να μη δέχωμαι τις φίλες μου, να μη μου μιλάω κανένα τραγουδάκι, γιατί κι' αυτό, κατά τη γνώμη σου, κάτι το ύποπτο θα κρύβει. Πάνε πέντε χρόνια τώρα, που υποφέρω, κι' αν δεν έχω πάρει την απόφαση να πεθάνω, είναι για το παιδί που μαράζωνει κι' αυτό...

— Είναι πια τεσσαράν χρόνων κι' αρχίζει να καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του. Εσύ όμως αδιαφορείς.

— Δε σου φαίνεται πως τα παραλέεις; τη διόγκωσε εκείνος.

— Εγώ όμως σ' άκουγα χτες βράδυ, από το απόγευμα ως τα μεσάνυχτα να με δηλητηριάζεις με τις υποψίες σου για κείνο το τηλεφώνημα...

— Α, ναι! Άπο τη φίλη σου τη Φιφή, ε; της απάντησε σαρκαστικά.

— Το βλέπεις; 'Ακόμη αμφιβάλλεις. Γιατί δεν της τηλεφωνάς να μάθεις, αν σου λέω την αλήθεια;

— Γιατί δεν μ' άρσους τα ρεζίλια. Δε θέλω να βαζώ την αμφιβολία και στους άλλους, για την αρετή της γυναίκας μου...

— Ένας λυγμός, που ξέσπασε σε γοερό κλάμα, ήταν η απάντησή της δυστυχισμένης γυναίκας. Ο Φίλιππος ένοιωσε κάτι να λυώνει μέσα του.

Γιατί, την άκουσε τη Ντόρα, με τον τρόπο το δικό του βέβαια, αλλά με πάθος, που ο δύστροπος χαρακτήρας του δεν άφηνε να εκδηλωθεί.

Μά, μπρος στο κλάμα της, ράγιζε η καρδιά του. Πήγε κοντά της, της χάιδεψε τα μαλλιά και της ψιθύρισε:

— Ντόρα, πάψε πια να κλαίς! Πονώ σου λέω... Σουρκίζομαι ότι θα γίνει άλλος άνθρωπος από δω κι' εμπρός...

Η Ντόρα σκούπισε τα δάκρυά της και τον κυττάει έκστατη:

— Και θα μ' άναπας; όπως πρότα; Όπως τον καιρό που έκανες σαν τρελλός για μένα; Θυμάσαι; Ήμουν ένα φτωχό, όρφανό κορίτσι, που δεν είχα δεύτερο φουστάνι να φορέσω!

— Ναι, αγάπη μου, όπως τότε! Γιατί το πάλι για μένα, γι' αυτό ζήλεις

το κάθε τι... Σε θέλω αποκλειστικά δική μου!

— Υστερα απ' αυτή την παράξενη σκηνή πέρασε κάμποσος καιρός απόλυτης ευτυχίας, για τη Ντόρα κι' εκείνη έκανε ότι μπορούσε για να τη διατηρήσει...

Προσπαθούσε να μαντεύει κάθε επιθυμία του, για να την εκτελέσει, πριν εκείνος της το ζητήσει. Δεν έφερνε καμιά αντίρρηση στις ιδιοτροπίες του, δεν έβγαζε έξω, παρά μονάχα μαζί του.

— 'Ακόμη κι' αυτό τ' αγοράκι της δεν το συνόδευε πια στο Παόκο αλλά το στέλνε με την υπηρέτριά της. Έτσι, καθάριζαν να διατηρή το χαμόγελο στα πρόσωπά τους και τη γαλήνη στο σπύτι. Ωστόσο, έφτασε ένα τηλεφώνημα για να σωριασθή σε έρεπια το οικοδόμημα, που με τόση ύπομονη η Ντόρα προσπάθησε να αναστήλσει.

Κόντευε μεσημέρι, όταν ο Φίλιππος γύρισε στο σπίτι του, ναρτίτερα από τη συνήθισμένη του ώρα, και δεν βρήκε τη γυναίκα του. Από την υπηρέτρια έμαθε, πως πήρε ένα τηλεφώνημα κι' έφυγε βιαστικά.

Αυτό ήταν! Η ζήλεια ξαναφούντωσε άγρια στην καρδιά του, κι' άρχισε να βασανίζει την υπηρέτρια με διάφορες ερωτήσεις. Όταν η Ντόρα γύρισε κατά τη μία, σωστή θυέλλα από φωνές και απειλές την υποδέχτηκε.

— Μά, στάσου να σου εξηγήσω πρώτα! διαμαρτυρήθηκε η Ντόρα.

Και με λίγα λόγια του εξήγησε ότι της τηλεφώνησε η βέια της, εκείνη, που την είχε πάρει κοντά της όρφανή κι' άπροστάτευτη και την είχε μεγαλώσει σαν πραγματική κόρη της, μ' όλο που ήταν κι' αυτή φτωχή, και δούλευε μέρα και νύχτα για να σπουδάσει τα δυο παιδιά της.

Η βέια της, λοιπόν, της είχε τηλεφωνήσει, πως ο μεγάλος της γιός, που ταξίδευε ως υποπλοίαρχος σε μακρινές χώρες, είχε φθάσει με το καράβι του στον Πειραιά και ότι θα έφτανε άμεσα.

— Έλα γάμια να τον δω, εξακολούθησε να του λέγει με πειστικό τόνο η Ντόρα. Έτρεξε, λοιπόν, στον Πειραιά, στής βέιας μου. Μόνο που δε σκέφτηκα να σου τηλεφωνήσω. Αυτό είναι το λάθος μου. Γιατί θυμήσεως τόσο; 'Αν μου είλες εμπιστοσύνη, δε περιμένεις να μ' άκουσης πρώτα, αντί να μου μιλάς σαν να ήμουνα καμιά του δρόμου...

— Αιτέ... είναι καλύτερες από μερικές!... της πέταξε με σκληρή φωνή και συνέχισε: Τώρα είναι που χειροτέρευες τη θέσι σου! Αιτέ... ο έδερφος, που έτρεξε να τον δω, γαυός να με λογαριάσει, είναι η αιτία της αμφοβολίας που έχει ριχθεί μέσα μου για τη φρονιμάδα σου. Πολλά μου λέγανε τεύτε... γι' αυτόν. Εγώ όμως, τυφλός μένος από την ομορφιά σου, δεν άκουνα τίποτα. Και σε παντοεύτηκα...

— Φάνει! Ξεφώνισες με πόνος η Ντόρα και σωριάστηκε λιπόθυμη στο χώλι.

Το πέσιμο όμως ήταν άσχημο, γιατί το κεφάλι της χτύπησε στη γωνία ενός μικρού καναπέ και το πρόσπο της γέμισε από αίματα.

Ήταν η τελευταία σκηνή ζηλοτυπίας που έκανε ο Φίλιππος Βουτάκης στη ζωή του. Γιατί, όταν λίγο αργότερα, με τη βοήθεια ενός γιατρού, μετέφερε τη Ντόρα στο νοσοκομείο, διαπιστώθηκε πως από το δυνατό αυτό χτύπημα είχε πάθει διάσειση του εγκεφάλου! Η Ντόρα δεν γνώριζε πια κανένα, ούτε τον άντρα της, ούτε το παιδί της.

— Ένας χόνδρος πέρασε από τότε... Ο Φίλιππος, σωστό έρεπιο από τον πόνο έκανε ότι μπορούσε για να τη γιατρέψει. Τού ελχαν πη πως μία συγκινησι υπαράσθε να επαναφέρει το μνημονικό της...

— Ένα απόγευμα, συνοδευμένος πάντα από το παιδί του, ο Φίλιππος πήγε στο γραφείο του διευθυντού του νοσοκομείου.

Και πήγαν κοντά στο κρεβάτι της άρρωστης.

— Ντόρα, της ψιθύρισε ο άντρας της, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, βέβαια να δης το παιδί μας;

— Το παιδί μας; ψιθύρισε εκείνη.

— Ο γιατρός που παρακολουθούσε τη σκηνή, έβαλε μπροστά της το παιδί. Εκείνη, μόλις είδε τη μαμά του, έτρεξε να την αγκαλιάσει και την έσφιξε με τα δυο του χεράκια, ενώ συγχρόνως δυο φωνές αντήχησαν:

— Παιδί μου!

— Μαμά μου!

— Ένας λυγμός, που κόμπιασε στο λαιμό του πατέρα, έπνιξε τη φωνή του.

— Συχαράσε με, Ντόρα!

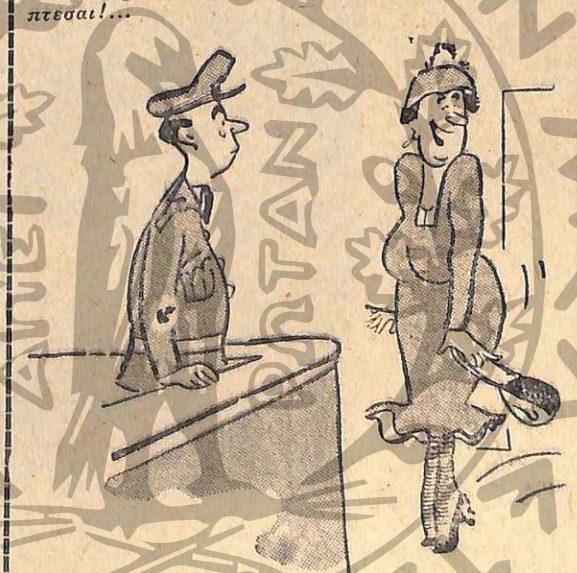
Και τα μάτια του πλημμύρισαν, από τη φορά, από δάκρυα χαράς!

— Για δες, Γιαννάκη, έχουμε και δεύτερο κρεβάτι! Τότε μπορούμε να προσκαλέσουμε και τη μαμά!...

— Χαράλαμπε, ξέρεις πως σκέπτομαι ότι σκέπτεσαι!...

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

— Έσεις θα με ψάξεις;

ΜΙΡΑΝΤΑ

A black and white photograph of a basketball game. A player in a light-colored jersey is jumping high to shoot the ball, while a player in a dark jersey jumps to block. Two other players in light jerseys are in the background.

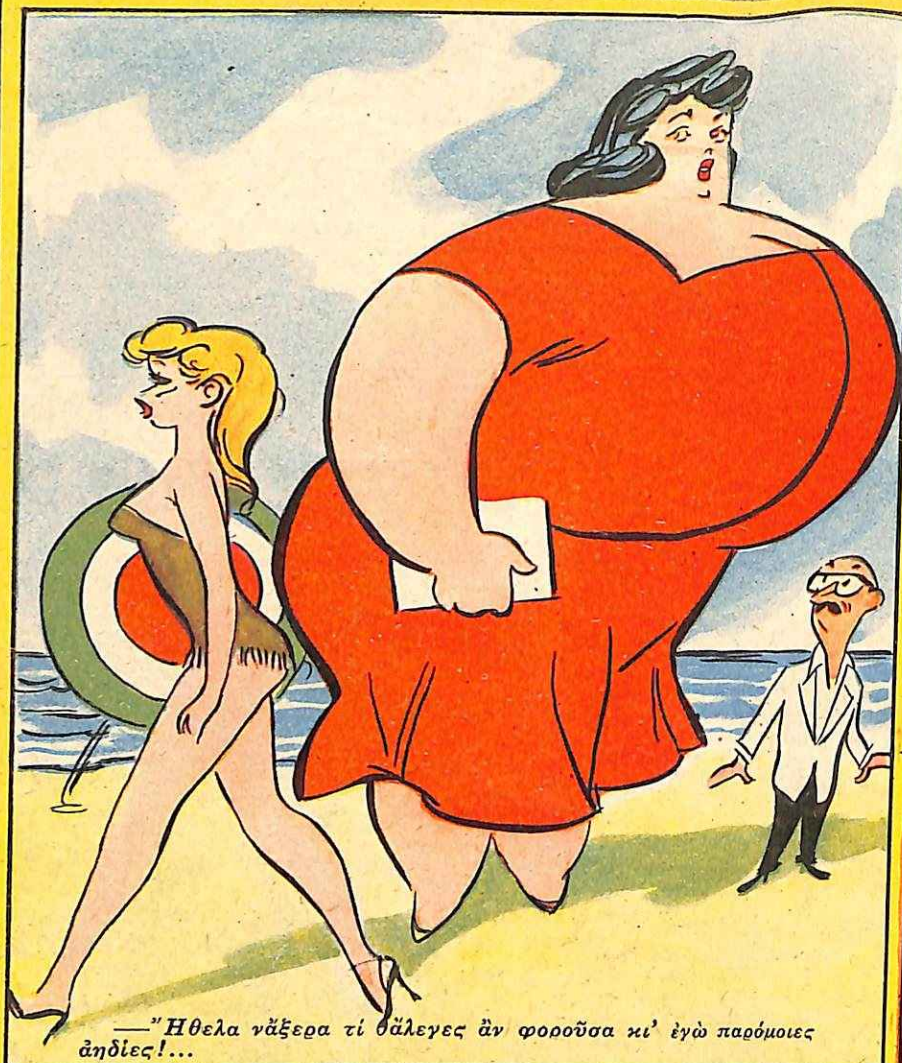
Αὐτὰ ὅλα ὑπολογι-
σμοὺς καὶ προσπάθει-
ες, τὰ κατήργησε ἡ
ΕΠΟ μ' ἓνα φιρμάνι,
ποῦ μετέθεσε τὶς ἡμε-

νος φίλος ανακαλύ-
πτει, που ήταν γονατι-
σμένος πλάι στο κρε-
βάτι της κι' είχε κολ-
λημένα τὰ χείλη του
στὰ δικά της. Ό κλέ-
φτης τὸν φιλιὸν βλέ-
ποντας ὅτι ἀνακαλύ-
φθηκε, πῆδησε ἀπὸ τὸ
παράθυρο κι' ἔφυγε.

Στην Όραντζη του Παρισιού άνοιξε την περασμένη βδομάδα ή έκθεση των έργων του περιφημού Γάλλου ζωγράφου Κορώ. Ό Κορώ έφτιαξε περί τους 1500 πίνακες. Άλλοι ό Άμερικανοί έχουν... πάνω από 3000 πίνακες Κορώ, που, όπως έδήλωσε τελευταία ό Άμερικανός συλλέκτης Λέχμαν, είναι όλοι, εκτός από έλαχίστους, ψεύτικοι.

ΔΙΕΘΥΝΣΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΝ ΤΩ
 ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1992)
 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε.
 «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγε-
 ωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνειο 4.
 Διευθυντῆς: Διαχειριστῆς καὶ ὑ-
 πεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ,
 Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπο-
 γραφείας: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς
 Δούσεως, Νέον Ἠράκλειον.

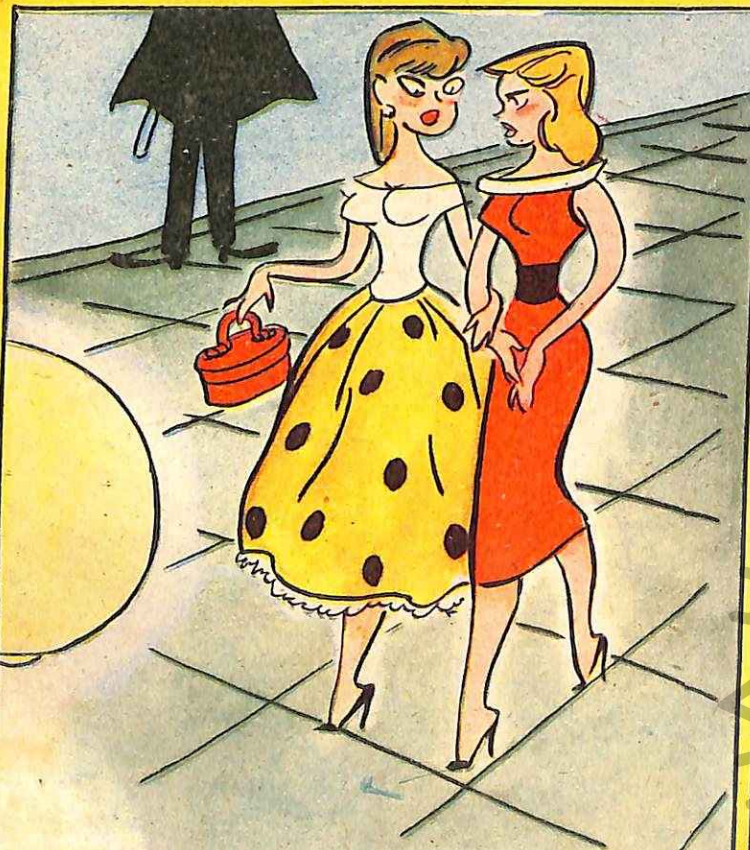
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ 'Ιατρός Δερ)λόγος

— "Ήθελα νάξερα τί θάλεγες ἂν φοροῦσα κι' ἐγὼ παρόμοιες ἀηδίες!...

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ
— Δυστυχῶς, δεσποινίς, ἡ θέσις κατέληφθη!

— 'Απόψε εἶχα καταπληκτικὸ σουξέ... Ἐλυσα δόκλειρο τὸ ρούζ τῶν χειλιῶν μου!...

— Ἄλλος γιὰ φωτογραφία, παιδιά!...